

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

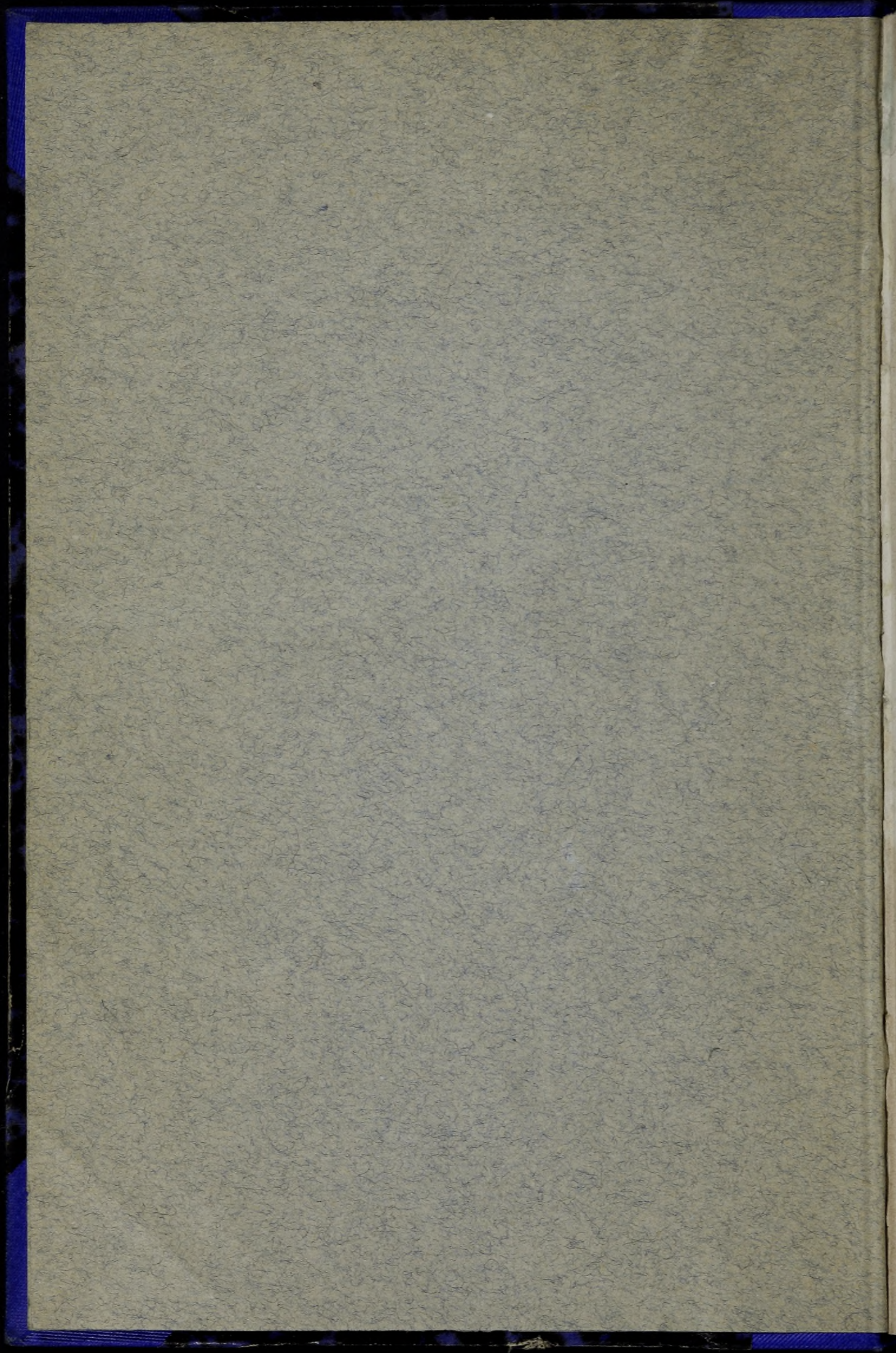

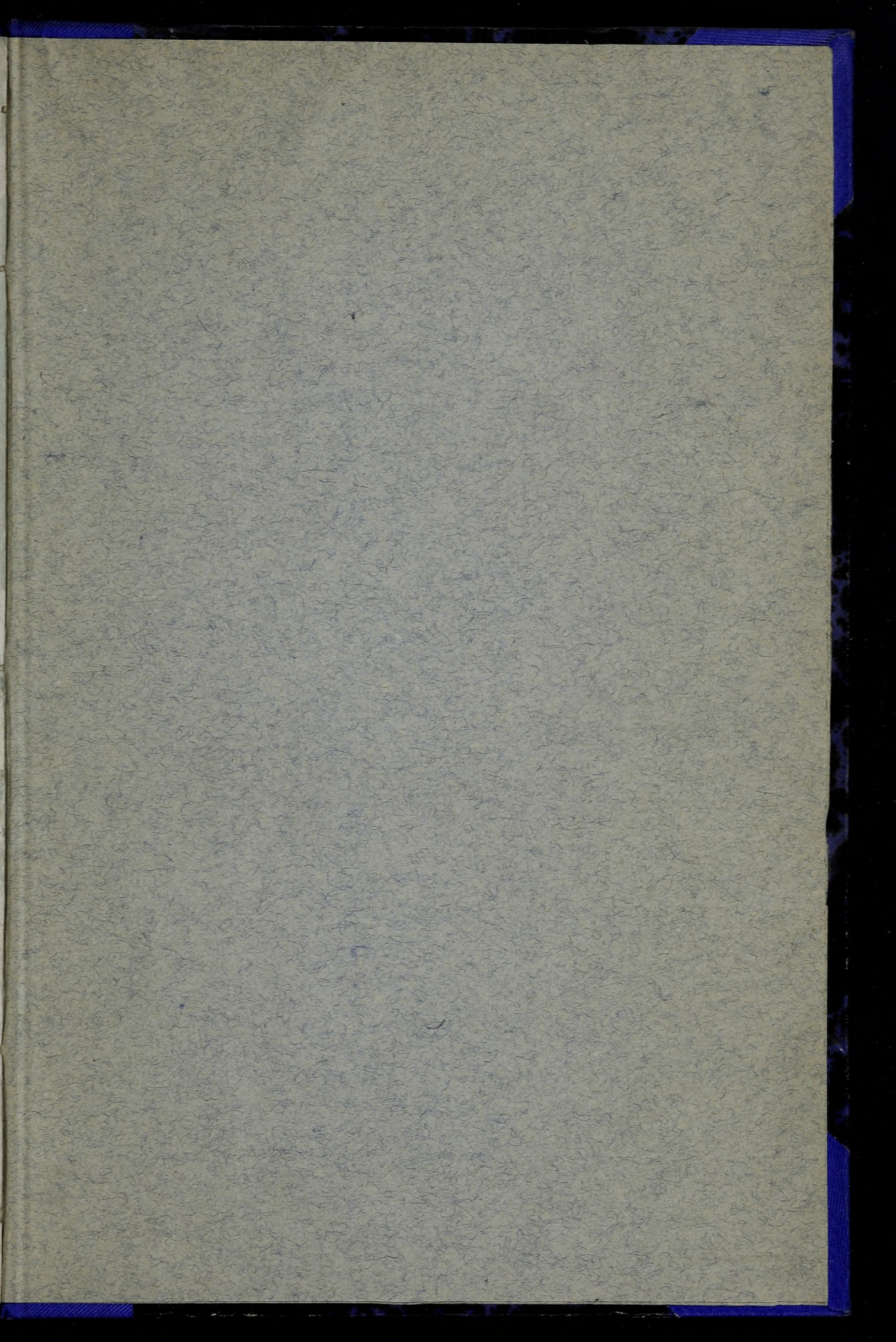
LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Vitt.
Ser.

ARTHUR GRIP.

BERÄTTELSE

AF

J—Y BRN.

J. Ödman

SVENSKT ORIGINAL.

32

STOCKHOLM.
F. C. ASKERBERGS FÖRLAG.

STOCKHOLM
ASSOCIATIONS-BOKTRYCKERIET
1883.

INLEDNING.

I flera dygn hade passagerarne på en amerikansk ångare icke sett en skymt af land, endast det obegränsade hafvet, med en djupblå himmel öfver, bekransad af lätta, solbeglänssta skyar.

Lutad mot relingen, stod på däckets en ung man, som såg ut att vara några och tjugu år gammal. Han stirrade tankspridd ut i rymden, sänkte derefter blicken och betraktade de små, krusiga vågorna, hvilka hoppade omkring fartygets köl. Ett drag af sorgbundenhet låg utbreddt öfver hans bleka, vackra ansigte, med de blåa drömmande ögonen, beskuggade af långa ögonhår, de allvarligt slutna läpparne och den höghvälfdade pannan, som till hälften doldes af den bredskyggiga hatten.

Vid hans fötter satt en hund, en äkta Newfoundländare, troget bevakande husbondens alla rörelser. Hans stora, klara, tankfulla ögon, som egde ett nästan menskligt uttryck, slöto sig icke ett ögonblick tillsammans, och då en af passagerarne, en högväxt, helt ung man, som ungefär en timmas tid rastlöst gått fram och tillbaka på däckets, plötsligt stannade för att tända en ny cigarr, började hunden att sakta morra. Främlingen rynkade pannan och skulle måhända ha gifvit hunden näpsta, om ej egaren hastigt vändt sig om och tillrättaviserat djuret.

— Er hund är säkert mycket falsk?

— Falsk? — upprepade egaren, nära nog förbluffad öfver en sådan förmodan. — Min hund är icke falsk, — tillade han artigt, — men han tål icke att främlingar komma allt för nära hans husbonde.

— Det är dock något som ni måste lära er hund, herre, — svarade främlingen häftigt, men derföre icke ohöfligt.

De fortforo ännu en stund att tala om hunden. Föremålet för deras konversation, hvilken fördes på flytande engelska, hade emellertid lagt sig ned framför husbondens fötter, liksom för att hindra den obekante från att taga ett steg närmare.

De begge herrarne slutade med att presentera sig för hvarandra. Den ene af dem, det vill säga hundens egare, uppgaf sitt namn vara *Arthur Grip*, medan den andre sade sig heta *Ewald Ring*.

Solen sjönk nu allt djupare vid himlaranden. De ljusa, lätta skyarne, som summo i vestern, lyste som eldflammar och spredo ett blodrött sken öfver hafsytan.

Arthur Grip var lifligt hänförd af det herrliga och storartade skådespelet — en solnedgång på hafvet. Han talade med känsla och värme, han talade vackert och bildrikt, dock utan den minsta anstrykning af tillgjordhet. Han kom att nämna om sitt hem i Florida; det var visst icke något rikedomens och öfverflödets hem, det var i en enkel, hvit »cottage» på vestra stranden af S:t John. Husets väggar voro betäckta med rosor och han beskref de tre ståtliga magnolierna midt framför boningshuset. Kunde han någonsin glömma deras stora, hvita blommor med sin vällukt och deras stora, breda blad af den mest glänsande grönska? Han sade, att han för hela lifvet skulle minnas sitt hem i Florida, som säkert var den skönaste punkt på jorden.

Han fortfor att beskrifva detta hem, hvilket han hade lemnat just i den herrligaste blomningstiden, då jasminerna med sina doftande, gyllene klockor slingrade sig öfver det dunkla gräset och öfver kullfallna trädstammar, då orange-lunderna genljödo af fåglarnes ändlösa qvitter och melodiska drillar och då knopparne på de vilda rosenbuskarne öppnade sig för solstrålarne, som omhvärfde dem med sitt bländande ljus. Allt detta, som så lifligt framträdde för hans minne, hänryckte honom till den grad, att hans ögon fylldes af tårar.

— Jag minnes den sista solnedgången, jag såg från det kära hemmet. Ack, ni har väl sett en solnedgång,

skådad genom en skogslund, draperad med de vaggande grupperna af Palmettobuskarnes gröna, solfjäderslika blad? Säg mig, om icke Florida är skönt? Kan det finnas något mera förtjusande än stränderna kring S:t John?

— Florida är i sanning en perla på jorden, — svarade Ewald, som utan något afbrott hade lyssnat till Arthurs hänförelse.

— Hvad det gläder mig, att ni tycker det! — utbrast Arthur, som var förtjust öfver att finna öfverensstämmelse i den beundran, han kände för sin hembygd.

— Från mitt nittonde år har jag vistats i S:t Augustine, — yttrade Ewald, — det vill säga, att jag varit bofast der i sju år. Om ni kunde hafva något intresse af att höra min historia, skulle jag berätta er den, men den är föga märkvärdig.

— Åh, jag skall bestämdt finna mig intresserad, — svarade Arthur och slog sig ned bredvid honom.

— Jag är född i Sverge och af svenska föräldrar . . .

— Ni känner således mycket väl till Sverge? — afbröt Arthur och andades häftigt. — Sverge, — fortfor han, — det är till Sverge jag ämnar mig. Berätta mig något om detta okända land, mina föräldrars älskade fosterjord.

Ewald Ring, som var af en mera lugn och eftertänksam natur, såg ett ögonblick forskande på sin liflige reskamrat, innan han började långsamt berätta om sitt barn-domshem, beläget någonstädes i en af Sverges mellersta provinser. Hans far, som varit ingenting annat än en simpel dödgräfvare, hade genom många försakelser lyckats gifva honom, ende sonen, en så pass uppfostran, att han i en framtid kunnat höja sig ur den låga samhällsklass, hvori han blifvit född.

Allt detta omnämnde Ewald och tillade, att fadren hade haft en ungdomsvän, som vid mycket unga år begifvit sig af till Amerika och efter många skiftesrika öden slutligen funnit lyckan för hela lifvet. Han hade först fått en mycket underordnad befattning hos ett större handels-hus; men genom en händelse, en af dessa, som någon

gång plägar inträffa, hade han lyckats göra en af sina principaler en vigtig tjenst, till följd hvaraf han icke längre förblef förbisedd eller glömd, utan snart befordrades till en högre plats på det storartade, aktade handelskontoret. Trappsteg för trappsteg lemnade han nu den ringa ställning, han förut, tryckt af motgångar och bekymmer, innehåft, och kom allt närmare målet för alla sina önsknings. Hans djerfvaste drömmar förvandlades till verklighet. Så blef han förste bokhållare, derefter kassör och slutligen kompanjon i sjelfva firman, der han fick fast fot. Och då en af principalerna, den som han hade bevisat en uppoffrande tillgifvenhet, till sist belönade honom med sin enda dotters hand, var hans lycka naturligtvis fullkomlig.

— Det var till honom min far skickade mig, — fortsatte Ewald, — fullt öfvertygad om, att jag skulle komma att göra lika stor lycka, som hans ungdomsvän. Men jag har aldrig funnit någon trefnad i Amerika, jag har ständigt plågats af hemlängtan och jag skulle dö, om jag icke snart finge återse min fosterjord. Jag har därför öfvergifvit S:t Augustine och i hemlighet begifvit mig af till Sverge.

— Ni är således på sätt och vis en rymmare, — inföll Arthur och tryckte vänligt hans hand.

Ewald böjde endast på hufvudet och försökte med ett smålöje upptaga skämtet.

Om Ewald icke var alldeles så vacker som Arthur, vore det dock orätt att kalla honom ful. Han var högväxt, med bredt bröst och starka skuldror. Ansigtet var regelbundet, men med stora buskiga ögonbryn, hvilka han tycktes ha för vana att ofta draga tillsammans. Pannan syntes lägre än den verkligen var, emedan det mörkbruna, yfviga håret hade fått en envis vana att falla öfver tinnigarne. Ögonen voro svåra att beskrifva, emedan de aldrig voro fullt öppna; de liksom irrade omkring under de halfslutna ögonlocken eller skydde att hålla blicken stadigt och fast på samma föremål, medan ett kallt, ovänligt drag spelade kring läpparne, hvilket skulle ha gjort ett störande

intryck på den själsvarme, öppenhjertige Arthur Grip, om denne närmare hade betraktat sin nya bekantskap.

— Ja, jag är på sätt och vis en rymmare, — upprepade Ewald och slog med detsamma askan af cigarren.

— Men huru tror ni, att er far kommer att mottaga er, då ni så här oväntadt öfverraskar honom, utan att ha gjort någon särdeles lycka i det förlofvade landet.

Det undgick helt och hållet Arthur, huru Ewald spratt till och huru uttrycket i hans ansigte hastigt förändrade sig.

— Min far, — stammade han och hostade, liksom för att hemta andan, — min far kan numera ingenting säga, emedan han gått bort ur tiden.

— Han är således död?

— Ja, och därför begifver jag mig tillbaka till Sverge utan fruktan för att behöfva möta några förebräelser.

Ewald Ring hade sagt, att han berättat sin historia. Att den var föga märkvärdig, såsom *han* framställt den, deri hade han äfven haft rätt. Arthur Grip anade föga, huru han blifvit förd bakom ljuset. Ewald var en bedragare, en verklig rymmare, som, så fort han satte foten på land, endast skulle tänka på att sätta sig i säkerhet för efterspaningar.

Han hade sagt sanning så till vida, att hans far hade skickat honom till vännen i S:t Augustine. Men *hvarför* blef ende sonen sänd så långt bort ifrån hem och fosterjord, för att bryta sig en väg genom lifvet? Han förteg, att han vid sina unga år redan hade begått en så dålig handling, att hans framtid ovilkorligen skulle varit förstörd, om ej hans far, genom att utblotta sig sjelf, hade förskaffat honom så mycket penningar, att han kunnat komma öfver till Amerika.

Han hade verkligen i sju år varit bosatt i S:t Augustine och under denna tid vunnit sin principals hela förtroende. I skötet af dennes familj hade han funnit ett hem och blifvit omhuldad som en son. För den uppväxande, älskliga dottern, hvilken lika litet som hennes föräldrar

haft den minsta aning om hans föregående vandel, hade han fattat ett tycke, som varmt besvarades. Han hade sedan utan föräldrarnes vetskap lyckats erhålla flickans försäkringar om beständigheten af hennes känslor för honom. Allt kunde ha fått en lycklig utgång, om icke den lättsinnige unge mannen tanklöst hade förspillt den framtid, som så ljus och förhoppningsfull öppnade sig för honom. Sitt begär efter ett yppigt lefnadssätt och sin svaghet för ett gladt sällskap kunde han icke underlåta att tillfredsställa. I några unge, liflige och lefnadslustige män fann han snart det sednare, och medlen till det förra förstod han att förskaffa sig genom skuldsättning. Den ena hemliga orgien aflöste den andra, och allt värre och farligare fortsattes vägen till förderfvet. Slutligen fick principalen en vink om, att icke allt var, som det borde, med den unge svensken han hade på sitt kontor och i sin familj. Ewald togs i hemligt förhör, men han förstod att försvara sig och tala så väl för sin oskuld, att principalen helt och hållet öfvertygades om, att sonen till hans oförgätliga ungdomsvän hade några afundsmän, som ville störta denne i hans förtroende. Han lät sig fortfarande bedragas och de, som undrade på, hvarifrån den unge mannen tog penningar till det slöseri han utvecklade tillsammans med sina dåliga kamrater, tego stilla och försökte icke vidare att rubba köpmannens goda tro på sin skyddsling. Denne fortfor emellertid att med stor skicklighet förfalska räkenskaperna och uppbära penningar på falska vexlar, medan han på samma gång stal ur handelshusets kassa.

Då inträffade en händelse, som kom Ewald att i tid draga sig undan och sätta sig i säkerhet, innan hans bedrägerier upptäcktes.

Det var aftonen under en herrlig solnedgång, som principalen med sin familj, det vill säga hustru och dotter, satt ute på husets stora veranda. Fruntimmerna åhörde uppmärksamt de nyheter, familjefadren högt läste ur några nyss anlända tidningar. Ewald var också närvarande och stod vårdslöst lutad mot verandans gallerverk, omkring

hvilket slingrade sig murgröna, kaprifolium, maurundia och en skara andra klängväxter.

Det var en ung man, som hade lyckats att på falska vexlar i sin principals namn uppbära ett betydligt penningebelopp, berättade tidningen. Denna händelse hade nyligen inträffat i Newyork. Bedragaren, som alltför länge ansetts vara hederlig och rättskaffens, hade emellertid blifvit gripen och utan skonsamhet öfverlemnad åt rättvisan.

— Stackars unge man, — beklagade hemmets nitton-åriga dotter. — Om du varit hans principal, pappa, — tillade hon och vände sitt milda ansigte mot fadern, — skulle du helt visst gifvit honom tillfälle att fly, för att låta honom undgå ett nesligt straff och för att rädda hans framtid.

— Nej, mitt barn, det hade jag icke gjort, — svarade köpmannen strängt. — Jag skulle tvärtom ha satt ett pris på hans hufvud, om han hade rymt... jag skulle ha dragit honom inför lagen, med yrkande af det strängaste straff, som funnes stadgad för ett dylikt brott. Skulle jag kanske känna någon skonsamhet för en bedragare, som med falskhet lönat ett godt förtroende? — Och utan någon afsigt kastade köpmannen en blick på Ewald, som blek och med ångest böjde sitt ansigte öfver en *Calla ethiopica*, liksom ville han inbilla de öfriga, att han utslutande betraktade den underbara blomman och insöp dess doft.

Då familjen sedermera drog sig tillbaka för den instundande natten, smög Ewald sig bort — för alltid bort från detta hem, hvars frid och lycka han kunde ha vunnit för beständigt. Han kände en qväljande ånger, då han kastade en sista afskedsblick upp till Virginias fönster, *henne*, som han lofvat evig kärlek och osviklig tro. Ännu en gång hejdade han sig på vägen och såg tillbaka på det vackra huset.

— *Stanna!* — hviskade en röst i hans häftigt klappande hjerta, då försigtigheten bjöd honom att fly, innan det blef för sent.

— Han skall aldrig förlåta mig, — mumlade han

och vände sina ögon mot principalens fönster. — Han skall utan medlidande öfverlemna mig åt straff och vanära.

Den unge bedragaren lyckades att komma bort från S:t Augustine, utan att bli ertappad. Han ämnade sig nu till London, för att derstädes bland dess millioner innevånare dölja sig under ett antaget namn.

Sådan var Ewald Rings verkliga historia.

Solen hade helt och hållet försvunnit, då Ewald tystnade och kastade den brinnande cigarrstumpen i hafvet. Eldflammorna i vestern hade mistat sin glödande färgton och smälte tillsamman i en bred purpurstrimma utmed horisonten. Öfver vattnet sväfvade redan det första aftondunklet och månen lyste silfverklar i sitt ny.

Den stora Newfoundlandshunden reste sig upp och såg med sina kloka ögon på husbonden, hvilken icke tycktes ha för afsigt att gå ned i sin koj. Arthur gaf ett tecken åt hunden att hålla sig stilla. Det lydiga djuret lade sig ned igen vid hans fötter och suckade, liksom om han led af att se sin husbonde upptagen af annat sällskap än hans. Icke ens en smekning kom på hans lott och likväl var han sin husbonde så hängifven, att han skulle kunnat dö för honom.

Arthur tycktes finna sig i högsta grad road af att ha träffat någon, som han kunde meddela sig med. Det var liksom ett oemotståndligt behof hos honom att få uttrycka sina känslor och tankar, och han satt derföre qvar uppe på däck hos sin nya bekantskap och talade öppet, nära nog förtroendefullt, som om denna bekantskap härledde sig längre än för knappt två timmar sedan.

— Huru besynnerligt människans öden kunna vexla, — sade Arthur plötsligt med ett drömmande uttryck. — Jag har alltifrån barndomen varit van att sjelf tänka och arbeta för mitt framtida oberoende, ty mina föräldrar kunde icke lemna efter sig något arf åt mig. Då kommer oförmodadt en underrättelse från Sverge, att jag blifvit arftagare till min morbrors rikedomar. Han har nämligen dött mycket hastigt och alldeles oförberedt, utan att ha upprättat

något slags testamente, och jag är hans ende och närmaste släkting.

Ewald höjde hastigt hufvudet och lyssnade uppmärksamt till hvad Arthur berättade. Han betraktade genom sina halfslutna ögonlock denne lyckans gunstling och kände afund öfver hans ställning gent emot hans egen; ty hvad egde han väl sjelf annat än ett qväljande minne af en förspild lycka och två tomma händer? Han var dessutom för lat att genom arbete bryta sig en ny bana. Om han åtminstone haft qvar ett hederligt namn! Att äfven detta skulle komma att lida, derom var han förvissad, ty hans principal skulle nog draga försorg om att blotta hans bedrägerier och öfverlemna honom åt allmänna föraktet. Måhända skulle han gå ännu längre och låta offentligt efterlysa honom, för att befordra honom till laga straff. Det var detta som i hvarje minut oroad Ewald och förjagade allt hans lugn. Han kände en liflig ånger öfver att ha upplyst Arthur om, hvem han var, ty huru lätt kunde icke denne förråda honom, då han blifvit öfvertygad om, att hans nyförvärfvade bekantskap var en förrymd bedragare. Dock hoppades Ewald, så fort den amerikanska ångaren hunnit in i första hamn, lätt nog kunna undkomma Arthurs sällskap. Den unge arftagaren hade nämligen med största vänlighet föreslagit, att de tillsammans skulle fortsätta resan till Sverge. Ewald hade ju falskligen uppgifvit, att det var till detta land han ämnade ställa sin färd.

Arthur fortfor emellertid att berätta sin mors historia. Hon hade varit enda dottern i en adlig familj och åtnjutit en uppfostran, som fullt motsvarade hennes börd. Föräldrarne hade mycket tidigt lofvat bort hennes hand åt en rik och förnäm friare, som likväl icke kunde vinna den unga flickans tycke. Hon måste slutligen bekänna, att hon redan hade gifvit sitt hjerta och sin tro åt en fattig, men ovanligt rikt begåfvad ung man, byns simple skollärare. Då hon icke hörsammade föräldrarnes makt och myndighet, beslöto de att utan skonsamhet förskjuta sin dotter och göra henne fullkomligt arflös, så framt hon stod fast vid sitt beslut att blifva hustru åt den föraktade skollära-

ren. Trots alla hotelser, förblef flickan likväl ståndaktig i sin kärlek och tänkte endast på att åtlyda den heliga skrifts befallning, att »hustrun skall öfvergifva sin fader och moder, för att blifva när sin man». Hon hade ju inför Gud svurit honom evig tillgifvenhet. Ingenting kunde därför afhålla henne från att utbyta sitt förra lif af rikedom och öfverflöd mot de bekymmer och försakelser, som väntade henne under kampen för hennes dagliga uppehälle. De båda hårdt pröfvade makarne öfvergäfvos slutligen Sverige för att, såsom många andra, söka sin lycka på andra sidan Atlanten. Efter många vexlande öden slogo de sig slutligen ned i Florida, der deras enda barn föddes, sonen Arthur.

Arthur visste mycket väl, att aldrig någon försoning kommit till stånd med morföräldrarna, ehuru hans mor hade skrivit bref på bref, hvilka innehållit de ödmjukaste böner om förlåtelse, i fall hon verkligt gjort något orätt uti att lyda blott sitt hjertas bud. Men de tycktes alldeles ha glömt henne och i stället öfverflyttat all sin kärlek på den ende sonen samt insatt honom till deras universalarvinge. De vore för längesedan döda och hade nu efterföljts af sonen, som icke efterlemnade någon familj eller annan släkting än systersonen i Florida.

— Om min mor ändock upplefvat den stund, då jag blef en rik arftagare, och hade fått följa mig till sitt fädernesland, för att återse sitt älskade barndomshem, som hon så mycket sörjde, — tillade Arthur, djupt rörd. — Men mina föräldrar äro också båda aflidna . . . hur bitter den stunden var, då jag följde deras stoft till den sista hvilan! De finge aldrig någon upprättelse för hvad de tillsammans hade lidit och kämpat . . . om de åtminstone fått återse Sverige, dit de så innerligt längtade tillbaka! Min mor talade om ingenting annat, och hon var mycket ifrig att lära mig sitt modersmål, emedan hon hoppades, att jag en gång skulle kunna föra henne till den kära fosterjorden. Hon är nu död och hennes ben ligga lika lugnt och säkert förvarade i den främmande jorden, som de skulle ha gjort under den svenska torfvan. Frid öfver hennes

aska . . . helgadt vare hennes minne! — och Arthur böjde ned sitt hufvud och satt tyst slutet inom sig sjelf.

— God natt! — sade han plötsligt och steg upp.

— Hvad nu? Ämnar ni icke stanna längre uppe på däck? — sporde Ewald förvånad. — Ni hörde ju kaptenens yttrande, att vi skulle få land i sigte omkring klockan tolf?

— Jag hörde det visst, men det gör mig alldeles det samma, eftersom vi icke komma att ankra förrän i morgon bittida, — svarade Arthur, gäspande af trötthet.

Derpå gick han, med sin vaksamme hund tätt efter sig i spåren.

Ewald hade tändt en ny cigarr och, medan han blosade på denna, voro hans blickar riktade åt det håll, hvarifrån engelska kusten skulle komma att synas. Omkring honom hade särdeles många passagerare samlat sig, men ingen af dem längtade troligen så ifrigt, som Ewald, efter det ögonblick, då några klippor eller skär skulle visa sig vid synranden. Han stirrade oafbrutet framåt och gaf med ängslan akt på det stora, svarta molnet, som en plötslig vind dref upp i östern, och huru den lätta dimma, som likt ett genomskeinligt flor hade omsväfvat den seglande ångaren, småningom började tjockna, alltefter som mörkret tilltog.

Ewald gick slutligen fram till kaptenen och frågade denne, om man verkligen vore så nära land, som det hade uppgifvits. Kaptenen bejakade detta, men betraktade tillika den frågande med någon förvåning, emedan hans stämman lät så orolig och sväfvande. Ewald uppsnappade kaptenens forskande blick och skyndade att tillägga, det han aldrig kände sig väl af det långvariga gungandet på böljorna och att ingenting var naturligare, än den gränslösa längtan han erfor att få fästa blicken på något stadigt föremål.

— Men om det nu blir tjocka, kapten, är icke detta ett hinder för att snart komma i land?

Kaptenen svarade, att detta gjorde föga till saken, emedan han så väl kände till sin kurs, att intet uppehåll i seglingen behöfde komma i fråga. Ewald drog ett anddrag af lättnad och lemnade kaptenen för att återtaga sin

plats. Det undgick honom emellertid, att kaptenen straxt derpå öfverlemnade kommandot åt andra styrmannen, en mycket ung man.

Arthar hade under tiden hunnit ned i sin koj, lagt af sig rocken och smekt sin hund, hvilken tillgifvet slickade hans händer. Han tog derefter fram sitt ur för att draga upp detsamma, men just som han höll på dermed, hörde han ett rasslande, liknande nedfirandet af en ankar-ketting.

— Hvad kan detta betyda? — han funderade några ögonblick och skulle måhända icke lagt någon synnerlig vigt dervid, om ej fartyget straxt derpå hade gjort flera starka stötar.

Han sprang upp på däck, hunden lemnade honom icke.

— Hvad har händt? — han hade knappt fått denna fråga öfver sina läppar, då den sista och häftigaste stöten inträffade: fartyget satt fast. Det hade råkat in bland blindskär, mot hvilka det skrapat kölen, tills att det slutligen med förfärlig fart rusade upp på en klippa, den största och farligaste, hvars mörka och hvassa kanter stucko hotande upp öfver vattnet på ena sidan om fartyget.

Förvirringen blef ögonblickligen mycket stor. En del af passagerarne störtade upp på däcket, skrämde af ljudet från den skrikande ångpipan och det starka frustandet af ångan som utsläpptes.

Qvinnor och barn trängde sig fram till kommando-bryggan, anropande kaptenen om hjälp i den hotande faran. Kaptenen syntes lugn och försökte ingifva alla mod och förtröstan samt försäkrade, att ingen olycka hade händt. De darrande rösterna tystnade för ett ögonblick, då plötsligt en stämma ropade, att skeppet sprungit läck och att nedersta däcket redan var fylldt af det inströmmande vattnet. Ett förfärligt ångestskri ljöd då från de olyckliga passagerarne. Det var ju tydligt, att de voro förlorade!

Mängden skockade sig nu omkring båtarne, som voro färdiga att nedfiras, men kaptenen befallde, att qvinnorna och barnen skulle hafva företrädet. De, som icke hör-

sammade denna befallning, skrämde han med revolvern, som han höll spänd i sin hand.

Mellandäcket var redan fylldt af vatten, hvilket oupphörligt steg och troligtvis redan hade dränkt flera af dem, som hade gått till hvila och som kanske knappt hade vaknat, då döden träffade dem. Dessa voro minst att beklaga, ty de undsluppo den gräsliga dödsångest, som de andra kort derpå finga utkämpa.

Det vore fåfängt att söka beskrifva det fasansfulla uppträde, som nu följde. Barnen tryckte sig skrikande intill sina föräldrar och gömde sina hufvuden vid deras bröst. En liten gosse höll sig krampaktigt fast vid sin faders hand och stirrade dödsrädd på förödelsen omkring sig. En moder höll sitt späda barn fast slutet i sin famn, bäfvande för den förfärliga dödskamp, hennes lilla flicka skulle utstå. Hon hade ingen tanke för sina egna kval; det var endast för barnet hon ängslades i sitt hjerta, och i stum förtviflan runno tårarne utför hennes kinder; men hon skulle icke släppa den lilla arma varelsen . . . i sista ögonblicket skulle de vara tillsammans och barnet känna, att modern var hos detsamma.

Jemmer och suckar rundtomkring . . . det fanns ingen, som numera trodde på räddning, alla hade uppgifvit hoppet på någon sådan och beredde sig till att dö.

En ung hustru hängde sig skälfvande fast vid sin makes hals och anropade Guds bistånd, utan att lyssna till de kärleksfulla, tröstande ord, som hviskades till henne för att förjaga det förskräckliga intrycket af döden. Men att dö så ung och så lycklig, som hon var . . . och en sådan död! Hon tänkte i sista stunden på sitt hem, sina små barn, som väntade henne, och som hon aldrig skulle få återse och kyssa som förr.

Dimman hade allt mera tätat och en och annan häftig vindstöt från nordost satte hafvet i rörelse. Vågorna började vräka och arbeta på fartygets undergång.

De som lyckats komma i båtarne och nu trodde sig räddade, gingo mycket fortare sitt slut till mötes, ty för-

gäfves kämpade de mot böljornas tilltagande raseri och uppslukades snart af vågorna.

Fartyget hade skjutit flera nödskott, men ingen kom till dess bistånd. Mörkret och natten och den växande stormen ökade fasan af de skeppsbrutnas belägenhet.

Kaptenen stod på kommandobryggan med de främste af besättningen. Våg på våg brusade öfver dem. Bleke och tyste, sökte de hålla sig qvar i det längsta; men äfven de försvunno snart, den ena några minuter förr än den andra; endast de, som hade äntrat upp i masterna, voro ännu vid lif och deribland befunno sig Arthur och Ewald.

De drunknades fasansfulla skrik hade ändtligen upphört; blott stormens tjut och hafvets dån hördes. Eljest rådde en djup, ohygglig tystnad i töcknet och mörkret, som lyckligtvis under denna årstid icke kunde blifva så långvariga.

Aktermasten hade redan fallit och alla, som sökt rädda sig på densamma, hade slungats ut i hafvet. Nu kom plötsligt en stark vindstöt och pressade äfven den andra masten så hårdt, att den straxt lade sig på sidan. Med dennes fall skulle dödsdomen öfver de olycklige, som sväf-vade mellan himmel och vatten, fullbordas.

Arthur och Ewald voro bland dessa. Med till ytterlighet öfveransträngda krafter försökte de att hålla sig qvar i tacklet och att icke ett ögonblick förlora besinningen. Arthur, som var den svagaste, kände dock snart all sin styrka öfvergifva sig... han kunde icke stå ut längre, utan släppte sitt tag och störtade i vågorna. Det dröjde icke många sekunder förrän Ewald på samma sätt följde honom efter. Båda hade gripit efter samma långa plankor, som flöt framför dem, och lagt sina dödströtta armar på densamma. De höllo sig på detta sätt fast omkring en halftimme, under det att vågorna tumlade om med dem.

Ewald skulle ännu länge kunnat kämpa om sitt lif, men icke så med Arthur, som anbefallde sin själ i Guds händer. Då slog Ewald sin arm medlidsamt omkring honom, för att hjälpa honom att hålla sig uppe... i samma ögonblick kom en fruktansvärd våg och slog tillsammans

öfver deras hufvuden, släpade den med sig och kastade upp dem på en klippan, för att kanske i nästa sekund åter slunga ut dem i hafvet; men Ewald pressade sig så hårdt mot klippan, att blodet sprang fram under hans naglar . . . han ville i det längsta, ända i det yttersta, försöka att rädda sig. Han anropade Guds barmhertighet, ty att dö på detta sätt var ju förfärligt! Om Gud bevarade honom från detta ohyggliga öde med alla de faror, han hade för ögonen, lofvade han i sitt hjerta att från denna stund blifva en ny och förbättrad menniska, att aldrig afvika från rättfärdighetens väg och med en sann gudsfruktan ångra sitt förflutna, syndiga lif.

Och se! det var, som om Herren hade bönhört honom: stormen började så småningom sakta sig och vågorna vräkte icke mera så höga och fruktansvärda, att han icke längre kunde hålla sig qvar på klippan. En gränslös glädje satte hans hjerta i häftig rörelse; han återfick allt sitt mod och alla sina krafter.

Med Arthur var det helt annorlunda. Nästan halfdöd, låg han i Ewalds armar, som skyddande omslöt honom. Med en förtviflad ansträngning öppnade han sakta på ögonen och fäste sin blick, med ett tacksamt och rörande uttryck, på sin räddare; ty utan Ewalds bistånd och själsnärvaro skulle han ovilkorligen ha delat samma öde, som fartygets öfriga passagerare.

— Jag skulle vilja gifva hälften af min förmögenhet åt er, som icke öfvergifvit mig i mina sista stunder, — hviskade Arthur knappt hörbart och med långa uppehåll.

Ewald böjde sig ned öfver honom och strök undan de våta hårlockarne, som klibbat fast vid hans tinningar.

Aldrig förr i sitt lif hade den lättsinnige unge mannen tänkt med något djupare allvar på Guds tillvaro; men i detta ögonblick erkände han, att det fanns en Allfader — en mäktig Herre, som kunde beskydda och straffa. Hans sinne hade för stunden veknat och han grät stora tårar, som droppade ned på Arthurs panna. Han kände något ljuft i medvetandet af att ha gjort en god gerning, då han försökt att rädda Arthurs lif.

— Min hund . . . hvar är min hund? — frågade Arthur plötsligt och försökte att genom töcknet stirra utåt hafvet.

Då hördes ett klagande tjut, ett häftigt plaskande, och endast Gud vet, huru det trogna djuret kunnat kämpa genom stormen och leta sig fram till denna klippa, på hvilken hans husbonde nu befann sig. Ewald sköt Arthur sakta ifrån sig, böjde sig derefter ned och med den största ansträngning hjälpte han hunden uppå klippan. Huru stormande dennes glädje var! Huru öfverljuddt han tjöt och huru innerligt han slickade händerna på sin återfunna husbonde, som icke ens förmådde att smeka honom!

Arthurs utmattningstillstånd nådde slutligen sin höjd. Döden kunde icke vara långt borta. Ännu en gång gjorde han en förtviflad ansträngning för att tala, men orden hunno aldrig öfver hans läppar, som endast gjorde en skälfvande rörelse . . . hans hufvud sjönk djupare ned och det var liksom han utandades sin sista suck. Ewald trodde åtminstone detta . . . han var fullt öfvertygad om, att han satt bredvid ett lik.

Slutligen grydde dagen utan mist eller storm. Af fartyget syntes ingenting annat än masterna, som flöto på vattnet. Framför Ewald reste sig på afstånd ett fyrorn, hvars ljus till följd af töcknet icke hade blifvit bemärkt under den olyckliga natten.

Ewald upptäckte plötsligt en fiskarbåt. Han sprang upp och gaf till ett glädjerop, men då han icke tycktes bli bemärkt, lutade han sig ned öfver Arthur.

— Död, död! — mumlade han. — Jag kan ingenting mera göra för honom.

Ett ögonblick stod han alldeles stilla och liksom öfverlade något inom sig; derpå böjde han sig hastigt ned öfver Arthur, slet upp dennes hopknäppta rock och famlade med handen i dess ficka. Han drog ut en plånbok, alldeles genomvåt. Några sekunder vägde han den i handen, stoppade den derefter på sig i utbyte mot sin egen plånbok, hvilken han i stället gömde i Arthurs rockficka, utan att det minsta bry sig om hundens mörande och tjut, då han

vidrörde dennes husbonde. Derpå ställde han sig upprätt på klippan och uppgaf ett långt uthållande rop, allt hvad hans lungor förmådde. Och då han ändtligen blef hörd, kastade han sig pilsnabbt i vågorna och samm mot fiskarbåten. Men på klippan låg hunden tjutande qvar hos sin husbonde, hvars kropp han helt och hållet betäckte.

Fiskrarne, som icke sågo annat än att hunden var ensam, ville ro fram till det ädla djuret och försöka få honom med, men Ewald afstyrde detta, emedan det vore en fåfäng möda.

— Hunden sörjer sin husbonde, hvilken är död, förklarade Ewald, som endast tänkte på att så fort som möjligt upphinna land. — Han skall förr söka sin död i vågorna, det trogna djuret, än tjena en annan herre.

Ewald nämnde, besynnerligt nog, icke ett ord om Arthur, hvars döda kropp han trodde sig ha lemnat qvar på klippan. Han tänkte på ingenting annat, der han satt i fiskarbåten, än på den rysliga död han hade undsluppit, och de känslor, han dervid erfor, kunna icke beskrivas. Allt närmare kom han land . . . allt aflägsnare hördes hundens klagande tjut.

(Slut på inledningen.)

I.

Följden af en qvinnonyck.

Släkten Stålhane hade i fordna tider varit mycket rik och ansedd, men det hade gått med dem som med så många andra af våra adliga familjer: ett slösande lefnadssätt hade under tidens lopp skingrat den stora förnögenheten. Af de gamla, ståtliga jordagodsens återstod blott ett mindre fideikommiss. Detta innehades nu af major Arvid Stålhane, hvars hufvudsakliga inkomst bestod af hvad egendomen afkastade. Detta var, jemte en pension af staten, dock icke så obetydligt, att icke majoren, som hade gjort sig till godo sina förfäders sorgliga erfarenhet, kunde föra ett ganska angenämt och bekymmerfritt lif.

För flera år tillbaka hade majoren gjort en utländsk resa i sällskap med sin hustru, men han hade återvänt ensam till sina två små barn. Hon hade dött under resan, sade han, och hon hvilade nu i främmande jord. Han förbjöd strängt alla att, åtminstone i hans närvaro, nämna hennes namn, ett förbud som det icke heller föll någon in att öfverträda, emedan det icke fanns någon som betviflade, huru mycket majoren sörjde sin maka och djupt grämde sig öfver sin förlust. Hos de båda uppväxande barnen förbleknade allt mera minnet af modren, och det var mycket sällan som de gjorde någon fråga om henne; men hände detta, försökte fadern alltid att rikta deras uppmärksamhet på något annat ämne.

Arvidsnäs — så hette fideikommisset — hade ett framstående läge på slutningen af en hög kulle, vid hvars fot speglade sig en täck insjö. Ända ned till stranden sträckte sig en skuggrik park med långa alléer af höga, lummiga lindar, med friska, grönskande gräsmattor och blommande

bersåer. Det fanns äfven en stor fruktträdgård med ett präktigt orangeri, och der största delen af marken upptogs af parterrer, blomsterqvarter och, på den mera aflägsna sidan, af allehanda nyttiga köksväxter.

Karaktersbyggningen, hvars ena gafvel var prydd med ett tornlikt utsprång, bestod af två våningar jemte en jordvåning och var uppförd i en något tung och gammalmodig stil, med hög stenfot och tjocka murar. Det sköna hade fått gifva vika för det solida, men det hela skulle säkert icke ha tagit sig så illa ut, om egarens förmögenhetsvilkor hade tillåtit honom att förbättra hvad tidens tand hade förtärt. På terrassen, som låg i jernhöjd med första våningens fönster, växte höga lummiga kastanjer, som gjorde rummen på denna sida af huset dystra och mörka.

På denna terrass satt den nittonåriga Hillevi Stålhane själfsvåldigt tillbakalutad i en gungstol, hvilken hennes fordna amma satte i en sakta rörelse. Hon var klädd i en vacker och smakfull dräkt, som syntes vara ordnad med den största omsorg. Hennes välformade händer och fötter voro förtjusande såsom hela hennes lilla varelse, hvilken syntes så späd, ömtålig och etherisk, att en alltför ovarsam vind med lätthet skulle kunnat föra henne bort. För ögonblicket hade hon vändt sitt hufvud så, att den darrande skuggan från träden kastade ett lätt dunkel öfver hennes ovala ansigte med de fina dragen, de penslade ögonbrynen, den rosenfärgade hyn, den lindrigt böjda näsan och de små, svällande, röda läpparne. De stora azurblå ögonen beslöjades af långa, täta fransar, hvilkas mörka, glänsande färg gjorde ett egenomligt afbrott mot det blonda håret, som i små, krusiga, guldnistrande lockar omslöt hennes hvita panna.

Hillevi hade förlorat sin mor vid sex års ålder och sedan dess hade hennes fordna amma egnat henne en nästan afgudisk omvårdnad. Amman var också för Hillevi *allt*; hon skulle icke ha kunnat mera älska sin egen mor. Väl hade hon haft en förträfflig lärarinna, men denna hade med all sin bildning och all sin älskvärdhet icke kunnat förmå den uppväxande flickan att djupare fästa sig vid henne, hvarföre också Hillevi, så fort hon slapp ifrån de förhatliga

mameluckerna, gjorde sig qvitt guvernanten. Sedan den stunden kände sig Hillevi mera fri och betraktade sig såsom herrskarinna på Arvidsnäs, tills det behagade hennes ende bror att i sinom tid gifta sig, ty fideikommissrätten var endast ärftlig på den manliga sidan och skulle en gång efter faderns död komma att öfvergå till Birger.

Birger var emellertid endast en yngling på sjutton år, vacker, ädel och frikostig, och derföre tillbedd af godsets underhafvande. Hans utseende talade genast till hans förman och det fanns icke någon, som ej kände sig dragen till honom, till följd af hans frimodiga och öppenhetiga väsen. Han liknade mycket fadern, med sin höga panna, sina mörka, drömmande ögon och sin bleka hy. Han älskade att ströfva omkring i skog och mark, och det kunde stundom hända, att han icke förr än långt in på natten, då månen redan hade gått ned, vände tillbaka mot hemmet. Sin fars älskling och stolthet, egde han sin fulla frihet och fick obehindradt följa alla sina tycken.

De båda syskonen egde icke den minsta sympati för hvarandra och deras karakterer voro lika så skiljaktiga, som föräldrarnes hade varit.

Birger gjorde ständigt anmärkningar öfver systemens nyckfulla och bortskämda väsen. Detta retade henne mycket, och följden blef ett nästan ständigt kif och gnabb.

Amman fortfor att vagga Hillevi i gungstolen, liksom om hon ännu vore ett litet barn. Den unga flickan lutade hufvudet bekvämt mot en broderad dyna och fläktade med en solfjäder framför ansigtet, för att jaga bort en och annan näsvis mygga.

Birger stod i dörröppningen till salongen, den enda utgången till terrassen. Han hade nyss åter framkastat några anmärkningar rörande system, som bittert beklagade sig för amman, att brodern aldrig lemnade henne i fred. Amman tog naturligtvis Hillevis parti och gjorde Birger förebråelser, men denne lyssnade endast med ett smålöje till hvad hon hade att andraga till systemens försvar. Då kom fadern, en ännu ståtlig man, som på ett verkligt ungdomligt sätt uppbar sina fyratio år. Han

låtsade, som om han icke hade hört syskonens gnabb, utan slog sig ned bredvid Hillevi. Han hade gjort sin vanliga eftermiddagspromenad och kände sig något trött.

— Hvarifrån kommer du, pappa? — frågade Hillevi och vände sitt ansigte mot honom.

— Jag kommer direkte från Thorsvik.

— Då hörde väl pappa, när den nya egaren skulle anlända? — frågade Hillevi högst nyfiket.

— Förvaltaren har fått underrättelse från honom, att hans resa från Amerika gått lyckligt och väl och att han afrest från England direkte till Sverige.

Således kan han inträffa hvilken dag som helst? — inföll Hillevi. — Åh, hvad det skall bli roligt att få se honom! Är det sannt, pappa, — tillade hon och fällde ihop sin solfjäder — att hans mor äfventyrade sitt arf för att få blifva hustru åt en simpel och fattig skolmästare?

— Det eger sin fullkomliga riktighet, min flicka, — svarade majoren och gaf Birger en vink om, att han ville ha eld på sin cigarr.

— Hur enfaldig hon måtte ha varit! — fortfor Hillevi. — Hvilket herrligt lif den rika och förnäma fröken kastade bort, då hon gifte sig med den der Grip! —

— Jo, jo men, hon har allt fått genomgå många svårigheter der borta i Amerika.

— All dårskap straffar sig sjelf, — inföll Hillevi, och hennes stora, blåa ögon uttryckte, trots sin skönhet, en isande köld. — Den unga fröken kunde ha hörsammat sina föräldrar och ej satt sig upp emot dem. — Eller också hade de kunnat hysa större skonsamhet och litet mera tänkt på hennes verkliga lycka, förklarade Birger lugnt. — Att förskjuta och öfvergifva sitt barn, att göra henne arflös och sedan låta henne vara såsom död för dem, endast därför att hon förblef trogen och ståndaktig i sin kärlek, det tycker jag är ganska mycket att klandra, liksom att du, Hillevi, hjertlöst sitter och fördömer en oskyldigt lidande.

Den varmhjertade ynglingen yttrade detta med en ifver, som jagade upp en varm rodnad på hans kinder.

— Du har då alltid så besynnerliga åsigter, min

käre bror, — svarade systemen, — och det skulle icke alls förvåna mig, — tillade hon och krökte den lilla mun- nens svällande purpurläpp, — om du, Birger, en vacker dag öfverraskade oss med att gifta dig med en af våra torparens döttrar.

— Ja, om jag höll af någon bland dem, så vore ju det den naturligaste sak i världen.

— Något så befängdt kan endast uppstå i en sjutton- årig pojkes hjerna, — och Hillevi kastade sig bakut i sto- len och skrattade högt.

Det syntes tydligt, att Birger var på väg att blossa upp och att han hade något på tungan, som han ville ut med; men plötsligt hejdade han sig — han ville icke förgå sig och säga den två år äldre systemen någon obehaglig san- ning i faderns närvaro.

Major Stålhane, som, utan att afbryta de båda sysko- nen, lyssnat på dem och derunder lugnt rökt sin cigarr, vände sig nu till sin dotter.

— Det skulle verkligt glädje mig, om ni en gång kunde utan gnabb utbyta tankar med hvarandra.

— Jag beklagar pappas svaghet för den der pojken, — svarade Hillevi och lemnade hastigt sin plats, rodnande af för- trytelse. Hon gick derefter in i salongen, följd af sin trogna amma, hvilken satte sig med sin stickstrumpa vid ett fön- ster, medan Hillevi öppnade pianot för att spela och sjunga.

Birger hade emellertid tagit plats bredvid sin far, hvilken han icke allenast älskade, utan rent af tillbad. Han började snart ett samtal, hvarunder han lade i dagen sina ädla tänkesätt och gaf prof på en för hans ålder ovanlig omdömesförmåga.

Denna stund skulle, till följd af hvad som sedan hände, aldrig gå ur major Stålhane's minne. Städse skulle detta ögonblick framstå för honom, då den varmhjertade yng- lingen satt med armen stödd mot bordet, och hvarje ord, sonen då talade, skulle fadern erinra sig ända in i sista minuten.

Birger steg slutligen upp från sin plats. Han gick några slag af och an öfver terrassen, derunder lyssnande

till, huru Hillevi sjöng en romans med verklig musikalisk känsla. Derefter gick han in till henne i salongen och ställde sig bakom hennes stol. Han var icke långsint eller småsinnad — han hade redan glömt deras lilla tvist och kunde visst icke känna i djupet af sitt hjerta något agg eller någon oförsonlighet mot systemen, som egde samma far som han.

— Hillevi, — sade han därför och böjde sig ned öfver henne, — du nämnde i förmiddags, att du skulle vilja se en solnedgång ifrån den bergshöjd, jag beskref för dig. Följ med mig nu!

Hillevi, som ännu kände sig förbittrad i sitt sinne öfver faderns svaghet för brodern, såsom hon kallade det, låtsade, som om hon icke hört honom, utan lät fingrarna fortfarande flyga öfver tangenterna.

— Jag känner mig icke nog hågad därför, det får allt vara till en annan qväll, — svarade hon slutligen, då Birger ännu en gång uppmanade henne att följa sig.

— En annan qväll? — upprepade Birger. — Se så, Hillevi, var icke ledsen längre! En promenad skall säkert göra dig godt. Du har ju icke gått ett steg i dag?

— Låt mig få vara i fred, Birger, jag har ju sagt, att jag icke känner någon lust till att följa med dig.

— Ah, Hillevi, du skall allt komma att ångra dig!

Han anade icke sjelf, huru sannt han sade, då han uttalade denna spådom. Hennes nyckfulla envishet skulle leda till en förfärlig händelse. De flesta olyckor hafva ofta sitt ursprung från någon obetydlighet, lik denna. Hade Hillevi följt med brodern, skulle hon icke allenast fått skåda en vacker solnedgång, utan då hade också de båda syskonen återvänt i hvarandras sällskap till hemmet och, som vanligt, intagit jemte fadern sin aftonmåltid, i stället för att nu Birger, förtretad som han var, icke brydde sig om att ensam gå till den omtalade bergshöjden, utan skyndade bort öfver fältet och sedan fördjupade sig i däliden, der en sorlande bäck hoppade fram mellan stenarne. På en tufva der bredvid satt en flicka, omkring femton år gammal, och plaskade med fötterna i vattnet.

Hennes korta, trasiga kjol var uppdragen ända till knäna, så att hennes bara, solbrända ben syntes. Hon hade bundit en krans af vildblomster och fäst den på sitt långa, svarta hår, som hängde utslaget kring hennes axlar. Medan hennes stora, mörka ögon med ett förvirradt uttryck stirrade omkring, sjöng hon en visa på en besynnerlig, entonig melodi, och som innehöll blott en enda vers:

Och visste du bara, bedrägliga vind,
Som leker och skalkas och kysser min kind,
Att jag, liksom du, uti trädenas topp
Kan sitta och hviska min fröjd och mitt hopp,
Så glittrande daggen den stänker omkring...
Bing, bingelibing! bing, bingelibing!

Och så skakade hon en qvist med blåklockor öfver sitt hufvud och upprepade: — Bing, bingelibing!

Då hon hörde Birgers fotsteg i gräset, vände hon sig hastigt om åt det håll, hvarifrån han kom. Hon nickade åt honom och vinkade honom till sig.

Birger kände flickan och visste hennes historia:

Såsom helt liten hade hon kommit till trakten med ett tatarefölje. Hennes mor blef qvarliggande sjuk i byn, medan ziguenarne bröto upp och fortsatte sitt kringflackande lif. Slutligen dog modern och lemnade den svagsinta flickan efter sig, hvars sinnesförvirring dock icke var värre än att man lät henne obehindradt gå, hvart hon behagade. Af barmhertighet underhöll fattigvården henne och den arma varelsen inhystes bland de andra hjonen i socknens fattigstuga.

Jag sitter just och tänker på dig, — sade hon åt Birger och steg med detsamma upp från tufvan.

— På mig?

— Ja, på dig. Du är ofta i Halimas tankar, — hon gick ett steg närmare honom. — Vill du göra mig en glädje? — och hastigt lutade hon sig in till honom.

— Om jag kan.

— Du kan... du kan göra stackars Halima glad! — hon klappade händerna af fröjd och gaf till ett gällt glädjeskri. — Du vet, — sade hon, — du vet, att dansa är min

fröjd . . . ack, dansa, dansa, dansa! — och hennes små nakna, solbrända fötter sväfvade rundt om i gräset; derpå stannade hon och drog efter andan.

Hon syntes verkligen hänförande i sin vilda glädje, med det flygande svarta håret omkring sitt hufvud och de stora, mörka ögonen gnistrande som eldflammor. Birger kände djupt medlidande för henne och beklagade henne i sitt hjerta.

— I afton dansas nere i byn, — sade hon och böjde hufvudet skalkaktigt åt sidan. — Man bad också mig att komma dit, om jag kunde skaffa musik, ty spel-Jan är död och någon annan finnes ej, som kan spela. *Jag* skaffa musik? Kanske att de bara gjorde narr af mig . . . Jag tänkte nyss på dig: du skall spela på din fiol för oss? Du har lofvat att göra Halima glad . . . du gör ju det? Du hemtar fiolen och sedan följer du mig, — hon sträckte ut sin hand och bad så innerligt rörande, att det bevekade den godhertade Birger.

— Men om jag icke vill spela?

— Om du ej vill spela? — hon funderade några ögonblick, — ja, då få vi väl sjunga och dansa efter sång, men huru tungt det går och så illa det låter se'n! Men du vill nog spela — du kan inte neka, — tillade hon och såg vemodigt upp till honom.

— Jag skall göra dig till viljes.

— Jag skall springa efter fiolen, — hon lyfte redan foten från marken, färdig till språng.

— Nej, det gör jag heldre sjelf. Du kan vänta här, jag är straxt tillbaka, — och han sköt henne åt sidan.

Halima ställde sig vid gärdesgården och, läggande armarne på det mossbelupna stängslet, väntade hon på Birger. Slutligen kom han tillbaka . . . hon såg honom redan på långt håll och sprang emot honom, dansande och sjungande.

— Jo, det blir något till musik, — jublade hon gång på gång. — En grefveson spelar för simpelt bondfolk! En sådan qväll ha de aldrig upplefvat förr! — Hon gick framför Birger och vek in på den smala skogsstigen, som var en ginväg till byn.

Skogen var djup och det fordrades en lång stund, innan de kommo ned på den öppna landsvägen. På ett ställe krökte sig stigen och ingrade sig sedan öfver en hög kulle, hvarifrån Birger så linsjön, som glänste mellan träden i den sjunkande solens guldkimrande ljus. Qvällen var herrlig och stilla, icke ens ett blad eller ett strå rörde sig. En djup tystnad rådde, endast afbruten af den svagsinta flickans pladder och bräkandet af de bortilande, svarta och hvita fåren, som skrämdes af de annalkandes fotsteg.

Ändtligen vore de vid målet. Halima sprang framför Birger, barfotad, med sin trasiga korta kjol och med vildblommorna i sitt utslagna hår. Hon stannade utanför en stugudörr och lade handen på klinkan, men innan hon öppnade, vinkade hon åt Birger, att han skulle följa henne.

— Se här, jag har skaffat musik åt er! — och hon steg in i kretsen af byns ungdom, som hade samlats i den rymliga stugan för att dansa.

De sågo på henne och skrattade. Hvad kunde det vara för musik, den svagsinta flickan hade skaffat dem? Men då de fingo se Birger på tröskeln med fiolen under armen, sågo de häpna på hvarandra och kommo sig af öfverraskning icke för att helsa.

— God afton, — sade emellertid Birger och steg fram. — Halima säger, att ni vill dansa, men att ni icke ha någon spelman, som spelar för er. Jag skall bli för en stund er spelman, så kanske dansen kommer att gå lättare.

Alla hade svårt för att tro, att det verkligt var unge grefvens mening att nedlåta sig att spela för dem. Men Birger, som icke gaf akt på sorlet omkring sig, satte sig ned på en stol och drog stråken öfver strängarne. Det kunde kallas för musik, det, tyckte Halima, som naturen begåfvat med ett underbart musikaliskt sinne. Hur dansen gick, den ville aldrig taga slut! Denna qväll skulle de helt visst aldrig glömma; ända in i sena ålderdomen skulle de minnas den och många af dem skulle en gång berätta för sina barnbarn, huru de hade fått dansa efter grefve Birgers fiol.

Under det att Birger spelade, hade Halima satt sig ned på golvet bredvid hans fötter. Hon såg upp på honom och lyssnade. Hon hade liksom förlorat all lust att dansa... med händerna hopknäppta om sina knän, satt hon orörligt stilla, omhvärfd af det slocknande solljuset, som strömmade in genom fönstret bakom henne.

Birger tröttnade icke att spela den ena polskan efter den andra och då han slutligen steg upp för att gå, började det redan lida mot midnatt. Hvad manne systemen skulle säga, då han berättade för henne, huru han spelat till dans för byns drängar och jäntor? Han smålog på förhand åt hennes bestörtning och beskärmande öfver, att »han så till den grad kunnat glömma sin grefliga värdighet».

Birger hade blifvit varm inne i det qualmiga dansrummet. Han tyckte, att det var en stor njutning att få inandas den friska, rena sommarluften, då han hade kommit ur stugan. Han hade icke märkt, att det var någon som smög sig efter honom; men, då han hörde snabba, lätta steg bakom sig, vände han sig om för att se, hvem det var — Halima hade hunnit upp honom.

— Skogen står så mörk, fast ljus är sommarnatten; stigen slingrar sig djupt in bland skuggorna — det är ödsligt att ensam gå, ensam vara... Låt mig få följa er, det blir ej då så hemskt.

— Du skämtar, Halima? Skulle jag vara rädd? Om så vore — kan du väl skydda och försvara mig... för röfvare kanske? Eller fruktar du, att jag skall bli bergtagen af troll? Ett litet sådant är du ju sjelf, — han drog sig skrattande från henne och vinkade ett farväl med handen.

Halima suckade. Huru gerna hon ändå ville följa honom!

— Halima, — sade Birger allvarligt, innan han gick vidare, — om du vill göra mig ledsen, följ med, men jag tänker icke tala till dig.

— Jag går... godnatt! — sade hon sorgset och med ett uttryck af ödmjuk undergifvenhet.

Hon stod qvar och såg, huru han försvann i skogs-dunklet. Plötsligt spratt hon till, liksom af en ingifvelse: hon sprang smygande på tå efter honom, så tyst, så sakta, att han omöjligt kunde höra henne. Om Birger stannade, stod också hon stilla; då han åter fortsatte sin gång, följde också hon efter, troget som skuggan och knappt vågande draga andan, af fruktan att det minsta ljud kunde förråda henne.

Birger hade gått en helt annan väg än den vanliga och småningom förirrat sig i den tätaste delen af skogen. Slutligen glesnade träden och månens sken försilfrade marken. För ögonblicket kände Birger icke igen, hvar han befann sig. Hade han förut någonsin varit på denna plats? Han mindes det icke. Framför honom öppnade sig en äng, der gräset växte högt och der vinden vaggade höga blomsterstänglar. Om han gick häröfver, tänkte han, skulle han bestämdt komma fortare till hemmet. Han tog några steg rakt framåt — men, barmhertige Gud, hvad betydde detta? Det var, liksom om jorden hade öppnat sig under hans fötter, för att uppsluka honom i sitt mörka djup. Han arbetade af alla sina krafter för att komma upp igen, men ju mera han arbetade, desto fortare sjönk han, sjönk utan någon räddning... Han förstod ögonblickligt, att han gått ned i något kärr, och han mindes nu, fast för sent, att på denna plats fordom varit en sjö, som under tidernas lopp igenvuxit och bildat ett farligt träsk med så kallad gungfly. Han kastade ifrån sig fiolen och uppgaf ett förtvifladt rop om hjälp; men hvem hörde honom i skogens enslighet och i denna sena timme? All räddning var dessutom omöjlig, emedan han sjönk allt djupare med den största hastighet.

Den svagsinta flickan, som såg den förskräckliga fara, hvari Birger sväfvade, uppgaf ett gällt skrik af fasa och knäppte i förtviflan händerna öfver sitt hufvud.

Den olycklige ynglingen hann icke mera än vända sitt dödsbleka och af ångest förvridna ansigte mot henne.

— Halima... — och han försvann i det gyttjiga djupet. Halima stod qvar och stirrade på den plats, hvarunder han utstod sin förfärliga dödskamp. Hon såg på fiolen

och stråken, som låg bredvid... Derpå höjde hon ett långt, ursinnigt skrik och flydde.

Såg hon icke hans dödsbleka ansigte framför sig och hans sista förtviflade blick? Hon tryckte händerna för sina ögon, för att undgå den synen, men desto klarare och tydligare tyckte hon, att den framträdde. Hörde hon icke, huru han upprepade hennes namn, de sista ord hans skälfvande läppar hade stammat? Hon borrhade fingrarna i sina öron, för att, som hon trodde, slippa höra hans röst; men hon hörde den likväl, och dess starkare och förfärligare tyckte hon, att hans stämman blef.

— Halima! — ropade det i hennes öron. — *Halima!* — och med hvilket uttryck.

Flämtande och skälfvande af förskräckelse, uppnådde hon slutligen Arvidsnäs. Med sina nakna ben och bara fötter, sin trasiga kjol och sitt vilda blomstersmyckade hår, sprang hon fram till Hillevi, som stod i månskenet på den breda stentrappan framför byggningen.

Hillevi drog sig förskräckt tillbaka, men den svagsinta flickan grep henne hårdt om armen.

— För Guds skull, stanna... stå stilla och hör: i skogen ligger träsket, falskt och lurande, med doftande, fagra blommor, vaggande gräs... att gå deröfver lockade onda andar er bror... han gick, men sjönk och ligger nu i gyttjig graf, — då hon uttalade detta med dof, bäfvande röst, sprang hon bort, sprang, som om hon vore förföljd af något, som hon ville undfly.

I första ögonblicket stod Hillevi stel af fasa. Men var det skäl att sätta tro till en fånes uppgifter? Allsmäktige Gud, om det dock vore sanning! Hillevi greps af en fruktansvärd aning... hon skyndade till sin fars rum.

Major Stålhane, som ännu icke gått till hvila, satt och läste vid lampskenet.

Hillevi slog häftigt upp dörren, men hon hann icke säga ett ord, innan hon medvetlös sjönk ned på dess tröskel.

II.

Halima.

Birgers lik hade efter stora ansträngningar blifvit upptaget ur träsket. Det var så oigenkänneligt och vanstäldt, att den förtviflade fadern icke hade mod att betrakta det.

Svepningen hade nu försiggått. I två dagar hade den blomstersmyckade kistan stått till åskådning för godsets underhafvande och för alla dem, som äfven fjerran ifrån kommo för att taga ett sista farväl åt den så högt älskade och begråtne ynglingen.

Väggarne i den stora salongen, med glasdörrarne åt terrassen, voro draperade i svart och hvitt, en mängd vaxljus brunno i kandelabrar på hvardera sidan om katafalken och i kronorna i taket.

Hillevi hade icke vågat besöka likrummet; hon hade alltid känt förskräckelse för döden och egde icke tillräcklig själsstyrka för att ställa sig ansigte mot ansigte med denne.

Hon hade nu haft flera sömnlösa nätter och plågats af de bittraste samvetsqual; hon hade gång på gång sprungit upp ur sin bädd, vridit sina händer och slitit i sitt långa hår, anklagande sig att ha varit orsaken till broderns förfärliga död.

— Hade jag gått med honom, den der qvällen, såsom han ville, skulle aldrig detta ha skett, aldrig! O, hvarför gjorde jag ej det!

Då hade amman kommit och ledt henne tillbaka till sängen.

— Ingen kan undgå sitt öde, — hade hon sagt.

— *Öde*, — upprepade Hillevi — öde... tror du, att hvar och en menniska har ett sådant? Tror du, att Birgers ohyggliga död var förutbestämd?

— Ja, säga oss icke skriftens egna ord, att »icke ens ett hår faller af ditt hufvud, Herrans vilja förutan».

— Om jag kunde tro det, om jag bara kunde tro det, — suckade Hillevi, lade så händerna öfver ögonen och försökte att sofva.

Den dag, major Stålhane ensam hade återvändt till hemmet från sin utländska resa och underrättat barnen, att de voro moderlösa, hade hittills varit den sorgligaste i hans lif; men den dagen var ännu sorgligare, då hans son bars hem som lik — hans ende son, hans hjertebarn, af hvilken han hade hoppats så mycket, och som var hans lifs hela glädje.

Begrafningstimmen slog och stunden var inne, då locket skulle fastskrufvas på kistan. Den vördnadsvärde presten, församlingens gamle, grånade kyrkoherde, hade gått in till major Stålhane och frågat honom, om han icke skulle taga ett sista afsked af sin son.

Majoren, som satt med hufvudet nedböjdt mot bröstet, lät händerna, med hvilka han betäckte sitt ansigte, långsamt glida ned.

— Jag vill icke se hans grymt förvandlade stoft, — sade han med klanglös röst. — Jag vill minnas honom lefvande, herrlig och skön, som han var... jag vill icke se honom död, nej, nej! — han sträckte ut sin hand, liksom bedjande om förskoning.

Majorens sorg var sådan, att ingen vågade närma sig honom för att försöka gifva honom tröst. Han rasade dock icke i sin smärta, eller visade sig sinnesförvirrad eller redlös. Tyst och blek, gick han i sitt rum med tunga steg och ingen hade sett honom förtära hvarken mat eller dryck, sedan detta hårda slag träffat honom. Men han skulle icke länge förblifva så tröstlös, ty han var en man med sann religiositet och som icke blott hoppades, utan var öfvertygad om ett återseende bortom grafven.

— Det är endast på en liten tid... en liten tid, — hade någon hört honom yttra för sig sjelf och förstod, att han dermed menade, att ännu några år — och sedan skulle han för alltid återförenas med sin son.

Kistan hade blifvit upplyftad i den granna likvagnen, en gammal qvarlefva af den grefliga släktens förgångna

lyx. Öfverst på det med silfverstjerner beströdda taket tronade den grefliga kronan och mellan draperiets veck och festoner hängde tjocka, försilfrade snören och toffsar.

Begravningsgästerna gjorde sig redo, men processionen kunde icke sättas i gång, förrän majoren intagit sin plats i den första vagnen. Kyrkoherden stod och väntade, med sin långa kappa kastad öfver ena armen.

Slutligen visade sig majoren öfverst på trappan, ledande sin dotter. Han syntes lugn, men dödsblek, och läpparne voro hårdt sammantryckta. Hillevi stödde sig darrande vid hans arm; äfven hon var blek, nästan andlös, men mycket skön i sin släpande sorgdrägt och med det blonda håret böljande i lätta, fladdrande lockar.

En half mil från Arvidsnäs låg kyrkogården, en stilla, trädbevuxen plats, omhägnad med en låg, men bred stenmur. Halima hade uppehållit sig der hela dagen och tyst åsett, huru dödgräfvaren ordnade grafven, huru han bredde det svarta klädet öfver bräderna och huru han till sist strödde friska, doftande blommor vid randen af det sju alnar mörka djup, öfver hvilket hon en gång böjde sig ned och då fick se, huru den rostiga plåten på en likkista glimmade mot henne. Nu hade hon ställt sig på en hög grafkulle och skuggade ögonen med handen, ty solljuset föll rätt framför henne. Hon väntade på att få se sorgtåget komma. Birgers lik hade hon icke velat se, icke ens hans kista. Men nu... såg hon icke der, i krökningen af vägen, de svarta hästarne framför likvagnen? Hon tryckte händerna för ögonen, men tog snart bort dem igen, för att betrakta hela den långa raden af vagnar.

Klockorna ringde... de hade länge gjort det, men förstummades, den ena efter den andra, och det sista ljudet förklingade sorgligt och långsamt.

Kistan sänktes i grafven. Halima såg det och hon såg, huru den gamle presten blottade sitt hufvud och huru hans tunna, hvita hårlockar fördes fram och tillbaka af vinden, då han kastade de tre skoflarne mull på kistan och uttalade Frälsarens namn samt bad, att denne en gång skulle på den yttersta dagen uppväcka den döde. Hon

lyssnade med bäfvan till allt hvad ordets tjenare sade och stora tårar droppade ned från hennes ögon, der hon stod med händerna hopknäppta.

Då det äntligen blef tomt och öde på kyrkogården, böjde hon sina knän på den nyss igenkastade grafven och upprepade något som skulle föreställa en bön.

Birgers förfärliga slut, som hon ensam bevittnat, hade gjort på henne ett outplånligt intryck. Det har icke sällan inträffat, att dårar genom häftiga sinnesrörelser återfått sitt förstånd. Om icke detta precis var händelsen med Halima, så hade dock en underbar förändring försiggått med henne, hvilken möjligen kunde föra något godt med sig i en framtid. Hennes minne hade blifvit redigare och hon började ana och fatta ting, som förr varit för henne obegripliga. Måhända skulle Gud förbarma sig öfver henne, skingra mörkret i hennes själ med sitt *varde ljus!*

Bland Halimas omgifning i fattigstugan fanns likväl icke en enda som lade märke till, att hon icke var densamma som förr, och detta kom sig deraf att hon, som vanligt, satt tyst och sluten för sig sjelf i sin vrå och blott svarade enstaka på alla frågor.

Halima hade stigit upp från grafven och aflägsnade sig långsamt från kyrkogården, utan att se sig tillbaka. Hon gick öfver åkrar, som lågo i träde — hon gick på renen utmed böljande sädesfält och kom slutligen ned till den stora, vidsträckta elfven. Hon stannade vid stranden och såg, huru en »tärna» med snabba vingar sköt fram öfver den blanka vattenspegeln, så nära, att de glänsande vingspetsarne doppade i vågen.

— Hade jag vingar, — tänkte hon, — hade jag bara vingar, skulle också jag flyga långt...

Derpå gick hon åter — gick upp på höjden, från hvilken hon hade en hänförande utsigt. Nedanför låg dalen — en dal med långa, djupa skuggor från träden, som växte stam vid stam. En ruin skymtade fram — ruinen af ett nunnekloster. Genom de brustna fönsteröppningarne på den vestra muren slingrade sig åtskilliga buskväxter och innanför den hvälfda klosterporten med sina

stenbänkar fans en fyrkantig plan, öfvervuxen af frodigt gräs. På denna plan reste sig lemningarne af ett rundt torn, till hvilket ledde en trappa, höljd af kalk och tegelgrus. Det var på denna trappa, som Halima satte sig.

Huru många gånger hade hon icke här träffat tillsammans med Birger! Ibland hade hon funnit honom sittande på en af stenbänkarne i den hvälfda portalen och någon gång hade hon sett honom klättra omkring på muren. Hon mindes så väl, huru han en afton just sutit på den plats, hon nu intagit, och huru hon stått bredvid honom och lyssnat till de lifliga beskrifningar, han gjort för henne om det fordna klosterlifvet. Han hade talat om heliga martyrer — om olyckliga, unga flickor, som heldre begravit sig i nunnecellen, än de äktat den man, som de icke kunde älska, utan endast afsky. Rysliga saker hade han också förtäljt om lönnmord, förgiftningar, och huru mången oskyldig nunna blifvit lefvande inmurad just i detta torn, hon nu hade bakom sig. Halima hade äfven med Birger varit inne i den lilla kammaren, som ännu fans kvar i tornet, en kammare med kupolformigt tak, i hvilket satt en rostig, grof jernkrok, som troligtvis en gång hade uppburit någon lampa. På väggarne syntes ännu spår af målningar, men för det mesta var rappningen bortfallen och endast en och annan bokstaf kunde läsas af de bibliska tänkespråk, som här och der blifvit präntade på munklatin.

Halima dröjde länge kvar på trappan, dröjde ända tills solen helt och hållet sjönk ned vid synranden, skuggorna örlängdes och månljuset blef allt klarare.

Plötsligt hörde hon ett prasslande ljud bakom sig . . . det lät, som om någon kom ut från tornet med försigtiga, smygande steg. Hon blef skrämmd och vågade icke röra sig, knappt att andas . . . I nästa sekund kände hon en tung hand läggas på sin axel, och en grof, rå stämma frågade; hvad hon hade der att göra.

Halima svarade icke . . . af förskräckelse förmådde hon ej att öppna sina läppar.

— Hvad har du här att göra? — sporde ånyo den sträfva rösten.

Då vände Halima på hufvudet. Hon såg framför sig en okänd, undersätsig karl i simpla kläder och då hon närmare betraktade honom, upptäckte hon, att han hade rödt, lurfvigt hår och grofva ansigtsdrag.

— Hvad heter du, flicka? Svara mig genast hvad du heter?

— Halima . . . jag heter Halima, — och hon försökte, skälfvande af rädsla, att resa sig upp.

— *Halima!* — upprepade den okände. — Jag har icke hört ett sådant konstigt namn förr. Hvem är du då?

Halima sökte att så redigt som möjligt berätta sin historia.

— Alla tro, att jag är en fåne, — tillade hon, — alla och äfven han, som nu är död, — det sista sade hon tyst åt sig sjelf.

— Men jag tror det icke, min flicka, — och så började han att hvissla, som om han derunder funderade på något. — Hör på, — sade han slutligen, — jag behöfver just en sådan der tös, som du. Du kunde blifva mig till nytta och slippa ligga fattigvården till last. Vill du ej det?

— Jag vill inte ligga någon menniska till last . . . men hvad skulle jag väl kunna vara er till för nytta?

— Du kan städa min kammare, laga mina strumpor och koka min gröt och min potatis?

— Jag skall försöka, herre, men . . .

— Jag begär icke något svar nu genast, förstår du. Tänk på saken tills i morgon bittida och kom då och säg mig hvad du beslutit.

— Men hvar skall jag finna er, hvar bor ni?

— Jag bor här, — svarade den okände, skrattande, och pekade på tornet.

— *Här!* — Halima drog sig tillbaka. — Men hvem är ni? Hvar kommer ni ifrån?

— Det der gör dig alldeles detsamma, min flicka, då jag lofvar att bli en god husbonde för dig. Jag kom

hit till trakten för en vecka sedan . . . måhända vet ännu ingen om det. Jag har inredt ett litet trefligt rum i tornet och ombonat det så väl, att jag kan stanna här också öfver vintern. Du skall få dela min bostad och jag skall fränskilja din lilla vrå med en gardin, så att du inte behöfver vara rädd för mig. Kalla mig rätt och slätt för mäster Jan . . . mäster Jan, förstår du? Se så, adjö med dig nu . . . välkommen igen i morgon!

Halima gick fort derifrån och stannade icke förrän hon kom fram till fattigstugan. Det var sent på natten och hon var trött efter den långa promenaden. Dörren till stugan var redan stängd och Halima ville icke bulta på, för att ej väcka de gamla, som sofvo derinne. Hon satte sig ned på tröskeln och slumrade in. Då hon vaknade, lyste morgonsolen henne i ögonen.

Hon talade icke med någon om mäster Jan; hon hade för längesedan fattat sitt beslut: i fattigstugan var det trångt, otrefligt och hon gick i vägen för alla. Om hon skulle försöka att bli tjenarinna åt mäster Jan? Hon kunde ju gå sin väg, om han blef stygg mot henne och om hon icke trufdes der. Men huru hade han redt in sitt bo i det till hälften nedrasade tornet? Derpå undrade hon och var icke så litet nyfiken. Och hvem var han? Hon kunde icke minnas sig ha sett honom förr.

Mäster Jan hade sagt sanning, då han uppgaf, att han för åtta dagar sedan kommit till trakten. Han var likväl ingenting annat än en benådad fästningsfånge, som kommit vandrande och af en händelse påträffat kloster-ruinen, tillbringat en natt i denna och der funnit sig så väl, att han genast fattat det beslut, att försöka rusta upp den lilla tornkammaren till en bostad åt sig. Han hade nu satt glas i fönstergluggen och till den instundande vintern ämnade han skaffa sig en kamin och ordna allt på bästa sätt för sin trefnad. Han var mycket skicklig i konsten att lappa och laga gamla skodon, till och med att göra nya sådana, så nog skulle han kunna skaffa sig tillräcklig förtjenst att lefva af. Emellertid hade han mycket grubblat på, om han kunde utan särskildt tillstånd slå sig

ned i ruinen, som vore denna hans egendom. På gästgifvaregården hade han fått veta, att den gamla ruinen lydde under Thorsvik och att han således der borde söka tillåtelse att få stanna qvar i sin besynnerliga bostad. Egaren till Thorsvik hade dock icke ännu anländt från Amerika, men väntades hvarje dag komma för att tillträda sina stora gods. På orten talades icke nu om något annat än den unge arftagaren och nyfikenheten var mycket stor att få se den unge *Arthur Grip*, hvars föräldrars sorgliga historia hvar och en kände, äfvensom att sonen aldrig varit på svensk jord.

Halima bestämde sig för att stanna hos mäster Jan. Han sade aldrig ett ondt ord åt henne, och hon fann sig därför mycket bättre i sin lilla vrå i tornkammaren, än i fattigstugan.

III.

En presentation.

De första trenne dagarne efter Birgers begrafning tillbringade majoren ensam i sina rum. Hillevi hade några gånger kläppt på hans dörr och äfven blifvit insläppt. Hillevi hade då närmat sig honom, trädt sin arm under hans och tryckt sitt hufvud intill hans bröst.

— Min älskade far, — började hon, men förstummades genast vid anblicken af hans lidande utseende.

— Hillevi, — svarade han och sköt henne mildt ifrån sig, — jag trodde, att du hade något af vigt att säga mig.

Hillevi såg på honom sorgset och gick straxt derpå ur rummet. Men då hon kom utanför dörren, stannade hon och tryckte händerna mot sitt hjerta.

— Han älskar mig icke, — suckade hon. — Jag skall aldrig kunna ersätta honom förlusten af min bror, aldrig! Icke ett kärleksfullt ord, icke en smekning eller en vänlig blick... o, min far, min far! — och hon stapplade in till sin trogna amma och utgöt sin klagan för henne.

Hillevi hade rätt: hon skulle aldrig kunna ersätta förlusten af Birger. Ehuru Hillevi var fadrens förstfödda barn, hade hon dock aldrig varit hans älskling. Redan som mycket liten hade hon visat sig nyckfull och egen-sinnig, och hon var i hela sitt väsen en fullkomlig afbild af modren. Hade majoren aldrig älskat sin maka? Detta troddes åtminstone allmänt, ty det fanns ingen, som kunde säga sig ha bevittnat någon osämja dem emellan. Majoren sysselsatte sig emellertid icke mycket med sin dotter. Han hade helt och hållet öfverlemnat henne åt guvernantens och ammans vård. Detta var måhända icke så alldeles rätt af honom; men han undskyllde sig alltid med, att »en man aldrig kan uppfostra en blifvande qvinna». Han sade sig ha sett flickor, som blifvit uppfostrade af männer och som för hela lifvet bibehållit en viss karlavulenhets samt saknat alla qvinliga behag. Likvisst hade majoren någon gång, då Hillevi ännu var ett litet barn, förebrått sig sjelf, att han frågade allt för litet efter sin dotter.

— Stackars moderlösa flicka! — hade han suckat, — vore hon blott icke så mycket lik modern...

Hillevi höll af sin far och hon hade ju i hela världen ingen annan att hylla sig till, än honom.

Han nekade henne aldrig någonting och gaf kanske alltför mycket efter för hennes vilja. Detta gjorde han dock icke af *kärlek*, utan för att slippa hennes efterhängsenhet; ty äfven detta drag påminde om modren. Således hade Hillevi i det närmaste alltid blifvit van att få sina minsta önskningar uppfyllda. Hon var mycket svag för granna och dyrbara kläder, något som hade gifvit fadren anledning till stora bekymmer, ty han var, såsom förut blifvit nämndt, icke rik, utan hade blott afkastningen af det föga betydliga fideikommisset och pensionen att lefva af.

Hillevi satt vid ett af fönsterna i salongen, hvarest hade

stått Birgers *lit de parade*. Det fanns numera ingenting som påminde om detta. Pianot hade flyttats tillbaka på sin plats och den gamla pendylen hade åter blifvit uppställd på spiselkanten. Dörrarne till terrassen stodo uppslagna och doftet från kastanjeblommorna utanför strömmade in i rummet.

Hillevi vände på hufvudet, då hon hörde någon nalkas bakom henne. Hon blef öfverraskad, då hon fick se sin fader.

— Pappa, — sade hon och slog sina armar omkring honom, — skola vi göra en promenad tillsammans?

— Icke i dag, Hillevi, — sade majoren, — jag kom för att säga dig något annat, — och han for sakta med sin ena hand öfver hennes lockiga hufvud. — Du vet, att jag aldrig skall upphöra att sörja Birger; lifvet är så tomt, så mörkt efter honom. Min sorg skulle slutligen alldeles nedtrycka mig, om jag stannade kvar här, der allt påminner mig om honom.

— Och du har därför beslutit att för alltid öfvergifva Arvidsnäs?

— Icke för alltid, Hillevi; men för en tid, tills att jag hunnit återhemta mig och eger mod att återse alla dessa kära ställen, vid hvilka han var så djupt fästad. Du förstår... jag ämnar resa bort för att kunna blifva mig sjelf igen.

— Huru länge kommer du att vara borta?

— Jag kan icke så noga uppgifva det, men jag skall ofta skriva till dig.

— O, min far, huru tomt det skall blifva efter dig!
— Hillevi böjde ned sitt hufvud och borttorkade en framträngande tår.

Majoren låtsade, som om han icke såg, huru bedröfvad hon var. Det gjorde honom ändock godt att se sig älskad och han fann nu först en hugsvalelse i hennes barnsliga tillgifvenhet.

Hvilken underlig dag för Hillevi, den dag då fadren skulle resa! Då och då hade hon uppfångat en skymt af honom, under det hon skyndade att med egna händer

packa in hans saker. Amman var hennes enda hjälp — den enda som fick bevittna den stackars flickans tårar.

— Ingen far, ingen bror, ingen i hela vida världen! — snyftade hon, der hon stod nedlutad öfver fadrens kappsäck, och hon tänkte dervid, att alla dessa sorgliga händelser icke skulle ha inträffat, om hon följt med Birger den der olyckliga aftonen.

Då majoren kom ut från sitt rum, der han hade haft ett längre samtal med sin gamle inspektor, i hvars trogna händer han hade öfverlemnat allt hvad som rörde vården af hans egendom, var han resklädd, ty åkdonet väntade utanför trappan.

— Redan? — utbrast Hillevi, då hon såg honom. — O, min älskade far, jag kan icke hindra dig från att resa, — sade hon, snyftande, och räckte honom sina båda händer, — men jag beder dig: glöm mig icke, glöm icke ditt enda barn, som håller dig kärast af allt i världen!

— Hillevi, — fadren kände sig rörd och hans röst darrade. — Hillevi, — han kunde icke säga mera, utan böjde sig endast ned och tryckte en lätt kyss på hennes panna.

Alla husets tjenare församlade sig i förstugan för att säga husbonden farväl — husbonden, som alla höllo så mycket af. De trängde sig vördnadsfullt omkring honom med varma lyckönskningar och böner, att han snart måtte komma tillbaka.

Slutligen satt majoren i vagnen, som förde honom bort från hemmet.

Hillevi stod en stund qvar på trappan, gick så in i sitt rum och stängde dörren efter sig.

Amman försökte att få komma in, men Hillevi förblef en hel timme innesluten för sig sjelf. Ändtligen öppnade hon och syntes alldeles förgråten.

— Stackars mitt barn, mitt älsklingsbarn, som så hjertlöst öfvergifves, — sade amman och smekte Hillevi.

— Tycker du då, att det var hjertlöst af pappa att resa från mig?

— Om jag tycker det? Ack, Hillevi, då majoren har

en sådan dotter som ni, borde han låta trösta sig, jag menar, söka sin tröst hos er, i stället för att lemna hemmet.

— Jag kan visst icke förebrå min far någonting, — svarade Hillevi undergifvet, — men nog tycker jag ändå, att det var litet hårdt af honom att lemna mig ensam här. Jag kunde ju ha fått följa med honom . . . tycker ej äfven du det, Sara?

— Jo, visst tycker jag det.

Majoren hade bestämt sig för att resa till södra Frankrike, der han egde en gift syster. Om han trufdes hos henne, ämnade han stanna derstädes; på huru lång tid, hade han ännu icke afgjort.

Hillevis amma uppmanade emellertid den unga flickan att söka alla de förströelser, som stodo hennes älskling till buds, — ett råd, som Hillevi ingalunda förkastade. Att ensam sitta och gråta och sörja, blef henne i längden odrägligt, då hon fann, att ingenting af hvad som hade händt ändock dermed kunde ändras eller förbättras. Hon lät därför bjuda ortens ungdom till sig och ingen underlät att komma, för att vara den »stackars, ensamma unga fröken» till någon tröst. Utfärder på sjön omvexlade med ridpromenader och i alla hem mottogs Hillevi hjertligt och med deltagande. Den unga flickan uppbar sin sorg med värdighet, grät ofta vid minnet af brodern, men försökte dock att i sitt hjerta qväfva detta minne . . . ja, att helt och hållet glömma honom, för att återfå frid och ro.

Hillevi hade en dag hört berättas, att den så länge väntade, unge arftagaren från Amerika ändtligen hade anländt till Thorsvik. Hon hade med den största nyfikenhet lyssnat till alla de beskrifningar, tjenstfolket gjort om den nye egarens högtidliga mottagande af godsets underhafvande. De hade varit högtidsklädda och uppställda efter hela den stora allén i vördnadsfulla led. På båda sidor om den höga stentrappan vid hufvudingången till slottet stod tjenstepersonalen för att visa sin hyllning, och då vagnen, som drogs af fyra hästar, stannade, framträdde den gamle, silfverhårige intendenten med blottadt hufvud för att biträda sin nye husbonde vid nedstigandet.

— Välkommen till Thorsvik, *herr Grip*, — sade han rätt och slätt, ty denne var ju icke något annat än en vanlig simpel jordbrukare från Amerika.

Den gamle intendenten harmades öfver att hans nye husbonde icke egde någon annan titel. Det var den förste oadlige person han skulle tjena på detta ståtliga Thorsvik, som alltid haft till herrskare endast ädlingar af rent blod. Den åldrige tjenaren, som dyrkade aristokratien och ansåg den för helig, skulle ha lemnat sin plats, om han ej varit född på detta ställe och om han ej i fordna dagar hade hållit modern till Arthur Grip så kär. Han mindes så lifligt och erinrade sig så väl den dagen, hon föddes, som den dagen, hon lemnade sitt hem, förbannad och förskjuten. Och nu var detta hennes son, som stod framför honom, denne unge, högväxte man med de mörka, buskiga ögonbrynen och det yfviga håret envist nedfallande öfver tinningarne. Icke ett drag af den blonda modern och, besynnerligt nog, ingenting heller, som kunde påminna om fadern!

— Välkommen till Thorsvik, — upprepade intendenten vördnadsfullt, — välkommen och måtte ni ha anländt i en välsignad stund!

Arthur Grip svarade hjertligt och vackert på den renaste svenska. Hans moder, sade han, hade lärt honom detta sköna språk, och han välsignade henne för detta, ty han kunde nu göra sig förstadd af sina tjenare och underhafvande. Ett enhälligt hurra följde från de församlade.

Arthur Grip trädde derefter in i slottet, gick igenom de långa våningarne, alla utomordentligt präktigt inredda och lyxuöst möblerade. Han besåg det stora biblioteket, tafvelgalleriet, der släktens alla konterfej hängde, och der han troligtvis med det aldra första äfven skulle utse någon passande plats åt sig sjelf, såsom alla hans föregångare gjort redan då de lefde.

I den stora matsalen stod bordet dukadt, med sin antika silfverservis, sitt dyrbara porslin och med doftande blomsterbuketter i höga kinesiska vaser. Den nye husbonden satte sig med en viss ceremoni och åt sin första

middag, uppässad af hofmästaren, som under hela måltiden stod bakom hans stol, med en serviette öfver armen.

Hvad hade han tänkt derunder den unge arftagaren, han, som vuxit upp under helt andra förhållanden och aldrig varit van vid den rikedom, som nu så plötsligt tillfallit honom? Hillevi undrade mycket derpå. Sedan hon åhört till slut berättelsen om Thorsviks nye egare, frågade hon, om han var vacker? Detta kunde möjligen dragas i tvifvelsmål, menade man; men att han var en ståtlig man och att han var god, derom trodde man sig vara fullt förvissad. Han hade besvarat intendentens fråga, om han ämnade afskeda de gamle tjenarne för att välja sig nya, med den förklaringen, att alla, som hade lust att stanna kvar, finge göra det, och att allt skulle gå sin vanliga gång, såsom alla hittills varit vana vid. Följden blef också, att alla bibehöllo sina platser och uträttade samma sysslor, som de i årtal hade gjort.

Hillevi, som icke kunde beherrska sin nyfikenhet att få se den unge arftagaren, beslöt att ensam göra en tur till häst i trakten af Thorsvik. Måhända kunde hon händelsevis få se en skymt af honom, hoppades hon. Som det var behagligast att rida på aftonen, väntade hon till något före solnedgången. Och då hon satte sig upp i sadeln på sin vackra häst, nickade hon åt amman, som stod på trappan och bad henne icke vara alltför oförvägen.

Hillevi följde till en början den breda, dammiga landsvägen; men då hon nalkades Thorsvik, styrde hon hästen in på en stig, som förde till en skogsdunge, vid hvars slut hon visste, att det öppnade sig en vidsträckt utsigt öfver det präktiga godset. Och då hon kommit till denna punkt, höll hon in hästen och lät sina blickar flyga bort öfver den långsluttande dalen, som sträckte sig nedanför de skogsbevuxna kullarne. Der låg slottet med sina fyra, spetsiga torn, redan höljdt i aftondunkel. De vidsträckta park- och trädgårdsanläggningarne framskymtade straxt bredvid, på den motsatta sidan slingrade sig elfven och längst bort i bakgrunden syntes höga berg, som begränsade utsigten.

— Hvilken herrlig trakt, — sade Hillevi halfhögt för sig sjelf. — Hvilket förtjusande läge Thorsvik har!

— I sanning har ni icke rätt, min fröken, jag finner det nu, — hörde hon en manlig stämma yttra tätt bakom sig.

Hon spratt till och vände sig om på hästen. En högväxt man stod framför henne, med bredt bröst och starka skuldror. Han hade tagit af sig hatten och höll den vördnadsfullt i handen. På hans yfviga hår, som föll djupt ned öfver pannan, och på de buskiga ögonbrynen gissade hon, att det var *Arthur Grip*.

En hög rodnad flammade upp på Hillevis kinder och hon besvarade hans helsning kallt och nästan förnämt.

— Förlåt, att jag, ehuru alldeles obekant, dristat tilltala er, — sade han, med hatten ännu i hand, — men eftersom vi äro grannar, så passade jag på tillfället att få presentera mig för er. Jag har ju gissat rätt: ni är fröken Stålhane?

— Ni har icke misstagit er, min herre, — svarade Hillevi något ceremoniöst och knäppte ihop sin handske, hvars knapp hade sprungit upp.

— Mitt namn är Grip, — fortfor han.

— Jag kunde förstå det, — Hillevi fattade tag i tygeln och ämnade låta hästen vända.

— Ett ögonblick ännu, — sade han och hejdade henne, — jag har hört, att er far är bortrest, fröken Stålhane; jag hade annars ämnat presentera mig för honom . . . jag kan det icke nu . . . jag kan således icke få besöka Arvidsnäs?

Hillevi visste icke hvad hon skulle svara på denna fråga. Huru obetänksamt af hennes far att ej ha skaffat henne något äldre fruntimmer till sällskap, om, såsom nu, någon herre skulle vilja besöka Arvidsnäs. Amman kunde icke fylla denna plats — det hörde icke till goda tonen — och ensam kunde hon icke mottaga en ung karl.

— Arvidsnäs har icke många märkvärdigheter att bjuda på, — svarade Hillevi efter någon besinning, — men

om ni har lust att bese stället, skall min fars inspektor stå till er tjänst såsom ciceron.

— Jag tackar er, min fröken, jag skall komma endera dagen, — sade han och helsade artigt, då Hillevi skyndsamt fattade tygeln och aflägsnade sig.

Hvarför stod han liksom fastnaglad kvar på samma plats, fastän hon var försvunnen och ljudet af den galloperande hästens hofvar för länge sedan hade dött bort?

Han tänkte på den unga, vackra flickan, hvilken hade liksom förtrollat honom.

— Jag har aldrig förr sett någon flicka så förtjusande . . . hon var ju som en ljusalf . . . och om jag kunde lyckas vinna *henne*, har jag vunnit allt hvad en man på jorden kan önska sig: rikedom, ett oberoende lif och en skön qvinnas kärlek. Jag vill försöka . . .

Han gick några steg fram och tillbaka, men stannade plötsligt och drog tillsammans sina buskiga ögonbryn.

— Hvarför kom jag just nu att tänka på henne der borta i Florida? Hon var skön, hon var god — jag medgifver det — och jag kan aldrig glömma henne, *ty hon var dock min första kärlek*; men jag blef förlorad för henne . . . jag är död, *Ewald Ring är död!* Jag har ju sjelf läst i tidningarne, huru hans lik blifvit funnet på en klippa tillsammans med en hund, icke långt ifrån den plats, der fartyget förliste. Att liket var Ewald Rings, han som rymde från S:t Augustine, detta bevisades ju af hans plånbok och de inneliggande papperen.

Med ett kallt smälöje på läpparne gick han nedåt dalen och kom så slutligen på den breda vägen, som ledde fram till Thorsvik.

IV.

I tafvelgalleriet.

Tidigt på morgnarne, redan innan solen gått upp, satt den nye husbonden på Thorsvik vid sitt skrifbord. Hvarför skref han så oafbrutet och ihärdigt? Ingen hade öfverraskat honom vid detta arbete och han ville ej heller blifva det, ty det var just därför han hade valt de tidiga morgonstunderna.

I den plånbok, han tagit från Arthur Grip, hade han hittat ett bref, skrifvet af denne sjelf och som af en eller annan orsak icke blifvit afsändt till egaren. Det var handstilen i detta bref han studerade och sökte efterapa. Den rätte Arthur Grip hade ju från Amerika skrifvit till intendenten på Thorsvik och meddelat sig med denne om sin afresa från Florida. Intendenten kände således till Arthurs stil och det var nödvändigt för Ewald Ring att se till, att han icke komprometterade sig. Han hade redan en gång lyckats förfalska denna stil, då han från England under rättade den gamle trotjenaren om sin lyckliga resa öfver Atlanten och att han snart kunde väntas till Thorsvik.

— Det der är ingen svår stil att härma, — sade den falske bedragaren för sig sjelf. — Ett barn skulle kunna lyckas deri... här finnas ju inga anmärkningar att göra, — och han lyfte sjelfbelåtet upp papperet, hvarpå han skrifvit, och höll det tillsammans med det stulna brefvet.

Han betraktade några ögonblick sitt verk och log dervid. Sedan steg han upp, strök eld på en tändsticka och brände upp sitt arbete. Derefter gömde han omsorgsfullt i sitt skrifbord Arthur Grips bref och plånbok, i hvilken han hade funnit alla dennes viktiga papper oskadade af vattnet, dessa dyrbara dokumenter, med hvilka han kunde bevisa sin identitet. Ingen kunde tvifla på, att

han var rätte arftagaren — ingen anmärkning hade heller gjorts vid hans legitimering. Ewald Ring hade helt och hållet lyckats att sätta sig i Arthur Grips ställe. Likvisst kunde han icke undertrycka en viss qväljande ångest. Det var dock icke samvetsqual som förorsakade denna känsla, ty hans samvete sof ännu. Det var endast fruktan för att någon, som hade känt honom från forna dagar, innan han reste till Amerika, skulle kunna träffa tillsammans med honom och igenkänna honom såsom den förrymde Ewald Ring. Men han sökte lugna sig dermed, att hans utseende under de år, som han varit borta från Sverige, hade undergått en betydlig förändring. Dessutom egde ju många människor en märkvärdig likhet med hvarandra, ehuru de ej befunde sig i det minsta släktskapsförhållande. Hvad hade han väl alltså, när allt kom omkring, att frukta? Hvem skulle väl för öfrigt kunna misstänka det djerfva bedrägeri, han lyckats utföra?

Jag har alltid drömt om ett sådant lif, som detta, — sade han esomoftast till sig sjelf, då han betraktade all den lyx och prakt, hvaraf han var omgifven. — Och mina drömmar ha nu blifvit en lycklig verklighet! Allt detta är mitt... *mitt!* Huru besynnerligt, huru ljuft det käns att vara en rik, oberoende man och att se andra böja sig i stoftet för ens makt — penningens makt!

Han visade sig emellertid god och eftergifven mot slotets tjenare och ville ej göra några förändringar, åtminstone tills vidare, ty dertill var han för klok: han ville göra sig älskad af sina underhafvande och framför allt vinna ett godt rykte. Derigenom skulle man ännu mindre kunna misstänka honom för en bedragare. Ewald Ring var en försiktig och slug skurk, men han glömde, liksom alla brottslingar, att det fanns *en*, som, då stunden var inne, kunde befalla: »hitintills skall du gå, men icke vidare». Den ånger, som han känt, då han såg döden så nära vid det ohyggliga skeppsbrottet, hade längesedan bortdunstat, och de dyra löften om bättring, han då i sitt hjertas ångest hade gjort till Gud, hade han snart glömt efter väl öfverstånden fara.

Det var en solvarm dag. Det klara, strålande solljuset strömmade in genom de höga fönsterna i tafvelgalleriet, der Ewald gick fram och tillbaka och betraktade den gamla släktens porträtter. Intendenten gick bredvid honom och omtalade allt hvad han visste om deras historia. Ätten, som var af utländskt ursprung och som introducerats i landet redan på fjortonhundratalet, hade egt tappre, utmärkte hjeltar och sköna, snillrika qvinnor. Den gamle mannen fortfor länge med sina beskrifningar och dröjde framför hvart och ett konterfej. Han talade med ifver, med verklig entusiasm, och en gång vände han sig till Ewald och utbrast:

— Betänk, att ni är en ättling af denna stolta, präktiga slägt! Ni kan i sanning, min ädle herre, känna er ärad deraf!

Blodet rusade upp till bedragarens kinder, han svarade ingenting, men han bet sig så hårdt i läppen, att blodet sipprade fram. Intendenten trodde, att denna sinnesrörelse härledde sig af helt andra orsaker.

Slutligen lemnade de hela denna långa rad af konterfejer och öfvergingo till betraktande af de personers porträtter, hvilka hade lefvat i detta århundrade. Beskrifningarne blefvo här kortare, förtjensterna ringare, och slutligen återstodo endast bilderna af dem, som icke egde några andra meriter än att vara arftagare till *namnet*. Dessa medlemmar af släkten hade kanske varit de stoltaste och högmodigaste, de som strängast hållit på sin »ära», det vill säga *förfädernas*, ty behöfde de väl sjelfva ega några förtjenster, då deras föregångare hade gjort undan den saken och kastat glans öfver hela ätten för alla kommande tider.

Det återstod ännu fyra porträtter i denna lysande samling, hvilken alldeles uttröttat Ewald, men som han ansåg sig nödsakad att närmare lära känna. Då dessa fyra porträtter voro de sista i samlingen, kunde Ewald lätt gissa sig till de personer, hvilka de föreställde, utan att behöfva läsa namnen, som stodo skrifna längst ned på ramen.

Denne man, hvars bild blifvit målad vid knappast fyratio år, såg likväl ut som en gammal, utlefvad

gubbe med kal hjessa, fårad panna, samt med någonting kallt och hvasst i blicken och ett drag af vällust kring de tjocka, utstående läpparne. Målaren hade varit naturtrogen, han hade icke smickrat, och intendenten påstod, att hans forne husbonde såg ut, som om han vore lifslevvande. Detta var Arthur Grips morfar. Porträttet af mormodern der bredvid sades också vara mycket likt. Men det var bilden af en skön, ståtlig qvinna, som kanske dock saknade detta uttryck af mildhet och godhet, som återfanns i de bildsköna dragen hos dottern, Arthurs mor, hvars porträtt hängde bredvid broderns, den siste af ätten på svärdsidan. Hon hade blifvit målad vid sjutton års ålder. Det blonda håret lemnade den vackra pannan klar och fri — det oskuldsfulla, barnsliga ansigtet var kanske nog mycket idealiseradt, men det låg äfven ett drag af allvar och beslutsamhet öfver de små, fint rundade läpparne.

— Ni känner alltför väl igen, hvem det är, för att jag skulle behöfva säga hennes namn?

— Min mor? — Ewald skiftade hastigt färg. — Om jag känner igen henne... sådan syntes hon mig just i sin sista stund...

— Artisten, som porträtterade henne, — fortfor intendenten, — målade också hennes bild i miniatur. Hon lät innefatta denna bild i en medaljong och skänkte den, föräldrarne ovetande, åt er far. Ni måtte ha ärfvt denna medaljong, hvilken hon hade hängt om sin älskares hals med den förklaring, att endast döden skulle skilja dem åt?

— Jag... en medaljong, — stammade Ewald, förvirrad, men återhemtade sig ögonblickligt. — Ah, jag minnes nu denna medaljong! Min far visade mig den endast några gånger och han sade då, att den skulle följa honom i grafven. Jag hade väl kunnat behålla den, men jag ville i allt lyda hans sista vilja och den hvilar därför nu jemte hans stoft i jorden.

— Jag ber om öfverseende för mina frågor, men om ni visste, huru mycket jag älskade er mor, skulle ni säkert

ursäkta mig. Jag minnes, då hon föddes, hvilken glädjefest här firades, huru jag bar henne på mina armar och huru hon sedermera växte upp och höll af mig och gaf mig sitt förtroende. Jag sökte öfvertala henne att glömma sin olyckliga kärlek för en person, som var henne så underlägsen i börd; jag bad honom, er far, jag tiggde honom på mina knän, att afstå från den unga, högättade fröken; men ingenting hjälpte och jag minnes så väl den stunden, då hon lemnade sina föräldrars stolta hem, för att bli hustru åt er fattige far, — här glänste tårar i den gamle mannens ögon, öfver hvilka han lade sina händer. — Jag skall aldrig glömma henne, aldrig! Hon skref en gång till mig från Amerika; detta bref har jag qvar såsom en relik. Ni höll väl er mor mycket kär?

— Skulle jag icke göra det? — svarade Ewald med ett lugn, som föga passade för en sörjande son. — Hon var så god och hon älskade mig så högt, — tillade han hastigt något varmare.

— Hon talade om er i sitt bref, om er, sin ende son, för hvilkens framtid hon oroade sig. Gud vare pris och lof, att ni fick hvad som tillkom er . . . Gud vare tack, att mina ögon fingo fröjda sig af att se er, innan de lägga sig tillsammans!

De lemnade galleriet. Dörren hade nyss slutit sig efter dem, då en af betjeningen nalkades och stannade på ett vördnadsfullt afstånd.

— Det är en karl, som beder att få blifva insläppt till nådig herrn.

— Hvem är han?

— Han har nyligen kommit till trakten och man säger, att han bor i klosterruinen . . .

— Släpp in honom och låt honom vänta i salen der nere.

I bottenvåningen fanns en större sal, med fem fönster i rad och möblerad med antika möbler af skulpterad ek. Ett stort bord stod uppslaget midt på golvet, några gamla skåp med dyrbara inläggningar prydde väggarne och öfver dörrarne funnos några helt säkert i sitt slag utmärkta målningar, men nu mörknade af ålder. I detta rum mottogos alltid

godsets underhafvande eller alla som räknades till den så kallade sämre klassen. Det var hit, som betjenten på sin husbondes befallning nu visade mäster Jan. Denne ställde sig blygsamt vid dörren och väntade, tills den nye herren till Thorsvik behagade infinna sig.

Det dröjde icke länge förrän Ewald inträdde, antagande en förnäm, men nedlåtande hållning.

— Är det ni, som slagit er ned i klosterruinen?

Mäster Jan gjorde en djup bugning.

— Ja, det är just jag, nådig patron, och jag har kommit hit för att bedja om nådig patrons gunstiga tillåtelse att få stanna kvar derstädes. Jag gör ju ingen skada, icke en mask för när . . .

— Men hvar kommer ni ifrån?

— Hm, — hostade mäster Jan och skrapade för läget med foten mot golvet. — Om jag sluppe säga det nu . . . en annan gång skall jag svara på denna fråga.

— Men hvad heter ni?

— Jan . . . mäster Jan kallas jag.

— Jag skall titta in till er i ruinen och finner jag, att ni icke gör någon skada och att ni för ett ordentligt lif och, som ni sjelf påstod, icke gör en mask för när, så skall ni få stanna.

— Ni är mycket god mot mig. Jag visste, att jag icke skulle gå hit förgäfvos . . . alla tala om ert goda hjerta och det finnes ingen som icke välsignar ert namn.

— Såå, gör man det verkligen? — Ewald var nyfiken att höra hvad folket talade om honom och beslöt att spörja derom, då tillfället nu erbjöd sig dertill.

— Ja, ni kan icke ana, huru mycket man prisar er. Den gode herr Grip, den ädle, storsinnade herr Grip, — säger man, ingen bättre herre har suttit på Thorsvik . . . ärad och prisad vare han af oss och våra barn!

— Jaså, och detta har ni hört?

— Jag har hört det med mina egna öron. Sednast i går qväll var jag vid gästgifvaregården och då talade man om den nya herrn på slottet, alldeles såsom jag nyss sade.

— Jag skall, som jag sagt, titta in till er.

— När får jag vänta ett så högt besök?

— Jag kan icke nu säga dagen. Nöj er med, att jag kommer, så snart jag får tillfälle dertill.

— Hvilken nådig herre! — och mäster Jan gick sin väg med krökt rygg och djupt nedböjdt hufvud.

— Det var ett obehagligt utseende, — mumlade Ewald för sig sjelf. — Han är bestämdt ingen bra människa . . . dock hvad bryr jag mig om den saken!

Ewald gick ned i trädgården och promenerade på de krattade gångarne, derunder rökande en fin cigarr, en njutning, som han aldrig tycktes kunna undvara. Han öfvertänkte, hos hvilken af grannarne han skulle göra sitt första besök. Han ämnade presentera sig hos alla och sedan anstalta om en lysande fest på Thorsvik. Han skulle föra ett yppigt lefnadssätt och frossa af de rikedomar, han så orätt hade tillegnat sig! Han skulle omsider skaffa sig en värdinna vid sitt bord, en ung, skön hustru . . . han tänkte jemnt på fröken Stålhane.

Men lika mycket som Hillevi var i hans tankar, lika mycket tänkte äfven hon på honom. Då hon kommit hem den aftonen, han presenterade sig sjelf för henne i skogsdungen, berättade hon för amman om detta oförmodade möte.

— Jag trodde verkligen icke, att han skulle ha ett så fint sätt, — sade hon, — och det förvånade mig därför, då jag fick se motsatsen. Han förde sig ganska bra och får han bara vara litet med i noblare sällskap, än hvad han troligtvis hittills varit van vid, så blir ingenting att anmärka mot honom. Och huru korrekt han talade språket sedan! Jag upptäckte endast en liten brytning, men eljest känner han sitt modersmål lika säkert som jag.

— Det var vackert af hans mor att lära honom svenska språket, — inföll Sara.

— Det var ganska klokt af henne. Hon kanske tänkte på den oförmodade händelse som inträffat, att fadern skulle dö, utan att lemna någon familj efter sig. Jag undrar, om den der arftagaren ämnar gifta sig? — tillade Hillevi

plötsligt, der hon stod framför spegeln och ordnade några lockar i pannan.

— Jag kan väl tänka det, han är ju helt ung och rik.

— Det är verklig skada, att han icke är en ädling . . . att han icke har ett utmärkt namn, icke ens en titel.

— Hade han blott det, skulle min Hillevi passa mycket bra för honom . . . ni, mitt älsklingsbarn, skulle bli en ypperlig herrskarinna på det präktiga Thorsvik.

— Tror du det, Sara? — Hillevi suckade lätt. — Herr Grip är mycket rik och han skall visst kunna göra sin hustru lycklig . . .

— Men, Hillevi, ni är född grefvinna, ni eger rättighet att bära denna titel, gifta er med hvem ni vill. *Grefvinnan Grip*, — Sara gick några steg baklänges och gjorde en djup nigning, — grefvinnan Grip låter ju icke så illa.

— Du är för löjlig, kära Sara; är det väl sagdt, att jag vill gifta mig med den der Grip, eller han med mig?

— Hvad honom beträffar, tror jag nog, att han skulle vilja det i morgon dag.

Hillevi smålog och kastade ännu en blick i spegeln. Hon var vacker, det såg hon sjelf . . . skada, att hon var fattig. Skulle fadren dö, förestod henne helt visst en sorglig förändring; men ännu kunde han lefva många år och ännu kunde hon vänta många friare. Hon hade redan afslagit tvänne ganska fördelaktiga anbud . . . hon ville först och främst bli rik . . . kunde kärleken komma derjemte, vore det så mycket bättre.

Midt under dessa funderingar kom någon och lemnade Hillevi ett bref, som nyss hade anländt med posten.

— Från morbror, ser jag, — sade Hillevi, gladt öfverraskad, och slet upp kuvertet.

— Nå, det var för lyckligt! — utbrast hon, sedan hon läst det långa brefvet. — Jag grufvade mig just öfver att icke ha någon äldre person hos mig, medan pappa var borta. Det är icke nog, ser du, snälla Sara, att jag har dig . . . Nu skrifver morbror, att han ämnar sig hit och tänker stanna hos mig under hela den tid pappa är

från hemmet. O, den snälle, rare gubben! Jag skall genast besvara hans kärkomna bref, — och hon skyndade ur rummet för att ögonblickligt verkställa detta.

V.

Morbrodern.

Ewald Ring sysselsatte sig under sin första vistelse på Thorsvik hufvudsakligen med att taga närmare reda på den stora förmögenhet, hvaraf han kommit i besittning, och att sätta sig in i sin nya ställning som rik godsegare. Den gamle intendenten, som hade framlagt alla räkenskapsböcker till hans granskning, var honom tillika följaktig på hans utflykter kring de vidsträckta egorna och visade honom all den mark och skog, som lydde under det gamla adelsgodset. Ewald var derunder sjelfva älskvärdheten och förstod derjemte att upprätthålla sin värdighet som husbonde för hundratals underhafvande. Han hade väl något vårdslöst i sitt sätt, men därför icke oangenämt; han klädde sig väl, icke sprättaktigt eller följligt, utan med en viss elegans, som ovilkorligt förhöjde hans utseende. Den rätte arftagaren skulle måhända icke kunnat uppträda mera imponerande på sitt präktiga gods eller visat sig vara en bättre husbonde för sina underlydande.

Och likväl, huru oklanderligt Ewald än uppförde sig och huru mycket han än försökte det, kunde han icke tillvinna sig någon verklig tillgifvenhet, hvarken af intendenten, eller af någon annan. Den förstnämnde hade ju dock sagt honom, huru innerligt han hade älskat och vördat Ewalds mor; men den gamle trotjenaren hade föreställt sig hennes son så helt annorlunda! Han hade funnit en viss halhet i Ewalds sätt, han hade upptäckt dennes benägen-

het att tissla och tassla med tjenarne och oerhörda nyfikenhet, då det gällde att få veta, hvad grannarne tänkte och sade om honom. Dessutom ingåfvo de ständigt skygga och halfslutna ögonen föga förtroende.

— Han har icke en droppe af modrens ädla blod i sina ådror, icke en droppe, — tänkte den gamle. — Han kan vara god, han kan vara nedlåtande, men sättet, *sättet* tycker jag alls icke om hos honom. Jag minnes hans far såsom en högsinnad ung man — jag måste erkänna det — ehuru jag aldrig förlåter honom, att han vågade förälska sig i vår unga fröken. Men icke ens *honom* är sonen lik... *hvem* liknar han då? Troligen någon af faderns släkt... det simpla blodet förråder sig...

Ewald hade gjort några visiter i trakten. Han motogs naturligtvis med förtjusning af mödrarne, som hade unga flickor att gifta bort. De adliga familjerna visade sig vara honom särdeles bevågna och tänkte redan på att kunna utverka adelsskap åt honom, i fall hans val fölle på någon af deras döttrar. Ewald hade emellertid snart funnit Hillevi mest värd att eftersträfvä. Han hade dock ej ännu gjort något besök på Arvidsnäs, emedan han icke ville gå så brådstörtadt till väga och för den unga damen alltför hastigt lägga sina känslor i dagen. Han var beräkande och klok: en liten liknöjdhet i början kunde icke skada, tänkte han. Några små artighetsbetygelser, hvilka småningom antoge en varmare karakter... på detta vis skulle han helt säkert vinna bättre framgång hos en flicka, sådan som fröken Stålhane för honom blifvit beskrifven.

Ewald hade af sin kammartjenare, som stod i ett ömmare förhållande till den unga frökens kammarjungfru, fått veta allt hvad man visste om familjen Stålhane och hvad som tilldrog sig på fideikommisset. Således kände Ewald till, att Hillevi väntade sin morbror. Han beslöt därför att icke göra något besök på Arvidsnäs, förrän denne hade anländt. Han kunde då få tillbringa några timmar i hennes sällskap, utan att konvensansens lagar blefve öfverträdde.

Hillevi fick emellertid underrättelse om dagen, då den

väntade morbrodern skulle anlända. En vagn skickades till ångbåtsstationen för att hemta honom. Under tiden gick Hillevi ur rum och i rum, derunder stannande framför hvarje spegel och betraktande sin bild. Än hade en lock kommit i olag eller fallit för långt ned i pannan, än var det något veck på hennes sorgklädning, som skulle jemnas och slätas. Hillevi tänkte mest af allt på sin toalett och studerade noga hvad som klädde henne bäst. Hon ville att morbrodern, liksom alla andra, skulle finna henne vacker och att hon tog sig charmant ut i sin sorgdrägt med det långa släpet.

Ändtligen hördes vagnsbuller. Hillevi ilade genom våningen ut på trappan.

Morbrodern, baron von Stern, var en liten oansenlig, gråhårig gubbe. Hans rörelser voro mycket hastiga och i hela hans uppträdande låg något tillgjordt och fjeskigt, som föreföll obehagligt. Hans skägglösa ansigte hade fina, regelbundna drag, hans händer voro hvita och små som på ett fruntimmer, men ögonen uttryckte någonting kallt och opålitligt, hvilket mycket påminde om systerdottern.

— Mitt söta barn, — upprepade han gång på gång och smekte derunder Hillevi. — Och Birger, den präktige gossen, som skulle råka ut för en sådan olycka! Jag höll af honom så mycket; men om det varit *du*, Hillevi, som träffats af detta öde, hade jag blifvit otröstlig.

Hillevi såg mycket bedröfvad ut och talade så vackert om sin sorg och saknad efter brodern.

— Vi skola tillsammans besöka hans graf, mitt söta barn, och jag skall sjelf binda en krans och lägga på torfvan, eftersom jag icke fick göra det på hans kista; men du vet, att jag icke kunde komma till begrafningen . . . den förskräckliga gikten höll mig vid sängen.

— Men morbror är ju nu mycket bättre?

— Icke mycket, plågorna komma esomoftast på mig och de äro outhärdliga . . .

Hillevi följde honom till hans rum och öfvertalade honom att taga sig några timmars hvila efter resan.

— Åh, hvad du påminner mig om din mor, Hillevi! —

utbrast han, då systerdottern ordnade några mjuka dynor på soffan, der han satt. — Du minnes ju icke henne?

— Mycket litet . . . en dunkel hågkomst sväfvade för mig ibland, — svarade Hillevi. — Var hon icke blond och späd? . . .

— Alldeles som du, — afbröt morbrodern, — samma präktiga hår, samma fina växt. Hon var den vackraste flicka på sin tid, liksom du nu är, mitt söta barn.

— Morbror får icke smickra mig. — Hillevi lyfte hotande upp fingret, men på hennes leende syntes, att hon alls icke tagit illa upp hans artighet.

— Du vet, att jag var mycket svag för Adelheid, min älskade syster; det är ju naturligt, att jag öfverflyttat denna ömhet på dig.

— Se så, nu skall morbror hvila ut i fred; morbror ser så trött ut, — och Hillevi tvingade honom att luta sig mot dynorna.

— Du är en engel, mitt söta barn. Huru kunde din far resa ifrån dig? Hans sorg måste ha varit förskräcklig, då han icke låtit trösta sig af dig?

— Du vet, att Birger var för honom *allt*; pappa har aldrig älskat mig så, som honom.

— Stackars min Hillevi; men så håller jag så mycket mer af dig. Har din far skrivit något?

— Jag har fått ett bref från honom på några rader, men han lofvar att snart skriva ett längre. Vi få språka mera derom sedan. — Hillevi lemnade rummet med en slängkys.

Det torde vara nödvändigt att i korthet skildra baron von Sterns förflutna lif. Icke därför att han sjelf kommer att på något mera framstående sätt ingripa i berättelsens gång, utan därför att vissa tilldragelser i hans lefnad stå nära i samband med major Stålhane.

Majoren hade genom en mycket vanlig tillfällighet blifvit bekant med en fattig och icke särdeles välkänd adelsfamilj vid namn von Stern, som ruinerat sig genom ett öfverdådigt lefnadssätt. Adelheid var enda dottern och hennes bror Egon ende sonen.

Adelheid var vacker och hade haft många tillbedjare, men hon hade ratat dem alla, utom den ståtliga och rike, men lättsinnige grefve Y****. Han hade väl icke anhållit om den unga flickans hand, men han hade visat henne en så tydlig uppmärksamhet, att ingen betviflade, att han skulle göra det.

Emellertid förgick tiden och Adelheid väntade för-gäfvades på ett formligt frieri; men slutligen kom det ryktet till hennes öron, att den galante grefven kurtiserade icke ensamt henne, utan flere andra vackra flickor. Adelheid blef ursinnig och beslöt att straffa honom genom att för-lofva sig med en annan. Hennes val föll på Arvid Stål-hane och hon uppbjöd alla medel för att fånga honom i sina nät. Stålhane fann sig visserligen smickrad af att bli uppmärksammas af den unga och för sin skönhet be-römda damen; men han kunde omöjligt bli förälskad i henne och således kunde icke heller Adelheid förmå ho-nom till någon kärleksförklaring. Hon öfverlade med bro-dern om hvad som vore att göra för att kunna locka Ar-vid till ett frieri. De båda syskonen kommo öfverens om att gifva en vink åt alla deras vänner och bekanta, att Adelheid snart skulle förlofva sig med Stålhane. Detta rykte nådde äfven till grefve Y****, som likväl ej tycktes det minsta taga sig af saken.

Kort derefter tillställde Egon von Stern en större bal, som äfven bevistades af Stålhane. Efter supén före-slogos åtskilliga skålar, då Egon plötsligt framträdde och föreslog en skål för tvenne nyförlofvade: Arvid Stål-hane och Adelheid von Stern. Stålhane störtade fram, han trodde sig ha hört orätt och kunde af bestörtning ej få ett ord öfver sina läppar. Adelheid stod bredvid honom . . . han såg på henne och hon såg tillbaka på honom, förtvif-lad, bönfällande.

— Min Gud, — hviskade hon, — var lugn och gör ej något uppseende . . . allt kan ju ställas till rätta igen. Ni räddar mig, om ni för tillfället låtsar, som om det vore sanning.

Och Arvid Stålhane var nog ädelmodig, att för den

unga flickans skull tiga och mottaga sällskapet's lyckönskningar. Men så fort han kunde, skaffade han sig ett mellan-fyra-ögon med Egon och äskade en förklaring.

— Huru har ni kunnat våga, att handla så lättsinnigt och oärligt, Egon? — sade han till honom.

— Hvad? Tror ni, att min systers heder är mig likgiltig? Ni har uppenbart kurtiserat henne, ni har med ert galanteri hållit på att förstöra hennes rykte... jag har räddat det, ehuru jag medger, att sättet var något djerft. Om ni önskar en utmaning, så alltför gerna. Vi välja pistoler?

Här kom Adelheid in. Hon såg blek och upprörd ut. Hon vände sig till Arvid och bad honom förlåta brodern och hafva tålmod, åtminstone under några månader, hvar efter han ju kunde bryta förlofningen. Hennes rykte var emellertid nu upprättadt, ty elaka tungor, påstod hon, hade utspridt, att det existerade ett ömmare förhållande dem emellan.

— Men, min fröken, — sade Stålhane, — jag har icke visat er större uppmärksamhet än någon annan. Måhända är det snarare ni, som uppmärksammat mig...

— Ni förolämpar henne! — afbröt Egon ursinnigt.

— Min mening var icke att förolämpa, jag endast talade sanning.

Adelheid sjönk på knä för Stålhanes fötter. Han böjde sig ned och upplyftade henne.

— Lugna er, min fröken! För ert goda namns och ryktes skull, — han försökte att dämpa ett smålöje, — skall jag vara er förlofvade i tvänne månader; begär icke mera, ty äfven mitt goda namn och rykte kunna blifva satta på spel. Jag reser nu till min egendom och ni kan sända mig tillbaka den förlofningsring, som jag i morgon skall skicka er, sedan den utsatta tiden är förliden.

Adelheid stod med sänkt hufvud och rodnande panna. Hvad tänkte, hvad kände hon, och hvilka planer rufvade hon öfver?

— Det är en lycka för er, att jag icke har bundit mig vid någon flicka; men tänk, om detta varit händelsen?

Ni är ung, ni är vacker, och mången annan skulle säkert finna sig lycklig af att ega er; men icke jag, emedan jag icke älskar er. Farväl, min fröken... jag hoppas ni erkänner, att jag nu gjort allt som jag kan göra för *ert goda namn och rykte!*

Då Adelheid blifvit ensam med sin bror, sammanknöt hon sina händer och bet ihop sina läppar.

— Jag tror, jag skulle kunna älska honom! — mumlade hon.

— Adelheid, — brodern fattade hennes hand, — du har valt för länge bland dina friare, så att ingen återstår dig numera. Arvid Stålhane är icke rik, men han har ett vackert och ganska inbringande fideikommiss och du blir ändå grefvinna...

— Men han älskar ju mig icke, han hatar mig, Egon?

— Han behöfver icke hata, därför att han ej älskar dig. Du måste bli hans hustru Adelheid; du är en fattig flicka och snart förgår din ungdoms fägring. Du måste bli Stålhane's hustru, du, och ingen annan.

— Gifve Gud du sade rätt, — tänkte Adelheid.

Dagarne förgingo och slutet närmade sig allt mera på den utsatta tiden, då förlofningen skulle brytas. Icke ett ord eller ett bref hade blifvit vexlade emellan Stålhane och hans påtrugade fästmö... de hade varit alldeles främmande för hvarandra.

En dag öfverraskades Stålhane af Egons besök.

Min *ring?* — var det första Stålhane utropade, då han fick se denne usling, som hade ställt till hela denna skandal. — Jag förmodar, att ni icke har kommit hit för något annat ändamål än att återställa mig min ring?

Egon tycktes icke mera vara sig lik. Han såg nedstämd och bekymrad ut... det gamla lättsinnet var sin kos och det dåliga skämtet var bortblåst från hans läppar.

— Ni ber mig icke ens sitta ned, — sade han med en djup suck och sjönk ned i en hvilstol. — Ack, Arvid, om ni visste hvad jag håller af min syster!

— Hur skulle jag kunna tro det, då ni frågar så litet efter hennes sanna lycka.

— Gör jag icke det? — Egon såg förvånad upp på Arvid.

— Ni har ju förlofvat henne med en man, som hon icke älskar?

— Hon skulle icke älska er! — utbrast Egon och fattade med ett uttryck af värme Arvids händer. — Ni misstager er mycket... ni har varit blind. Adelheid älskar er och hon har gjort det ända från första stunden hon såg er. Ack, Arvid, ni skulle se henne nu, huru hon af kärlek och förtviflan ligger lik en krossad blomma! Hon är döende... det var detta jag ville säga er, det är därför jag kommit hit. Hon vill sjelf lemna er tillbaka er ring och bedja er förlåta henne.

— Talar ni sanning? — frågade Arvid och gick några slag öfver golfvet.

— Res sjelf till henne och se, om jag farit med osanning.

Arvid Stålhane, som var en ädelmodig och storsinnad man, kände sig nedslagen och betryckt af att höra, det Adelheid höll på att dö af kärlek till honom.

— Ni påstår således, att hon älskar mig?

— Ja... hon skall sjelf bekänna det för er. Låt icke en döende förgäfves anropa er barmhertighet; ni skulle komma att ångra er, Arvid; tro mig, ni skall ångra, om ni icke nu skyndar till hennes dödsbädd.

— Jag skall följa er, Egon, — svarade Arvid kort.

Innan Stålhane insläpptes i Adelheids rum, kom läkaren emot honom med betänklig uppsyn.

— Är det verkligt någon fara å färde, herr doktor?

— Det vore lyckligast för henne, om hon finge dö, den stackars flickan! — svarade läkaren. — Hon har berättat mig omständigheterna vid sin förlofning och, herr grefve, — läkaren lade sin hand på Arvids skuldra, — var skonsam mot henne, ty hon älskar er för mycket.

— Min Gud! — hviskade Arvid och borttorkade den frambrytande svetten ur sin panna.

— Ja, ja, jag skall vara öfverseende, jag skall förlåta . . .

— Nämn ej ordet förlåtelse, — inföll läkaren, — ni har ingenting att förlåta henne, om ni rätt tänker efter.

Arvid leddes slutligen fram till Adelheids bädd. Det var alldeles skumt i rummet . . . de mörka gardinerna voro nedsläppta och de tunga sängomhängena voro till hälften sammandragna, så att Arvid med möda kunde urskilja Adelheids ansigte. Han böjde sig sakta ned öfver henne och helsade henne vänligt.

— Arvid, — hviskade hon långsamt och knappt hörbart, — Gud välsigne er för att ni kom till mig! Er ring skall jag återlemna, Arvid, men icke *nu* . . ., — hon tystnade och låg länge stilla.

— Låt mig få behålla den tills jag är död, — började hon åter med samma sakta, darrande röst. — Tag den af mitt lik och förlåt min kärlek, ty jag älskar er, Arvid, jag skall älska er intill mitt sista andedrag och — jag vet det nu — det är snart slut . . . slut!

— Adelheid, — Arvid kände sig rörd; han trodde så säkert, att han stod vid en dödsbädd, — om det gör dig lycklig, så behåll min ring intill det sista.

— Tack! — Adelheid fattade hans hand och förde den till sina läppar.

Arvid talade derpå med läkaren och frågade honom, hvori Adelheids sjukdom bestod?

— *Hjertlidande*, herr grefve, — svarade läkaren och utbytte dervid en blick med Egon. De stodo i hemligt förbund med hvarandra och deras offer hade ingen aning om, huru nedrigt han blef bedragen.

— Herr grefve, — sade läkaren plötsligt och närmade sig Stålhane, som stod, med nedböjdt hufvud och försänkt i djupa tankar, — jag vet, att ni är en god och ädelmodig man, och ni skall helt visst vilja göra den döende lycklig under de få återstående ögonblicken af hennes lif.

— Kan jag då ännu göra något mera för henne? — svarade Arvid med hela sitt hjertas uppriktighet.

— Ja väl! Låt henne få dö som er hustru... er lagligt vigda maka!

— Men detta går för långt... jag älskar henne icke, jag har aldrig älskat henne...

— Men hon är kanske död redan i morgon... hon skall således aldrig blifva er till någon börda.

— Nåväl — eftersom jag kan förljufva hennes sista stunder...

— O, jag visste, att jag icke skulle förgäfvos anropa ert medlidande! — Egon, — läkaren vinkade åt sin vän, hvilken stod vid ett fönster och låtsade, som om han icke hade hört deras samtal, — Egon, er stackars olyckliga syster skall likväl blifva lycklig, om ock blott för en enda dag, den sista i hennes lif. Grefven samtycker att låta viga sig vid henne... o, hvilken storsinnad man! Skynda genast till presten! Lyckligtvis är det i dag söndag... det kan lysas alla tre gångerna på förmiddagen och på eftermiddagen kan vigseln ske.

— Ni bifaller således? — utbrast Egon.

— Ja, — afbröt Arvid med någon köld, — det är ju vid grafvens rand! — Derpå lemnade han hastigt rummet och begaf sig ut i det fria, för att blifva ensam med sina upprörda känslor.

Lysningen försiggick emellertid och omedelbart derpå vigselceremonien, under hvilken Arvid icke en enda gång betraktade sin brud. Han stod med sänkta blickar och det var, som om han hade talat i en dröm, då han på prestens fråga pressade fram det ödesdigra ja-ordet. Slutligen blef Arvid lemnad allena med sin brud, sin döende brud, som han trodde.

— Adelheid, — sade han och böjde sig ned öfver hennes ansigte, som helt och hållet beskuggades af sängomhänget, — Adelheid, känner du dig nu lycklig?

— Ja, och jag kan dö i frid! — Derefter yttrade hon ingenting vidare. Hon låg tyst och Arvid talade förgäfvos till henne.

Morgonen grydde, men Adelheid lefde ännu, äfven dagarne derefter. Krafterna tycktes förundrandsvärdt ha-

stigt återkomma och Arvid såg snart, huru skonsamt sjukdomen hade farit fram med den döende bruden. Kindernas rosor voro hvarken försvunna eller bleknade, ögonen strålade och de små röda läpparne tycktes svälla af lefnadslust.

— Ett underverk har skett, — förklarade läkaren. — Glädjen, lyckan har återfört henne till lifvet . . . ni har i sanning uppväckt henne från de döda, herr grefve.

Arvid Stålhane förskräcktes, på samma gång han glädde sig öfver att ha ryckt den unga qvinnan ur dödens armar. Men då uppsnappade han en blick, en falsk, triumferande blick, som Egon utbytte med läkaren. Ett ljus uppgick plötsligt för honom: alltsammans var en intrig, hela dödsbädden en komedi — han hade fallit i en väl utlagd snara. Det var dock nu för sent att låtsa om någonting; men de känslor han erfor, då han, i stället för att följa sin hustru till grafven, fick föra henne hem till Arvidsnäs, kunna lättare tänkas, än beskrivas. Han tvingade Adelheid till bekännelse, att hon hade spelat en roll för att locka honom till giftermål. Arvid uttalade sitt förakt, sin afsky för henne, men lät ingen annan ana, huru narrad han blifvit. Det fanns icke någon, som ej trodde på dessa makars lycka, och dock var lyckan fjerran ifrån dem.

Några år förgingo, hvarunder Adelheid försökte att med mildhet och tålmod vinna sin makes förlåtelse. Stålhane hade slutligen vant sig vid hennes sällskap, småningom blifvit vänligare mot henne och tänkte ändtligen, att det kanske kunde vara bäst att låta det komma till en försoning.

— Hon är dock min hustru, — tänkte Stålhane och betraktade förstulet genom fönstret Adelheid, som gick fram och tillbaka utanför på terrassen.

Hon klädde sig alltid utmärkt väl och denna dag bar hon en promenaddrägt af något blekblått, mjukt tyg med inväfda silkesblommor. Ett löst bundet, rosenrödt skärp fladdrade kring hennes smärta lif och en liten halmhatt med stupande brätten, omvirrad med hvit gaz, satt kokett öfver hennes guldfärgade hår, som ringlade sig i fria loc-

kar kring hennes bländhvita hals. Hon gick och tänkte på, huru tråkigt och enformigt hennes lif förflutit på Arvidsnäs, — hon, som afskydde ensamheten, hon, som älskade förströelser af alla slag... Huru litet anade hon, att en förändring snart skulle inträffa, och att hennes man just i detta ögonblick stod och betraktade henne och fann henne verkligt förtjusande.

— Huru besynnerligt, — tänkte Stålhane, — att jag icke kan förälska mig i denna qvinna! Men om jag skulle försöka... Det lif, jag hittills lefvat med henne, har varit förfärligt. Om jag skulle säga henne, att hon blifvit mig kär, om jag skulle tvinga mitt hjerta till varmare känslor...

Han gick derpå ut på terrassen. Adelheid stannade och helsade honom. Han, som alltid annars blott böjde på hufvudet, gick nu i stället fram till henne och tryckte hennes små händer.

— Adelheid, — sade han och ledde henne in i salongen, — du har aldrig sagt mig, hur du triffes på Arvidsnäs?

Adelheid, som öfverraskades af hans artiga sätt och vänliga ton, trodde sig drömma och kunde knappast svara honom. Hennes hjerta klappade häftigt och en purpurrodnad sprang fram på hennes kind.

Stålhane upprepade sin fråga och tryckte dervid åter hennes hand.

— Om jag triffes här? — sade hon med vek stämma. — Du har ju aldrig förr frågat mig derom...

— Jag har icke gjort det, Adelheid, jag vet det; men jag frågar dig nu, efter två års vistelse, om du vantriffs alltför mycket på Arvidsnäs?

— Du har ju alltid varit så god mot mig, Arvid, att jag icke kunnat annat än triffas, — hon hviskade detta med nedslagna ögon och med en lätt darrning på rösten.

Arvid böjde sig fram för att bättre kunna utforska hvad hennes ansigte uttryckte. Var hon fortfarande falsk mot honom... honom, som hon genom bedrägeri lockat att gifta sig med henne?

— Adelheid, — sade han, — du skall icke tala om min godhet . . . vi skola båda försöka att glömma det förflutna och vi skola uppriktigt förlåta hvarandra . . . du vill ju det?

Adelheid slog upp sina ögon, fulla af tårar. Hon sträckte ut sina händer och hviskade, djupt rörd, att hon hade intet att förlåta, men han deremot *allt* . . .

— Vi skola försöka att hädanefter blifva mera lyckliga tillsammans, — fortfor han och lade för första gången sin arm kring hennes lif.

— Adelheid, älska mig!

— Jag har alltid älskat dig, Arvid, och jag skall aldrig upphöra dermed.

Han smekte hennes mjuka lockar, han såg in i hennes sköna ögon och han kysste hennes glödande läppar. Och likväl kände han derunder blott tomhet i sitt hjerta och ängslan öfver det bedrägeri han begick både mot sig sjelf och henne; ty han visste, att han aldrig skulle kunna älska denna qvinna, som han nu höll i sina armar och som i två år varit hans hustru.

Då Adelheid kommit in i sina rum, sprang hon fram till den höga trymån, betraktade sig från hufvud till fot och jublade öfver sin skönhet, sina behag, som ändtligen besegrat Arvids hårdnackade köld.

— Han skall älska mig! — utropade hon och stam-pade med sin lilla sammetsbeklädda fot i golvet. — Jag har ju alltid trott, att det skulle gå derhän. Den förfärliga ledsnad, jag känt i detta hus, skall ändtligen taga ett slut.

— Men, trots alla bemödanden, kände Arvid sig icke lycklig. Han erfor först en fläkt af sällhet, då Adelheid skänkte honom en son, sedan hon tvänne år förut gifvit honom en dotter, en afbild af henne sjelf.

VI.

Mäster Jan.

Baron Egon von Stern hade varit tvänne dagar på Arvidsnäs, innan Ewald Ring, under namnet *Arthur Grip*, gjorde sin uppvaktning.

Eftermiddagen var temligen långt framskriden. Hillevi uppehöll sig med morbrodern på terrassen. Hon var klädd med ännu större omsorg än vanligt, ty hon hade under flera dagar beredt sig på, att den rike arftagaren till Thorsvik skulle komma på besök. I dag skulle hon icke vänta förgäfves, ty en af betjeningen anmälde snart, att *herr Grip* var i salongen.

Hillevi rodnade lätt, steg hastigt upp från sin plats och skyndade in i salongen för att välkomna sin gäst. Hon presenterade honom för morbrodern och försökte att underhålla ett lifligt samtal med den unge främlingen. Slutligen, sedan de intagit några förfriskningar, föreslog Hillevi, att de skulle gå ned i trädgården.

De spatserade mellan blomsterhäckarne, der Hillevi bröt de skönaste rosor och fäste dem i sitt skärp. Hon koketterade mycket, men Ewald fann henne förtjusande och önskade icke något högre, än att hon en gång skulle bli hans hustru.

Ewald visade sig mycket uppmärksam mot baron von Stern, smickrade hans svagheter, hvilka han snart utforskade, och begagnade alla möjliga tillfällen för att vinna insteg hos denne man, hvilken Hillevi tycktes hålla så innerligt kär. Baronen, som var i högsta grad egenkär, fann sig särdeles belåten med Ewald.

— Det vore en man för Hillevi, — tänkte han, der han gick bredvid Ewald. — Huru präktigt hon skulle få det på Thorsvik, min lilla engel, — och han såg med

stolt förtjusning på Hillevi, som gick några steg framför dem. — Måhända, — fortsatte han i sina tankar, — kommel det också derhän . . . jag skall för min del hjälpa till hvad jag kan med saken. Det blefve icke det första äkten-skap jag ställt till, — och derunder log han vid minnet af, huru grundligt han hade narrat Stålhane till att gifta sig med hans syster.

Baronen hittade snart på en förevändning att lemna de unga tu på egen hand och Ewald Ring blef således för en stund ensam med Hillevi. Han talade om, huru han ämnade försköna parken på Thorsvik, anlägga flera springvatten och förlänga alléerna.

— Hur lyckligt det måste vara att lefva på Thorsvik! — utropade Hillevi, hänförd af alla de beskrifningar han gjorde på sin präktiga egendom.

— Skulle ni finna det så? — han såg på henne. — Ja, Thorsvik är i sanning ett naturskönt och herrligt ställe!

— Men saknar ni icke Florida? — frågade Hillevi plötsligt.

Ewald spratt till och for med handen några gånger öfver pannan.

— Florida, — sade han, — kan jag aldrig glömma; men jag längtar dock icke tillbaka dit, såsom jag trodde, att jag skulle komma att göra. Min mor talade så mycket om Thorsvik och beskref sina föräldrars gods så lifligt, att det har blifvit mig kärt ända sedan barndomen . . . jag är redan så hemmastad, som om jag varit der all min tid.

— Hur lyckligt för er!

Hillevi lekte med rosenbuketten i sitt skärp; dervid lossnade en ros och föll ned på marken. Ewald tog skyndsamt upp och räckte henne artigt blomman.

— Se, hvilken skön ros ni höll på att förlora, — sade han. — Tillåt mig att få sätta den tillbaka på sin plats i ert skärp.

— Den är verkligen skön, — svarade Hillevi, — känn, hur den doftar! Är ni beundrare af blommor?

— Ja, men rosor framför alla.

— Ni skulle således icke ha något emot, om jag bad er behålla denna blomma?

— Jag skulle tvärtom tacka er på det förbindligaste för ett så smickrande ynnestbevis.

Hillevi sträckte sig på tå och fäste rosen i knapphålet på hans frack. I detsamma kom baron Stern. Han såg hvad som passerade och tänkte för sig sjelf, att Hillevi nog utan hans hjälp begrep konsten att fånga den unge mannen.

Då Ewald hade lemnat Arvidsnäs, talade baron von Stern om honom med stort beröm.

— Jag har knappt varit i sällskap med en så utmärkt ung man. Den flicka, som får bli hans hustru, kommer att bli mycket lycklig.

— Jag trog nog, att ni har rätt, morbror, — svarade Hillevi och vände sig bort, för att dölja en förrädisk rodnad.

— Hillevi, du är nu gamla flickan och borde med allvar tänka på att skaffa dig en man.

— Åh, morbror skämtar, — Hillevi skrattade. — Jag har aldrig tänkt på att gifta mig... jag skall väl först bli kär.

— Och du skulle icke kunna bli förälskad, t. ex. i herr Grip?

— Jag vet icke. — Hillevi talade sanning: hon hyste verkligen inga varmare känslor för honom; det var hufvudsakligen hans rikedom hon hade i sigte.

— Hm, jag spår dock, att han kommer att lägga sitt hjerta för dina fötter.

— Men om jag trampar på det, morbror, huru kommer det då att gå! — hon vände skälmaktigt sitt ansigte mot morbrodern.

— Hör mig, Hillevi, — baronen gick fram till sin systerdotter och smekte hennes täcka haka. — Du skulle således icke vilja bli rik och lefva som en furstinna på Thorsvik, du som blott är en fattig flicka och blir ännu fattigare, om din far skulle dö?

— Jag vet allt det der, morbror, — svarade Hillevi, —

men är det därför sagdt, att jag skall gifta mig med herr Grip? Han är ju icke en gång adelsman, — tillade hon med en axelryckning.

— Men du är sjelf född grefvinna och behåller alltid din titel. Hillevi, jag råder dig till att icke stöta bort den mannen, om han en dag skulle begära din hand.

— Åh, till dess kan jag nog hinna bli kär i någon annan.

— Hillevi . . .

— Morbror, — den unga flickan höjde sitt finger och försökte se allvarsam ut, — tala icke vidare nu om denna sak. Det kan ju hända, att jag en vacker dag blir kär i Arthur Grip.

— Mätte din profetia snart gå i fullbordan!

— Då skulle du, min dyre morbror, alltid vistas hos mig, *alltid!*

— Och jag skulle älska dig, om möjligt, ännu mera, Hillevi, — svarade morbrodern, som ingenting högre önskade än att erhålla ett fritt hem, som ingenting kostade honom; ty han egde blott ett knappt uppehälle och ville lefva ett njutningsrikt och sysslolöst lif.

Ewald Ring tänkte under hemfärden från Arvidsnäs på ingenting annat än Hillevi Stålhane. Han beslöt fullt och fast att först vinna hennes tycke och sedan fria till henne. Han kunde icke förmoda annat än att fadern till den unga flickan skulle med glädje skänka sin dotters hand åt honom, den rike arftagaren.

Ewald tände en ny cigarr och lutade sig bekvämt mot vagnsdynorna. Medan han rökte, lät han sina blickar flyga öfver de vidsträckta fälten och de stora skogarne, som sträckte sig långt i fjerran — allt detta var *hans* . . .

— Allt detta har jag stulit af Arthur Grip, — tänkte han. — Men hvad illa har jag väl gjort honom dermed, då han är död och sjelf icke kan njuta af all denna herrlighet, — tillade han i sina tankar, liksom för att nedtysta en inre anklagande röst. — Jag kan aldrig bli upptäckt, ty huru skulle det gå till? — Han glömde ånyo eller

kanske han icke trodde derpå, att det fanns *en*, som kunde »de fördoldaste gerningar uppenbara.»

Ewald hade befallt kusken att köra långsamt. Vägen gick öfver en hög backe, hvarifrån en förtjusande utsigt öppnade sig. Tornen på Thorsviks slott syntes på afstånd höja sig öfver trädtopparne, den klara elfven glittrade och aftonrodnaden purprade bergshöjderna i fjerran.

Ewald lät vagnen stanna ett ögonblick. Det var första gången han färdades denna väg och han ville se, huru hans ståtliga egendom tog sig ut från denna punkt. Då sprang någon plötsligt öfver vägen: en flicka med ett långt, utslaget, mörkt hår, med bara fötter och kort kjortel. Hon stannade några sekunder och betraktade nyfiket den mäktige herren till Thorsvik.

Ewald, som blifvit störd i sina ljufva drömmar, vinkade henne med handen till sig.

— Hvem är du, flicka? — frågade han. — Kom hit och säg mig det, upprepade han med högre röst, då hon tvekande dröjde.

Flickan närmade sig långsamt den granna vagnen. Hon strök håret ur pannan och gjorde en kort helsning.

— Jag är Halima, — sade hon.

— Halima? Det var ett underligt namn... Hvar bor du?

— I ruinen der borta, — hon pekade ned åt dalen, der klosterruinen syntes pittoreskt sticka fram bland löfmassorna.

— Ah, du bor då hos mäster Jan?

— Jag gör det, han har tagit mig till sig.

— Och han är beskedlig mot dig?

— Han säger hvarken godt eller ondt åt mig.

Ewald, som erinrade sig sitt löfte att besöka mäster Jan, tänkte, att det kunde vara så godt att nu göra detta. Han befallde därför betjenten, som stod bakpå vagnen, att öppna vagnsdörrarne, emedan han ville följa Halima till ruinen. Vagnen skulle invänta hans återkomst.

Mäster Jans förvåning blef stor, då Halima helt oförmodadt införde Ewald i hans besynnerligt inredda kammare.

Han satt så godt som i full skymning, ty det sista af dagsljuset inträngde blott sparsamt genom den lilla gluggen i muren.

— Jag kunde icke tro, att ni skulle komma så sent på dagen, herre, — sade mäster Jan och bugade sig ödmjukt. — Halima, tänd lampan!

Halima strök eld på en tändsticka och steg upp på en stol för att kunna nå lampan, som hängde i en tågstump ned från kroken i taket. Då lampan var tänd, gick hon bakom gardinen, som från den öfriga delen af rummet afstängde hennes lilla vrå vid spiseln. Hon satte sig på sin bädd, hvilken icke bestod af annat än en halmkärffe och ett groft hästtäcke.

Mäster Jan sparkade undan en mängd trasiga skodon, som blifvit lemnade åt honom till lagning, och sköt fram den enda stol, som fanns i kammaren.

— Om det behagar en så hög herre att sitta ned, så har jag verkligt en stol att bjuda på . . .

Ewald satte sig, såg sig omkring i rummet och frågade, om mäster Jan kunde trifvas i denna håla.

— Jag trifs bättre här än på något annat ställe, — svarade denne och strök luggen ur pannan, — bara ni tillåter mig att fortfarande få vistas här.

— Men då vintern kommer, fryser ni kanske ihjäl?

— Ah, jag skall skaffa mig en kamin, sedan stöter jag ett hål på muren för att leda ut röken derigenom.

— Men om ni förstör eller skadar någonting, så får ni med mig att göra.

— Hm, jag lofvar att icke förstöra någonting alls . . .

— Jag skall nog se efter, att ni håller ert löfte.

— Men hur mycket skall nådig patron ha i hyra, ty för ingenting får jag väl ej bo här?

— Jag vill ej ha någon betalning af er, mäster Jan; men jag skulle gerna vilja höra något af er historia, för att få något närmare reda på ert förflutna lif, förstår ni?

— Om jag skulle berätta eder det, herre, skulle ni kanske visa bort mig? — sade mäster Jan med låg stämma.

— Är ni då en brottsling? — Ewald betraktade noga

mäster Jan, som höll sina ögon sänkta. Han tyckte då, att han förut hade sett detta ansigte . . . han letade i sitt minne, men kunde icke för ögonblicket erinra sig, *hvar* och *när* de förut hade råkats.

— Brottsling, — upprepade mäster Jan tyst för sig sjelf och stod försjunken i betraktelser. Plötsligt höjde han åter hufvudet och fäste sina ögon skarpt på Ewald, som ryggade tillbaka för denna blick, hvilken uttryckte ett okufligt hat.

— Hvar . . . hvar har jag sett honom förut? — tänkte Ewald åter.

— Halima! — ropade mäster Jan.

Halima steg fram bakom gardinen.

— Hvarför sitter du der och lyssnar? Gå ut så länge, medan jag talar med patron.

Halima gick, utan att säga ett ord, och sköt dörren sakta igen efter sig. Hon satte sig på trappan utanför och brydde sig icke om hvad de sade derinne. Hon undrade icke heller öfver att deras samtal räckte så länge; hon var endast fördjupad i åskådandet af den glindrande aftonstjernen och det lilla seglande molnet derunder.

— Ni frågade, om jag var en brottsling? — sade mäster Jan med dämpad röst. — Ja, herre, jag är en straffad brottsling, hvars strafftid blifvit några år afkortad. Men jag är ingen tjuf . . . en tjuf är sämre än en mördare . . .

Ewald satt med nedsänkt hufvud. *Han var ju sjelf en tjuf* — han hade stulit Arthur Grips namn och förmögenhet.

— Jag är ingen mördare heller, emedan mitt offer frånrycktes mig . . . jag ville icke åt hans lif för att plundra honom, jag ville hämnas min ära, min sons gräsliga olycka . . . Herre, herre, ni vet icke hvad det vill säga att vara far och älska sitt barn, sin ende son! — mäster Jan sjönk ned på sin skomarepall och satt en stund tyst, öfverväldigad af smärtsamma minnen.

— Jag är född i X**, — fortfor han, utan att gifva akt på, huru Ewald spratt till och bleknade, ty äfven han hade samma födelseort. — Jag blef en aktad man, jag

fick en god hustru och vår lycka ökades, då vi erhöilo en son. Jag älskade detta barn så högt, att jag beslöt att offra för honom allt hvad jag kunde. Det bästa arf, jag kunde gifva honom, tänkte jag, var en god uppfostran. Han skulle få gå i elementarskolan och bli kamrat med landshöfdingens och borgmästarns söner, trots hans far var blott en simpel skomakaregesäll. Jag arbetade natt och dag, för att kunna bestrida de utgifter jag hade för pojakens skull. Om ni visste, hvilken glädje och högtid det var den dagen i mitt hus, då min son kom hem med den hvita mössan. *Min son student!* Kan ni sätta er in i hvad jag kände, då jag öppnade dörren för honom? Jag hade då ingen aning om, att han hade skuldsatt sig och fört ett öfverdådigt lefnadssätt, lockad och förförd af en falsk vän, hvilken jag trodde vara hedern sjelf och för hvilken mitt hem alltid stod öppet. Äfven hans far var en ringa man, en simpel dödgräfvare, som också hade uppoffrat och försakat allt, för att, likasom jag, kunna gifva sin son en uppfostran, som kunde höja honom ur den låga samhällsklass, hvori han blifvit född.

Ewald Ring hade icke med ett ord afbrutit mäster Jan. Han borrhade ned sitt hufvud i bröstet, en förfärlig ångest bemäktigade sig honom och svettdroppar började frambryta på hans panna. *Hvem* var den falske vännen, som hade förfört denne mans son, om ej — *Ewald Ring?* Han väntade blott på att få höra sitt namn uttalas.

— Min sons vän, Ewald Ring, såsom han hette, — fortfor mäster Jan, — inledde mitt barn, min hjertegode, men svage Janne i dåliga sällskap. De tillbringade nätterna utomhus, försummade sina studier och gjorde gemensamt en stor skuldsättning. Huru skulle de befria sig från detta bekymmer? Ewald Ring hade narrat sin unge vän att skrifva en falsk borgen — detta bedrägeri hotade att bli upptäckt, om ej en snar räddning funnes. Åt mig anförtroddes ingenting; om jag bara vetat derom, skulle jag måhända kunnat infria skuldsedeln. Då gjorde Ewald upp en djefvulsk plan: han visste, hvar kyrkans guld och silfver voro förvarade, och han kände äfven till en person, som

var benägen att mottaga tjufgodset och genast nedsmälta det, så att ingen upptäckt vore möjlig. Ewald kunde mycket lätt åtkomma kyrknycklarne, som alltid hängde på en spik inne hos kyrkvaktaren, hvilken bodde inom samma förstuga som Ewalds far, dödgräfvaren. Han lyckades att öfvertala med böner och hot min son Janne att gå in i sakristian, bryta upp det stora väggskåpet och försigtigt plocka fram guldkalken, silfverpaténen och flera andra dyrbara kärl. Under det Janne begick stölden, stod Ewald utanför kyrkporten, för att gifva akt på, om någon skulle upptäcka dem. Plötsligt fick han se sin egen far komma på kyrkogården. Han försökte gömma sig, men denne hade redan upptäckt honom och frågade, hvad han gjorde så sent ute och på en så besynnerlig plats. Ewald ljög ihop någon förevändning, men i detsamma hördes Jannes steg innanför kyrkdörren, och innan Ewald kunde hindra det, var dörren öppnad.

— Tjuftar! — skrek dödgräfvaren, icke anande, att hans egen son var den rätte tjuften. — Hvem är ni, huru har ni kommit in i kyrkan? — och Ewalds far grep min son om armen och höll honom fast.

— *Janne!* Är det du, Janne? — utropade han bestört, då han igenkände den olycklige, skälvande ynglingen.

— För Guds barmhertighets skull, förråd oss icke! — bad Janne. — Er son lemnade mig nyckeln till kyrkdörren, det är han som gjort upp hela planen.

— Hvilken förbannad lögn! — utbrast Ewald, den förhårdade skurken. — Min far, kan ni väl tro, att *jag* skulle varit med om en så usel handling?

— Jag kan omöjligt tro det, — svarade dödgräfvaren, som hyste det största förtroende för sin son, emedan denne alltid genom halhet och list lyckats bibehålla fadrens kärlek.

Och så blef min son, mitt enda, älskade barn, häktad och anklagad för stöld. Ewald, som fruktade att hans olycklige kamrat skulle förråda honom, ansåg det vara klokast att fly, för att undgå att bli inkallad för domstolen och underkastad förhör. Troligen bekände han sin skuld

för fadren och denne lyckades skaffa undan honom, men jag . . . jag skall nog en gång träffa honom, om han ock flytt till verdens ända! — mäster Jan knöt ihop sina händer och hans tänder gnisslade mot hvarandra.

Ewald Ring andades häftigt, men försökte att så mycket som möjligt beherrska sig.

— Men han har ju kunnat förändra sig mycket sedan den tiden, mäster Jan, och hur skulle ni väl kunna få tag på honom? — sporde Ewald med låg röst.

— Jag vet det icke sjelf ännu, derom skall jag öfverlägga med min son, då han lidit ut sitt fästningsstraff. Ewald Ring vistas i Amerika . . .

— Men Amerika är stort, mäster Jan.

Mäster Jan skrattade hänfullt och menade att, om det än vore fyra gånger större, skulle han nog till slut hitta rätt på honom.

— Jag ville hämnas min sons olycka på dödgräfvaren, som varit behjelpig med att undanskaffa Ewald, — fortfor mäster Jan.

— Men han hade ju ingen del i sonens skuld? — afbröt Ewald, utan att upplyfta sina ögon. — Det var icke ädelt af er, mäster Jan, att hämnas på en oskyldig.

— Han hade ju öfverlemnadt min son åt polisen?

— Men hvad ondt tänkte ni då göra Ewalds far? — Ewald talade lågt och försökte att bekämpa sin stora ångest.

— Jag ville mörda honom, fadern till den sannskyldige brottslingen, som hade lockat och tubbat mitt barn. Jag öfverföll honom och borrhade en knif i hans bröst. Hade jag fått hållas några sekunder till, skulle jag ha sprättat upp honom som ett oskäligt djur, men jag öfverraskades och mitt offer slets ifrån mig och blef räddad till lifvet.

— Gud vare tack och lof! — utbrast Ewald med darrande röst och höjde omedvetet sina händer. — Ni slapp bli en mördare, mäster Jan; ni hade säkert fått plikta med ert lif för detta mord.

— Hvad fruktade jag väl för döden . . . bättre denna,

än ett långvarigt lifstidsstraff. Jag blef en fästningsfånge, men genom ett ordentligt och stillsamt uppförande blef min strafftid förkortad. Det lider äfven mot slutet af min sons fästningsstraff... han skall snart bli fri och då... ve, Ewald Ring?

Ewald steg upp från sin plats. Han ville ut och andas den friska luften, för att vederqvicka sig efter de kval han hade utstått.

— Ni har hört min historia, herr patron, — sade mäster Jan ödmjukt och saktmodigt. — Ni bad mig berätta er den, jag har nu gjort det... tillåter ni den staccars fästningsfången att få behålla sin fristad?

— Stanna gerna, mäster Jan! Kan jag göra något för er, skall det ske, — och Ewald sköt upp dörren och steg ut på trappan.

Halima neg djupt för honom, då han gick förbi henne, men han märkte henne icke. Han tänkte icke på något annat än det besynnerliga öde, som fört mäster Jan i hans väg. Skulle detta ha någon betydelse? Hade Ewald en upptäckt att frukta? Han stannade ett ögonblick och lutade sig mot ett träd.

— Jag måste ha blifvit mycket förändrad, — tänkte han och strök med handen öfver sitt mörka skägg. — Då mäster Jan icke kände igen mig, är det föga troligt att Janne skall göra det, om han får se mig. Om jag förbjöde mäster Jan att bo i ruinen, skulle han ju kunna slå sig ned på något annat ställe i trakten. Nej, bäst att låta honom stanna qvar här och ej det minsta låtsa om honom. Då sonen kommer, skall jag gifva dem bägge medel att resa öfver till Amerika, för att söka rätt på Ewald Ring! — Han kunde icke undgå att småle, då han sade detta till sig sjelf.

Kusken och betjenten hade länge förgäfves väntat på, att husbonden skulle återvända. Hästarne stampade otåligt och kunde med möda hållas stilla. Äntligen kom Ewald. Han sade icke ett ord och betjenten, som öppnade vagnsdörren, tyckte, att hans herre såg besynnerlig och uppörd ut.

Då Ewald kommit hem till sitt präktiga Thorsvik, superade han icke som vanligt, utan gick direkte in i sina enskilda rum.

Intendenten, som hade något angeläget att tala med honom om, hade försökt att väcka hans uppmärksamhet derpå. Ewald låtsade, som om han ingenting hade hört.

— Hvilken besynnerlig herre han är, — tänkte intendenten. — Han är full af nycker som en qvinna; ibland är han så, ibland så, alltid olika.

VII.

En öfverraskande nyhet.

Sommaren var nära sitt slut. Ewald Ring hade gjort täta uppvaktningar på Arvidsnäs. Baron von Stern var alldeles betagen i den unge mannen och lät honom ofta förstå, att hans systerdotter passade förträffligt till maka åt honom.

Ewald hade visat sig uppmärksam mot Hillevi, men han hade ännu icke talat till henne ett ord om kärlek. Detta förargade smått den fåfänga flickan, icke därför att hon hyste några varmare känslor för honom, men det förtröt henne, att han så länge kunde motstå hennes behag; hon ville ha en beundrare i honom . . . han var rik och rikedomens var i hennes ögon det förnämsta af allt.

Ewald hade haft flera festliga tillställningar på Thorsvik, men Hillevi hade icke deltagit deri, emedan hon ännu bar sorg efter sin bror. Emellertid sökte hon alltid mycket noga taga reda på, hvilka de damer varit, som Ewald mest hade utmärkt. Ingen kunde dock säga det — han hade varit lika förekommande mot alla.

— Då är ännu ingenting förloradt! — tänkte Hillevi.
 — Det är så godt att jag snart blir den utvalda... det är lyckligt att vara rik, om man också icke älskar. Jag kan aldrig älska denne Arthur Grip, aldrig... det är någonting hos honom, som skrämmer mig, någonting oförklarligt, som gör att jag aldrig riktigt kan lära känna denne man.

Detta var en regnig dag. Hillevi höll sig inne i salongen, sysselsatt med ett broderi, derunder utvecklande en ovanlig flit. Baronen von Stern bläddrade i några planschverk, emellanåt pratande och skrattande med Hillevi.

Plötsligt lät Hillevi arbetet sjunka ned i sitt knä och satt en lång stund sysslolös.

— Hvad tänker du på, min söta flicka? — frågade morbrodern.

— Jag tänker på pappa, som icke har skrivit på så lång tid. Jag undrar, när jag får vänta honom hem. Vi äro ju redan i slutet af September...

I detsamma inträdde Sara i rummet och räckte ett bref åt Hillevi.

— Från pappa? Jag sitter just och talar om honom, Sara. — Hillevi slet skyndsamt upp kuvertet och läste med ifver det långa brefvet, det längsta hon hade bekommit från fadern.

Sara tog fram sin stickstrumpa och satte sig i vrån bredvid spisen, kastande en och annan sidoblick på Hillevi, hvars ansigte antog ett allt mera bestört uttryck, ju längre hon fortsatte läsningen. Slutligen steg hon upp och gick fram till morbrodern.

— Morbror, — sade hon, och hennes lilla hand, som hon lade på hans arm, darrade häftigt, — min Gud, hvilken olycka..., — hon kunde icke säga mera, utan böjde ned sitt hufvud och grät.

— Hillevi, — morbrodern tog henne i famn, — hvilka underrättelser har du fått? Är din far död?

— Ja, död för mig!... Han är gift... han har gift om sig der borta i Frankrike.

— Har majoren gift om sig! — skrek Sara och släppte stickstrumpan i golfvet.

— Ja, Sara, jag har fått styfemor! Din stackars Hillevi har nu ingenting mera att säga här i huset!

— Är hon ung?

— Min far nämner icke ett ord, hvarken om hennes ålder eller hvad hon heter. Se här, läs sjelf, jag förmår icke mera! — och hon sjönk ned på närmaste stol.

Sara smekte hennes lockar, torkade bort hennes tårar och hviskade till henne, att allt kunde ju bli bättre, än hvad hon föreställde sig.

Baron von Stern läste uppmärksamt majorens bref, som var hållet i en mycket vänlig ton. Han skref först om sin son Birger, hvilken han aldrig skulle kunna glömma. Hans sorg hade nu blifvit något skingrad genom de nya intryck, han hade rönt under sin resa. Han skref vidare om, huru han längtade att komma hem till Arvidsnäs. Han skulle icke komma ensam — han skulle föra med sig en älskvärd, bildad qvinna, som hade blifvit hans hustru. Hon var icke fransyska, utan född i Amerika, och hade i sällskap med sina föräldrar gjort en tur till Frankrike. Hennes far var född svensk, men hennes mor var kreolska. Han beskref henne såsom ett mönster af behag och qvinliga dygder och ansåg sin dotter mycket lycklig, som fick ett sådant sällskap i sitt hem. Han nämnde tillika några ord om, huru förändradt han hoppades, att det hittills så enformiga lifvet på Arvidsnäs hädanefters skulle bli... hvilken trefnad, hvilken glädje skulle ej hans hustru sprida omkring sig!

— Det låter ju, som vore han riktigt förälskad, den token! — sade morbrodern med ett hånlöje.

— Ja, det passar just en man vid hans ålder och som eger en fullvuxen dotter, — sade Hillevi försmädligt. — Sara, gå upp på mitt rum efter min sjal, jag fryser, jag mår icke rätt väl. Glöm icke heller att medtaga min flaska ylang-ylang!

— Hillevi, — sade baron von Stern tröstande, —

icke behöfver du lägga din fars giftermål så mycket på sinnet . . .

— Det grämer mig, morbror, — afbröt Hillevi häftigt, — att en främling skall blifva mera för min far, än jag, hans egen dotter. En man, som blir förälskad vid hans ålder, är alltid förblindad och stark i sin nya kärlek. Denna obekanta qvinna skall naturligtvis göra min fars och mitt förhållande ännu kallare än det var förut. Hon skall hata mig, morbror, jag känner, att hon skall hata mig! Jag vill icke ha någon styfmor, jag vill icke se henne, jag vill icke taga emot henne! — och Hillevi stampade med sin lilla fot i golvet och såg ursinnig ut.

— Hillevi, du kan ju komma ifrån hemmet, när du vill och behagar. Du kan bli rik och oberoende och behöfver således icke ett ögonblick ödmjuka dig inför din fars hustru.

— På hvad sätt? — Hillevi talade häftigt.

— Var litet mera älskvärd mot hr Grip och han skall genast fria till dig . . .

— Du har rätt, morbror, jag har icke något annat val, — hon steg upp, gick några slag öfver golvet och stannade slutligen framför spegeln.

— Är hon gammal eller ung? Troligtvis är hon ung? — tänkte Hillevi och strök håret ur pannan. — Är hon vacker, vackrare än jag? O, jag kan icke uthärda den tanken, att min far skall älska henne framför mig. Morbror, — hon vände sig till baronen, — beklaga mig! Åh nej, — tillade hon straxt derpå, — jag är väl icke någon barnunge heller! Jag vet, huru jag skall bemöta detta fruntimmer, som min far för med sig hem . . .

— Hillevi, du är mycket upprörd.

— Jag skall söka att lugna mig, — hon for med händerna öfver sitt rodnande ansigte. — Jag blef litet häpen straxt, morbror, men det begynner nu gå öfver. Du nämnde i går, att vi borde göra en visit på Thorsvik. Om vädret blir vackert i morgon, skola vi fara dit.

Här inträdde Sara med sjalen, som hon hängde öfver Hillevis axlar. Hillevi tog essence-flaskan ur hennes hand

och hällde några droppar på sin näsduk, för att dermed fukta sin panna.

— Min far ålägger mig också, — fortfor hon förtrytsamt, — att välja nya öfverdrag åt sängkammarmöbeln och toalettrummet. De gamla duga bevars icke längre; det skall nu vara bättre upp... blekgrönt sidendamast i sängkammaren och blått, blommigt siden i toalettrummet.

— Såå! — Sara slog ihop händerna af förvåning. — Här kommer i sanning att ske märkvärdiga saker!

— Men om jag, — tänkte Hillevi afundsamt, — någon gång begärde ett nytt klädningstyg eller någon annan småsak, såg jag alltid på min far, att han tyckte mig vara slösaktig. At *henne* är nu ingenting dyrbart nog... hvad skall väl bli öfrigt åt mig hädanefter?

Hillevi kunde ingenting företaga sig under hela dagen. Hon gick ur rum och i rum. Kanske redan om några veckor skulle den stora förändringen inträffa.

— Är hon fattig eller rik, gammal eller ung? — frågade Hillevi sig oupphörligt.

— Hon kommer mig blott till förargelse! Det skall jag låta henne veta från första ögonblicket hon visar sig här.

VIII.

På Thorsvik.

Det var en Septembrafton i skymningen. Dörrarne stodo uppslagna till alla rummen i den stora praktvåningen på Thorsvik. Betjeningen var sysselsatt med att tända ljusen i kronor, lampetter och kandelabrar. Förfriskningar af de mest utsökta slag inburos i kristallskålar på silfver-

brickor, och den artige värden sökte på alla upptänkliga sätt att utveckla sin lyx och rikedom för att förblända Hillevi, som jemte baron von Stern gjorde sitt första besök hos Ewald Ring.

Också häpnade hon öfver den furstliga prakt, som hon fann öfver allt omkring sig. Sammet, siden, förgyllningar, utmärkta målningar och dyrbara konstverk mötte hennes blickar, hvart hon än vände dem. Hon satt i den så kallade gula salongen, ett stort, åttkantigt rum med höga fönster i djupa nischer. Det fladdrande skenet från brasen i marmorspiseln föll långt öfver golfmattan, på hvars mörka grund framträdde ett broderadt jagstykke. Medan den föregifne Arthur Grip samspråkade med baron von Stern, satt Hillevi tyst, med sänkta blickar, och syntes blek och matt.

— Min fröken, — sade Ewald slutligen, — jag har aldrig sett er så allvarsam som i dag. Jag skulle nästan kunna tro, att ni icke är riktigt frisk?

— Ja, jag börjar sjelf tro, att jag är sjuk, herr Grip, — svarade Hillevi och slog långsamt upp sina vackra ögon. — Det vore ej heller så underligt... jag lefver i en ständig oro och ångest... en förskräcklig olycka har träffat mig och jag kan aldrig bli glad mera!

— Ni öfverdrifver säkert, min fröken; hvad skulle väl ha kunnat så störa ert själslugn?

— Ack, herr Grip, min far har gift om sig! Om några veckor kan jag vänta hem min stjuvmor, som är för mig alldeles obekant.

— Min systerdotter tager detta mycket djupt, — inföll morbrodern, i det han med välbehag förde ett glas ananaspunsch till sina läppar. — Jag tycker, att hon icke alls behöfver oro sig för den nya grefvinnans skull.

— Hon kan ju vara ett älskvärdt fruntimmer, — yttrade Ewald.

Det blixtrade till i Hillevis ögon.

— Hon må vara den bästa qvinna på jorden, — utbrast hon, — jag skall ändå aldrig kunna hålla af henne, emedan *hon är min fars hustru*. Herr Grip, — fortsatte

hon med en viss skärpa i rösten, — ni är man och kan icke fatta de känslor jag erfar, jag begär det icke heller, — och med en trotsig knyck på det vackra hufvudet steg hon upp och gick att betrakta en landskapsmålning på väggen.

Ewald följde henne och började tala om taflans skönhet och värde som konstverk. Han uttryckte sig ganska bra, och Hillevi förvånades öfver att han, som endast varit en simpel jordbrukare i Amerika, kunde ega så pass mycken estetisk bildning. Ett ögonblick, då samtalet afstannade, såg Hillevi, som stod i dörröppningen, den stora upplysta våningen framför sig.

— Här är mig godt att vara, — tänkte hon med en halfqväfd suck. — Här skulle jag kunna trifvas, här skulle jag vilja lefva och andas.

— Min fröken, skulle det roa er att gå in i blåa kabinettet och betrakta ett rosenträd, som jag i dag låtit hemta upp från orangeriet?

Hillevi gaf sitt samtycke.

Morbrodern satt qvar vid sitt punschglas, medan hon ledsagades af Ewald genom flera praktfulla rum, der hon i de stora speglarne såg bilderna af sig sjelf och honom vid sin sida. Skulle de kunna bli ett passande par, tänkte hon derunder? Ewald var icke ful, men . . . hon kunde omöjligt älska honom för hans egen skull . . . det var endast hans rikedomar, som lockade henne, och utsigten att bli herrskarinna öfver all denna furstliga prakt. Hon saknade icke hvad man kallar hjerta, men för sin fåfängas skull kunde hon offra äfven sina ömmaste känslor.

De stodo framför rosenträdet, hvars fina qvistar dignade under tyngden af de svällande knopparne. Trenne sköna, redan fullt utslagna rosor kringspredo en välluktande doft. Hillevi böjde sig fram för att inandas densamma. I detta ögonblick var hon förtjusande, der hon stod med den smärta gestalten framåtlutad, belyst af ljuskenet från kronan i taket, och med de rika lockarne gnistrande af guld.

Ewald betraktade henne med beundran, men icke

desto mindre sväfvade bilden af en annan qvinna, som en gång varit honom kär, förbi hans inre syn — bilden af en ljuf och mild varelse med sammetssvarta ögon och mörka, glänsande flåtor öfver sin panna.

— *Virginia*, — upprepade han i sitt hjerta. — *Virginia* var ej så skön och herrlig, som denna flicka, och ändock kan jag icke glömma henne. Om jag ångrar någonting, så är det att jag bedrog henne . . . hvad hon skall förakta och afsky mitt minne!

— Hvilka präktiga rosor! — sade Hillevi. — Om jag vågade, skulle jag begära ett skott af denna under-sköna växt?

— Min fröken, ni skulle göra mig mycket lycklig, om ni ville mottaga detta rosenträd såsom ett minne af ert första besök på Thorsvik.

— Jag kan icke tacka er nog, herr Grip, för denna artighet, — Hillevi rodnade af förtjusning och föresatte sig att denna afton visa sig allt annat än likgiltig mot honom.

Hon skrattade och skämtade, som om den sorg, hon nyss talat om, redan vore alldeles försvunnen. Men plötsligt tystnade hon åter och lutade hufvudet mot handen.

— Om några veckor . . . huru skall det väl blifva om några veckor? — sade hon till sig sjelf. — Ack, herr Grip, det är, som om jag icke mera egde något hem . . . denna främling, som jag snart skall nödgas kalla för min mor, har beröfvat mig allt.

— Men, min fröken, ni kan ju få ett eget hem, när helst ni vill.

— Hvad menar ni? — Hon såg förvånad ut och låtsade, som om hon ej alls förstod honom.

— Jag är viss på, att det finnes någon som tillbeder er och som skulle anse för sin högsta lycka att få egna er hela sitt lif.

— Hur kan ni veta det? — frågade Hillevi i den oskyldigaste ton.

— Min fröken, om jag till exempel nämnde mig sjelf? Tror ni då icke, att *jag* älskar och dyrkar er? — han sade detta häftigt, men lågt, och han fattade på samma

gång hennes hand, likasom han fruktat, att hon skulle undfly honom. — Om ert hjerta ännu är fritt, försök att älska mig! — fortfor han. — Blif min och er minsta önskan skall bli uppfylld... ni skall bli min herrskarinna och jag er slaf.

En mörk rodnad uppsteg på Hillevis ansigte. Hon skulle helst velat visa bort denne man eller vända honom ryggen, ty hon kände i detta ögonblick mer än någonsin, att hon aldrig skulle kunna älska honom. Hon slöt tillsammans sina ögon och det var, som om hennes lemmar hade skakats af en lindrig frossa... men då hon åter såg upp, mötte henne all denna förbländande lyx! Hon skulle ju kunna bli herrskarinna på detta slott, lefva ett furstligt lif, kläda sig i granna, dyrbara kläder! Hon skulle få lysa, bli beundrad och afundad... denna frestelse var för stor att kunna motstås... hon dukade under för densamma.

— Herr Grip, ni säger mig saker som komma mig att häpna, — hviskade hon till svar. — Skulle ni kunna älska mig, *ni*?

— Ni har således icke märkt det, min fröken?

— Nej...

— Och ni tillbakavisar mig?

— Jag har ju icke sagt det, herr Grip...

Ewald böjde sig hastigt ned och kysste hennes späda hand, som skälfde dervid som blombladet för vinden.

— Skall jag, — tänkte Hillevi, — skall jag nu, i detta ögonblick, gifva mig åt honom? Men om jag i en framtid skulle komma att älska en annan?

— Hillevi, — hviskade Ewald, — förlåt, att jag benämner er så, men detta namn har blifvit mig så ljuft och dyrbart...

— Morbror sitter ensam derinne, herr Grip, — erinrade Hillevi, undvikande.

— Tror ni, att han skulle sätta sig deremot, om ni ville bli min maka?

— Jag vet icke... men vi böra nu begifva oss tillbaka till honom, — Hillevi vände sig om för att gå.

— Stanna blott ännu ett ögonblick! — Ewald bröt

de tre rosorna från trädet och räckte dem åt Hillevi. — Ni går och lemnar mig i en kvalfull ovisshet?

— Innan dessa rosor vissnat, skall ni få klart besked, — svarade Hillevi med ett uppmuntrande leende.

— Således redan i morgon? De hålla sig icke längre friska, de äro mycket ömtåliga, sedan de en gång blifvit brutna.

— I morgon således, herr Grip, — Hillevis ögon uttryckte det bästa hopp för honom.

Han ledsagade henne tillbaka till gula salongen, der baron von Stern låtsade vara fördjupad i betraktande af några statuetter, formade efter antiken. Han hade dock lagt stor vikt vid Ewalds och Hillevis långa frånvaro och då de nu återkommo, kastade han en flyktig, men forskande blick på Hillevis ansigte. Hon förrådde dock ingenting och hennes sätt tycktes icke det minsta förändradt.

Men sedan de efter en lukullisk supé hade lemnat Thorsvik och knappast hunnit utom parkens område, kunde baronen icke längre styra sin nyfikenhet, utan bestormade Hillevi med frågor om Ewald och om han icke hade gjort henne sin kärleksförklaring.

— Jo, det har han verkligen, — svarade Hillevi.

— Och du . . . hvad svarade du honom, mitt söta barn?

— Jag lofvade att meddela honom mitt beslut i morgon.

— Hvarför icke så gerna straxt gifva honom ditt *ja*? Behöfver du väl någon betänketid?

— Kanhända, — Hillevi såg skälmaktig ut.

— Ack, de kvinnorna! Du vet ju, att du icke har någon annan utväg, för att slippa ödmjuka dig för din stjuvmor.

— Jag tänker icke alls ödmjuka mig för henne, — hon drog ihop sina ögonbryn och såg stygg ut.

— Men hvad tänker du då, Hillevi?

— Det är just hvad jag skall fundera på tills i morgon. God natt, morbror! — hon lutade sig tillbaka i vagnshörnet och låtsade sofva.

— Sara, — sade hon vid hemkomsten åt amman,

som skyndade emot henne, — sätt dessa rosor i ett vattenglas på mitt nattduksbord! Äro de ej vackra, kanske, de skönaste rosor jag har sett? De äro från Thorsvik... — hon gick fram till spegeln och kunde icke motstå frestelsen att betrakta sin egen bild.

— Hvad skulle du säga, Sara, om jag öfvergäfvade Arvidsnäs och toge dig med mig?

— I himlens namn, mitt barn, ämnar ni rymma härifrån?

— Förstå mig rätt, din gamla toka, jag ämnar endast gifta mig och det genast, så snart pappa kommer hem.

— Med herrn till Thorsvik?

— Du gissar rätt, Sara, just med honom, — Hillevi strök tillbaka några ostyriga hårlockar, så att den hvita pannan blef helt och hållet fri. — Jag skall, gud ske lof, icke behöfva vara beroende af min fars hustru...

— Gud välsigne er för detta kloka beslut! — sade amman och betraktade henne med hopknäppta händer. — Min kära lilla Hillevi på det ståtliga Thorsvik! Och jag får följa med?

— Naturligtvis, jag kan icke vara dig förutan, — Hillevi började att fästa upp sitt hår till natten och tänkte derunder på, huru hon en gång skulle pryda dessa lockar med gnistrande juveler. Hon skulle kläda sig som en drottning... hon skulle aldrig behöfva göra annat än sitta vid sin toalett, hon skulle drömma bort sitt lif i nöjen och njutningar, hon skulle fördunkla alla andra qvinnor. Det var ju så hon ville ha det, så hade hon ju alltid tänkt och hoppats... fåfänglighet!

IX.

Fru Sterner.

Morgondagen kom och med den Ewald. De sutto ensamma, han och hon, och Hillevi höll den brutna rosenqvisten mellan sina fingrar. Den var ännu icke vissnad, dess doft ännu icke förflygtigad, men bladen hade slutit sig tillsammans.

— Är ni nu färdig med det svar ni skulle gifva mig? Har ni behöft så lång betänketid dertill? — sporde Ewald och betraktade henne med en min af orolig förväntan.

— Ja, jag har behöft tid att öfverlägga, — svarade Hillevi, — emedan jag är en fattig flicka, då ni deremot är en rik man . . .

— Men ni är af hög börd, ni tillhör en stolt och förnäm släkt, — afbröt Ewald, — då jag blott eger mina rikedomar. Kunna de väl ersätta det namn jag saknar? Måhända skall er far förbjuda ett giftermål oss emellan?

— Det tror jag icke, — svarade Hillevi. — Min far hyser mycket fria åsichter och jag tror, att det gör honom detsamma, hvilket namn en man bär, blott han är en hederlig karl.

Ewald spratt till och bet sig hårdt i läppen.

— Och då er far kommer hem, — fortfor han, — har jag ju ert lof att hos honom anhålla om er hand?

— Ja, — hviskade hon.

— Hillevi, — jag har nu rättighet att kalla er så, — ni skall icke komma att ångra detta . . . Jag kan icke säga er, huru lycklig ni har gjort mig, — och han lade sin arm kring hennes lif och drog henne intill sig.

Hillevi kunde dervid icke undertrycka en känsla af afsky och ändå tyckte hon, att han var en ganska vacker man, som mången flicka skulle afundas henne. Men det

var liksom en instinkt hade sagt henne, att hon hade något att frukta för, att oroa sig öfver... Hon ville emellertid icke draga sig bort ifrån honom, ty han hade ju då kunnat misstänka uppriktigheten af hennes känslor. Hon lade därför sitt hufvud mot hans axel och slöt ögonen... hon erfor nu med en lätt rysning, huru hans kyss brände på hennes panna och huru hans mörka, krusiga skägg berörde hennes kind.

— Hillevi, nu är du min för hela lifvet?

— Arthur, — svarade hon, — ja... och tro alltid på mig!

Om hon icke hade handlat falskt, skulle hon ej ha behöft bedja honom att tro på henne.

— Se här, hvad jag vill öfverlemna åt dig, min älskling, — och han öppnade ett större etui, på hvars violett-färgade sammetsbotten gnistrade ett halsband af diamanter.

— Detta har gått i arf genom mina morföräldrars släkt. Du skall bära det på din bröllopsdag, Hillevi...

Hillevi höll halsbandet i sin hand, förtjust öfver att det var hennes. Brillanterna lyste och glittrade i det klara solljuset, som föll in i rummet.

— Hur vackert det är! Och af hvilket oskattbart värde, då det har tillhört din mors släkt, Arthur. Ja, jag skall bära det, som din brud, — men hon kunde icke motstå frestelsen, att straxt gå fram till spegeln och lägga smycket öfver sitt hår, tätt intill pannan.

I detsamma inträdde baron von Stern. Hillevi såg honom i spegeln och hon vände sig hastigt om, medan en purpursky jagade öfver hennes kinder, men hon höll smycket kvar öfver lockarne.

— Säg, morbror, om det icke kläder mig? — sade hon med en betydelsefull blick. — Det är min brudgåfva... jag har nyss fått den af Arthur, — tillade hon skyndsamt och tillkännagaf med dessa ord hvad som hade passerat dem emellan.

Baronen gick fram till Ewald, tryckte dennes hand och förklarade skämtsamt, att han som en gammal praktikus nog hade anat, huru det skulle komma att gå.

— Nu kan jag utan fruktan möta *henne*, som blifvit min fars hustru, — tänkte Hillevi. — Hvad hon skall afundas min lycka... ett sådant smycke kan hon aldrig få bära! Jag blir nu »grefvinnan Grip» till Thorsvik, — och hon kastade en blick i spegeln och såg öfverlycklig ut.

Sara hade sakta öppnat på dörren och med förtjusning betraktat Hillevi; slutligen kom hon in och hviskade något åt den unga flickan.

— Mig? — svarade Hillevi och såg förvånad ut.

— Ja, er, ensamt er, vill hon träffa.

— Men hvem är hon? Kan du ej känna igen *henne*?

— Jag har visst aldrig sett *henne* förr.

— Det är kanske någon som begär hjälp eller arbete, — tänkte Hillevi och lade in smycket i etuiet. — Hvar väntar hon mig, Sara?

— I ert rum, jag släppte in *henne* dit.

Hillevi sade några ursäktande ord åt Ewald och aflägsnade sig.

Då hon kom in i sitt rum, såg hon sitta vid dörren ett tarfligt klädt fruntimmer med en tät, svart slöja framför ansigtet. Hon drog långsamt bort slöjan och fäste på Hillevi en sorgsen blick.

Hillevi betraktade uppmärksamt detta bleka ansigte, liksom för att påminna sig, om hon sett denna främling förr. Innan hon ännu gjorde *henne* någon fråga, granskade hon flygtigt hennes klädsel: en urblekt, mörkgrön klädning, en liten kort sammetskofta med utnötta fransar och en gammalmodig hatt med blommiga band. Hon bar svarta silkesvantar på händerna och öfver hennes ena arm hängde på en stålkedja en liten ridikyl. Hvem var hon? Hillevi letade fåfängt i sitt minne. Den främmande hade längesedan lemnat ungdomen bakom sig — Hillevi såg det på hennes åldrade ansigte, med de gulbleka, insjunkna kinderna, den fårade pannan och de vissnade läpparne, som i detta ögonblick gjorde en skälvande rörelse. Hon såg olycklig och lidande ut, men det mörka håret, som var slätkammadt och benadt öfver hjessan, egde ännu

en ovanlig glans och icke ett grått strå kunde deri upptäckas. Hon satt kvar på sin plats och gjorde icke heller någon min af att stiga upp.

— Hvem är ni? I hvilket ärende kommer ni till mig? — frågade Hillevi något högdraget.

— Min fröken, — svarade främlingen med sväfvande stämma, — ni känner mig icke. Jag kallar mig *Sterner* — fru Sterner. Ni får uräkta, att jag icke stiger upp... förlåt, men jag har gått ända från Y**, jag är så trött...

— Har ni gått hela vägen från Y**?

— Ja, min fröken, också känner jag mig alldeles förbi. Ack, om ni ville gifva mig ett glas vatten?

Hillevi sträckte ut sin hand och visade på karaffinen, som stod på bordet framför ett af fönsterna.

— Se der är vatten, tag och drick, — tänkte Hillevi säga, men främlingens blick afväpnade henne. Hon slog sjelf i ett glas och räckte henne det.

Då Hillevi satte glaset tillbaka på brickan, märkte hon icke, huru den främmande följde med ögonen alla hennes rörelser.

— Hvad hon är vacker! O, om hon visste, hvem jag vore, — mumlade fru Sterner så sakta, att Hillevi omöjligt kunde höra hvad hon sade.

— Sterner? — sade Hillevi, — ni heter ju så? Det påminner mycket om min mors namn, — tänkte hon. — Men hvad är ert ärende? — frågade hon plötsligt med köld.

— Jag vill tala med er... jag vill gifva er ett förtroende... men jag förmår icke nu yttra ett ord. Låt mig få hvila ut en stund först.

Hillevis nyfikenhet var mycket spänd och om äfven det förtroende, som fru Sterner ville gifva, kanske föga skulle intressera henne, ville hon dock hafva reda på hvad det kunde vara. Den främmande föreföll henne så mystisk och hemlighetsfull och detta retade ännu mera Hillevis nyfikenhet.

— Ni är kanske hungrig? — frågade Hillevi och såg, huru en stark rodnad dervid sprang upp på den bleka fruns kinder.

— Ja, jag kan icke neka dertill, jag är mycket hungrig. Men om ni verkligt vill, att jag skall äta, min fröken, så var god och sätt mig icke vid tjenarnes bord, — hennes röst darrade och tonen, med hvilken hon utbad sig detta, frapperade Hillevi.

— Min fru, ni skall få äta härinne, om ni så vill, — svarade Hillevi, som trodde sig ha upptäckt under dessa urblekta, tarfliga kläder ett bildadt fruntimmer, som troligen hade sett bättre dagar.

Hillevi ringde på Sara, som genast inträdde.

— Ställ om, att detta fruntimmer får en god frukost, Sara! Men du skall låta duka för henne här i detta rum.

Sara såg förvånad på Hillevi, derefter på främlingen, men sade icke ett ord.

— Se så, Sara, skynda dig! — uppmanade Hillevi och gaf henne en blick, som betydde, att hon skulle få sin nyfikenhet tillfredsställd.

— Tag af er kappan, min fru, — sade Hillevi, sedan Sara lemnat rummet.

Nu först steg fru Sterner upp och lade af sig kappan och hatten. Hillevi observerade henne noga och upptäckte dervid, att hon var lika liten och späd till växten, som Hillevi sjelf.

— Min fröken, — sade fru Sterner, jag är er mycken tack skyldig och, om ni tillåter, skall jag sedan säga er saker, som skola förvåna er. Jag hörde af betjeningen, då jag kom, att er far är bortrest, att han varit länge borta.

— Känner ni min far? — utbrast Hillevi.

Fru Sterner tycktes fundera innan hon svarade.

— Ja, — sade hon, — jag känner honom . . . jag tänkte att få träffa honom, men det är kanske bäst som det är. Min Gud, huru allt är förändradt! — Hon sade detta till sig sjelf och uppgaf en smärftfull suck.

Hillevis nyfikenhet blef spänd till det yttersta.

— Måhända, — tänkte hon, — har min far haft någon flygtig förbindelse i sin ungdom och denna dam

har varit hans älskarinna och vill nu tigga om hans hjälp i sin fattigdom. Ja, hvad skall jag tro . . .

— Hvad allt är förändradt! — upprepade fru Sterner och såg sig omkring i rummet med ett uttryck, som om hon varit der förr. — Min fröken, er bror . . . huru befinner sig den unge grefven?

— Han är död, — svarade Hillevi, allt mera förvånad.

— *Död?* — Främlingen störtade fram till Hillevi och, innan denna hade hunnit draga sig tillbaka, hade hon fattat hennes händer, dem hon krampaktigt tryckte i sina. — Död . . . död?

— Ja, min fru . . . ni skrämmer mig; kände ni också honom?

— *Om jag kände honom!*

Dessa fyra ord uttalades med en röst, som Hillevi aldrig kunde glömma. Icke en hustru, icke ens en älskarinna skulle kunna uttala dem så . . . möjligtvis en mor: det var, som om ett hjerta brustit derunder och förblödt!

Fru Sterner hade betäckt sitt ansigte med händerna och Hillevi såg, huru stora tårar droppade mellan fingrarna.

— Min fru, ni måste ha varit närmare bekant med min far och min bror, — sade Hillevi medlidsamt. — Men jag kan icke påminna mig, att de någonsin ha talat om er. Se så, lugna er . . . se här, — Hillevi hade tagit en essenceflaska från toaletten och räckte henne den, — uppfriska er med detta, det skall göra er godt. Sätt er och lugna er! Jag lemnar er nu på en stund ensam, så att ni ostörd kan äta er frukost. Vi få sedan tala vidare och kan jag göra något för er, min fru, så skall jag icke underlåta det. — Hillevi räckte henne handen.

— Ni kan göra mycket för mig, min fröken . . . endast till er står nu allt mitt hopp.

Hillevi återvände till Ewald, som fortfarande uppehöll sig i salongen med baron von Stern. Hon försökte väl att beherrska sina upprörda känslor, ty den främmande frun hade gjort ett djupt intryck på henne, men hon var myc-

ket allvarsam och svarade blott tankspriddt, då Ewald talade till henne.

— Hvad kommer åt dig, Hillevi? — frågade morbrodern, som blef orolig öfver hennes förändrade sätt. Han fruktade, att hon möjligtvis af någon nyck skulle låta det tillämnade giftermålet med den rike arftagaren gå sig ur händerna.

— Mår du ej bra, min söta flicka? — fortfor baronen och tryckte hennes hand.

— Ack, morbror, — Hillevi försökte att le, — är det väl så underligt, om jag är litet tankspridd: jag grubblar oupphörligt på min far och hans hustru...

— Åh, hvad det beträffar, kan du ju nu med glädje mottaga henne, då hon kommer, — svarade baronen.

— Med glädje? Nej, morbror, icke med glädje, men med något mera lugn, emedan jag, gud vare lof, ej är bunden här för alltid, — hon gaf Ewald en smäktande blick, som försatte honom i lycksalighet. — Men, Arthur, — tillade hon, då han böjde sig ned och kysste hennes hand, — vi skola komma öfverens om att icke ännu för någon nämna ett ord om hvad som passerat: vi skola vänta dermed tills min far återvänder.

— Jag förstår dig, Hillevi, och jag respekterar din önskan. Jag skulle vilja lemna dig en ring, såsom min trolofvade, men jag dröjer dermed, tills grefve Stålhane tillåter dig att bära den.

— Ack, han skall visst icke sätta sig emot min lycka, — Hillevi kände, då hon sade detta, ett smärtsamt styng i sitt hjerta.

Hon dröjde i salongen tills hon förmodade, att fru Sterner hade hunnit frukostera. Slutligen steg hon upp och räckte Ewald handen.

— Du stannar ju qvar till middagen? Jag kommer att uppehålla mig en stund i mitt rum, emedan jag måste rådgöra om ett och annat med min sömmerska, som nyss kommit hit, men jag hoppas, att morbror under min frånvaro söker underhålla dig efter bästa förmåga.

Då Hillevi hade lemnat fru Sterner allena, stod denna

en lång stund kvar på samma plats, försjunken i betraktelser. Plötsligt höjde hon hufvudet och for med handen några gånger begrundande öfver pannan.

— Död . . . död! Hans älsklingsbarn dödt! Allsmäktige Gud, — hon utsträckte sina sammanknäppta händer, — detta var ett hårdt straff för mig!

Sara kom in för att duka frukosten. Fru Sterner gick till ett fönster och skådade ut i trädgården. Hon ville liksom undfly Saras blickar, men hon anade icke, att Sara var ifrigt sysselsatt med att efterforska i sitt minne, om hon sett den främmande förr.

— Det är, som om jag skulle ha hört den der rösten i drömmen, — tänkte Sara, under det hon höll på att lägga en serviette på bordet och ordnade kuvertet.

— Om det behagar er, så är frukosten i ordning, — sade hon slutligen och gick fram till fru Sterner.

— Tack, — sade denna, utan att vända sig om.

Så fort Sara hunnit ut genom dörren, satte sig fru Sterner till bordet och började äta. Hon var hungrig, ja, hon var nästan utsvulten, och oaktadt alla sina sorger och bekymmer förtärde hon i hast den grundliga måltid, som blifvit framsatt åt henne.

Då Hillevi kom in, hade hon nyss slutat äta. Hon steg upp och tackade henne.

— Om ni nu har tid och tålmod, min fröken, skall jag gifva er det förtroende, hvarom jag talat . . . Men vi bli väl icke störda?

— Frukta ej därför! För säkerhets skull skall jag dock skjuta rigeln för dörren.

Hillevi anvisade derpå fru Sterner plats i soffan och satte sig sjelf bredvid henne.

— Minns ni er mor? — frågade den främmande så plötsligt och med sådan häftighet, att Hillevi spratt till.

— Jag var sex år, då hon dog, — svarade Hillevi. — Jag har blott ett svagt minne af henne. Hon var blond som jag.

— Ja, ni är lik henne, som ett bär det andra, min fröken; men ni är vackrare och mera blomstrande.

— Kände ni henne?

— Jag kände henne lika väl, som jag känner mig sjelf, och det är hennes historia jag vill berätta er.

Hillevi sade icke ett ord och föresatte sig att icke afbryta den besynnerliga främlingen, som tycktes vara så hemmastadd i hennes släktförhållanden, hvad helst hon än skulle komma att få höra.

Fru Sterner berättade nu, på hvad sätt fröken Adelheid von Stern blifvit gift med major Stålhane. Hon blotade hela det svarta bedrägeri, för hvilket Hillevis far blifvit utsatt, och omnämnde den slutliga försoningen mellan de olyckliga makarne.

— Min far älskade således icke min mor, — kunde Hillevi icke afhålla sig från att utbrista.

— Nej, och jag fruktar, att han aldrig lärde sig att göra detta. Han förlät emellertid och försonade sig med henne och de gäfvo hvarandra ömsesidiga löften att blifva goda och trogna makar mot hvarandra. De gjorde sedan tillsammans en längre utländsk resa. De besökte Tyskland, Frankrike och Italien. I Rom stannade de öfver en sommar och der lärde de känna en ung läkare, hvars namn jag svurit på aldrig skall komma öfver mina läppar. Han var vacker, ja, manligt skön, han var qvick, snillrik, men lättsinnig. Han förälskade sig häftigt i grefvinnan Adelheid Stålhane och hon var nog dåraktig att glömma en ädel make och sina små barn, som hon lemnat i hemmet. Hon bedrog honom . . . de bedrogo honom båda och han var blind: han förlitade sig på hennes heder och lemnade henne utan misstroende all möjlig frihet. Den unge lättsinnige italienaren ville öfvertala Adelheid att rymma med honom . . . han ville enlevera henne, men hon satte sig på det bestämdaste deremot, emedan hon icke ville visa sig brottslig inför sin make, huru mycket hon än bedrog honom. Deremot gick hon in på sin älskares djefvulska plan: han visste ett medel, som bedöfvade en meniska under flera dagar och försänkte henne i en djup sömn, som om hon vore död. Adelheid skulle låtsas dö, hennes lik insättas i ett grafkor och hennes älskare skulle

sedan uppväcka henne från de döda, medan den tomma kistan, fylld med något tungt ämne, sänktes ned i grafven . . .

— Min Gud, min Gud, hvilket minne! — utropade fru Sterner och betäckte sitt hufvud med händerna.

— Adelheid låtsades sjukna, — fortsatte hon, — majoren skickade efter sin vän, den unge läkaren, och denne förklarade, att sjukdomen var dödlig, att intet hopp fanns . . . Arvid Stålhane var den ömmaste sjukvårdare, men han fick plötsligt genom en händelse upplysning om sin hustrus trolöshet. Han hade för några ögonblick lemnat läkaren och Adelheid ensamma. Det var ett passande tillfälle för Adelheid att tömma den dryck, som hennes älskare tillblandat och som skulle förvandla henne till ett lik. Men innan hon föll i detta dödliga tillstånd, lindade hon sina armar omkring älskarens hals och utbytte med honom de varmaste kärleksförsäkringar, icke anande, att hennes make hade kommit in i rummet och blifvit vittne till denna scen. Då Adelheid fick se honom, uppgaf hon ett fasans rop och dignade tillbaka mot hufvudkudden. Majoren gick då fram till henne — han var dödsblek och hela hans kropp skälfdde. Han kunde icke yttra ett ord och Adelheid såg genom den slöja, som lade sig öfver hennes ögon, med hvilket gränslöst förakt han blickade på henne . . . en blick, som hon aldrig kunde glömma! Några sekunder till och han trodde, att hon hade utandats sin sista suck. Älskaren hade försvunnit, såsom en feg usling. Major Stålhane ombestyrde nu, att hans hustrus lik blef skyndsamt begrafvet. Hon sveptes och fördes till ett litet kapell, för att dagen derefter sänkas i jorden. Locket på kistan skrufvades icke fast på läkarens tillsägelse, endast en duk kastades öfver den skendödas ansigte. Då natten sedermera kom, inväntade älskaren vid hennes kista det ögonblick, då hon skulle uppvakna ur sin dvala. Han hade mutat kapellets betjening för att få vara ostörd. Adelheid stod upp ifrån de döda och rymde med sin älskare till Florens, der hon under ett

antaget namn lefde ett lättsinnigt lif tillsammans med sin eländige älskare, som slutligen öfvergaf henne för en annan.

Fru Sterner tystnade. Hon hade talat fort och hon drog efter andan.

— Och ni har endast kommit hit för att säga mig dessa sorgliga saker om min mor? — sade Hillevi, blek och uppskakad. Kanske har hon skickat er?

— *Hillevi*, jag kallar dig så, emedan — *ag är din mor!*

Fru Sterner upplyftade häftigt sina båda händer och ryckte bort från hufvudet det mörka glänsande håret, som visade sig blott vara en peruk. Hennes naturliga hår, som var gråsprängdt, föll ned öfver hennes axlar.

Hillevi sprang upp och, utsträckande båda händerna framför sig, utbrast hon med skälfvande stämma:

— Nalkas mig icke! För Guds skull, vidrör mig icke! En sådan mor vill jag icke veta af!

Fru Sterner sjönk ned på sina knän och bad Hillevi förlåta henne.

— Men hvad vill ni jag skall göra för er, som bedragit min far, som vanärat hans namn, och som skall göra honom ytterligare olycklig?

— Du skall försona oss, Hillevi, — bad modren med ångest, du, blott du, skall kunna det, du, som är hans dotter . . . vårt barn . . .

— Det är för sent, för sent, min fru . . . min far har gift om sig: *han har en annan hustru!* — Hillevi sade detta med förtviflan, men hon önskade, att hennes mor aldrig hade kommit, att hon varit död, ty hon fruktade skandalen, och dessutom hade denna mor varit en dålig, en usel varelse, som på ett skändligt, otacksamt sätt alltigenom bedragit hennes far. Nej, nej, huru mycket hon än hatade sin stjufmor, ville hon dock icke sin fars olycka, ville hon icke, att skam och vanheder skulle drabba hennes familj, och för öfrigt var det väl så säkert, att Arthur Grip ville äkta en flicka, hvars moders dåliga rykte kastade en skugga öfver hennes namn? Hillevi ryste —

hon hade fattat sitt beslut: hon ville aldrig erkänna denna mor, hon skulle visa bort henne såsom hon förtjenade.

— Han har en annan hustru! — utropade den förefigfna fru Sterner, med ansigtet förvridet af vild ångest. Hon skakade sitt gråsprängda hår och vred sina händer. — Gift... gift! Nej! nej, — skrek hon, — jag skall rycka denna hustru från honom... detta äktenskap är ogiltigt. Hvar är hon, att jag må få krossa henne!

— Min fru, betänk er! — hejdade Hillevi hennes språng mot dörren. — Min far har gift sig i Frankrike; om några veckor kommer han hem med sin hustru... jag har aldrig sett henne.

— Och ni kan tåla att få stjuvmor?

Hillevi vände sig bort och grät.

— Min Gud, hvad skall jag göra, — tänkte hon. Men derpå vände hon sig hastigt om och bad fru Sterner, såsom hon alltjemt kallade henne, att lugna sig, emedan det vore af nöden att handla klokt och försigtigt.

Hillevi hade ögonblickligt uppgjort en plan: hennes mor skulle åter påtaga sin peruk och fortfarande uppträda såsom fru Sterner, en fattig enka från hufvudstaden, som sökte någon plats i hennes fars hus.

— Ni måste hjälpa mig, Hillevi, jag skulle annars svälta ihjäl och det vill ni väl icke, mitt barn.

— Kalla mig icke för ert barn; min mor är död för mig. Ni måste lofva mig, om jag skall kunna hjälpa er, att icke ställa till någon skandal, utan hålla er stilla under ert antagna namn.

— Men hvad vill ni göra med mig?

— Det skall ni få veta sedermera. Ni måste nu göra hvad jag säger, förstår ni? — Hillevi uttalade detta *måste* så bestämdt och befallande, att fru Sterner icke vågade sätta sig emot henne.

— Det finnes ingen annan räddning för mig, — sade hon undfallande, — än att underkasta mig er vilja,

— Nej, det finnes sannerligen ingen annan räddning. Stanna här så länge — om en timme skall jag vara tillbaka och säga er hvad som måste göras.

X.

Mor och dotter.

Hillevi kände sig så olycklig och upprörd af fru Sterners meddelanden, att hon behöfde en stund vara ensam med sig sjelf, för att sansa sig och öfverlägga hvad hon skulle taga sig till med modren. Det var därför hon hade lemnat henne. Hon ville icke förtro sig åt morbrodern, hvilkens pladdrande tunga hon kände — hon ville allena bära denna förskräckliga hemlighet.

— Min far har sig ovetande begått tvegifte, — sade hon för sig sjelf med en lätt rysning. — Jag bör och skall icke förråda honom; men om hans nya hustru uppför sig illa mot mig, om hon söker förödmjuka mig, har jag nu vapen i mina händer och jag skall säga henne, att jag eger medel att kunna krossa hennes lycka och välfärd för hela lifvet. Jag skall dock icke göra detta annat än i yttersta nödfall...

— Om jag skulle förtro mig åt Arthur? — återtog hon efter några ögonblicks tystnad. — Nej, nej..., — tillade hon straxt derpå, — äfven han bör ingenting få veta. Men huru skall jag utan någons bistånd kunna hjälpa min mor? Jag kan icke visa bort henne, jag skulle icke kunna fördraga den tanken, att hon led någon nöd.

Hon ansträngde hela sin tankekraft för att kunna utfinna något lämpligt sätt att dölja modren och på samma gång förmå henne att icke förråda sig.

— Det finns blott ett medel! — utbrast hon plötsligt. — Jag skall till en början tala med henne och föreställa henne all den vanära, hon skulle draga öfver oss och sig sjelf, om hon röjde hvem hon är.

Hillevi gick åter in till fru Sterner.

— Min fru, — började hon, men blef straxt afbruten af denna.

— Hvarför alltid denna föraktfulla benämning, Hillevi? Är jag icke din mor... om du hyser den minsta gnista af tillgifvenhet och aktning för mig, så tillåter du icke en främmande qvinna att intaga *min* plats, *mina* rättigheter i din fars hus?

— Jag skall aldrig kalla er för moder, *aldrig*, hör ni! Hvilken rätt har ni väl till aktning och tillgifvenhet? Ni har bedragit min far, ni har från första början sköflat hans lycka — låt honom åtminstone få behålla den lycka, han tror sig nu ha funnit!

— Huru? Du skulle tillåta, att din far älskar en annan qvinna, då din mor, hans hustru ännu lefver?

— Min far har redan gift om sig — den saken kan nu mera icke ändras — och om ni skulle anklaga honom för tvegifte, hvad tror ni väl, att följderna skulle bli? För att försvarara sig mot er, behöfver han endast blotta ert eget bedrägeri, och ni har då en äktenskapsbryterskas straff att vänta er. Han kan utan svårighet åvägbringa en skilsmessa och sedan kan han på nytt ingå en laglig förning med den qvinna, han redan tagit till sin hustru.

— Och du tror, att han skulle göra detta? — fru Sterner talade med dämpad röst.

— Jag är fullt öfvertygad om, att han skulle handla på detta sätt. Tro icke, att ni har någon förlåtelse att vänta. Ni skulle dessutom icke allenast göra honom olycklig, utan äfven mig...

— Nej, nej, Hillevi, tala icke så! För din lycka skulle jag kunna uppoffra allt.

— Nå väl, gif mig då ett bevis derpå! Jag hatar och fruktar all skandal, och ni får och skall ej heller tillställa någon sådan, emedan det skulle lända er sjelf till ingen nytta.

— I himlens namn, hvad skall jag då göra, Hillevi? — frågade fru Sterner, vridande sina händer i förtviflan.

— Ni skall först och främst bibehålla er anonymitet... och om ni lofvar att aldrig föråda, hvem ni är, skall ni för

hela ert lif få vistas hos mig. Mera kan jag icke göra för er, men detta är också nog, tycker jag. Afbryt mig icke! Jag skall skaffa er plats på Thorsvik hos Arthur Grip, — och så förtäljde Hillevi, huru den unge arftagaren kommit från Amerika, hans frieri till henne, och att det icke skulle dröja länge förrän hon skulle bli herrskarinna på det ståtliga godset.

— Ni skall få ett hem hos mig, men endast under det vilkor, att ni icke vidare tänker på att söka göra edra så kallade rättigheter gällande.

— Jag underkastar mig din vilja, mitt barn... det det blir kanske bäst på det sättet.

— Vi äro således öfverens, — nu först räckte Hillevi henne sin hand.

— Ni skall, — fortfor den unga flickan, — redan i dag begifva er till Thorsvik. Herr Grip är här och jag skall öfvertala honom att antaga er i sin tjenst. Er befattning kan ju till exempel bli att hafva uppsigt öfver den öfriga tjenstepersonalen.

— Således skall jag bli en tjenarinna?

— Ja, på sätt och vis, om ni vill taga det så, — svarade Hillevi lugnt och kallt.

— Nå väl, jag går in på allt, eftersom jag har förlorat alla andra utsigter. Hillevi, förakta, förskjut mig icke!

— Jag skall icke förskjuta er.

— Ack, ni vet ej allt hvad jag lidit! — fru Sterners ögon tårades. — Då han, den ovärdige, öfvergaf mig för en annan och lemnade mig i fattigdom, då först begrep jag hvad jag genom mitt lättsinne hade förlorat. Jag måste nu arbeta för ett torftigt uppehälle och efter flera års mödosamma ansträngningar hade jag fått ihop så mycket penningar, att jag kunde återvända till Sverige.

— Och hvad var er mening med att komma hit?

— Jag ville bedja om er fars förlåtelse och om glömska af det förflutna.

— Och ni trodde, att han, efter allt hvad som skett, skulle kunna blifva lycklig med er? O, hvad ondt har ni icke gjort både honom och mig! Hade ni bättre förstätt

er lycka, skulle ni ha förblifvit er make trogen... mycket hade då varit annorlunda: jag hade icke behöft, såsom nu, frukta för en stjuvmor. Jag skall försöka hjälpa er på det sätt jag sagt, men... förlåta er, det kan jag aldrig!

Dörren öppnades och Sara kom in för att duka af frukostbordet. Den gamla amman var af en skarpsynt och misstänksam natur. Det främmande fruntimrets besynnerliga uppträdande och Hillevis sorgsna, bekymrade utseende hade icke undgått henne och läto henne ana, att här fanns en hemlighet... Hon hade ännu icke haft tillfälle att närmare betrakta fru Sterners ansigte, emedan denna alltid vändt ryggen åt henne, men rösten, *rösten*... den tyckte hon sig bestämdt ha hört förut.

— Sara, — sade Hillevi, — detta fruntimmer har kommit hit för att söka en plats såsom hushållerska eller sällskapsdam. Jag kan ingenting göra åt denna sak, emedan min far icke är hemma och vi dessutom icke behöfva ett sådant biträde. Jag skall i stället laga så, att hon får komma till Thorsvik.

Sara förvånade sig öfver Hillevis intresse för denna främling.

Fru Sterner hade icke hunnit sätta på sig sin peruk, innan Sara inträdde. Hon kastade därför hastigt en sjal öfver hufvudet för att dölja sitt naturliga hår, så länge Sara var inne i rummet.

— Fru Sterner, — sade Hillevi, — jag går nu och framställer er önskan för herr Grip, som af en händelse är här. Ni får försöka att finna er ensam en stund.

— Jag tackar er, min fröken, som så godhetsfullt antagit er min sak, — svarade fru Sterner, utan att vända sig om.

Sara spratt till, då denna stämman åter träffade hennes öron. Hon tyckte sig mera än någonsin igenkänna densamma: hon skyndade därför fram till fru Sterner och, liksom drifven af en oemotståndlig impuls, rykte hon sjalen af hennes hufvud.

— Jag uthärdar icke detta längre, — utbrast hon. —

Jag måste veta hvem ni är... hvarför försöker ni att dölja er för mig?

— Sara! — Hillevi sökte att hålla henne tillbaka.

Med sitt blonda gråsprängda hår spridt omkring axlarna, stod fru Sterner mållös af häpnad och förskräckelse.

— Allsmäktige Gud! — Sara slog tillsammans sina händer. — Kan grafven återgifva sina döda? Ni är grefvinnan Stålhane, min fordna matmoder!

Fru Sterner ansåg det lönlöst att förneka, hvem hon var.

— Sara, — sade hon, — åt er vågar jag helt visst anförtro hvad jag redan anförtrott min dotter. Ja, jag är er fordna matmoder...

— Sara, — afbröt Hillevi, blek och upprörd, — jag skall sedan förklara dig allt. Min mor, — det var första gången hon uttalade denna benämning, — är trött och behöfver hvila. Vi skola ej plåga henne... låt henne nu få vara ensam och ostörd.

Hillevi drog Sara med sig ur rummet. Hon tänkte, att det vore bäst att genast tillfredsställa hennes nyfikenhet. Hon meddelade henne därför allt, hvad modren hade förtäljt, och hon tillade, att hon ämnade draga försorg om fru Sterner för hela lifvet.

— Men om majoren skulle få veta detta, då han kommer hem med den främmande qvinna, som han tagit till hustru! — utbrast Sara. — Grefvinnan Stålhane kan komma på andra tankar och göra sina rättigheter gällande...

— Detta kommer aldrig att ske, — afbröt Hillevi och förklarade för Sara skälen dertill. — Du skall ju icke förråda fru Sterner, — tillade hon, — jag förlitar mig på, att du icke skall svika mitt förtroende, utan bevara denna hemlighet.

— Min fordna matmoder var alltid så god mot mig, att jag gerna vill göra allt för hennes lycka.

— Och denna lycka består numera endast deruti, att hon är och förblifver fru Sterner. Min far skulle aldrig förlåta henne — hon skulle aldrig mera kunna blifva någonting för honom.

— Kanske att ni har rätt, Hillevi, — Sara satt liksom bedöfvad af allt hvad hon hade hört. — Huru besynnerligt är dock icke detta, — fortfor hon, — det är ju som en dröm, att *hon* lefver, som vi så länge trott vara död!

— Bättre hade varit, om hon verkligen vore död, Sara.

— Ni älskar då icke er mor? — Sara spärrade upp sina ögon, förvånad.

— Nej, Sara, jag älskar henne icke och kan aldrig lära mig att älska henne. Om icke hennes lättsinne hade varit, skulle vi icke nu behöft vänta hit en annan herrskarinna. O, hvad allt då hade varit annorlunda! Men, Sara, — sade Hillevi straxt derpå, — gå du till dina vanliga göromål och låtsa om ingenting, så att icke nyfikenheten blir väckt på, hvem detta främmande fruntimmer kan vara. Icke ens morbror får veta något...

— Icke ens han? — afbröt Sara, häpen.

— Nej, det är redan för mycket att du vet det, Sara.

Emellertid gick den föregifna fru Sterner fram och tillbaka på golfvet i Hillevis rum. Hon stannade ofta och tryckte händerna mot bröstet, ett rof för den förtviflan hon kände inom sig.

— Gift, — mumlade hon, — han älskar således en annan... en *annan*, — upprepade hon, — har han då väl någonsin älskat *mig*! Hillevi befaller mig till tystnad... hon hotar mig med, att han skulle lika fullt förskjuta mig, att han skulle söka laglig skiljsmessa, om jag uppträdde och fordrade tillbaka mina rättigheter. Ja, det skulle nog kunna gå på det viset..., — hon tystnade och gick fram till fönstret, hvarifrån man hade utsigt öfver trädgården.

— Men hvem kan denna qvinna vara, som han gift sig med, *hvem*... jag hatar henne redan, hatar henne därför, att det är henne, som han älskar... Hade icke detta skett, hade han icke tagit en annan hustru, skulle jag nu varit säker på förlåtelse och försoning. Men jag skall göra henne olycklig... Jag skall säga henne, *hvem jag* är — och hon skall blifva förkrossad.

Fru Sterner tryckte sin heta panna mot fönsterglasets

Plötsligt spratt hon till och drog sig tillbaka bakom den hvita, genomskinliga gardinen.

— Min bror! — sade hon. — Ja, det måste vara han . . . baron von Stern.

I detsamma inträdde Hillevi i rummet.

— Fru Sterner, ni kan redan i dag få tillträda er plats på Thorsvik. Jag har öfvertalat herr Grip att antaga er i sin tjenst. Ni får icke mycket att göra . . . ni behöfver ej arbeta, endast ha en slags uppsigt öfver det hela inom hus. Förstår ni?

— Jag förstår . . . och ni kan ha hjerta att se er egen mor som en tjenarinna? — fru Sterner räckte ut handen, men Hillevi mottog den icke.

— Här är icke fråga om min mor, — svarade Hillevi kallt, — här rör saken endast *fru Sterner*. Då jag blir fru på Thorsvik, skola edra dagar blifva så lyckliga som möjligt, men endast på det vilkor, att ni aldrig förråder er hemlighet. Skulle ni komma på en sådan galenskap, så låter jag föra bort er, långt bort, lita på det. Hvilka bevis har ni väl för resten på er identitet? Allt sammans kan ju vara en hopspunnen saga, en intrig.

— Hillevi . . .

— Ni förstår mig, — det måste ske så, som jag sagt.

Hillevi lagade i ordning en liten kappsäck och försedde fru Sterner med det aldra nödvändigaste.

Innan qvällen var fru Sterner på Thorsvik.

XI.

Styfmodren.

Tapetseraren hade nyss lagt sista handen vid sitt arbete på Arvidsnäs: sofforna och hvilstolarne i sängkammaren hade blifvit öfverklädda med det nya, blekgröna

sidenet. Nya gardiner hade också blifvit uppsatta för fönsterna, mörka, tjocka gardiner, med tofsar af dyrbart snörmakeri och öfverdragna med hvitt flor. Äfven det lilla toaletterummet var förtjusande, sedan det blifvit helt och hållet nymöbleradt. Mattan på golvet var broderad i ljusa, glada färger: rosenbuketter på paille-gul botten. Öfver den ovala spegeln, hvori den väntade herrskarinnan dagligen skulle se sin bild, var fästadt ett draperi af hvitblommig tyll, der trådarne voro fina som spindelväf. Lefvande, friska blommor hade hemtats från orangeriet, bundits ihop till yppiga buketter och prunkade nu i höga vaser på det rikt skulpterade toalettbordet, som var af rosenträ och inlagdt med perlemor.

Dörren öppnades och Hillevi trädde in i sängkammaren för att taga i närmare betraktande denna öfverdådiga lyx, såsom hon uttryckte sig. Hon stod ensam midt på golvet och undrade, hvarifrån hennes far hade tagit medel till allt detta.

— Hans hustru är kanske rik, eller skulle han verkligen vara nog dåraktig att ruinera sig för hennes skull, ty alla de förändringar, som redan skett och troligen ytterligare komma att göras, måste ovilkorligt undergräfvat hans affärsställning, emedan hans egna tillgångar omöjligt kunna förslå till så stora omkostnader. Nå, gudilof, — tillade hon och krökte läppen till ett lätt hån, — jag behöfver icke känna någon harm, jag skall bli förskonad ifrån att vara ett dagligt vittne till detta lyckliga äktenskap och jag . . . jag blir i tillfälle att på Thorsvik omgifva mig med all den lyx och prakt, jag kan önska mig.

Hillevi gick in i toaletterummet och stannade ett par ögonblick framför spegeln. Hon fann sig sjelf mycket vacker och var förtjust deröfver. Hon hade klädt sig med större omsorg än vanligt, ty det var i dag, som hennes far väntades hem . . . i dag, som hon skulle mottaga sin styfemor. Vagnen, som skulle hemta det nygifta paret, var redan afskickad, och det kunde icke dröja länge förrän de skulle anlända.

Hillevi kände en feberaktig oro och tillika en ytterlig

nyfikenhet, som oupphörligt jagade henne fram till fönstret, för att se och lyssna...

— Huru skall jag mottaga henne? Skall jag omfamna, kyssa henne och bedja henne vara välkommen? Nej, nej, det kan jag icke...

Ännu en lång och pinsam timma förgick, innan Hillevi fick se sin fars hustru. Ändtligen hördes vagnsbuller... den välbekanta vagnen syntes köra upp genom allén. Allt tjänstfolket hade klädt sig i högtidsdrägt och ställt upp sig i en rad på hvardera sidan om ingången till huset.

Hillevi tänkte också skynda ut, men hon hejdade sig och stannade, liksom fastnaglad, på sin plats.

— Är hon gammal eller ung, ful eller vacker? — sade hon opphörligt till sig sjelf och närmade sig småningom oemotståndligt fönstret.

Hon såg då sitta i vagnen till höger om hennes far ett fruntimmer, hvars ansigte för ögonblicket var bortvändt, så att Hillevi icke kunde se, huru hon såg ut.

— Jag får väl ändå lof att gå emot henne, — tänkte hon och lemnade långsamt rummet.

Hillevi ställde sig på öfversta trappsteget... hon kunde icke förmå sig att gå ända fram till vagnen.

— Hillevi, — sade majoren, — låt mig få presentera dig för din mor!

På Hillevis kinder spred sig en glödande rodnad. *Hennes mor!* Detta fruntimmer syntes ju icke äldre än hon sjelf. Hon betraktade med förvåning den främmandes ansigte med den sydländska, varma hyn, de stora, sammetsvarta ögonen och de mörka, glänsande hårflätorna, som framskymtade under hatten. Hennes toalett var enkel, men dyrbar och smakfull; en lätt och elegant resdrägt. Då hon fick se Hillevi, kastade hon tillbaka slöjan och sprang lätt och behagligt uppför trappan för att sluta sin styfdotter i sina armar.

— Ah, Hillevi, Hillevi! — utropade hon på bruten svenska. — Huru innerligt roligt att nu vara hos dig — dig, som Arvid talat så mycket om!

Hillevi försökte att småle...

— Jag är glad öfver att kunna tala så mycket svenska, att vi kunna meddela oss med hvarandra på detta sköna språk, — fortfor den unga grefvinnan. — Jag skall snart lära mig det bättre. Men ack! — tillade hon och lät sina blickar långsamt glida öfver Hillevis gestalt, — hvilken dotter jag fått! Hillevi, — hon tryckte ömt och trofast den unga flickans hand, — vi skola blifva ett par goda systrar.

— Jag vill hoppas det, — svarade Hillevi så otvunget som möjligt, men hon tyckte, att hennes hjerta sammansnördes dervid. — Ung och vacker, — upprepade Hillevi i sitt afundsamma sinne, — ja, vacker med sin mörka hy och sina underbara ögon!

Sedan majoren och hans fru hade vänligt helsat på husets tjenstepersonal, lade grefvinnan Stålhane sin arm i Hillevis och båda gingo nu in i salongen, der de möttes af doften från de rika blombuketter, hvarmed rummet var prydt.

— Ah, hvilken vällukt! — utbrast grefvinnan. — Detta är i sanning ett förtjusande hem, — hon drog sin arm ur Hillevis och skyndade fram till majoren. — Jag tror icke, att jag mycket skall komma att sakna mitt hem i Florida, Arvid.

— Det vore en stor sällhet för mig, min älskade, — och Hillevi blef vittne till, huru hennes far lade sin arm omkring denna främlings lif och tryckte en lång och innerlig kyss på hennes glödande läppar.

Han glömmer mig . . . han glömmer, att jag finns till! — tänkte Hillevi med bitterhet.

Hillevi stod kvar på golfvet och såg, huru fadern förde in sin hustru i sängkammaren och toalétrummet. Hon hörde utbrottet af den unga fruns glädje, hennes klingande, sorglösa skratt.

— Min Gud, — mumlade Hillevi och tryckte sina händer mot bröstet, — huru skall jag kunna uthärda att lefva en enda dag tillsammans med henne! Om hon varit gammal, om hon varit ful . . . då skulle jag möjligtvis kunnat fördraga henne! Nu vill hon kanske täfla med

mig, — Hillevi sprang fram till spegeln och, under det hon betraktade sitt blomstrande ansigte, skakade hon derunder på sitt långa, guldgustrande hår.

— Nej, nej, jag är skönare... jag *vill* vara skönare!

Och så skyndade hon ut för att inandas den friska luften, ty det blef henne för qvadt och pinsamt att längre stanna inne i rummen... Hon stod åter på trappan och ämnade just begifva sig ned i trädgården, då hon afhölls derifrån vid anblicken af de många saker, hennes fars hustru hade fört med sig.

— Hvad kunna alla dessa lårar, kappsäckar och askar innehålla? — tänkte Hillevi nyfiket. — Är det min fars penningar, som hafva fyllt dem, eller är hon möjligtvis sjelf rik? Hvem är hon? Är hon af börd eller icke?

Under det att Hillevi grubblade öfver detta, såg hon morbrodern långt bort på en af trädgårdsgångarne. Hon sprang emot honom och slog sina armar omkring hans hals.

— Morbror, morbror, nu är hon här!

— Redan... och jag som trodde, att jag skulle hinna tillbaka i lagom tid för att kunna mottaga dem.

— Åh, pappa frågade icke ens efter dig! Han tyckes icke ha sinne för annat än sin hustru.

— Men, Hillevi, hur fann du henne? Var hon ung och...

— Vid min ålder, morbror, — afbröt Hillevi.

— Vid din ålder? Åh, hvilken dårskap! Då en man på några och fyrtio år gifter sig med en ung flicka, plägar lyckan ej bli synnerligen långvarig.

— Tror du det, morbror? Jag tror tvärtom, emedan hon helt visst aldrig behöfver frukta för att bli glömd och förbisedd af sin man.

— Men hans svartsjuka, hans misstroende till hennes kärlek...

— Bah! hon tycks vara alldeles förälskad i honom.

— Till en början, kanhända. Du skall få se, Hillevi, att hon är en fattig flicka af låg härkomst, som gift sig af beräkning och för att få bli grefvinna.

— Hon är född engelska eller amerikanska, emedan

hon talat om sitt hem i Florida. Tänk, om Arthur Grip känner henne! Kanske skall han kunna säga mindre vackra saker om den der damen . . . ja, hvad vet jag, men jag misstror henne . . .

— Är hon vacker?

— Åh ja, efter tycke och smak . . . hon är mycket mörk . . .

— Hu, mörka qvinnor afskyr jag! Nej, sådana små ljusalfer som du, Hillevi, se det kan vara något.

Emellertid fann baron von Stern för godt att genast gå in och göra sin vördnadsfulla komplimang för den unga grefvinnan, hvarvid han försökte att säga henne många vackra saker.

Major Stålhane rynkade straxt ögonbrynen, då han fick se baronen, ty han kom ovilkorligt att tänka på, hvilket bedrägligt spratt denne falske man en gång hade spelat honom. Men han var en i grund och botten god människa och förlät gerna hvad som blifvit brutet emot honom, och dessutom var allt för längesedan öfverståndet.

Baron von Stern hade blifvit mycket frapperad, då han fick se den unga grefvinnan. Hon var icke skön i ordets egentliga bemärkelse, men hon var förtjusande, täck, och hade ett sannt qvinligt behag i alla sina rörelser. Hennes växt var hvarken öfver eller under medelmåttan, hennes former fina och fylliga. Hon uppbar sitt hufvud på ett oefterhärmligt sätt och det glänsande, mörka håret med dess rika flätor bildade liksom ett diadem öfver pannan, der det fasthölls af tvänne nålar med knoppar af äkta saphir. Hennes svarta ögon hade ett underbart ljus och en ovanlig glans, men tillika ett obeskrifligt mildt uttryck i blicken. Näsan var oklanderlig, läpparne kanske något för fylliga, men friska och af den mest glödande purpur. Det fanns icke ett drag af koketteri eller tillgjordhet hos henne — natur låg i hela hennes väsende, en ren och sann natur, och det var kanske detta som gjorde henne så oemotståndlig och strålande.

— Du ser icke glad ut, Hillevi? — sade majoren till sin dotter, der hon satt vid ett af fönsterna och smu-

lade sönder mellan sina fingrar en herrlig ros, som hon hade ryckt ur buketten bredvid sig.

— Jag har hufvudvärk och mår icke riktigt väl, men det går väl snart öfver, — svarade Hillevi.

Aftonen tillbringades dels inne i rummen, dels ute på terrassen. Den unga grefvinnan var trött efter resan, men hon skämtade lika fullt och visade sig glad och hjertlig. Det var dock ganska tidigt, som hon bröt upp och helsade godnatt.

— Hvad tycker du om din mor, Hillevi? — frågade majoren, då han blef ensam med dottern.

— Hvad skall jag väl kunna tycka? Jag känner ju henne så litet. Dessutom menar du väl icke på allvar, pappa, att jag skall betrakta henne som min andra mor? Hon har ju sjelf sagt, att vi skola hålla af hvarandra som systrar.

— Och det gör du väl också, Hillevi?

— Jag tror det knappast, — svarade hon med bitter ton, som röjde för fadern, hvilken ovilja hon hyste för den qvinna, han hade tagit till sin maka. — Jag tror det knappast, — upprepade hon, — och jag tror ej heller, att jag någonsin skall komma att göra det.

— *Huru?* Hvad säger du, Hillevi? Du skulle icke kunna hålla af denna ädla, goda...

— *Aldrig!* — afbröt Hillevi häftigt, icke bekymrande sig om, huru ondt hon dermed gjorde sin far.

— Hillevi kan väl ha sina känslor för sig, min käresväger, — inföll baron von Stern, som kommit in i rummet och hört hvad som sades.

Majoren bleknade af smärta och förvåning. Utan ett ord lemnade han rummet. Hans dotters uppförande hade djupt upprört honom. Han tänkte på, huru framtiden väl skulle blifva, då den första aftonen redan var sådan.

— Men, gud ske lof, — tröstade han sig, — Hillevi är tillräckligt vacker för att snart bli gift... det vore det bästa, som nu kunde ske.

Derpå gick han in till sin hustru, som han tillbad af hela sitt hjerta. Han hade aldrig älskat förr; det var der-

för hans kärlek var så mäktig och stark. Med förtjusning betraktade han denna unga qvinna, som helt och hållet tillhörde honom och som sade sig älska honom tillbaka. Han böjde sig ned och tryckte sina läppar på hennes doftande hår.

— Arvid, huru lyckligt att jag fann dig! Huru ljuft att ega ett stöd i dig för hela lifvet! — hviskade hon ömt till honom.

— Ack, att jag blott vore tio år yngre! Huru lyckligare skulle det ej vara för dig, min älskling! Du är endast nitton år, då deremot jag . . .

— Arvid, — hon lade sin hand skalkaktigt öfver hans läppar, — tala icke om din ålder! Hvem skulle dessutom kunna tro annat, än att du på sin höjd är några och trettio år. Finnes det väl ett grått strå i ditt hår? Finnes det en rynka på din panna? Nej, jag ser ingen, jag kan icke se någon ålderdom hos dig, min Arvid.

— Derfor att du ser med kärlekens ögon; men skall det alltid förblifva så?

— Alltid, min älskade, alltid! — och hon tryckte sig intill honom så varmt och kärleksfullt, att han icke kunde tvifla på sanningen af hennes ord.

Morgonen efter den unga grefvinnans ankomst steg Hillevi upp mycket sent. Föregifvande ett illamående, lät hon Sara bära upp kaffet till sig, för att slippa gå ned och se styfmodern.

— Ack, kära Sara, — klagade den unga flickan, som i sitt dåliga lynne gerna ville spela martyr, — jag är alldeles bortglömd och numera blott en nolla här i huset! Till och med tjenarne ha vändt sig till *henne* och tillbedja nu den uppgående solen . . .

— Naturligtvis måste de visa sin nya matmoder vördnad, om icke för annat, så för husbondens skull.

— Men äfven *du*, Sara, tycktes alldeles för mycket ödmjuka dig, då hon talade med dig.

— Jag . . . nå väl, om jag skall säga sanningen: hon förefaller så god, så mild, så vacker!

— Äfven du således! — Hillevi sprang hastigt upp

och tryckte händerna mot pannan. — Ah, detta skall ha ett slut! Redan i dag vill jag omtala för min far, att Arthur önskar presentera sig för honom såsom min fästman och att jag vill komma härifrån.

En sakta bultning hördes utanför på dörren.

— Hvem der?

— Får man stiga in? — frågade en mjuk, välklin- gande stämman, som genast var igenkänd.

— Skall hon förfölja mig äfven ända hit!

Sara hade emellertid öppnat dörren och på tröskeln stod den unga grefvinnan, glad, leende och strålande.

— Huru står det till med dig, min Hillevi? — hon gick fram och slog sin arm om styfdotterns lif. — Jag fick nyss höra, att du icke var riktigt rask och därför skyndade jag mig hit...

— Äh, jag är inte farligt sjuk, jag har endast litet hufvudvärk, som nog snart skall gifva med sig, om jag får vara ensam en stund, — svarade Hillevi i en på samma gång näbbig och förlägen ton.

Men den unga frun lät icke afspisa sig med detta svar. Hon vände Hillevis ansigte mot sitt och betraktade forskande hennes rodnande kinder. Derpå tryckte hon en kyss på hennes panna och for med handen smekande öfver hennes blonda lockar.

— Är hon falsk, — tänkte Sara och gick mot dörren, — eller håller hon verkligen af sin styfdotter?

— Om det icke öfverstiger dina krafter, Hillevi, önskade jag så gerna, att du följde med mig ned i salongen... jag har der en liten öfverraskning åt dig. Äh, kom bara... du skall helt säkert bli fortare återställd der nere, än genom att sitta så här instängd.

Hillevi kunde icke hitta på några undanflykter, utan måste följa grefvinnan ned i salongen. Dessutom var hon nyfiken på den der surprisen. — I sanning blef hon ock icke blott öfverraskad, utan rent af häpen, då hon fick se de många och utmärkta presenter, hvilka hennes styfemor hade i beredskap åt henne. Tjocka sidentyger i flera olika färger, präktiga sjalar i sällsynta mönster, dyrbara arm-

band, broscher och nålar betäckte soffor, stolar och bord. Härtill kom en mängd essencer och toalettprydnader . . . allt detta var en gåfva till Hillevi från hennes nya moder.

Hillevi kunde icke förblifva kall för all denna oväntade välvilja. Hon var svag för grannlåt och älskade ingenting högre än att få pryda sig. En känsla af glädje genomströmmade hennes hjerta och kom blodet att purpra hennes kinder.

Majoren var närvarande. Med förtjusning såg han, huru Hillevi, ledd af ögonblickets ingifvelse, omfamnade hans hustru.

— Detta är allt för mycken godhet, — hviskade hon. — Jag tackar . . . jag kan icke nog tacka för sådana presenter!

— Åh, gudi lof, alltsammans kommer kanske att sluta bättre än jag trodde! — tänkte majoren och kände en sann glädje deröfver.

Då Hillevi, efter att en stund ha visat sig vänlig, språksam, till och med artig mot sin styfmoder, låtit bära upp alla presenterna på sitt rum, kallade hon in Sara för att gifva henne förtroende af hvad som hade händt.

— Se, Sara, se! — hon bredde ut ett sidentyg, på hvars mörka botten voro iväfdade guldskiftande blommor. — Ah, hvilken charmant klädning detta skall bli! Och se dessa spetsar sedan, en half aln breda och fullkomligt äkta . . .

— Hon måste vara mycket rik, vår grefvinna, som kunnat åstadkomma någonting dylikt, — inföll Sara. — Men för att gifva sådana presenter, måste hon ganska mycket hålla af er. Jag kan icke neka till, att hon förefaller bra god och älsklig . . .

Hillevi kastade hastigt ifrån sig tyg och spetsar.

— Vi ha ännu icke pröfvat hennes godhet, Sara, vi få väl se . . . är det då för mycket att hon gifvit mig dessa saker, hon, som stulit min frid och lycka! Hvilken ersättning är väl detta för hvad jag förlorat i mitt hem?

— Hillevi har rätt, — inföll baron von Stern, som hade kommit in i rummet och hört hvad hans systerdotter

yttrat. — Du behöfver visst icke ödmjuka dig, Hillevi, för de presenter hon gifvit dig.

— Säger du det, morbror? Är det kanske med pappas pengar hon köpt dem?

— Det tror jag icke, men det är ju alldeles detsamma, då man och hustru äro *ett*. Det är väl dessutom ej mera än hennes pligt och skyldighet att gifva dig hvad du fått.

— Hennes pligt och skyldighet, — upprepade Sara för sig sjelf, — ja, ja, kanske är det så...

Då baronen blifvit allena med Hillevi, rådde han henne att så fort som möjligt meddela fadren Arthur Grips frieri.

— Om du ändå kunde med detsamma få veta, hvem hans hustru är i sig sjelf och om hon är rik. Jag misstänker, att hon icke är någon dam af verld...

— Jag skall nog få reda på alltsammans, morbror.

Emellertid gick den nygifva frun, stödd vid sin mans arm, ur rum och i rum för att taga i betraktande de förändringar och nya anordningar, som blifvit gjorda. Slutligen kommo de in i ett kabinett, der en tafla hängde, föreställande en vacker, mörklockig yngling.

— Ah, detta måtte vara den son, du har sörjt så mycket?

— Ja, du har gissat rätt: det är Birgers porträtt, som jag låtit flytta hit in.

— Hvad han är vacker och hvad han liknar dig, min Arvid!

— Jag glömmmer honom aldrig. Hade han lefvat, skulle du nog hållit mycket af honom.

— Jag skulle ha gjort det, men jag håller också af Hillevi.

— Gör du det verkligen? — majoren såg oroligt på sin hustru, liksom han misstrodde hennes ord. — Hon är dock mycket bortskämd och har fått vanor, som icke särdeles väl kläda en ung flicka. Säg mig öppet, hur har du funnit henne?

Hans hustru var uppriktig, sanningsälskande och sva-

rade därför, att Hillevi icke hade gjort det goda intryck hon hade hoppats.

— Men det kommer sig bestämdt deraf, att vi ännu äro så litet bekanta . . . hon är kanske blyg för mig?

— Det fordras i sanning mod att gifta sig med en man, som har en fullvuxen dotter.

— Hvarför säger du detta, Arvid? Jag har aldrig tänkt på någonting sådant. Jag älskar dig och jag trodde, att jag skulle kunna blifva lycklig med dig och äfven göra dig lycklig . . . din dotter kan ju icke stå emellan vår kärlek?

— Nej, nej, min dyra vän, — majoren kysste hennes panna, — ingenting i verlden kan rubba vår lycka.

— Då är allt godt och väl! Du var dock icke min första kärlek, Arvid, det har jag ju uppriktigt sagt dig. Jag var nog dåraktig att förälska mig i en ung svensk, som min fader hade upptagit i sitt hus; men han var falsk, han bedrog oss och jag föraktar hans minne . . .

— Men *du* är min första kärlek, — inföll majoren ömt och eldigt.

— *Jag?* — Hon drog sin arm ur hans och såg med förvåning på honom. — Skulle jag vara din första kärlek och likväl har du varit gift förut?

— Men på hvad sätt detta giftermål kom att ega rum, vet du ännu icke, och jag har ej heller haft någon lust att tala derom. Nog af, jag älskade icke denna qvinna . . . jag har aldrig älskat någon annan än dig; tro mig, jag har det aldrig.

— Jag skulle säga en osanning, om jag icke tillstode, att denna din försäkran mycket gläder mig, Arvid, jag älskar dig så varmt, så hängifvet, — och hon lade sitt hufvud mot hans bröst och tackade Gud i sitt hjerta, som ställt det så, att hon blifvit denne mans hustru.

Hillevi sökte förgäfvnes under hela dagen efter ett tillfälle att få tala med fadren, utan att styfmodern skulle märka det. Äntligen erbjöd sig ett passande ögonblick.

— Kan jag få tala några ord ostörd med dig, pappa?

— Mycket gerna, mitt barn! — svarade majoren vänligt.

— Du är nu jemt och ständigt så upptagen af din hustru, pappa, att kanske ingen tid finns öfrig för mig?

Hon yttrade detta i en bitter ton.

— Hillevi, icke denna röst! — förebrådde majoren.

— Om du rätt ville lära känna *min hustru*, såsom du säger, skulle du icke kunna annat än hålla af henne. Hon talar endast godt om dig, hon har bevisat dig välvilja och vänskap, men du är otacksam.

— Och hvad skulle jag då vara tacksam för?

— *Det frågar du?*

— Ja, jag kan gerna göra denna fråga. — Hillevi hade beslutat att säga allt, som låg henne på hjertat. Hennes mod ökades vid tanken på att de dagar icke skulle bli många, som hon hädanefter komme att stanna i hemmet. — Det är narraktigt af en äldre man att gifta sig med en ung flicka, jag vågar verkligen påstå det, pappa.

— Hillevi, icke ett ord vidare, eljest visar jag ut dig härifrån, — sade majoren strängt och allvarligt.

— Till slut skall jag väl också för *hennes* skull bli utdrifven ur mitt föräldrahem? — Hillevi höjde sitt hufvud och hennes ögon lyste af harm.

— Du förolämpade *mig*: för min frids och lyckas skull ämnar jag skicka bort dig till några slägtingar.

— Tror du då, pappa, att jag tänker underkasta mig detta? Nej, aldrig!

— Jag befaller — *du måste lyda!*

Hillevi drog sig ett par steg tillbaka för den blick, fadren fästade på henne. Hon erinrade sig, att hon ännu stod under hans makt och myndighet.

— Är detta den tack du bevisar för de dyrbara presenter, du erhållit i dag? — tillade majoren något sorgset.

— Jag har hört att, då en qvinna gifter sig med en enkling, har hon också pligter mot hans barn. Det var således icke annat än hennes pligt och skyldighet att tänka på mig.

— Det var icke hennes pligt och skyldighet att gifva dig sådana presenter, Hillevi. Men du talar om pligt — hvilka äro då *dina* pligter mot henne? Om du visar

henne vanvördnad, bör du betänka, att detta träffar äfven mig, fast dubbelt. Du sårar mig mera än henne, emedan jag är *din far*, hvilken du har att tacka för lifvet. Du tvingar mig att rodna öfver dig inför min oskyldiga hustru, som icke har begått något annat ondt än hvad som tyckes vara ett brott i dina ögon, att hon gift sig med mig. Hillevi, huru kan du vara så hjertlös? Gud hjelpe dig en dag, då ditt straff en gång kommer!

— Min far, — Hillevi störtade fram mot honom och fattade hans händer, — det är för att jag älskar dig så högt, som jag hatar henne, denna främling, som ställt sig emellan oss.

— Hon vill icke åtskilja oss, Hillevi! En mans kärlek till sin hustru är ju en helt annan känsla, än den han har för sitt barn.

— Men den är dock högst af allt på jorden.

— Det vore illa, om den icke vore det. Om du hade någon, Hillevi, som du älskade, som skulle bli din make, kanske du fattade bättre hvad vi tala om.

— Min far, jag har redan valt den man, hvars hustru jag vill blifva, och det var just för att säga dig detta, som jag bedt dig om detta samtal. — Derefter berättade hon, att Arthur Grip hade begärt hennes hand och att han fått hennes tillåtelse att vända sig till hennes far.

— Jag har ingenting emot detta parti, — svarade majoren med klarnad panna. — Liknar han sina föräldrar, måste han vara en god och ädel man.

— Du ogillar således icke mitt val, fastän han är ofrälse?

— Du känner mina åsigter om adelskapet, som icke är annat än tokeri och som snart öfverallt blott kommer att fortlefva som en löjlig tradition.

— Jag förstår att den flicka, du gift dig med, också är ofrälse. Vågar jag fråga om hennes familjenamn?

— Hon heter Blom...

— Ett svenskt namn? — afbröt Hillevi förvånad.

— Ja, hennes far var svensk och öfverflyttade i sin ungdom till Amerika. Han är nu en af de förnämste köp-

männen i S:t Augustine i Florida, der hans dotter blifvit född. Hennes mor är kreolska och det är henne hon mest är lik.

— Jag förmodar, att hon är rik?

— Hon har en gång millioner att vänta sig.

— Ah! — Hillevi tog ett steg tillbaka af förvåning.

Då baron von Stern fick veta, att den unga grefvinnan hade ett stort arf i perspektiv, blef äfven han slagen af häpnad.

Hillevi vågade från denna stund icke göra några anmärkningar öfver de dyrbara förändringar, som redan skett och ytterligare gjordes vid Arvidsnäs — hon visste nu, hvarifrån medlen kommo.

Då hon lemnat sin fars rum, skref hon genast några rader till den föregifne Arthur Grip och sade honom, att han när som helst vore välkommen till hennes far, som icke hade någonting emot deras förening och att deras giftermål kunde ske, när de sjelfva önskade.

XII.

Förlofningen.

Då Hillevis bref anlände till Thorsvik, befann sig Ewald Ring i det stora präktiga orangeriet, sysselsatt med att utvälja några sällsynta blommor åt sin fästmö. Sedan han mottagit brefvet och betraktat den fina, med små bokstäfver skrifna utanskriften, anade han straxt från hvem det var.

Han genomögnade hastigt de få raderna och beslöt att följande dagen göra ett besök på Arvidsnäs. Det var nu för sent.

Morgondagen kom, solen stod högt på himmelen och Ewald begaf sig i sin fyrspända galavagn på giljarefärden. Han uppträdde i all sin ståt. Både kusken och betjenten buro den gamla släktens grannaste livré.

Major Stålhane mottog den rike friaren mycket förekommande och kallade på sin dotter. Hillevi infann sig och räckte rodnande, men glädjestrålande, Ewald handen. Den unga grefvinnan syntes icke till, ty hon hade ådragit sig en lindrig opasslighet genom förkylning qvällen förut. Baron von Stern var förtjust öfver att Hillevis förlofning med den stormrike arftagaren höll på att gå i fullbordan, ty han befriades på samma gång från alla lefnadsbekymmer.

— Min dotter har anförtrott mig, att ni anhållit om hennes hand, — sade majoren, som tyckte det vara bäst att genast bringa saken på det klara. — Jag kände er mor, herr Grip; hon var en ädel, högsinnad flicka; er far var fullkomligt värd hennes kärlek och de uppoffringar hon gjorde för honom, — tillade han rörd, men tänkte tillika, att han aldrig sett en son, som till utseendet var mera olik sina föräldrar.

Ewald bugade sig djupt och tackade majoren med några få ord, icke så illa valda.

— Jag ger eder båda min välsignelse! — fortfor majoren och lade Hillevis hand i Ewalds, icke anande, att han skänkte sin dotter åt en äfventyrare och bedragare.

— Jag har således rättighet att gifva dig denna, Hillevi, — sade den lyckliga älskaren och fäste en med diamanter infattad ring på hennes venstra hand.

Hillevi var förtjust öfver att få bära en så dyrbar förlofningsring. Hon höjde sin hand och lät de äkta stearne gnistra mot solljuset... sedan såg hon på Ewald, som böjde sig ned och tryckte sina läppar mot hennes panna.

Baron von Stern omfamnade Hillevi, han omfamnade Ewald och skulle äfven ha omfamnat majoren, om icke denne på ett behändigt sätt hade afvärijt det.

— Vi ha i dag tisdag, — sade majoren, — om lördag skola vi med en liten fest eklatera förlofningen.

Fästmannen och fästmön, hvilka syntes lyckliga och öfversälla, gingo fram och tillbaka på terrassen och talade om sitt bröllop, hvilket skulle firas, så snart Ewald hunnit få i ordning den stora festvåningen på Thorsvik, hvilken han beslutit att fullständigt restaurera. Han skulle dervid rådfråga Hillevis smak, sade han, och inga omkostnader skulle sparas. Det var fråga om att åstadkomma någonting i sitt slag utomordentligt och oöfverträffligt. Hillevi blef alldeles förbländad vid Ewalds beskrifningar öfver de anordningar han ämnade vidtaga till bröllophögtidligheterna. De talade, besynnerligt nog, minst om deras kärlek och den lycka, hvilken de skulle komma att njuta tillsammans; de liknade föga andra förälskade, ty för Hillevis ögon hägrade framför allt den rikedom och lyx, som skulle tillfalla henne.

— Jag kommer icke att stå efter något fruntimmer i landet, — tänkte hon, då Ewald nämnde, att han efterskrifvit ny purpursammet till den förgyllda möbeln i stora salongen, vid hvars prakt Hillevi, första gången hon besökte Thorsvik, så mycket hade fäst sig.

— Jag undrar, hvad min styfmor skall säga om allt detta? — yttrade hon till Ewald.

— Har du då redan funnit någon afundsjuka hos henne?

— Nej . . ., — Hillevi kunde icke uppenbart ljuga på grefvinnan, — men det förstås af sig sjelft, att hon skall känna afund öfver att hennes styfdotter får det så präktigt emot henne.

— Då skola vi förblända den unga grefvinnan med våra rikedomar, — svarade Ewald.

Hillevi blef förtjust öfver detta svar. Skulle hon icke omsider komma att älska denne man? O! att hon kunde göra det nu, tänkte hon; men hennes hjerta satte sig upp deremot och ville icke låta beherrska sig.

— Nå ja, hvad är väl kärlek? — tänkte Hillevi, der hon ännu gick bredvid sin trolofvades sida. — Jag har

hört, jag har någonstädes läst, att det är en känsla, som snart förflyktigas . . . snart icke mera finnes till.

Ewald stannade öfver middagen och lemnade icke Arvidsnäs förr än sent på aftonen. Den unga grefvinnan hade han icke fått se, emedan hennes illamående fortfor.

— Vi träffas nu icke förrän om lördag, Hillevi, — sade Ewald vid afskedet.

— Kommer du icke hit innan dess? — frågade Hillevi, något förvånad.

— Nej, min älskade, jag ämnar göra en liten tur till J** för åtskilliga uppköps skull. Vi återse hvarandra således icke förr än om lördag på vår förlofningsfest.

Då Hillevis förlofning blef bekant för grefvinnan, önskade hon af hela sitt hjerta styfdottern lycka.

— Ja, du är nog glad öfver, att du blir af med mig, — tänkte Hillevi.

— Att vara gift med den man älskar, är den högsta sällhet på jorden, — sade grefvinnan och kastade dervid en förstulen blick på sin man.

Hillevis styfemor var sjelfva själen i de tillredelser, som gjordes till förlofningsfesten. Ingenting skulle saknas, ingenting sparas, sade hon. Ungdomen skulle få dansa i den stora salen, som för detta ändamål kläddes med blommor och festoner af löf. Parken skulle ekläras med kulörta lyktor och, utan att Hillevi derom fick hafva någon aning, skulle ett fyrverkeri afbrännas efter supén, sedan skålen blifvit tömd för de förlofvade.

Den stora högtidsdagen, efter hvilken Hillevi så ifrigt hade längtat, var äntligen inne. Hon skulle för tillfället aflägga den tunga sorgdrägten och kläda sig i hvitt siden, ett dyrbart tyg, som hon fått till gåfva af sin styfmoder.

Grevinnan, som bar en himmelsblå robe, garnerad med svarta, breda spetsar, stod nu framför spegeln i sitt toalettrum och ordnade plymen, som med en agraff blifvit fästad vid den tjocka, glänsade hårflätan.

Majoren kom in för att hemta henne, emedan gästerna började anlända.

Grevinnan inträdde i salongen, stödd vid sin makes arm.

Det var i sanning ett vackert och ståtligt par! Ett sorl af beundran hördes... det stack till i Hillevis hjerta — hon, som icke tålde någon medtäflerska, hade nu fått en sådan i sin egen faders hustru.

Den unga flickan såg oupphörligt mot dörren, emedan hon tyckte, att Ewald dröjde allt för länge. Några väninnor stodo omkring henne och skämtade öfver, att hon hade fått en så ung styfemor. Hillevi hörde icke på dem — hon tänkte endast på de ljufva dagar, som snart stundade, då hon sjelf skulle uppträda som värdinna i Thorsviks furstliga salonger.

Under en liflig musik började dansen, sedan man i det längsta hade väntat på »herren till Thorsvik».

Grefvinnan dansade gerna och utmärkt väl. Efter en liflig vals gick hon ut i salongen, hvarifrån dörrarne stodo uppslagna till terrassen, så att den friska luften kunde obehindradt inströmma. Hon hade svept en hvit, mjuk sjal omkring sig och skyndade ett ögonblick ut på terrassen för att bättre svalka sig. Skenet från de blåa, gröna och röda lyktorna i träden blandade sig tillsammans och hon stannade några sekunder midt i den magiska ljuskretsen. Plötsligen hörde hon ett rop... det kom nedifrån trädgården. Hon spratt till... i detsamma kom majoren och förebrådde henne oförsigtigheten af att efter en häftig dans ställa sig ute under bar himmel.

Obemärkt af dem båda, stod Ewald Ring nedanför terrassen och stödde sig mot ett träd. Det var han, som hade uppgifvit det öfverraskningens rop, som hade nått grefvinnans öron. Han var dödsblek... han skälfde och han trodde, att han skulle digna till marken.

— *Virginia*, — mumlade han, — det var *hon*! Jag igenkände henne tydligt, — ett ljus uppgick för honom: det var *hon*, som hade blifvit majorens hustru, *hon*, som genom en försynens skickelse kommit till Arvidsnäs för att blotta hans bedrägeri.

— Finnes det då en Gud, som straffar! — han for med handen öfver pannan och kände sig helt och hållet förkrossad.

Han stod ännu kvar några ögonblick, likasom bedöfvad. Då han hemtat sig, prisade han den tur han ändå haft, att han hade fått se henne, innan han inträdt bland de församlade gästerna. Hvad var nu att göra? Att han måste aflägsna sig, var naturligtvis klart — sedan skulle han uttänka en plan för att rädda sig... han skulle i det längsta kämpa och strida för bibehållandet af den rikedom han hade stulit.

— Hon skall icke störta mig... nej, nej! — tänkte han, under det han smög sig ned till stallbyggnaden, der han hade sitt ekipage och sin betjening.

Vagnen hade ännu icke hunnit bli frånspänd.

— Vänd! — befallde han den förbluffade kusken, — vänd... jag återvänder straxt till Thorsvik! Jag har blifvit sjuk... ah! — och med ett lidande uttryck dignade han ned mot vagnsdynorna, sedan han blifvit upphjelp i vagnen af betjeningen.

— Innan jag far, skall jag skriva några ord till min fästmö, — tänkte han och tog fram sin plånbok, ur hvilken han ref ett blad och skref vid skenet af en stallykta:

»Älskade!

Jag har blifvit plötsligt illamående... se der orsaken till mitt dröjsmål! Jag trodde mig ega större krafter, än jag nu funnit, och jag for därför hit. Jag gick genom trädgården, men öfvervåldigades der af en förskräcklig plåga i mitt bröst. Jag vill icke oroa dig... jag vill icke störa allas glädje och därför far jag nu åter hem. Framför min vörndnad till din far och bed honom, att han eklaterar vår förlofning för de församlade gästerna. Farväl... var icke orolig och bedröfvad! I morgon hoppas jag vara återställd.

Din Arthur.»

Vid nedskrifvandet af dessa i största hast hoprafsade rader hade han efterapat Arthur Grips stil, såsom han numera alltid gjorde.

Då Hillevi mottagit och läst den lilla breflappen, störtade hon fram till majoren och räckte honom den.

— Min Gud... hvilken olycka! — och hon stödde sig, blek och darrande, mot fadern.

— Det var en besynnerlig otur, men vi skola icke därför taga saken från den sorgligaste sidan, — utlät sig majoren så lugnt som möjligt, för att trösta Hillevi. — Han säger ju sjelf, att han kan vara återställd redan i morgon.

Hillevi smög sig emellertid in i ett litet kabinett, der porträttet af hennes broder Birger hängde på en af väggarne. Der tillbringade hon för det mesta återstoden af aftonen och förebar alla möjliga undanflykter för att slippa dansa.

Majoren ansåg det vara bäst att, på samma gång han förklarade för gästerna anledningen till festen, uppläsa brefvet från fästmannen, hvilket upplyste om orsaken till dennes uteblifvande. Då detta var gjordt, skyndade alla att gratulera Hillevi, som hade satt förlofningsringen på sin hand.

Aftonens nöje var emellertid stördt och den fest, som den unga grefvinnan hade anordnat med så mycken omsorg och smak, slutade tidigare än hvad annars var ämnadt. De förlofvades skål tömdes visserligen under fanfarer och hurrarop och det storartade fyrverkeriet afbrändes i parken, men att glädjen icke kunde vara densamma, var ju naturligt, då fästmän stod der utan fästman...

— Om han skulle dö, — tänkte Hillevi, — och om allt hvad jag drömt, skulle bli om intet...

Då gästerna lemnat Arvidsnäs, tog Virginia, såsom vi hädanefter vilja kalla grefvinnan, Hillevi i sin famn.

— Stackars min flicka! — sade hon tröstande.

— Ack! — svarade Hillevi och drog sig ur hennes armar, — detta var ett olyckligt förebud!

— Hvad? Är du skrockfull, Hillevi? — Virginia skrattade.

Hillevi svarade ingenting, utan lemnade rummet.

— Hon älskar honom säkert mycket, — tänkte Virginia. — Jag skulle bra gerna ha velat se denne Arthur Grip.

XIII.

Ewald reser bort.

Då Ewald Ring så oförmodadt återvände hem från Arvidsnäs, mottogs han af fru Sterner med den största förvåning.

— Hvad har händt? — frågade hon. — Det har väl ingen olycka träffat fröken Stålhane?

— Åh nej, — svarade Ewald med tillkämpad fattning, — jag angreps på vägen af ett tillfälligt illamående och måste därför vända om.

— Men hur går det då med eklateringen af er förlofning, herr Grip?

— Den går nog för sig ändå . . . jag skickade en biljett upp till Hillevi och förklarade, huru saken förhöll sig, — svarade Ewald, som hade fattat förtroende för fru Sterner, från första ögonblicket hon kom i hans tjänst, och ofta plägade meddela sig med henne.

Fru Sterner hade icke fått någon underordnad plats. Hon uppträdde snarare som ett slags värdinna på Thorsvik. Ewald hade icke en aning om, hvem hon var, och hon hade icke heller förrådt sig för honom.

Då Ewald kommit in i sin sängkammare och afskedat kammartjenaren, gick han af och an på golvet. Han brydde sig ej om att lägga sig, emedan han visste, att sömnen skulle fly från hans ögon . . . han tänkte, han grubblade öfver hvad han skulle göra för att rädda sig. Plötsligt stannade han och lade handen öfver pannan.

— Jag beger mig härifrån under sken af en affärsresa. Jag måste bort redan i morgon, innan en upptäckt sker. *Hon* kunde ju få se mig . . . jag blefve då genast igenkänd, kanske förrådd, och hur ginge det väl sedan? Nej, nej, bort härifrån på någon tid . . . derunder kan jag

möjligen utfundera något, som räddar mig. Ja, detta blir det klokaste!

Han satte sig ned och skref ett långt bref till Hillevi, hvori han talade om sin kärlek, sin trohet och deras tillkommande lycka. Han hade från inspektoren på en af sina egendomar i Vestergötland fått en vigtig underrättelse, som tvang honom att genast resa dit. Han skulle naturligtvis snart komma tillbaka, tillade han, och han bad henne att icke uppskjuta med sin brudutstyrsel, emedan han önskade, så snart han återkom, fira deras bröllop.

Så fort morgonen randades, ringde Ewald på sin kammartjenare och befalldes denne att lägga in i en kappsäck de nödvändigaste artiklarne för en kortare resa. Kammartjenaren såg förbluffad på honom, men Ewald låtsade, som om han icke märkte dennes förvåning.

— Skall jag följa med? — frågade slutligen kammartjenaren.

— Nej, jag reser ensam, — svarade Ewald, som ännu satt kvar vid skrifbordet.

Det blef en ögonblicklig uppståndelse på slottet. Husbonden skulle resa! Man fjeskade och sprang om hvarandra, undrade och frågade, hvad denna hastiga resa kunde ha att betyda. Slutligen blef intendenten tillkallad, och af honom fick man sedermera veta, att resan uteslutande gällde affärer och att den rike arftagaren ämnade stanna någon tid på sin stora egendom i Vestergötland.

Fru Sterner hade också blifvit inkallad; hon var den sista, som Ewald talade vid.

— Fru Sterner, — sade han, — jag hoppas, att jag kan fullkomligt lita på er under min frånvaro? Ni skall fortfarande ha uppsigt öfver betjeningen och se till, att allt går ordentligt tillväga. Jag kommer att skicka åtskilliga saker till er, hvilka jag sjelf ämnar köpa upp under resan och som ni skall hafva i beredskap till mitt bröllop med fröken Stålhane. Min fästmö talade mycket godt om er, min fru, — tillade Ewald, — och hennes beröm har icke kommit på skam. Ni skall skriva till mig och, — han

höll upp ett par ögonblick och såg forskande på henne, — ni skall ju icke svika mitt förtroende?

— Ni behöfver blott sätta mig på prof, herr Grip, — skyndade fru Sterner att svara.

— Nå väl, ni skall då skrifva till mig och berätta allt som sker, förstår ni, *allt!* Jag menar icke endast hvad som kan passera här på Thorsvik, utan äfven på Arvidsnäs.

— Ah, tänkte fru Sterner, han är säkert svartsjuk... han fruktar kanske, att hans fästmö skall blifva honom otrogen, medan han är borta. Men han kan vara lugn för den saken: Hillevi skall säkert icke släppa ifrån sig utsigten att bli herrskarinna på Thorsvik. Herr Grip, — sade hon högt, — ni kan lita på mig, jag skall skrifva till er och ingenting dölja af hvad som sker och händer.

— Ni skall sedermera få min adress, fru Sterner.

Fru Sterner gjorde en bugning, dock icke af den ödmjuka sort, hvarmed tjenare pläga helsa sin husbonde.

— Hon är ett bildadt fruntimmer, — tänkte Ewald och såg efter henne, då hon lemnade rummet. — Hvem kan hon väl vara i sig sjelf? Hillevi har aldrig sagt mig det.

Ewald bestyrde om, att hans bref till Hillevi genast afskickades tillika med en blomsterbukett. Derefter befallde han fram sin vagn. Just då han skulle sätta sig upp deri, kom ett ridande bud från Arvidsnäs med förfrågan, huru herr Grip befann sig efter gårdagens plötsliga illamående. Ewald svarade, att han var fullkomligt återställd, och bad budet framföra hans helsning och ursäkt till grefve Stålhane och dennes familj, att han icke gjorde ett besök på Arvidsnäs innan han reste; men den knappa tiden tillät det icke: ångbåten skulle afgå från Y*** precis klockan 10 och han måste derföre genast bege sig i väg.

Hillevi mottog den charmanta buketten — hon bröt brefvet och hennes bestörtning kan lättare anas än beskrivas, sedan hon tagit del af dess innehåll.

— *Rest!* — utbrast hon och sjönk ned på en stol, — han har rest bort, utan att först taga afsked af mig!

Kan han väl ha så angelägna affärer, att de icke ens tåla en dags uppskof? O, huru besynnerligt förefaller mig icke detta hans uppförande!

Hon satt några ögonblick försjunken i djupt begrundande. Plötsligt spratt hon till och störtade upp: besynnerliga misstankar hade vaknat hos henne.

— Ah! — sade hon, — jag förstår nu: min mor . . . fru Sterner har förrådt sin hemlighet för honom och han . . . han blyges för sin svärmor, blyges kanske äfven för mig och vill nu bryta vår förlofning . . . dertill är denna resa blott en förevändning. Men jag skall ha reda på, huru det förhåller sig, och denna kvinna, som olyckligtvis är min mor, skall bort . . .

Hillevi ansåg sig nödsakad att visa sin fästmans bref för sin far.

— I sanning, — sade majoren, — måste icke denna affär vara högst angelägen, då han så brådstörtadt kunnat resa från dig, min kära Hillevi! Men han säger ju sjelf, att han snart är tillbaka och att ert bröllop med det aldra första kommer att firas. Du har således din utstyrsel att förströ dig med och, om jag känner dig rätt, Hillevi, så blir detta visst ett mycket stort nöje för dig.

— Ja, jag nekar icke dertill, — svarade Hillevi uppriktigt.

— Om du rådgör med Virginia, skall hon säkert kunna vara dig till mycken nytta vid dina uppköp.

— Tror du då, att hon skulle vilja det, pappa?

— Hvarför skulle jag icke tro det, Hillevi?

— Åh, jag tänkte . . . nå ja, det kan vara detsamma hvad jag tänkte. Jag får väl se sedan, huru jag gör.

Majoren drog tillsammans sina ögonbryn och skulle just till att förebrå sin dotter för hennes ovänliga känslor mot styfmodern, då hon redan var ur rummet.

Hillevi ville nödvändigt träffa fru Sterner. Hon ville dock icke sjelf fara för att uppsöka henne, ty detta skulle under närvarande förhållanden se litet besynnerligt ut. Hon skref därför en biljett och bad henne om ett möte på den plats, der Hillevi första gången hade sett den före-

gifne Arthur Grip. Hon utsatte en bestämd timme på aftonen, då fru Sterner skulle vänta henne i skogsdungen.

Hillevi hade hela dagen räknat minuterna och då hon äntligen vid den utsatta tiden ridande nalkades mötesplatsen, såg hon sin olyckliga mor skynda mot sig. Fru Sterner syntes blek och upprörd, och detta stärkte ännu mera Hillevi i hennes misstanke, att modern hade förrådt sig för hennes trolofvade.

— Min dotter! sade fru Sterner, rörd.

— Min fru, — Hillevi mottog icke hennes framräckta hand, — jag har bedt er om detta möte för att få veta, om ni brutit ert löfte till mig?

— Mitt löfte?

— Ja, det vill säga, om ni förrådt, hvem ni är, för Arthur, eftersom han så hastigt rest bort, utan att ens taga afsked af mig.

— Jag har icke förrådt någonting... jag skall icke heller göra det för din skull, Hillevi.

— Och jag kan förlita mig på er? — Hillevi såg misstroget på henne. — Jag har verkligen fruktat för, att ni sagt honom allt, att han därför föraktat mig och nu vill bryta vår förlofning.

— Nej, Hillevi, frukta icke det; han älskar dig och han talade mycket med mig om ert bröllop och åtskilligt annat...

— Jag vill tro, hvad ni säger; men ve eder, om ni förråder, att ni är min mor, att ni är min fars hustru... svär, att ni skall bevara denna hemlighet för hela lifvet!

— Hillevi, du fordrar för mycket af mig... en händelse kan ju inträffa, som gör det nödvändigt för mig att säga *honom*, hvem jag är, jag menar min man, som tror mig vara död.

— En sådan händelse skall aldrig inträffa. Svär, att ni tiger! Gör ni icke det, måste ni bort, långt bort, härifrån!

— Hur skulle du kunna tvinga mig dertill? Om jag vill stanna, gör jag det äfven...

— Nej, jag yppar då för min far, att ni lefver, och han skall drifva er bort, ty han hatar och föraktar er...

— Nå väl, Hillevi, jag svär att icke förråda något! Jag går in på hvad som helst, blott jag får stanna här i din närhet, mitt barn.

— Glöm ej detta löfte — det var ingenting annat jag hade att säga er.

Utan att taga något vidare afsked, vände Hillevi hästen för att rida derifrån, men hon kastade först en förtjust blick öfver den långsluttande dalen, vid hvars ända Thorsvik framskymtade med sina torn och sin storartade parkanläggning. Höstsolen lyste på slottets långa fönsterrader och rutorna glänste, som om de varit af guld.

— Innan träden grönska på nytt, — tänkte Hillevi och betraktade de gulnade bladen, — skall jag vara herrskarinna öfver allt hvad jag ser här framför mig, — hon lät åter blicken långsamt glida öfver de vidsträckta fälten och de stora skogarne i fjerran. Derpå red hon i galopp derifrån.

Fru Sterner stod qvar och såg, huru hon aflägsnade sig.

— Jag har blifvit straffad, grymt straffad: mitt barn hatar mig! Jag trodde, hon skulle sluta sig till mig och göra allt för att försona mig med hennes far. Detta skulle nog ha skett, om icke denna främmande qvinna kommit emellan. Hvem är hon? Jag måste se henne... se dem båda tillsammans, de lyckliga, de älskande... ah! — den olyckliga qvinnan störtade in bland träden, kastade sig ned på marken i ousägliga qual och låg der i timmar, med pannan tryckt mot det vissnade gräset.

XIII.

En syn.

Regniga, blåsiga dagar kommo nu. De gulröda, frostbitna bladen sutto icke längre skälfvande qvar på trädens

qvistar. Den skarpa nordanvinden hade lösryckt dem och spridit dem i hvirflande ringar kring marken. Det var en dyster, sorglig tid, och det fordrades mycken trefnad inomhus för att kunna uthärda den långa, kulna hösten.

Denna trefnad fanns visserligen i hög grad på Arvidsnäs, men den skulle ha varit fullkomlig, om icke Hillevi ständigt varit så dyster och nedslagen till sinnet. Virginia, som trodde, att styfdotterns sorgsenhet endast föranleddes af saknaden efter den bortreste fästmannen, uppbjöd allt för att göra henne glad; men Hillevi envisades likafullt att se nedstämd ut, att undfly allt sällskap och att tillbringa nästan hela dagen på sitt rum i sällskap med den gamla amman.

— Sedan pappa förde hem den der välsignade utländskan, — sade Hillevi åt Sara, — har ju jag blifvit en helt och hållet främmande person. Hvad skall jag der nere hos dem att göra? Kanske för att se på, huru förälskade de äro, då jag sjelf får sitta bortglömd i en vrå.

— Men den unga grefvinnan har ju alltid ett godt ord åt er, — vågade Sara invända, som hade fattat stort tycke för den unga frun.

— Sara! — Hillevi såg på amman med ett uttryck af både ovilja och förvåning. — Ja så, äfven du tänker således sätta dig upp emot mig? *Hennes* goda ord aktar jag föga . . . de äro endast falskhet eller en mask för att dölja den bitterhet, hon i sitt innersta hjerta hyser mot mig.

— Förlåt mig, Hillevi, — Sara gick fram till den unga flickan och lade sin hand ödmjukt på hennes arm, — förlåt mig . . . jag kallar er blott vid namn, ty jag glömmar så gerna, att ni nu är en stor och fullväxt dam; jag vill helst minnas er som den lilla flickan, »min egen lilla Hillevi», älsklingsbarnet, som helt och hållet öfverlemnades åt min vård . . .

— Sedan min mor hade öfvergifvit mig, — inföll Hillevi med bitterhet. — O, — tillade hon, — hvad ondt har icke denna mor gjort mig med sitt lättsinne! Huru annolunda skulle icke allt ha varit, om hon hade förblifvit min far trogen!

— Ni ogillar således fortfarande er fars giftermål . . .

— Och det kan du fråga, Sara? Om min mor icke hade brūtit sina äktenskapliga pligter, så skulle jag ju blifvit förskonad från den främmande qvinna, som nu inträngt i vårt hus . . .

— Men grefvinnan är ju alltid så hjertegod, så vänlig mot er, — afbröt Sara. — Ni missförstår henne helt visst; hon håller mycket af er, det har jag tydligt sett, — skyndade hon att tillägga.

— Sara, jag märker, att du helt och hållet ställer dig på hennes sida. Om så är, stanna qvar hos henne — jag kan nog vara dig förutan, då jag kommer till Thorsvik.

— Nej, Hillevi, jag skall aldrig öfvergifva er! Ni skall icke visa bort mig, därför att jag talar godt om er fars hustru. För er egen frids och lyckas skull vill jag försöka att öfvertyga er om, att ni misskänner er styfmor.

— Men hon hatar mig bara, Sara . . .

— Det är mycket orätt af er att säga så. Försök att vara litet vänlig mot henne och undvik icke ständigt hennes sällskap, såsom ni gör.

— Och det råder du mig till?

— Ja, emedan era dagar då helt visst skulle bli gladare. Ni sitter ju instängd och tjurar här i ert rum dag ut och dag in . . .

— Och hvarför? Jo, emedan jag är visst folk i vägen.

Sara svarade blott med en qväfd suck och önskade i sitt hjerta, att Hillevis bröllop snart måtte ega rum, så att den unga flickan finge lemna Arvidsnäs, som efter faderns giftermål blifvit henne så förhatligt.

Skymningen hade inträdt under detta samtal och ljusen hade redan tändts i salongen, der majoren tillbringade aftnarne i sin hustrus sällskap.

Baron von Stern hade för några dagar sedan lemnat Arvidsnäs och rest till hufvudstaden, der han hade sitt gamla hem och der han skulle stanna, tills Hillevi kunde erbjuda honom att flytta till Thorsvik.

— Hur besynnerlig förefaller mig icke herr Grips

hastiga afresa, — sade Virginia, under det hon tog fram ett broderi, på hvilket hon började att sy. — Kunde han verkligen ha en så brådstörtande affär, att han icke ens hade tid att taga afsked af sin fästmö?

— Jag medgifver, — svarade majoren, — att det ser högst besynnerligt ut, och hans uppförande har också gifvit anledning till åtskilligt prat; men man bör icke tyda saken till det värsta, utan taga för god den orsak han sjelf upp-gifvit till sin resa. Jag är fullt öfvertygad om, att han är förälskad i Hillevi, ty hvarför skulle han eljest ha för-lofvat sig med henne?

— Jag tviflar icke heller derpå, — svarade Virginia, — och måtte de bli lyckliga med hvarandra! Det blir i san-ning ett förmånligt parti, din dotter kommer att göra. Han är ju mycket rik, herr Grip, efter hvad jag hört?

— Han har ensam fått ärfva hela den förmögenhet, morbrodern lemnade efter sig. Du har ju hört hans för-äldrars historia, Virginia?

— Du berättade mig den en gång och jag tyckte, att hans morföräldrar hade mycket illa behandlat sin stackars dotter. Är sonen mycket lik henne?

— Nej, jag har icke kunnat upptäcka den minsta likhet och ej heller har jag funnit hos honom ett drag, som kan påminna om fadern. För öfrigt tycker jag, att han är rätt hygglig, och han har i det hela icke gjort något obehagligt intryck på mig.

— Jag undrar, huru länge han kommer att vara borta?

— Vi få väl se . . . men skulle vi icke bedja Hillevi komma och hålla oss sällskap?

Med dessa ord ringde majoren och sade åt den in-trädande betjenten:

— Helsa fröken från mig och säg henne, att jag önskar, att hon kommer ned i salongen.

— Ack, — yttrade Virginia, då betjenten hade gått, — hvarför tvinga Hillevi att sitta hos oss, då hon trifves så väl för sig sjelf? — Virginia lyfte icke upp sina ögon från arbetet, då hon sade detta.

— Virginia, — svarade majoren och böjde sig fram mot sin hustru, — vill du då icke se Hillevi här?

— Ack jo, det vet Gud bäst! — svarade Virginia och såg nu upp med en tårfylld blick. — Men det är *hon*, Arvid, det är *hon*, som flyr mig och icke jag henne . . . Jag trodde till en början, att den köld och den tillbakadragenhet, hon visade, härledde sig af blyghet; men jag har nu funnit, att det är något helt annat . . .

— Det var en sorglig upptäckt du har gjort, — majoren sjönk tillbaka mot stolens ryggstöd och for med handen några gånger öfver pannan, — en sorglig upptäckt, — upprepade han.

— Ja, tyvärr, men icke desto mindre sann.

— Och du är nu mycket olycklig, min älskling? — majoren utsträckte sin hand mot henne.

Virginia fattade handen med någon häftighet och tryckte den till sina läppar.

— Så länge jag älskas af dig, min Arvid, kan jag icke känna mig olycklig, huru bittert det än kan vara att se sig missförstådd och . . . afundad. Hillevi afundas mig din tillgifvenhet, — tillade hon sakta, bedröfvad.

— Det är barnsligt och löjligt af henne, — svarade majoren och försökte att le. — Jag kan väl älska mitt barn på samma gång jag älskar min maka. Men jag borde sannerligen ge Hillevi en allvarsam tillrättavisning, — tillade han i en annan ton.

— Hon är ännu så ung . . . hon har hittills pröfvat så föga af verlden, — inföll Virginia, som i det längsta ville tro godt om styfdottren, — vi skola icke vara allt för stränga mot henne, Arvid . . . Hon har icke egt en god moders ledning, såsom jag har haft, och jag fruktar, Arvid, att du försummat henne och öfverlemnat henne för mycket åt sig sjelf. Om du varit mera kärleksfull mot henne i hennes barndom och kanske äfven något mera allvarsam, då det så behöfts, så skulle hon troligen nu ha varit helt annorlunda . . .

— Du kan ha rätt, min engel! — majoren steg upp

och tryckte henne intill sig. — Ack, att alla styfmödrar voro sådana som du!

— Ja, nog klandras de stackars styfmödrarna och dömas många gånger hårdt och orättvist, men äro då styfbarnen alltid att berömma? Jag har erfarit det nu och jag tackar Gud, att jag åtminstone blifvit befriad från Hillevis morbror, baron von Stern. Med Hillevi sjelf hoppas jag genom ett kärleksfullt bemötande kunna komma till rätta och att allt slutligen skall bli godt oss emellan; men kommer någon annan och underblåser hennes ovilja mot mig, då blir striden svårare och segern mera oviss.

— Hillevis morbror skall icke få vistas här, det lofvar jag dig.

— Jag tackar dig därför, ty jag kan icke med honom, han är ej uppriktig . . .

Dörren öppnades nu af Hillevi och samtalet blef derigenom afbrutet.

— Ni har kallat mig, min far? — sade Hillevi och stannade bredvid dörren.

— Ja, jag önskade, att du tillbringade en afton här med oss.

Hillevi svarade icke ett ord, utan satte sig ned på en stol längst bort i rummet.

— Hillevi, — det var Virginia som sade detta, — hvarför sätter du dig så långt bort? Det finnes ju plats för oss alla här vid bordet.

— Jag tviflar visst icke derpå, — svarade Hillevi med bitterhet i tonen.

— Om du vill bereda oss ett nöje, så spelar du för oss något vackert stycke, — fortfor Virginia.

— Det kan jag väl göra, — svarade Hillevi och närmade sig pianot.

Hon satte sig och lade händerna på tangenterna. Hvad skulle hon spela? Hon vände sig om mot fadren, som hade stigit upp och ställt sig bakom hennes stol, för att fråga honom derom; men huru bestört blef hon icke, då hon fick se, huru majorens ansigte i en hast hade blifvit likblekt och huru hans ögon, vidöppna, stelt stirrade mot ett

af fönsterna, framför hvilket rullgardinen icke hade blifvit nedsläppt.

Hillevi kunde af förskräckelse ej få ett ord öfver sina läppar, utan, följande riktningen af fadrens blickar, såg hon bortåt samma fönster och upptäckte då ett blekt ansigte tryckt mot rutan och omfladdradt af ett blondt, gråsprängdt hår. Hillevi störtade upp . . . hon hade igenkänt sin mor.

— Ah! — utbrast hon och sprang fram till fönstret, hvilket hon slog upp, så att den kalla fuktiga aftonluften inströmmade.

Hillevi skådade ut i mörkret, men den, som hon trodde skulle finnas der, var ljudlöst försvunnen.

— Var det verkligen hon? — tänkte Hillevi och stängde fönstret. — Men vi sågo ju henne båda . . .

— Hvad var det? — frågade Virginia, som icke hade märkt något.

— Det var ingenting . . . jag inbillade mig bara, att någon stod här utanför och såg hit in, — svarade Hillevi och nedsläppte med detsamma rullgardinen.

Hillevi satte sig åter vid pianot, men kastade först en hastig blick på fadren, som hade sjunkit ned på en stol och höll ögonen slutna.

— Hvad grubblar han på? Har han känt igen henne? — tänkte Hillevi och slog några accorder på instrumentet. — Är det *så* hon håller sin ed, den olyckliga! Jag skulle kunnat tro, att det blott var en synvilla, om jag *ensam* hade sett henne, men nu . . . hon är ingenting att lita på, märker jag, — Hillevi fortfor att spela.

Det undgick icke Virginia, att hennes man plötsligt hade blifvit mycket allvarsam. Han försökte väl att återvinna sitt goda lynne, då han blef ensam med sin hustru, men Virginia såg mycket väl det dystra molnet på hans panna.

XIV.

Ewalds hemfärd fördröjes.

Fru Sterner hade icke kunnat hålla sitt löfte till Hillevi. Drifven af svartsjuka och hat till Virginia, hade hon en eftermiddag i hemlighet lemnat Thorsvik och gått hela den långa vägen till Arvidsnäs. Hon ville på något sätt försöka att få se den unga grefvinnan. Hon kom obemärkt, gynnad af mörkret, genom trädgården fram till fönstret i salongen. Hon stod länge, med ansigtet tryckt mot rutan, och såg in i rummet. Ja, der satt *hon*, denna främmande qvinna, som hennes man älskade och tillbad! Hon måste tillstå för sig sjelf, att Virginia var vacker, och derigenom förbittrades hennes känslor ännu mera.

— Det är ej troligt, att han skulle igenkänna mig, om han finge se mig i min nuvarande förklädnad. Men jag skall taga af mig peruken och stå så länge qvar, tills att han *måste* bemärka mig . . . sedan försvinner jag och han får taga det för en synvilla. Detta skall ändock påminna honom om fordna dagar och hans frid skall derigenom bli störd. Jag unnar dem ingen varaktig lycka . . . nej, nej, jag hatar, hatar dem båda!

Så ungefär tänkte fru Sterner och löste peruken från sitt hufvud. Hennes gråsprängda hår föll ned öfver hennes axlar. Då hon äntligen såg, att hon blef bemärkt och att Hillevi störtade upp från sin plats, smög hon sig bort och sprang bakom ett träd. Efter att ha stått der en stund med flämtande bröst, gick hon med tunga steg från Arvidsnäs, med hjertat ännu mera uppfyllt af bitterhet och afund, än hon hade kommit.

— Om han aldrig hade träffat denna mörkhyade qvinna med de nattsvarta ormögonen, skulle jag nu ha suttit, der hon satt . . . men nu, nu är jag blott en simpel tjena-

rinna — o, huru skall jag väl kunna bära detta! — hon stannade ett ögonblick midt på vägen.

Mörkret blef allt djupare, luften kallare, fuktigare och det började blåsa en skarp vind. Svarta, regndigra moln jagade förbi hvarandra, remnade och skiljdes åt, men ingen vänlig stjärna blef synlig.

Trött ända till ytterlighet, återkom fru Sterner slutligen till Thorsvik. Ingen hade sett, då hon gått ut, ingen såg heller, då hon kom tillbaka. Hon gick in i sitt rum och, sedan hon ömsat kläder, ringde hon på en tjänstflicka.

— Gör upp eld, — sade hon åt denna. — Bär sedan upp té åt mig.

— Det är ändock lyckligt, att jag har någon att befalla öfver, — tänkte hon, då flickan lemnat rummet.

Då fru Sterner kom till Thorsvik, blef betjeningen mycket missnöjd. Hennes nya anordningar, hennes förnäma sätt och miner upptogos icke väl och det fanns ej någon bland dem alla, som icke önskade, att hon snart komme derifrån.

— Hvad skulle hon här att göra? — sade de sines emellan. — Har icke allt gått lika bra förut? I vår flytta vi, det är då visst och sannt. Vi vilja icke stå under hennes kommando, ej heller under den blifvande grefvinnans. Fröken Stålhane blir säkert ingen god matmoder... det kan då hvem som helst begripa.

— Förlåt, att jag glömde att genast framlemna detta bref, som intendenten gaf mig, — sade tjänstflickan, då hon åter kom in.

— Säkert från herr Grip, — tänkte fru Sterner, — ty från ingen annan kan jag vänta något bref.

Medan flickan gjorde upp eld, genomögnade fru Sterner skrifvelsen. Hon hade icke misstagit sig: den var mycket riktigt från Ewald Ring och innehöll den öfverraskande underrättelsen, att det var honom omöjligt att bestämma, när han kunde återvända till Thorsvik; detta kunde komma att dröja i månader, emedan han hade råkat ut för en svår olycka. Han hade nämligen på en jagt

genom någon oförsigtighet kommit att störta utför en brant och vid fallet brutet af sitt ena ben. Han hade emellertid sluppit för godt pris från saken, ty det var rent af ett underverk, att han icke hade tillsatt lifvet. Tillrustningarne till bröllopet fingo likväl icke uppskjutas; han skulle skicka till Thorsvik alla de saker som behöfdes.

Detsamma skref han äfven till sin fästmö och bad Hillevi i de ömmaste ordalag, att ej lägga hans iråkade olycka allt för mycket på sinnet. Han skulle nog bli fullkomligt återställd, om det ock ginge något långsamt; läkarne hade gifvit honom det bästa hopp. Han föreslog Hillevi, att hon, för att förströ sig, skulle besöka Thorsvik och se efter, hvilka förändringar hon ville ha gjorda derstädes, samt sedan skrifva till honom derom. Han skulle då gifva intendenten order om deras verkställande.

Detta bref var en verklig tröst för Hillevi i hennes bedröfvelse.

— Jag skall fara dit i morgon dag, — sade hon åt majoren.

— Du kan gerna göra det, om vädret ej är allt för ruskigt. Virginia kan vara dig följaktig, — tillade han, som på alla sätt ville sammanföra styfmodern och styf-dottern med hvarandra.

— Tror du då, att hon skulle vilja följa med mig? — genmälde Hillevi och drog tillsammans de fina ögonbrynen.

— Jag tror, att hon skulle finna sig mycket road deraf.

Hillevi gjorde, besynnerligt nog, ingen invändning, utan, då morgondagen kom och åkdonet blifvit framkördt, lät hon Virginia stiga upp före sig i vagnen och tog sjelf plats till venster om henne.

— Om det ändå snart blefve slut på denna långa, tråkiga höst, — sade Virginia och kastade en sorgsen blick öfver de kala fälten och de bladlösa träden.

— Ja, — suckade Hillevi. — Vintern är då bra mycket att föredraga . . . en frisk, herrlig vinter med gnistrande snö och spegelblanka isar.

— Jag längtar sannerligen derefter, Hillevi, — inföll Virginia och såg vänligt på styf-dottern.

— Vi skola då arrangera slädpartier, jag är riktigt passionerad för sådana. — Hillevi var munter och glad, något som på det högsta öfverraskade Virginia.

Hillevi var full af nycker. Den ena dagen kunde hon vara idel solljus, den andra deremot var hon mulen och butter. Hon gladde sig nu mycket åt, att hon skulle få göra de nya anordningarne på Thorsvik efter sin egen smak.

— Måtte Arthur snart bli återställd, — tänkte Hillevi, icke därför att hon älskade honom, utan därför att hon då snart kunde bli herrskarinna på det präktiga Thorsvik.

Ewald Ring hade icke ljugit. Han hade verkligen brutit af sitt ena ben genom en olyckshändelse på den jagt, hvarom han hade skrivit. Han hade skadat sig mycket illa och läkarne fruktade att det skulle dröja ganska länge innan han kunde komma på fötter igen, ehuru de gäfvu honom det bästa hopp om ett snart tillfrisknande.

— Detta var dock i det hela en stor tur för mig, — försökte han att trösta sig. — Jag har nu god tid att uttänka en plan, som skall tvinga *henne* till tystnad. Visst är Thorsvik ett angenämare ställe att vistas på än detta, men här har jag ju det också utmärkt bra och ingenting fattas mig.

Grefvinnan Stålhane och Hillevi hade blifvit mottagna af intendenten, som förde dem upp i våningarne och visade dem alla deras dyrbarheter och konstverk. Då de kommo in i porträttgalleriet, roade det Virginia lika mycket som Hillevi att höra hela denna lysande slägts historia. De stodo länge framför porträttet af Arthur Grips mor. Hur skön, hur mild och älsklig framträdde icke hennes bild ur ramen!

— Är din fästman icke lik *henne*?

— Nej, — svarade Hillevi uppriktigt, — jag har icke funnit det.

— Herr Grip är icke lik en enda af sin slägt — inföll intendenten.

— Han brås kanske på fädernet? — fortfor grefvinnan.

— Jag minns mycket väl hans far och jag kan säga,

att han lika litet liknar honom, som han liknar modern. Men faderns släktingar känner jag ej — han kan ju vara lik någon af dessa; sådant har man ju sett förr. Herr Grip, — tillade han artigt med en blick på Hillevi, — är dock en ståtlig man och jag tror, att mången finner honom vara en vacker karl.

Hillevi rodnade lätt och tänkte, att hon aldrig hade funnit Ewald ful.

Under det att hennes styfemor och intendenten gingo från tafvelgalleriet och in i ett angränsande kabinett, som var öfverfylldt af antika konstskatter, hvilka tycktes mycket intressera grefvinnan, smög Hillevi sig obemärkt ned till fru Sterners rum. Då hon kom in, stod den olyckliga qvinnan midt på golvet, blek och med händerna krampaktigt tryckta mot bröstet.

— Min fru, hvad fattas er? — frågade Hillevi bestört. — Är ni sjuk?

Fru Sterner såg på Hillevi med en blick så underlig, att den unga flickan ett ögonblick trodde, att modren hade förlorat förståndet.

— Jag har nyss sett *henne*, — sade slutligen fru Sterner och drog djupt efter andan. — O, om du visste hvad jag lider! Om du visste, med hvilka outhärdliga qual jag kämpar!

— Jag får väl då bestyra om, att ni kommer bort härifrån, — svarade Hillevi, som kände medlidande med henne.

— Skall jag bort härifrån? — upprepade fru Sterner häftigt, — jag, som älskar dig så högt, Hillevi! Nej, nej, låt mig få stanna... jag skall ingenting förråda... jag skall tiga och lida...

— Men då måste ni äfven obrottsligt hålla detta löfte! Ni har ju skapat ert eget öde.

— Ack, det är sant! — svarade fru Sterner med tonlös stämma.

— Ni hade kunnat vara lycklig, men ni har lättsinigt förspillt denna lycka och det återstår nu för er ingenting annat, än att underkasta er det straff, som drabbat er.

— Men om denna främling icke kommit i hans väg, skulle det ju ha varit helt annorlunda för mig?

— Jag tror det knappast... min far skulle säkert aldrig ha förlåtit en hustru, som så uselt bedragit honom. Ack, min mor! — Hillevi lät detta heliga ord halka öfver sina läppar, — huru kunde ni ha hjerta att äfven öfvergifva mig? Äfven jag lider genom detta... Förr hade jag ett hem, men nu har en annan helt och hållet inkränktat det samma.

— Du älskar då icke din fars hustru? — fru Sterner kände en outsäglig glädje.

— Nej, huru skulle jag väl kunna göra det! Det är ju så sällan en styfdotter älskar sin styfemor.

— Ah, jag visste väl detta... välsigne dig gud därför, mitt barn! — och hon slöt Hillevi lidelsefullt i sina armar och tryckte sina läppar mot hennes panna.

— Men hvarför skrämde ni min far härom aftonen, då ni ställde er utanför fönstret och stirrade in på oss? Ni hade ju säkert lofvat mig att icke förråda er?

— Jag trodde icke, att han skulle bli skräm, — svarade fru Sterner hastigt och skiftade färg. — Nyfikenheten att få se henne, som nu är hans hustru, hade drifvit mig dit. Jag gick hela den långa vägen från Thorsvik...

— Ni hade i sanning tur, men huru fann ni henne?

— Jag nekar icke till, att hon är vacker, att hennes skönhet är ovanlig, men detta gör mitt hat ännu bittrare. Hon såg mig icke, men *han* hade bemärkt mig...

— Gör icke om detta! — befallde Hillevi. — Min far tror nu säkert, att det var en inbillning, en synvilla, och han skall snart glömma denna besynnerliga händelse. Jag råder er emellertid till att icke göra något nytt försök i den vägen, ty då...

— Jag lofvar det... jag tror, att jag aldrig vill se henne mera.

— Det vore också bäst för er, ty ni vet, hvad följderna skulle blifva.

Då Hillevi med Virginia lemnade Thorsvik, var hon fortfarande lika upprymd, trots det besök hon nyss hade

gjort hos den olyckliga modern. Hon talade mycket om den närmaste framtiden och huru hon då skulle ställa och styra i sitt nya hem.

— Gud låte bara din fästman snart bli frisk igen, Hillevi, — inföll Virginia. — Jag önskar lifligt att få se herr Grip, icke blott därför att han är förlofvad med dig, utan äfven emedan han ju är min landsman.

— Har ni aldrig hört talas om Arthur i Amerika? — frågade Hillevi och böjde sig framåt, för att riktigt kunna iakttaga Virginias ansigtsuttryck.

— Nej, sannerligen icke! Amerika är stort och jag hade ju mitt hem i Florida. Der hörde jag aldrig talas om någon person med detta namn.

Hillevi lutade sig åter sjelfsvåldigt tillbaka mot vagnsdynorna och satt några ögonblick tyst. Solen började bryta genom de remnade molnmassorna och förgyllde snart dalar och fält.

Virginia försjönk i åskådning af den omgifvande naturen, ty fastän all grönska längesedan hade förbleknat, låg det dock ett hänförande behag i den höstliga taflan. Dagen var ovanligt mild och klar, en sakta vind susade genom skogslunderna och sjelfva de frostbitna ängarne med sina vissnade tufvor sågo så inbjudande och vänliga ut i det glittrande solskenet.

Vagnen hade hunnit spetsen af den branta backe, hvarifrån man kunde se slottsbyggnaden på Thorsvik spegla sig i den klara elfven, som i djerfva bugter krökte sig genom dalen. Längst bort låg ruinen, som nu framträdde nästan helt och hållet fritt, sedan trädens täta löfverk icke längre skymde utsigten.

— Här måste vara förtjusande under sommaren, — sade Virginia. — Men se der..., — hon sträckte sig framåt, för att bättre kunna se, — hvad är detta för en besynnerlig byggnad?

— Det är ruinen efter ett nunnekloster, — svarade Hillevi.

— Skola vi fara dit och taga det i närmare betraktande? — föreslog Virginia.

— Inte nu... vi kunna dessutom ej veta, om vi ej möjligtvis komma olägligt, ty ruinen är sedan någon tid bebodd.

— Finnes det då rum derstädes så väl bibehållna att man kan vistas uti dem?

— Ja, — svarade Hillevi, — åtminstone en tornkammare. Det kom nyligen hit till trakten en främling — gud vet, hvar han är ifrån — som fick den underliga idén att slå sig ned i denna håla. Nej, men se! — utbrast Hillevi och visade Virginia på en ung flicka, som stod utmed vägkanten och väntade, att vagnen skulle fara förbi.

Det var Halima. Hennes mörka hår låg spriddt utefter ryggen och den korta kjolen, som endast räckte något nedom knäet, fladdrade för vinden. Hon höll upp förklädet, för att icke tappa de qvistar och tallkottar, som hon hade samlat till bränsle från skogen.

— Hvem är hon? — frågade Virginia nyfiken.

— En stackars sinnesrubbad, som bor tillsammans med främlingen, hvilken slagit sig ned i ruinen.

— Är det möjligt? Hvad gör hon då... kan hon uträtta någonting?

— Så tokig är hon inte, att hon ej kan passa upp som tjänstflicka. Om det roar er, skola vi tala litet med henne?

Hillevi befallde kusken att stanna och ropade derefter på Halima, som nigande närmade sig vagnen.

— Det var länge sedan jag såg dig, Halima, — sade Hillevi nedlåtande.

— Ja, det var mycket längesedan, — upprepade Halima, som icke kunde taga sina blickar från Virginia.

— Detta fruntimmer är den nya grefvinnan på Arvidsnäs, — upplyste Hillevi.

Halima tog ett steg närmare.

— Den unga frun på Arvidsnäs. Åh, så roligt att få se henne!

— Och du bor då verkligen i ruinen? — frågade

Virginia, på hvilken Halima hade gjort ett starkt intryck.
— Trifs du der?

— Jag får icke tänka på att trifvas, jag, — svarade Halima, — jag får vara glad, om jag har tak öfver hufvudet. Lotterna äro bra olika delade här i verlden, — tillade hon halfhögt och betraktade med stigande intresse de båda fruntimmernas dyrbara drägter.

— Hon talar ju rätt förnuftigt... skall hon vara svagsint? — frågade Virginia med förvåning.

— Det kan väl hända, att jag varit litet förvillad förr, — sade Halima, som hade hört hvad som yttrats, och lade två fingrar öfver pannan, — men det är mycket bättre nu... jag minnes nu många saker, hvilket jag icke gjorde förr. Ibland tycker jag dock, att allting är så besynnerligt, — hon skakade på hufvudet och såg bedröfvad ut.

— Stackars Halima, jag skall försöka göra någonting för dig, — sade Virginia mildt.

— Huru god ni är! — Halima kastade ifrån sig bränslet, sprang upp på vagnssteget och fick tag i den unga grefvinnans hand, som hon flera gånger häftigt kysste.

— Skulle du vilja komma till Arvidsnäs och tjena hos mig? — frågade Virginia.

— Om jag skulle vilja det? — Halima såg öfverlycklig ut. — O, ja, ni är så god, så mild...

— Det är inte sagdt, att du kan bli grefvinnan till nöjes, Halima, — afbröt Hillevi, — du lär väl icke duga till mycket...

— Jag skall försöka duga till hvad som helst, — Halima kände sig både nedstämd och förargad öfver Hillevis inkast.

— Lofva inte mera, än du kan hålla! — Hillevi drog ned slöjan öfver ansigtet och tycktes blott önska att få åka vidare.

— Jag skall emellertid tänka på saken, — grefvinnan nickade vänligt åt den stackars flickan, som åter hoppade ned på marken.

Vagnen rullade bort. Halima stod länge qvar och såg efter dem. Hon skuggade ögonen med handen, för att

icke förbländas af det strålande solljuset, som i hela sin glans föll framför henne.

— Hur god och hur skön hon var! Jag skulle få komma till henne? Helt visst blir jag då en annan meniska, — hon började plocka upp qvistarne och tallkottarne från vägen.

Sjungande gick Halima sedan ned i dalen och fram till ruinen, ilade lätt uppför de söndriga trappstegen till tornkammaren och sköt så upp dörren till det besynnerligt inredda rummet. Hon nämnde icke ett ord om sitt möte med fruntimmerna till mäster Jan, som satt och arbetade flitigt på ett par gamla stöflar. Hon lade bränslet ifrån sig och kastade en blick in i en spegelbit, som hon tagit med sig från fattigstugan. Hon strök håret bakom öronen och gjorde deraf i hast en tjock fläta, som hon lät hänga ned utefter ryggen.

— Halima, — sade mäster Jan, — du skall straxt gå till gästgifvaren och fråga honom, om jag ej har fått något bref. Finns något sådant, får du icke dröja på vägen, utan genast vara tillbaka.

Halima nickade bifallande och gick.

— Jag måste nu ovilkorligt ha något bref från gossen min, — sade mäster Jan till sig sjelf. — Dessa bref äro min enda tröst, fastän han icke får skriva hvad han vill till mig. Snart, snart är han fri och då . . . ja, då skola vi hämnas på Ewald Ring, som dragit allt detta elände öfver oss.

Mäster Jan steg upp och lade stöflarne ifrån sig. Derpå gick han till ett af rummets hörn och drog undan en gammal trasmatta, som han skaffat sig och som han alltid bredde ut i denna vrå. Han lade sig på knä på golvet och sköt undan en liten rostig rigel, som satt dold i tiljan. En lucka öppnade sig och mäster Jan böjde sig fram öfver det mörka djupet, som visade sig der nere. Han famlade efter en liten stege och ställde den säkert mot kanten. Sedan klättrade han ned till botten och trefvade i sanden efter något, som han hade gömt der. Slutligen fick han tag i en butelj, hvilken han förde med sig upp i dagsljuset.

— Det är bäst att passa på med sådana här småsaker, medan flickungen är borta, — mumlade han, tog korken ur buteljen och hällde bränvin i ett sprucket glas, som han derpå tömde. — Jag kan aldrig förgäta den glädje jag kände, då jag upptäckte den besynnerliga luckan. Jag skall akta mig noga, så att icke Halima får reda på lönnrummet, der jag kan förvara åtskilligt, som icke hon just behöfver ha reda på.

Han sköt rigeln för luckan och utbredde sedan mattan deröfver.

— Jag undrar, om han, min stackars, olycklige son har skrivit något till mig? O, hur skall det icke kännas, då vi en gång få träffas!

Mäster Jan satte sig ned och tog ännu en klunk ur den kära buteljen. Han, som förr var den nyktraste man, hade, liksom tusen andra, sökt glömska och tröst för sin oförvållade olycka i den svenska nektarn.

— Hvilken god son var han icke på väg att bli! — fortsatte han. — Huru ofta talade vi icke om framtiden, en framtid full af lycka och ära... Hvad har nu blifvit af allt detta — ett uselt fästningslif! Och jag, som arbetade natt och dag för honom..., — återtog han efter några ögonblicks uppehåll, — för att han skulle bli en herreman och höja sig ur den låga samhällsklass i hvilken han blifvit född. Hade jag icke gjort detta, skulle vi måhända nu ha lefvat ett lugnt och fridfullt lif i ett lyckligt hem!

Mäster Jan satt länge och funderade på den arme sonen, hvars strafftid likväl nalkades sitt slut.

Halima kom tillbaka utan något bref. Skulle det väl nästa postdag gå på samma sätt? Nå ja, han skulle nog ha tålmod att vänta, ty han visste, att sonen snart måste komma. Ett halft år till eller så omkring — och sedan skulle de aldrig mera åtskiljas.

XIV

En upptäckt hemlighet.

Tiden gick, flera månader hade förflutit, sedan Ewald träffades af sitt missöde på jagten, och likväl låg han fortfarande bunden vid sängen. Han hade hoppats kunna bli fullkomligt frisk till våren, men trots läkarnes alla bemödanden var han ännu långt ifrån så återställd, att han kunde tänka på hemresan. Han kunde icke ens stödja på sitt ben, äfven om han begagnade käpp. Om han skulle bli krympling för hela lifvet? Han hade verkligen hyst en sådan fruktan, men läkarne hade lugnat honom med den bestämda försäkran, att om han blott gäfv sig tålmod ännu ett par månader, skulle alla menliga följder af benbrottet för framtiden kunna undvikas.

När de herrliga vårdagarne kommo, lät Ewald bära sig ur bädden och sätta sig i en rullstol, som af betjenten sköts fram och tillbaka på balkongen utanför sjukrummet. Den friska, rena luften stärkte honom mycket och krafterna började på detta sätt så småningom återvända.

Till sin fästmö hade han skrivit de ömmaste epistlar, och Hillevi hade besvarat dem så varmt hon förmått. Hon längtade framför allt efter, att han snart skulle komma tillbaka till Thorsvik, så att deras bröllop kunde firas med all den pomp och ståt hon så mycket älskade. Hon hade låtit göra flera dyrbara och storartade förändringar på Thorsvik. Hennes fästman hade gifvit henne öppen fullmakt dertill och hon hade i rikt mått begagnat sig af denna tillåtelse.

Emellan majoren och hans unga maka rådde fortfarande samma kärleksfulla förhållande. Det hade om möjligt blifvit ännu innerligare — åtminstone tyckte Hillevi så. Att Virginia lika mycket tillbad sin make, som han henne, kunde för öfrigt hvem som helst se.

Maj var nu inne, en ovanligt vacker och blomstrande Maj, med tidig grönska. Majoren förde Virginia omkring till de vackraste ställena i trakten och hon blef hänryckt öfver de för henne nya naturscenerna. Alla sina förmiddagar tillbringade hon i trädgården, der hon hade utvalt till sin älsklingsplats en undangömd berså. Hon hade merendels något arbete med sig och tycktes utveckla en ovanlig flit. Hillevi, som bevakade hennes steg, hade några gågra gånger öfverraskat Virginia i bersån, och hon hade då, besynnerligt nog, hastigt gömt undan sitt arbete, under det att en hög rodnad spridt sig öfver hennes ansigte.

— Hvilka nycker! — tänkte Hillevi. — Hon fruktar kanske, att jag skall granska hennes sömnad . . . men hvarför ser hon så hemligtsfull ut? Jag måste ha reda på, hvad det är, hon arbetar på i smyg . . . kanske någon bröllopspresent åt mig . . . någon öfverraskning!

Hillevi var ytterligt nyfiken och passade därför på alla möjliga tillfällen för att utspionera styfmodren. En dag tycktes hon ha god utsigt dertill. Hon hade nämligen från sitt fönster sett Virginia gå genom trädgården och försvinna åt det håll, der bersån var belägen. Hon tog hastigt på sig hatten och skyndade ned. Sara höll på att hindra henne i trappan, men Hillevi sköt henne temligen omildt undan och ilade ut. Hon smög sig efter Virginia, hvars ljusa klädning hon emellanåt såg skymta fram emellan träden. Slutligen försvann hon alldeles — hon hade uppnått platsen. Med ökad fart sprang Hillevi framåt, föga aktande, att hon trampade ned det fina gräset, som nu stod i sin spädaste vårgrönska.

Till slut stannade hon och drog efter andan . . . hon ville icke förråda sig. Hon närmade sig sakta bersåen och tittade in genom löfverket, hvars blad ännu icke hunnit bilda en ogenomtränglig vägg. Hillevi lutade sig försigtigt fram och såg mellan grenarne Virginia, som satt nedböjd öfver sitt arbete. Hon sydde . . . sydde oupphörligt och Hillevi tyckte, att hon såg lycksalig ut, att hennes läppar logo och att, då hon någon gång höjde hufvudet, hennes ögon strålade af innerlig glädje. Hvad sydde hon på?

Hillevi såg intet annat än spetsar, ett hvitt tyg och ett rosenrödt band, fint som ett halmstrå . . .

En lång stund förgick. Hillevi rörde sig icke . . . plötsligt hördes ett svagt, klagande ljud, liksom af en fågel. Virginia lyssnade . . . samma läte upprepades ännu en gång, fast svagare, mera qvidande och som om det hade kommit längre bortifrån.

— Någon stackars fågel, — hörde Hillevi Virginia yttra, — som kanske genom ett underverk räddat sig undan hökens klor, sedan denne gjort honom illa. Ah, jag skall se efter, om jag kan finna honom, — och Virginia aflägsnade sig.

Det dröjde en stund, innan hon återkom. Om Hillevi nu skulle skynda fram . . . ögonblicket var gynsam. Hon satte sitt beslut straxt i verkställighet och störtade in i bersåen. Der låg på en hvilstol den ljusa, stora sjalen, hvilken Virginia på den sednaste tiden aldrig tycktes kunna undvara — bara koketteri, tänkte Hillevi, ty sjalens blekgula färg klädde Virginia obeskrifligt väl. Det smala, röda bandet låg i sanden . . . det hemlighetsfulla arbetet hade blifvit lagdt på bordet. Hillevi ryckte det till sig: det var en liten mössa, garnerad med spetsar och rosetter. Hur förtjusande och näpen var den icke! Men huru liten . . . den kunde ju icke passa för någon annan än möjligtvis ett mycket spädt barn. Då uppgick plötsligt ett ljus för Hillevi . . . hon uppgaf ett svagt rop, släppte den lilla, utstyrda mössan och skyndade bort . . .

På en aflägsen plats kastade hon sig ned i gräset och utbrast i tårar.

— Äfven detta skulle komma att hända, — snyftade hon. — Alltsammans var icke nog förut . . . måttet skulle bli rågadt!

Virginia hade funnit en liten bofink, vingbruten och döende. Hon höll honom varsamt i handen, med tårade ögon andades hon en kyss på den sårade vingen. Då höjde det lilla djuret sitt hufvud, fäste sina klara ögon på sin vårdarinna, öppnade sedan sakta på näbbet och dog.

Virginia var mycket känslig. Den lilla fågelns död hade

gjort ett smärtsamt intryck på henne. Hon satte sig ned i hvilstolen och tvänne stora tårar droppade från hennes ögon.

— Hvad har händt? Du ser så bedröfvad ut? —
hörde Virginia plötsligt en kär, välbekant stämma yttra.

Majoren hade kommit för att uppsöka henne. Hon hade ingenting märkt och nu stod han midt i öppningen af bersåen.

— Arvid... se! — och hon sträckte fram handen, hvori den afsomnade fågeln låg.

Majoren slog sin arm kring hennes lif och kysste bort tårarne.

— Sörj icke längre öfver den stackars fågeln, — sade han. — Se här... här är ju någonting att riktigt fröjda sig öfver, — majoren tog den lilla mössan och tryckte den till sina läppar.

Virginia rodnade, men såg mycket lycklig ut.

— *Birger* skall han heta, den bytingen, när han kommer till verlden, och jag skall alltid tro, att han är densamme Birger, som en gång gick bort derifrån.

Virginia lutade sitt hufvud mot majorens axel och såg upp till honom med en trofast blick.

Dessa makar hade funnit lyckan... ingenting hade ännu kunnat rubba densamma, emedan de verkligen älskade hvarandra. Han var visserligen många år äldre än hon, men det gjorde här ingenting till saken, ty major Stålhane hörde till de slags personer, som aldrig synas blifva gamla: hela hans utseende talade om oförminskad mannakraft och hans lynne var fortfarande ungdomligt, trots alla de pröfningar han hade genomgått.

Der sutto de nu, *han och hon*, öfversälla i sin lycka och med vårsolens guld öfver sina hufvuden. Ljumma vindar kommo, fulla af friskhet och doft... .

Hillevi hade sökt upp Sara och inneslutit sig med amman i sitt rum.

— Sara, hvilken upptäckt jag gjort?

— Hvad då? Säg, kära barn! Det måtte vara någon förfärlig hemlighet, efter ni ser så uppskrämd ut!

— Ja, kära Sara, i sanning en förfärlig upptäckt, — Hillevi drog amman intill sig och hviskade något i hennes öra.

— Ah, var det ingenting annat, — sade Sara, icke det minsta förvånad. — Det har jag vetat länge.

— Och ingenting sagt åt mig!

— Jag visste, att denna nyhet skulle komma att göra er ondt, mitt hjertebarn.

— Ja, den gör mig mycket ondt. Skall nu också en barnunge komma och ställa sig emellan mig och min far? Ah, detta kan göra mig galen! — hon gick häftigt fram och tillbaka öfver golvet.

— Men ni kommer ju snart härifrån . . .

— Icke tillräckligt långt för att slippa se den der »paradisiska lyckan», om hvilken pappa talar så mycket.

— Men ni behöfver ju icke ha någon närmare beröring med dem, — fortfor Sara för att trösta henne.

— Om jag bara vore min väg! Om mitt bröllop redan stode i morgon! Alla möjliga hinder ställa sig ju emellan . . . Sara, — sade hon hastigt och befallande, — säg till, att jag vill åka till Thorsvik.

— Skall ni fara ensam?

— Ensam? Hvilken skall jag då ha med mig? Kanske hon der nere? — Hillevi vände Sara ryggen och lät henne gå, medan hon skyndsamt klädde sig och fäste en liten, förtjusande vårhatt på sina lockar.

Då Hillevi anlände till Thorsvik, blef hon, som vanligt, mottagen af intendenten. Fru Sterner kom också mot henne — det var egentligen att få träffa henne, som Hillevi hade rest dit.

— Vore det icke därför att jag fruktade skandalen, — sade Hillevi åt modern, då de blefvo ensamma, — skulle ni få hämnas, hur mycket ni ville, på denna främmande qvinna, som kommit i min fars hus.

— När kom du på dessa tankar, Hillevi? — fru Sterners ansigte klarnade af skadeglädje. — Har hon kanske förgått sig mot dig?

— Ah, hon skulle våga! — Hillevi höjde sin hand. — Hon skulle våga...

— Men något måtte ha händt?

— Jag har gjort en fatal upptäckt, — svarade Hillevi och stampade med sin lilla fot. — Unga frun håller som bäst på med att ställa i ordning en liten barngarderob... det torde hända, att jag snart får den höga äran att bli gudmor...

— Hillevi, — fru Sterner hade blifvit dödsblek och kramade med sin hand hårdt om dotterns arm. — Hillevi..., — hon kunde icke säga mera.

— Så står det till, — Hillevi ryckte sig lös ifrån modern. — Hade ni icke uppfört er så, som ni gjort, skulle ingenting ha händt af allt detta, som nu förkrossar mig... som förkrossar oss båda.

— Ja, du har rätt, Hillevi, jag är orsaken till allt detta elände... Men förbannadt vare detta barn... förbannadt, innan det ännu sett dagens ljus!

Fru Sterner rusade in i sitt rum och kastade sig på golvet, vridande sina händer och slitande sitt hår.

Dagen derpå skickade hon ett bref till den föregifne Arthur Grip. Han hade anmodat henne att berätta allt hvad som passerade och att ej dölja något, icke ens den minsta småsak. Hon hade troget hållit detta löfte. Nu skref hon först om Hillevi, huru denna sörjde sin trolovades bortovaro och längtade efter hans återkomst, samt huru lycklig han måste blifva, som skulle få en sådan hustru som hon, ung, vacker och begåfvad med alla möjliga goda egenskaper.

»På Arvidsnäs», — tillade hon, — »kan fröken Stålhane icke gerna trifvas mera, sedan styfmodern helt och hållet utträngt henne från hennes plats. Apropos den unga grefvinnan, så låter ryktet förstå, att hon snart skall blifva mor. För den lilla, som väntas, göras redan tillrustningar och fröken Hillevi kommer derigenom att allt mera glömmas och förbises. Gifve Gud, att den stackars flickan redan vore gift med er, herr Grip, ty jag ser, hur hon lider, hur hon vantrifs i sitt olyckliga hem. Jag vill

hoppas, att ni snart blir så pass återställd, att ni kan komma tillbaka och fira ert bröllop. Låt mig med några rader få veta, huru länge detta kan dröja.

Eder ödmjuka tjenarinna

Louise Sterner.»

Sedan Ewald emottagit och läst detta bref, satt han länge försjunken i tankar. Slutligen höjde han hufvudet och ett leende spelade derunder på hans läppar, ett elakt, vidrigt löje, medan en flammande eld på samma gång lyste ur hans ögon, en riktig afgrundslåga . . .

— Ah, hvilken ypperlig idé jag funnit! — utbrast han, knäppande med fingrarne. — Detta barn, som ännu icke kommit till världen, välsignar jag, emedan det skall rädda mig . . . Jag skall förmå *henne* att tiga. . . hon skall icke våga förråda mig, hon, som jag en gång så innerligt älskade och som jag ännu icke har glömt.

XV.

Dödgräfvaren.

Två dagar före midsommar syntes en ung man ensam gå landsvägen framåt. Hans dräkt var enkel, men vårdad: på hufvudet bar han en grå filthatt med breda, slokiga brätten, en rensel på ryggen och en simpel hasselkäpp i handen. Hans längd var något öfver medelmåttan, växten smärt och smidig, men tillkännaf ej någon utomordentlig styrka. Ansigtet var vackert, men något blekt och aftärdt, och de blå, drömmande ögonen hade ett uttryck som vittnade om bekymmer och långvarigt lidande.

Han stannade ett ögonblick och tog af sig hatten, för att borttorka den frambrutande svetten. Ett blondt, lockigt hår böljade då fram öfver den höghvålfda, breda pannan.

Det var tidigt på morgonen. Mellan tufvorna på de solbelysta ängarne gnistrade daggdropparne . . . den ljufva doften från otaliga blommor genomdränkte den klara luften, lärkorna jublade af fröjd och sträckte vingarne högt upp mot skyn.

En gångstig ledde öfver betesmarken; den var en genväg till byn, som syntes på afstånd.

Men innan vandraren fortsatte sin väg, satte han sig ned att hvila i en skuggig skogsbacke, der han hade upptäckt en sorlande källa midt i en bergsskrefva. Hur vederqvickande var det icke för honom att få dricka af det friska vattnet, att bada sin panna och två sina händer deri! Han hade gått långt, gått hela natten, emedan han ville hinna fram till sitt mål. Dit var det ännu flera mil, men han hade fast föresatt sig, att det icke skulle dröja länge, innan han hade hunnit det.

Detta är således mina föräldrars älskade fosterbygd, den jord, som jag nu trampar och hvilar på, — sade den unge mannen och lät sina ögon med hänryckning ila öfver skogar, fält och kullar. — De hade rätt, då de sade, att Sverge är ett herrligt land; dock skall jag aldrig kunna glömma det sköna Florida, der jag för första gången skådade dagsljuset.

Han satt länge tyst och drömmande. Slutligen steg han upp och fortsatte vandringen.

Der låg den lilla landskyrkan, med murar vittrade af ålder, omkransad af hundraåriga lindar. Sådan hon nu var, hade hon stått der i sekler. Korset och spirorna skimrade som guld i morgonbelysningen, liksom äfven de fönster, på hvilka icke skuggan föll från träden.

Kyrkogården, som var skyddad af en låg stenmur, hade ett fritt och pittoreskt läge. Mellan grafkullarne utbredde sig en rik blomstermatta, der en mängd fjärilar kretsade omkring med guld- och purpurstänkta vingar.

Ställets tystnad och ensliga behag gjorde ett mäktigt

intryck på den unge vandrarens sinne. Han slog sig ned på en gammal graf, betäckt af en mossbelupen stenhäll, der icke ens en bokstaf numera kunde skönjas af namnet, som en gång blifvit inristadt till minne af den som förmultnade derunder.

Han löste af sig renseln, tog af sig hatten och satt nu barhufvad.

— Huru kunde *han* handla på detta sätt? — sade han sakta, knappt hörbart, för sig sjelf, — men frestelsen blef honom för öfvermäktig och han dukade under . . . Han var väl öfvertygad om, att jag var död, ty eljest hade han väl icke öfvergifvit mig på detta sätt . . . Jag skall dock förlåta honom och vi skola göra upp i godo med hvarandra utan strider. Ja, ja, så skall det bli . . .

Plötsligt spratt han till . . . han hade hört steg bakom sig, och i nästa sekund stod en gammal man, böjd af åren och med snöhvit hjessa, framför honom.

— Jag måste bedja er taga en annan plats, — sade han höfligt, — emedan en graf skall öppnas straxt bredvid denna.

— Och det är ni, som skall gräfva den? — frågade den unge mannen på bruten svenska.

— Ja, jag är dödgräfvaren här på platsen.

— En så gammal man?

— Åren äro väl icke så många, men bekymren ha varit desto flera. Ni tager mig kanske för att vara åttio år? Jag är dock endast sextio . . .

— I sanning jag det trodde . . . ni måste då ha genomgått mycket i edra dagar?

Den gamle dödgräfvaren nedböjde hufvudet, utan att svara.

— Ni märker säkert, att jag är en främling. Jag är alldeles obekant i trakten och känner ingen menniska. Jag ämnar mig till Thorsvik, som lär ligga fyra mil härifrån, men innan jag fortsätter min vandring, skulle jag gerna vilja hvila mig en stund och förtära något. Kan ni säga mig, hvar jag skulle kunna få detta?

— Om ni ingenting har deremot, så stig in till mig, —

dödgrävaren visade på en obetydlig stuga med torfbetäckt tak, som syntes icke långt ifrån kyrkogården. — Jag har blott en enda kammare att bjuda på, men den är kanske för ringa åt er? — han betraktade främlingens enkla dräkt, men tänkte inom sig, att man icke alltid får döma personen efter kläderna.

— Ingenting är för ringa åt mig, — svarade den unge mannen. — Jag är, som ni ser, blott en fattig vandrare, som kommer långväga ifrån, ja, så långt ifrån, att ni skulle häpna, om jag sade er det.

— Nog hör jag, att ni talar som en utländing, men ni kan väl icke på detta sätt ha färdats så långt.

— Deri har ni rätt . . . Men sedan jag kom på svensk jord, har jag oafbrutet vandrat.

— Men hvarifrån kommer ni då?

— Gissa!

Den gamle log och tänkte, att han skulle draga till med något som måste vara en omöjlighet.

— Hm, ni kommer väl icke från sjelfva Amerika heller?

— Ni har gissat rätt.

— Huru? — utbrast dödgrävaren, förvånad, och tog ett steg närmare främlingen. — Jag har gissat rätt, säger ni? Skulle ni verkligen vara från Amerika?

— Ja, det är sanning, jag skämtar icke, jag kommer från Florida.

— Från Florida? Min Gud, min Gud, huru besynnerligt! Dödgrävaren betäckte ansigtet med båda händerna och vaggade hufvudet fram och tillbaka.

— Ni tycks vara mycket öfverraskad? Har ni kanske varit i Florida?

— Nej, icke *jag*, men jag hade en son, som jag skickade dit, i förhoppning att han skulle kunna bryta sig en ny bana genom lifvet.

— Och han lyckades göra det, förmodar jag.

— Ack, tyvärr, nej! Men det är en lång historia och eftersom han är död, så kan jag berätta er den. Jag vet icke, men ehuru ni är för mig en främling, så har jag fattat förtroende för er, — den gamle tog hans hand,

tryckte den varmt och såg honom derunder in i de klara, trofasta, blå ögonen. — Kom, så gå vi — jag skall arbeta sedan, och gifve Gud, den allsmåttige, att det är den sista graf som jag öppnar!

De gingo tillsammans in i det lilla dödgräfvarebostället. Den enda kammaren, som fanns der, var tarfligt möblerad med de aldra nödvändigaste saker.

Smör, bröd, mjölk och ägg var allt som kunde bjudas främlingen, men han lät den enkla kosten sig väl smaka och tycktes icke vara bortskämd med läckerheter.

— Från Florida, från Florida, — mumlade den gamle dödgrävaren oupphörligt och derunder tårades hans ögon. — Ni har väl aldrig varit i S:t Augustine?

— Jag har varit der mångfaldiga gånger.

— Ni känner då kanske till den rike, svenske köpmannen derstädes?

— Blom, menar ni?

— Ja . . . han var min ungdomsvän.

— Jag kände honom icke personligen, men jag vet, hvem han är.

— Min son var hos honom. Hörde ni aldrig talas om Ewald Ring?

— *Ewald Ring?* — främlingen störtade upp, dödsblek, och hela hans kropp skälfdde. — Är ni hans far?

— Ja, olyckligtvis. Ni känner honom? Han har kanske äfven bedragit er?

— Besynnerliga ödets skickelse! — mumlade den unge mannen och sjönk åter ned på sin plats. — Nej, — tillade han högt efter ett ögonblicks begrundande, — jag känner honom icke, jag har aldrig hört talas om honom.

— Men hvarför visade ni denna sinnesrörelse, då jag nämnde hans namn?

— Det var af helt andra orsaker, hvilka ni kanske i sinom tid skall få veta. Men säg mig, om ni någonsin varit på Thorsvik?

— Jag har aldrig varit der och kommer helt visst aldrig dit. Jag har icke länge vistats i denna trakt. Jag vet ingenting mera om Thorsvik än hvad jag hört. Det

lär vara ett präktigt slott och egaren skall vara en ung man från Amerika...

— Kanske att han känner er son, — afbröt främlingen lifligt — Har ni aldrig tänkt på att få träffa honom?

— Hvad skulle det tjena till? Och hvilka underättelser skulle jag väl kunna få af honom om min son? Han är dessutom död.

— Är ni säker på det?

— Ja, jag har läst det i tidningarne och hans principal har skrivit till mig derom. Ser ni, jag gaf min son en sådan uppfostran, som jag trodde skulle lända till hans lycka; men han bedrog mig och vanärade sig sjelf genom många dåliga handlingar. Jag ruinerade mig för att skaffa honom öfver till Amerika, der han fick en förmånlig plats hos min ungdomsvän. Men äfven der blef han en lika stor usling. Efter att ha bedragit sin principal, rymde han, men Guds straff nådde honom förr än han trodde. Fartyget, hvarpå han hade lyckats få plats, förliste på engelska kusten och några fiskare funno hans lik på en klippa tillsammans med en stor hund.

— Men huru visste man, att det var *han*?

— Emedan de papper och bref, som man anträffade hos honom, intygade, att det var den förrymde Ewald Ring.

— Och ni är nu nöjd med, att han är död?

— Ja, Gud vare tack och lof, ty en hederlig meniska hade han aldrig kunnat bli. Han har haft lyckan i sin hand, men han har lättsinnigt kastat bort den. Han har lagt sin mor med sorg i en förtidig graf... undra därför icke på, att jag är en bräcklig gubbe, sorgerna härja fortare än tiden... Skam och vanära har min ende son dragit öfver mig och jag måste fly från en trakt, som var mig kär, och söka mitt torftiga bröd härstädes. Men jag skall icke tala mera om detta — hvad har ni väl med min sorg att skaffa? Hvila er nu, medan jag är borta och arbetar.

— Tack, jag skall stanna här till solnedgången...

— Har ni då så brådtom, unge man?

— Ja, men vi komma troligtvis att träffas många gånger. Jag ämnar stanna på Thorsvik.

— Har ni då bekanta derstädes, kanske anhöriga . . .

— Icke precis anhöriga . . .

— Ert namn? Jag har icke frågat, hvad ni heter, och ni har icke sagt mig det.

— Jag heter Georg Ljung. Mina föräldrar voro svenskar, som i sin ungdom flyttat öfver till Amerika, der jag är född.

— Ni har således aldrig förr varit i Sverige?

— Aldrig. Mina föräldrar äro döda och jag längtade att få se deras fosterland, som var dem mycket kärt.

— Ämnar ni stanna i Sverige eller återvända till Amerika?

— Jag vet ingenting bestämdt derom ännu. Härnäst, då vi träffas, kan jag måhända säga er det.

XVI.

Återblick.

Då Ewald Ring hade lemnat Arthur Grip ensam kvar på den kala, öde klippan, var han fullt öfvertygad om, att denne var död. Han tänkte likväl icke straxt på att begagna sig af det gynsamma tillfället för att uppträda i Arthurs namn och tillskansa sig dennes rättigheter; denna plan hade först mognat sedan han kommit till London och, efter att ha gjort slut på sina tillgångar, icke visste hvad han skulle taga sig till. Då, han stoppade sin plånbok i Arthur Grips rockficka, var hans afsigt dermed att leda bort alla spår från sig sjelf. De, som hittade liket, skulle tro, att det var Ewalds, och han skulle sålunda bli befriad från alla efterspaningar.

Några fiskare hade på aftonen samma dag, skeppsbrottet egt rum, fått sigte på den tjutande hunden och

derefter äfven upptäckt den liflöse Arthur Grip. De hade då burit den sednare ned i båten, fullt öfvertygade om att han var död, samt fört honom med sig i land. Han blef jemte några andra lik, som också blifvit uppfiskade efter den förfärliga tilldragelsen, inlagd i en sjöbod. Genom papperen i den plånbok, han bar på sig, fick man reda på, att han hette *Ewald Ring*. En lista på de skeppsbrutne lemnades åt ortens auktoriteter och en underrättelse infördes sedermera i tidningarne om hvilka de varit, som hade satt lifvet till under den gräsliga natten.

Den trogne hunden satt fortfarande qvar utanför sjöboden, der hans herre låg, och hans klagande, sorgliga tjut hördes vida omkring. Man hade väl på alla sätt försökt att locka bort det ädla djuret, men förgäfves, och ingen hade hjerta till att göra honom något illa. Mat och dryck bjödos honom välvilligt, men han försmådde allt — han tycktes heldre vilja dö med sin herre.

Natten kom, lugn och klar, med strålande stjernljus. Genom en springa på dörren till boden inträngde en månstråle och spred sig öfver golfvet. De kalla, döda kropparne lågo der orörliga, endast väntande på att bli jordfästade, men långt bort i vrån rörde sig något . . . var det icke ett af liken, som reste sig upp och drog en djup, lång suck?

— Hvar är jag? — hördes ett par skälfvande läppar hviska.

Det var Arthur Grip, som under ett helt dygn hade legat i ett slags dödlig dvala och som nu först åter vaknade till besinning. Han försökte stiga upp . . . han raglade och kröp fram öfver de döda kropparne, ledd af månstrålen, som visade honom, hvar utgången var. Han sköt upp dörren . . . den friska luften slog emot honom och han inandades den i fulla drag. Med ett språng hoppade hans trogne hund upp på honom, slickade hans händer och ansigte samt tjöt af glädje.

Ute på skäret stod en fiskarkoja. Arthur släpade sig dit med den tillgifne hunden vid sin sida. Men han förmodade icke uppnå dörren och klappa på. Kraftlös sjönk

han åter ned utan medvetande och låg der för andra gången som ett lik. Hundens klagan väckte invånarne i kojans ur deras sömn. Fiskaren kastade sin rock öfver axeln och skyndade ut. Der stod hunden bredvid sin herre och tjöt erbarmligt.

— Allsmäktige Gud! — utropade fiskaren, förskräckt, och böjde sig ned öfver Arthur. — Var det icke denne man, som vi hittade på klippan med hunden? Huru har hans lik kommit hit eller är han icke död? — Han fattade Arthur om ena handlofven för att känna efter, om pulsen ännu slog.

— Bedrar jag mig icke? Jag tycker, att han lefver... jag känner, huru pulsen slår, fastän matt. Halloh! — han sprang tillbaka till stugan, för att få hjälp. — Halloh! — ropade han ännu en gång, och stannade på dörrtröskeln. — Kom och bistå mig, Jack, att bära in en stackars, hjälplös människa!

Jack var fiskarens son, en yngling på aderton år. Han och fadern buro in Arthur i kojans, der de tillredde en bädd och gånv honom all möjlig omvårdnad. Hunden lade sig vid sin husbondes fötter och ingen kunde få honom derifrån.

Arthur Grip hade äntligen slagit upp sina ögon, men förvirradt och uttryckslöst. Han talade osammanhängande ord och blandade svenska och engelska om hvartannat. Han talade om sitt hem i Florida, sina aflidna föräldrar och de stora egodelar han hade att vänta sig i Sverige.

En tillkallad läkare förklarade, att den sjuke led af hjerninflammation, som han ådragit sig genom förkylning och öfveranstängning. På hans tillfrisknande tviflade läkaren mycket, och skulle han äfven komma sig igen, så var det att befara, att han aldrig mera skulle få sitt fulla förstånd tillbaka.

Veckor förgingo och den olycklige, sjuke Arthur Grip låg ännu bunden vid sitt plågoläger, fullkomligt medvetlös.

En dag skådade han plötsligt omkring sig och visade tecken till förvåning öfver, att han var omgifven af främmande föremål. Detta kom helt hastigt och oförberedt...

det var, som om fjäll hade fallit från hans ögon. Han tyckte, att allt i ett ögonblick hade blifvit så klart både inom och utom honom. Det minsta föremål i den lilla kammaren lyste som guld i solljuset, som föll in genom rutorna.

— Hvad har händt mig? — frågade han och såg på fiskarens hustru, som satt bredvid hans bädd för att vårda honom.

— Gud ske lof, att han kan göra en förnuftig fråga! — utbrast fiskarhustrun och knäppte andäktigt ihop sina händer.

— Hvem är ni? — frågade Arthur.

Qvinnan sade detta och berättade, huru han kommit i kojan och om det förskräckliga skeppsbrottet.

— Jag erinrar mig ingenting af allt hvad ni säger mig, — svarade Arthur, som var fullkomligt minneslös. — Ingenting . . . nej, ingenting minnes jag, — upprepade han, liksom för sig sjelf, och låg derefter tyst i flera timmar.

Då fiskaren och hans son hemkommo, lade hustrun två fingrar öfver sina läppar, till ett tecken att de skulle förhålla sig tyste, samt såg bortåt bädden.

— Håller han på att dö? — frågade fiskaren.

— Nej, han håller i stället på att qvickna till igen, — svarade hustrun och hviskade: — Han talade nyss . . . han gjorde mig åtskilliga frågor om, hvar han var och hvem jag vore? Tro mig, han kommer sig nog, — tillade hon, öfvertygad om sin sak.

Hon hade rätt: Arthur frisknade till, fast långsamt. Hela vintern förgick, innan han kunde röra sig ute i fria luften. Och då slutligen våren kom, kunde det icke blifva fråga om att han genast skulle lemna fiskarkojan, emedan han ännu var så klen, att han behöfde ytterligare tid på sig för att återhemta sina förlorade krafter.

Man kallade honom emellertid *Ewald Ring*, till hans stora förtrytelse, ty han sade sig heta Arthur Grip, hvilket man endast skrattade åt, troende honom vara något »rubbad», såsom läkaren hade spått att han skulle bli, om han komme på fötter igen. Det tjenade ingenting till att söka öfverbevisa honom med de papper, man funnit i hans plånbok,

att han var Ewald Ring — först blef han ursinnig och sade, att han icke kändes vid plånboken, att han påminde sig en främmande herre på det förolyckade skeppet, som hade detta namn, men slutligen tröttnade han att disputerä längre om saken, då han blott såg sig misstrodd, och förblef tyst och grubblande samt lät sig kallas vid det främmande namnet.

En gång hade han äfven talat om, att han hade ett stort arf efter en rik morbror att lyfta i Sverige, men hans åhörare sågo blott på hvarandra och skakade sorgligt menande på hufvudet. De voro fullt öfvertygade om, att det icke stod riktigt till med honom. Men Arthur var fullkomligt vid sina sinnens bruk: det var endast straxt i början efter sjukdomen, som han hade lidit af minneslöhet, men detta hade småningom gått öfver af sig sjelft. Han kände sig väl ännu svag till krafterna, men eljest fullkomligt frisk.

Det hände efter någon tid, att en svensk brigg ankrade utanför skären. Då Arthur Grip hörde talas derom, ville han nödvändigt ut till fartyget för att förfråga sig hos kaptenen, om denne ville taga honom med, ifall resan gällde Sverige. Fiskaren måste slutligen låta honom få sin vilja fram.

Kaptenen, som var en trefflig och genomhederlig man, mottog den unge mannen på det vänligaste sätt.

— Jag har råkat ut för en olycka, — sade Arthur åt kaptenen. — Jag var med på »Atlantic», som förläste här förra hösten under en stormig natt, — fortfor han. — Jag hittades på en klippa med min hund, — han hade hunden med sig och klappade nu denne på hufvudet, — och man tog mig för död. Jag kom dock åter till sans, men insjuknade straxt derpå i en svår sjukdom, ådragen af det kalla badet och den öfveransträngning jag gjorde för att rädda mitt lif. Jag har vistats här hela vintern och vi ha nu Maj. Ni kan lätt föreställa er, kapten, huru dödande lång denna tid varit för mig och huru det känts att vara bunden vid en plats, der man icke kunnat göra någon nytta hvarken åt sig sjelf eller andra.

Samtalet fortsattes till ömsesidig belåtenhet. Arthur sammanträffade flera gånger med den svenske kaptenen, som hade fattat tycke för honom och hjertligt skrattade åt, att man ville anse honom för galen, därför att han blifvit utsatt för ett påtagligt bedrägeri af Ewald Ring.

— Ah! — utbrast kaptenen plötsligt, — jag erinrar mig nu, att jag nyligen läst i tidningarne om en ung arftagare från Amerika, som genom en slägtings död kommit i besittning af en stor rikedom i Sverige. Jag kommer nu ihåg namnet... ah, jag kommer ihåg allt: han hette Arthur Grip och var från Florida.

— Min Gud, kan detta vara möjligt! — utbrast Arthur bleknande. — Då har han, denne Ewald Ring, som jag träffade tillsammans med på »Atlantic», gifvit sig ut i mitt ställe. Jag förstår nu fullkomligt hans bedrägeri med utbytet af plånböckerna. Det var icke blott mitt namn han ville åt, utan äfven mitt arf. — Och Arthur berättade för kaptenen allt hvad han visste om Ewald Ring, det vill säga, hvad denne hade berättat om sig sjelf. — Hur skall jag nu kunna bevisa min identitet, då han tagit alla mina papper? Jag eger endast en medaljong med min mors porträtt och som jag bär vid mitt hjerta.

— Denne skurks bedrägeri kan lätt bli avslöjadt, — sade kaptenen efter ett kort begrundande. — Man kan ju skaffa sig närmare underrättelser om honom från hans principal i S:t Augustine. Han sade ju, att det var derifrån han kom.

— Ja, och att han varit hos honom i sju år.

— Saken blir då icke så svår att reda. Jag skall försöka att hjälpa er...

— Seglar ni icke tillbaka till Sverige, kapten? — frågade Arthur häftigt.

— Nej, jag får icke återse Sverige förr än om två år. Jag har nyss fått order att göra en långresa med briggen för ett handelshus räkning och jag hinner icke tillbaka förr.

— Och jag som trodde, att ni skulle återvända till Sverige! Jag hoppades, att ni skulle taga mig med er.

Jag är utan penningar och allt . . . jag olycklige! — Arthur var förtviflad.

— Unge vän, jag skall bistå er, så mycket jag kan. Jag är fullkomligt öfvertygad om, att ni varit uppriktig mot mig, och jag vill därför låna er tusen riksdaler, så att ni kan reda er.

— Huru skall jag kunna tacka er, kapten! — Arthur tryckte sin nye väns hand och prisade Gud i sitt hjerta, som sändt kaptenen till hans hjälp. — Jag skall redligt återbetala er, — tillade han.

— Och vi träffas på Thorsvik, ty ni skall nog kunna göra er rätt gällande, fast saken nu ser mörk ut, — sade kaptenen.

Arthur bekom sålunda medel att resa till Sverige, sedan han först med en hederlig penningegåfva hade belönat det redliga fiskarfolket för deras välgerningar mot honom.

Då han kommit på svensk jord, beslöt han genast att vandra till Thorsvik. Det var många mil dit och flera veckor gingo således om, innan han hann målet. Sin hund hade han naturligtvis icke kunnat skilja sig ifrån. Men ett missöde hade hänt denne på vägen; det stackars djuret hade icke långt från den plats, der Arthur sammanträffade med Ewalds far, vid ett öfverdådigt hopp öfver en gärdsgård brutit ett ben så illa, att han icke längre kunde följa sin husbonde. Gästgifvaren i trakten, som var en stor djurvän, lofvade att vårda hunden och skicka honom till Thorsvik eller behålla honom tills det behagade hans herre att hemta honom.

Arthur hade icke åt någon annan än kaptenen anförtrott sin historia om, hvem han var. Han hade nämligen beslutat att göra så litet buller som möjligt af saken och att söka i godo komma till rätta med Ewald Ring, hvilken han ju på sätt och vis hade att tacka för räddningen af sitt lif. Någon förklaring kunde ju alltid finnas upp . . . ett misstag, en namnförveckling m. m., kunde ju hafva blifvit begången. Ewald skulle nog, då han såg sig upptäckt, nöja sig med en penningsumma. Så resonerade

Arthur Grip i sitt ädelmod och antog därför tills vidare namnet *Georg Ljung*, som han händelsevis under sin vandring hade läst på ett litet barns graf inne på en kyrkogård.

XVII.

Hvem var hon?

Innan Arthur Grip lemnade dödgräfvarens hem, hade han kommit på en idé, som han genast utförde.

— Jag har lust att pröfva, — tänkte han, — om Ewald Ring känner igen mig. Troligen gör han det icke. Sjukdomen har ju förändrat mig så mycket, att jag knappast känner igen mig sjelf, — han kastade en flyktig blick i spegeln på väggen och strök håret från sina insjunkna tinningar. — Hur mager, hur eländig har jag icke blifvit! Om jag skulle göra mig ytterligare oigenkänlig och säga honom, att jag blifvit skickad från Arthur Grip, att denne icke är död, såsom han tror, utan har reda på hans bedrägeri, men förlåter honom och ingenting högre önskar än att i godo få göra upp med honom? Ja, ingen fiendskap, intet hat, ingen hämnd! Det var ju han, som uppehöll mina sjunkande krafter, då jag var på väg att förgås under den stormiga natten, han, som med sin starka arm höll mig qvar på klippan... Jag skulle nu ha varit död, om icke han hade bistått mig. Må jag också därför vara skonsam och icke döma honom för strängt.

— Jag vill närmare lära känna denne Ewald Ring och jag skall göra det bättre, om jag kommer obekant och under mitt antagna namn. — Härvid tog Arthur fram en ask, i hvilken han hade sina ritmaterialier — ty han sysselsatte sig stundom under sin vandring med att afteckna de

vyer, som anslogo hans skönhetssinne — öppnade dess lock och betraktade innehållet. Han tog ett stycke af något mörkt färgämne, upplöste det i vatten och insmorde sedan dermed sitt hår, som derigenom fick en glänsande svart färg. Hans skägg, som han låtit växa efter sjukdomen — han hade aldrig förr begagnat skägg och bar icke något sådant, då Ewald träffade honom — blef också färgadt, och hela hans utseende blef nu så förändradt, att han var alldeles oigenkänlig.

Dödgrävaren, som öfverraskade honom under denna färgningsprocess, stannade häpen i dörren och stirrade på främlingen.

— Jag undrar icke på, att ni förvånar er öfver mig, men ni får ej tro, att jag gjort detta för att bedraga någon. Jag tänker endast roa mig litet med en viss person, som jag vill öfverraska på Thorsvik.

— Han måtte vara en besynnerlig kurre, den der, — tänkte dödgrävaren. — Jag undrar just, hvem han egentligen är . . . Ja, herre, — sade han högt, — om ni vill göra er oigenkänlig, så har ni fullkomligt lyckats deri.

I solnedgången tog Arthur afsked af dödgrävaren och yttrade, att denne snart skulle få återse honom, men i »förändrade omständigheter». Han lofvade tillika att skaffa den gamle lugn och ro för hans återstående dagar, befria honom från hans mödosamma arbete och försätta honom i en lyckligare ställning, ty det var hans högsta önskan att hjälpa sina olyckliga och lidande medmenniskor, *och hjälpa kunde han.*

— Hvem kan han vara . . . hvem? — upprepade dödgrävaren, allt mera nyfiken, och stod länge och såg efter honom, tills han försvann i en krökning af vägen.

Arthur vandrade helst om nätterna. Han älskade dessa ljusa, nordiska sommarnätter med sin frid och sin svalka och han tyckte, att han då kunde gå både lättare och längre.

Allt närmare och närmare kom Arthur sitt mål — Thorsvik. Ännu en natts vandring — och han stod i dagbräckningen utanför grindarne till Arvidsnäs. Der tvär-

stannade han och lutade sig mot staketet, för att se in i trädgården, hvarifrån de daggbestänkta blommorna spridde sin ljufva doft och der en sakta vind spelade i trädens kronor.

Arthur dröjde ännu en stund vid Arvidsnäs, ströfvade sedan omkring i den vackra trakten och kom slutligen in i en skogsdunge, der från spetsen af en brant kulle öppnade sig en vidsträckt utsigt öfver sädesfält, ängar och löfomkransade höjder, öfvergjutna af morgonsolens ljusflöde. På föga långt afstånd syntes en tornbeprydd slottsbyggnad framskynta vid stranden af en speglande vik.

— Männe detta är Thorsvik? — sade Arthur och knäppte af sig renseln. — Huru som helst, är denna trakt mina älskade föräldrars fosterbygd — vare den välsignad!

Han kastade sig ned i gräset i den djupa skuggan, som föll ifrån trädet bredvid. Han låg och tänkte på sin mors sorgliga lif, huru hon uppoffrade allt för att vara sin kärlek trogen och huru hon höll ut ända in i det sista... Slutligen slöt han sina ögon, han var trött och sömnen öfverväldigade honom.

Då Arthur vaknade, stod solen högt på himmelen. Han spratt till, reste sig upp och strök sitt färgade hår från pannan.

— Jag har sofvit bort halftva förmiddagen, — sade han. — Denna hvila gjorde mig dock godt.

Men plötsligt drog han sig sakta tillbaka, stod orörligt stilla och kände sitt hjerta slå med ökad fart. Han hade fått syn på någonting, som alldeles förbländade honom. Han tyckte sig aldrig ha sett någonting så skönt förr... var det en mensklig varelse, detta lätta, luftiga, fina väsen, som mera framsväfvade än gick öfver gräset nedanför kullen, der han stod. Hon var verkligen hänförande att skåda. Hon bar en klädning af något hvitt, genomskinligt tyg med gröna silkesränder. Hennes hufvud var bart, ty hon höll den lilla, med en blomsterqvist prydda halmhatten i sin hand, och hennes böljande lockar, som fladdrade för vinden, gnistrade och lyste som guld. Huru späd, huru

liten hon var . . . hon kom, som om hon ämnade gå honom till mötes, och ändå såg hon honom icke.

Slutligen sjönk hon ned i gräset, alldeles vid foten af kullen, uppgaf en djup suck och strök håret tillbaka med de fina fingrarne, så att den hvita pannan blef helt och hållet synlig.

— Ah! — hörde Arthur henne utropa med en röst darrande af smärta. — Det bittraste har då kommit . . . för mig återstår nu ingenting annat än . . .

Derefter kastade hon hufvudet tillbaka, suckade ännu en gång och sänkte så åter sin panna.

Hon satt länge på detta sätt och Arthur försjönk i allt djupare beskådning af henne.

— Hon lider, — tänkte han och såg, huru hennes fina väsen skälfdde. — Hon lider . . . och är dock så skön, — tillade han.

Ändtligen fattade han mod och gick ned för kullen fram till henne. Han stannade på ett visst afstånd och gjorde en vördnadsfull bugning.

— Förlåt, — stammade han, — men jag är en främ- ling här i trakten och passar därför på tillfället för att få veta, om det är Thorsvik, som synes der borta?

Den unga flickan såg med någon förvåning på den främmande och lade märke till hans utländska brytning, men hon steg icke upp, utan bejakade blott hans fråga. Han skulle ha velat göra henne några flera frågor, men det var någonting i hennes sätt, som förmådde honom att skyndsamt draga sig tillbaka med en lätt bugning. Han gick därför, utan att se sig om . . . han gick med en skälfvande rörelse i sitt hjerta, som han aldrig förr förnummit, och hvart han såg, framträdde hennes bild så lifligt för hans ögon: än syntes hennes ansigte, omstråladt af lockarnes guld, se ned på honom från det ljusa molnet i det blå, än tyckte han sig se hennes ögon lysa som tvänne klara stjernor genom trädens täta, doftande löfverk, och än tyckte han, att det var hon som hviskade, då vinden drog förbi.

— Aldrig har någon qvinlig varelse gjort detta intryck

på mig, — sade han sakta till sig sjelf och stannade midt på vägen. — Hvem var hon? Hvem kunde hon vara? — upprepade han oupphörligt.

Han erinrade sig hafva hört talas om, att det fanns en kärlek, som blixtsnabbt kunde uppstå, men ändock blefve bestående för hela lifvet. Han hade icke trott derpå — han hade skrattat — men nu log han icke längre deråt, ty han älskade den okända från första ögonblicket han såg henne. Huru tyckte han icke, att hans lif hastigt hade förändrats: det hade förut varit tomt och öde, sedan de kära föräldrarne gått bort ifrån jorden; men nu hade det blifvit på en gång så fullt, så öfversällt... några minuter hade försatt honom i ett tillstånd af den gränslösaste lycka. Han visste icke, hvem hon var, om han ens egde rättighet att älska henne... han kände sig lycklig endast i sin egen tillbedjan af henne, och det var honom nog tills vidare.

— Så har jag alltid drömt mig den flicka, jag en gång skulle komma att älska, — hviskade han. — Ljuf, god och mild, ty det måste hon vara, då hon eger sådana ögon, ett sådant uttryck af en engel!

Ändtligen befann han sig vid Thorsvik. Hans blickar sväfvade beundrande öfver hvarje föremål, som mötte honom, och han häpnade öfver de dyrbara parkanläggningarne, de präktiga statyerna, som skymtade fram mellan häckarne, och den spelande fontänen med sin marmorbassin. Han närmade sig slottet... de höga portarne stodo uppslagna och Arthur kunde se in i vestibulen, hvars prakt helt och hållet förbländade honom,

— Och detta allt är mitt! — tänkte han och log. — *Mitt*, — upprepade han, — och *hennes*, om hon en gång vill bli min maka, — tillade han och drömde åter om den okända, guldlockiga mön.

Han sköt upp de tunga jerngrindarne och steg in på den krattade sandgången. Hur besynnerligt föreföll det honom icke att komma på detta sätt till sitt ärfda gods! Han tänkte derpå och betraktade med ett smålöje sina enkla kläder och dammiga stöflar. Om han haft lust der-

till, hade han ju kunnat infinna sig åkande i en präktig vagn och uppträda såsom herre och husbonde, i stället för att nu komma såsom en simpel vandrare. Han hade kunnat med maktspråk genast göra sina rättigheter gällande — men han var för ädelmodig och storsinnad dertill. Han tyckte, att han var skyldig sitt lufs räddare någon tacksamhet — denna tacksamhet bevisade han nu.

Af en händelse hade den gamle intendenten fått se den främmande nalkas slottet. Han gick honom till mötes och frapperades — han visste icke sjelf hvarför — af det bleka, vackra ansigtet med de blåa drömmande ögonen, som fästes på honom med ett så öppenhjertigt uttryck.

— Hvem söker ni? — frågade intendenten vänligt.

— Egaren till detta präktiga slott, — svarade Arthur med ett besynnerligt leende.

— Han vistas för närvarande icke här, utan på en af sina andra egendomar, der han tillbringat hela vintern.

— Det var rätt ledsamt, — Arthurs ansigte syntes uttrycka en felslagen förhoppning. — Jag har gått mycket långt endast för att få träffa honom.

— Ert ärende är då angeläget?

— Ja...

— Men ni kan ju skriva till herr Grip eller resa till honom, om saken är af vigt.

— Nej, jag stannar hellre här, om jag får, tills han återkommer: Hur snart väntas han hem?

— Han kan väntas hvarje dag, — svarade intendenten, som, i likhet med den unga flickan i skogsdungen, fäste sig vid främlingens utländska brytning. — Jag har alldeles nyss bekommit bref från honom, hvori han underrettar mig, att han med allra första ämnar sig tillbaka till Thorsvik. Om ni vill stanna tills han kommer, kan ni få bo i inspektorsbyggningen.

— Det är mig likgiltigt, hvar jag bor, — svarade Arthur och log med ett egendomligt uttryck, hvilket icke undgick intendenten.

— Är ni bekant med herr Grip? — frågade han och betraktade forskande den unga mannens ansigte.

— Ja, något, — svarade Arthur.

— Kanhända ni kommer från Amerika och derstädes har gjort hans bekantskap?

— Ni har gissat rätt, jag kommer verkligen från Amerika, men jag har icke der gjort hans bekantskap; jag sammanträffade med honom under hans öfverresa till Europa från Florida. Jag har ju den äran att tala med intendenten på stället, förmodar jag?

Den tilltalade bejakade naturligtvis frågan. Arthur funderade några ögonblick... han tänkte på, om intendenten hade qvar det bref, som han skrivit till honom från Florida, och han undrade, huru Ewald Ring hade kunnat reda sig, då hans handstil måste vara olika.

Arthur hörde nu bullret af en vagn, som närmade sig. Ett elegant åkdon stannade utanför de höga jerngrindarne. En ensam dam satt vårdslöst lutad mot vagnsdynorna, men icke förr än hon hade fällt ihop den lilla rosenfärgade parasolletten, såg han, att det var *hon*... *hon*, den okända i skogsdungen.

Arthur grep häftigt om intendentens arm.

— Hvem är detta fruntimmer? — frågade han.

— Herr Grips fästmö, fröken Hillevi Stålhane.

— *Hans* fästmö, denna unga, förtjusande flicka? — Arthur talade med skälfvande stämma. — Och han tänker kanske snart gifta sig med henne?

— Mycket snart, efter hvad jag tror, — svarade intendenten, förvånad öfver den unga mannens sinnesrörelse.

Arthur drog sig icke tillbaka, utan stod qvar, fångad på samma plats, för att ännu en gång få se henne, hvilken han nu trodde älska denne bedragare, som stulit hans namn och arf. Han såg, huru intendenten skyndade emot henne och hjälpte henne ur vagnen. Nu kom hon... hennes luftiga, böljande klädning snuddade mot hans ben, ty han stod nära nog midt på sandgången och gick icke åt sidan. Hillevi kastade en flygtig blick på honom och igenkände honom mycket väl. Han uppsnappade denna blick... hvilket strålande ögonpar! Af en händelse tappade hon det bref, som intendenten lemnat henne, straxt hon

hade stigit ur vagnen. Det var från Ewald Ring... Arthur böjde sig blixtnabbt ned, tog upp brevet och kom i det samma att se på utanskriften, hvilken såg ut, som om den varit skriven af hans egen hand. Han stirrade så länge på brevet, att Hillevi slutligen räckte fram sin hand för att få det. Utan ett ord lemnade han det från sig.

— Det är fullkomligt min stil, — tänkte Arthur. — Han har efterapat den, för att helt och hållet sätta sig i mitt ställe. Han är uslare, än jag trodde honom vara.

Arthur Grip stod ännu kvar och såg, huru Ewald Rings fästmö, den unga, sköna flickan, gick eller rättare sväfvade uppför slottstrappan och försvann i vestibylen med intendenten. Föga anade de, hvilken de hade lemnat efter sig på sandgången, honom, åt hvilken de icke egnade ett ögonblicks tanke.

XVIII.

Midsommaraftonen.

Ändamålet med Hillevis besök på Thorsvik samma dag, Arthur Grip hade sett och talat med henne i skogsdungen, var egentligen att underrätta fru Sterner om, att det med så mycken spänning väntade lilla barnet på Arvidsnäs hade denna morgon skådat dagens ljus. Det var midsommaraftonen, som alltid är en glädjedag på landet, och till råga på majorens fadersfröjd var det en *gosse*, som Virginia hade skänkt honom, således en annan liten Birger, som icke blott skulle ärfva den aflidnes namn, utan äfven inträda i alla dennes rättigheter. Det var tanken härpå och huru hon numera blott skulle intaga andra rummet i faderns hjerta, som hade uppskakat Hillevi och satt alla hennes egoistiska känslor i en så häftig rörelse.

Fru Sterner mottog å sin sida den viktiga nyheten med bleka läppar, hopbitna tänder och händerna krampaktigt knutna mot bröstet. Hon sade knappast ett ord, utan sjönk ned på en stol och torkade de frambrytande svett-dropparne från sin panna.

Arthur Grip hade emellertid blifvit anvisad ett litet gäst-rum i inspektorsbyggningen. Intendenten hade väl gjort ett par försök att få veta hans ärende, men det hade icke lyckats den gamle hedersmannen, hvars nyfikenhet i hög grad blifvit retad, att få något ur den »tyste och hemlighetsfulle främlingen».

Då Arthur, som från sitt fönster hade åskådat Hillevis afresa, hvilat upp sig efter sin vandring, gick han ut senare på dagen, lockad af de muntra, sorlande röster som nådde hans öra. På den öppna platsen framför inspektorsbyggningen fann han arbetsfolket, män och kvinnor, högtidsklädda och med löfqvistar i hattarne. Han erinrade sig då först, att det var midsommarafton. Han betraktade det glada, hurtiga folket och lyssnade till deras tal om att gå till Arvidsnäs och dansa omkring midsommarstången. Och så bar det af — i spetsen gingo två spelmän och filade på fiolerna en gammal välbekant marsch. Arthur följde ett långt stycke efter... äfven han ville gå till Arvidsnäs, för att kanske ännu en gång få se skymten af henne, hvars bild han förgäfves sökte förjaga.

Straxt utanför trädgården på Arvidsnäs var en hög midsommarstång upprest, klädd med kulörta vimplar, blomsterkedjor, färgade och förgyllda ägg, som på sina trådar vajade fram och tillbaka för vinden. Tvänne löfklädda tuñnor, med uppåtvända bottnar, voro placerade vid ena ändan af dansplanen och på dessa stodo spelmännen. — Ett, tu, tre! — räknade de och så drogo de stråken öfver strängarne och stampade takten till en liflig polska.

Mycket folk var församladt och dansen började med största munterhet och fröjd.

Arthur kastade sig ned i gräset på en kulle ej långt från dansstället. Några träd stodo skyddande framför honom, så att han mellan deras stammar kunde betrakta folk-

lifvet, nedanför. Dock sysselsatte han sig icke länge med detta brokiga skådespel; han tillslöt sina ögon för att tänka på *henne*.

— Hon älskar honom och vet icke, hvilken bedragare han är... han skall göra henne olycklig, — mumlade Arthur, — skam och vanära skall han draga öfver henne för hela lifvet. Men jag skall blotta honom... jag skall säga henne *allt*; hon skall lida deraf, hon skall kanske känna sig förkrossad, men hon måste afsky denne man, som med falskhet och list nästlat sig in i hennes unga, oskyldiga hjerta... Kanhända skall hennes sinne sedan vända sig till mig... Ah, jag dåre, — tillade han efter några ögonblicks begrundande, — hur skulle hon väl kunna älska mig, då hon är fästad vid honom? Säkert är hon en af dessa qvinnor, hvilkas kärlek och tillgifvenhet ingenting i verlden kan rubba. Om jag upptäcker hennes trolofvades brottslighet, skall hon kanske likafullt vilja tillhöra honom, följa honom i landsflykt och vara lycklig med honom, så stor skurk han än är. Sådana qvinnor finnas... och utan tvifvel tillhör hon detta slag.

I detsamma upplyftade han ögonen och såg, huru nedanför på ängen föremålet för hans tankar sväfvade fram öfver dansplanen med sin ljusa, fladdrande klädning och sitt guldkimrande hår. Hon höll en annan, ung flicka under armen, och efter dem kommo tvänne herrar, hvilka han antog vara deras fäder.

Arthur höjde sig på armbågarne, för att riktigt kunna frossa i åskådandet af sitt ideal.

Major Stålhane hade fått besök af en närboende granne med sin dotter, vid samma ålder som Hillevi. De båda flickorna gingo för att se på dansen kring midsommarstången, och deras fäder följde efter, i glädtigt samspråk med hvarandra.

Major Stålhane hade icke på länge sett så lycklig och nöjd ut. Hans käraste förhoppning hade ju ock gått i fullbordan: hans hustru hade gifvit honom en son — och det i daggryningen på sjelfva midsommaraftonen. Lyckönskningar hade kommit från alla grannarne och en och

annan af dem hade sjelf infunnit sig för att betyga majoren sin glädje öfver den lille fideikommissariens ankomst till verlden.

Då Hillevi med sitt sällskap aflägsnade sig från dansplatsen, steg Arthur äfven upp. Det var en oemotståndlig känsla, som dref honom att på afstånd följa den unga flickan i hennes spår. Och då hon försvunnit genom trädgårdsgrindarne, smög han sig efter, tyst och obemärkt. Han drog sig dock snart bakom en häck, der han icke kunde bli sedd, men sjelf bemärka allt hvad som tilldrog sig på trädgårdsgången.

Hillevi uppgaf plötsligt ett glädjerop och skyndade med utbredda armar mot en man, som kom emot henne. Arthur igenkände genast i denne Ewald Ring, — Ewald, som oväntad i detta ögonblick hade kommit tillbaka och genast hade uppsökt sin fästmö, för att bli först af henne välkomnad. Arthur såg, huru öfversäll och lycklig Ewald tryckte henne till sitt hjerta, huru han kysste hennes panna och smekte hennes sköna, gyllene hår. Arthur såg allt detta med hjertat sammankrympt af smärta. Han såg, huru Hillevi blickade upp mot sin trolofvade förtroendefullt och, såsom han tyckte, med en engels uttryck. Hon lade sin arm i hans och båda gingo gången framåt till boningshuset, förtroligt hviskande, och hon lutade ibland sitt täcka hufvud mot hans axel.

— Hon tillhör honom helt och hållet, — hviskade Arthur. — Må hon då bli lycklig! . . . för hennes skull vill jag uppoffra *allt!* Hon har räddat honom . . . jag skall ingenting förråda, han skall få behålla hvad han stulit från mig och ingen skall få en aning om, hvem jag är. Ack, — tillade han i sin svärmiska, uppoffrande känsla, — hvad eger lifvet mera för värde, då jag icke kan bli älskad af henne!

Arthur Grip hörde till dessa menniskor, som älska häftigt, passioneradt, och som skulle kunna offra sitt lif för sitt ideal. Han hade ingen närmare bekantskap med denna unga flicka, som så ögonblickligt hade intagit hans hjerta; men han kände icke desto mindre, att han lidelse-

fullt älskade och tillbad henne, och att denna allt förtärande kärlek skulle lika visst blifva hans *sista*, som den var hans *första*.

Han beslöt fullt och fast, att för hennes, den okändas, lycka offra alla de rättigheter, som på ett så skändligt sätt blifvit honom frånröfvade. Om det finnes en ädel och sublim kärlek på jorden, så var det hans! Och denna flicka, hur litet var hon ej dock värdig densamma!

Arthur hade sjunkit ned i gräset bakom häcken. Han låg länge och grubblade på, hvad han nu skulle taga sig till, för att åtminstone kunna stanna i den älskades närhet. Då hördes plötsligt några röster, som närmade sig. Arthur kunde se genom en öppning på häcken, att det var samme herrar, som hade följt de båda flickorna till dansplatsen.

— Om jag visste någon pålitlig person, — yttrade major Stålhane, — som ville sköta min inspektors plats under den tid han ligger sjuk? Skulle han dö, blefve han oersättlig, — tillade majoren sorgset, — men jag vill hoppas på en lycklig utgång. Frågan är nu blott, på hvad sätt jag skall finna en bra och hederlig karl, som kan pålitligt fullgöra hans åligganden.

Då Arthur hörde detta, fick han en hastig ingifvelse.

— Jag skall bli den mannen, — tänkte han och sprang upp.

Han skyndade fram till majoren, som betraktade honom med förvåning. Arthur kände, huru han rodnade...

— Jag har af en händelse hört hvad som yttrades, — sade Arthur ödmjukt, ty majoren ingaf honom en vördnadsfull känsla. — Jag är en främling och mitt namn är... mitt namn är Georg Ljung, — stammade han. — Jag kommer från Amerika, från Florida, och har i hela mitt lif varit jordbrukare. Jag tror, att jag skulle kunna vara er till tjenst, om ni ville antaga mig.

Majoren gick honom närmare och betraktade forskande hans bleka ansigte med det mörka håret och skägget, hvilkas verkliga färg han naturligtvis icke kunde ana.

— I sanning, ni förvånar mig mycket, unge man, — sade han. — Kommer ni verkligen från Amerika?

— Ja, svarade Arthur och slog ned sin blick. Han ville undgå alla vidare frågor och han kände sig därför något besvärad.

— Hvad har fört er hit till orten?

— Ingenting annat än min vandringslust. Jag har aldrig varit i Sverge förr, men mina föräldrar voro svenskar och öfverflyttade i sin ungdom till Amerika. De äro nu döda . . . jag längtade att få se deras fädernesland och jag har funnit det herrligt och beslutat mig för att stanna qvar här.

Arthur Grips hela väsen slog genast an på majoren. Han vände sig till sin följeslagare och yttrade sakta några ord till denne, som nickade bifallande.

— Om ni verkligen har lust, så kan jag antaga er på en tid, och jag får då tillfälle att se, huru ni sköter er. Min inspektor har häftigt insjuknat och ni kommer därför, som om ni vore kallad, — majoren lade vänligt sin hand på Arthurs axel och tillade: — Ni vet troligtvis icke, hvem jag är? Jag är major Stålhane, egare till detta ställe, som heter Arvidsnäs.

— Stålhane, — upprepade Arthur i tysthet, — *hon* hette ju Stålhane . . . han är således hennes far. Hvilken lycka . . . jag skall då få se henne hvarje dag!

Majoren följde Arthur till inspektorsbyggningen och anvisade honom de rum, han skulle bebo. Inspektorens hushållerska, en äldre, fryntlig fru, mottog den unge mannen välvilligt, men var icke litet nyfiken att få veta, huru majoren så hastigt hade kunnat få fatt i honom.

Arthur kände sig glad till sinnes vid tanken på den uppoffring han gjorde för den okända flickan, som han älskade.

— Hon skall bli lycklig, hon skall bli lycklig, — upprepade han oupphörligt för sig sjelf. — Jag är ung, jag kan arbeta . . . måhända skall hon en gång få en aning om, huru innerligt jag älskar henne!

Ewald Ring hade samma dag anländt till Thorsvik. Han var nu fullkomligt återställd och då fru Sterner underrättade honom om den lille fideikommissariens födelse, befallde han straxt kusken att köra till Arvidsnäs.

— Jag behöfver icke nu frukta för ett möte med Virginia, — tänkte han jublande. — Veckor skola förgå, innan majoren tillåter henne vistas ute eller mottaga några visiter. Och sedan, när vi träffas, skall jag nog binda hennes tunga, så att hon icke ens med en blick skall våga förråda mig. Ah! hvad jag välsignar detta barn, hvarpå hela min lycka och framtid bero.

Hillevi kände väl djupt, att hon icke älskade eller någonsin skulle komma att älska Ewald, den föregifne arftagaren; men hon tänkte dock icke ett ögonblick på något annat än att bli hans hustru, för hans rikedomars skull och för det praktfulla, lysande lif hon skulle få föra på Thorsvik. Derfor mottog hon honom så innerligt gladt, ty nu behöfde ju bröllopet icke längre uppskjutas. Den lycklige fästmannen talade om det vackra, dyrbara tyg, han sjelf hade utvalt till brudklädningen. Det hade blifvit direkte införskrifvet från Paris och var af hvit atlas med fina qvistar på dess botten, broderade i guld. Denna bruddrägt skulle icke komma att stå under en furstinnas, om man dertill lade alla de dyrbara smycken, hon skulle bära på denna högtidsdag.

Hillevis ögon strålade, hennes kinder fingo en högre färg och hennes hjerta klappade våldsamt af glädje. Hennes fåfänga hade ändtligen blifvit tillfredsställd. Med förtjusning, med hänryckning tryckte hon sig intill denne falske bedragare och för första gången kysste hon honom af egen ingifvelse. O, hvad offrade hon icke för hans stulna rikedomars skull! Huru litet anade hon, att denne främling, som hennes far nyss hade antagit i sin tjenst, höll hennes lycka i sin hand, denne man, som hon helt flyktigt betraktade sednare på qvällen, då majoren stod och talade med honom vid orangeribyggnaden. Hillevi hörde, huru majoren ville, att han skulle stiga in i salongen, men huru han afslog detta på det bestämdaste, men artigaste sätt.

Ewald försökte att visa sig till sin fördel, för att göra ett godt intryck på sin blifvande svärfar. Han frågade med deltagande efter den unga grefvinnans helsa och uttalade sin innerliga önskan att få se den lille fideikommissa-

rien. Majoren kände sig smickrad i sin fadersstolthet. Han gick sjelf efter sin son och bar ut honom på en kudde, garnerad med broderier och spetsar. Den lille gossen sof... en slumrande engel, icke anande, hvilken infernalisk plan denne man hade, som nu böjde sig ned öfver honom för att betrakta hans oskuldsfulla ansigte.

XIX.

Halima.

I den unga grefvinnans rum på Arvidsnäs voro gardinerna nedsläppta, så att dagsljuset helt och hållet utestängdes. Majoren tillbringade all den tid han hade ledig vid Virginias bädd och visade henne de största prof på sin innerliga kärlek.

Gamla Sara hade tagit den nyfödde i sin vård. Hon var mycket barnkär och var alldeles betagen i den lille gossen. Barnet var väl svagt och spädt, men hade dock hittills icke röjt något oroande tecken, som kunde antyda sjuklighet. Skulle en amma antagas? Derpå hade man visserligen tänkt, men Virginia beslöt slutligen att sjelf amma sitt barn, något som mycket höjde henne i hennes makes ögon, ty var icke detta en pligt, som ingen sann mor borde undandraga sig. Virginia hade heller aldrig tänkt att göra det — dertill var hon för mycket *verklig qvinna*. Men hvad hon i stället tänkte på, var att få någon god och pålitlig sköterska. Gamla Sara finge hon icke längre behålla, emedan hon visste, att Hillevi skulle taga henne med sig till Thorsvik.

— Arvid, — yttrade Virginia en dag till majoren, som i en ländstol satt bredvid henne, — jag grubblar

mycket öfver, hvem jag skall antaga till vår lille gosses sköterska?

— Den saken skall väl på något sätt låta arrangera sig, — svarade majoren och böjde sig ned öfver henne, för att trycka en sakta kyss på hennes kind.

— Jag var en gång ute och åkte med Hillevi, — fortfor Virginia, — och vi träffade då på en ung flicka, som Hillevi påstod icke skulle vara riktigt klok. Sjelf försäkrade hon, att hon icke var tokig, och för min del kunde jag ej heller finna något galet hos henne. Hon sade sig bo i klosterruinen. Jag talade med henne en stund och erinrar mig nu, att jag lofvade att, om möjligt, antaga henne i min tjänst.

— Jag vet, hvem du menar . . . det var Halima. Du tror således, att hon skulle kunna passa till sköterska åt den lille? — inföll majoren.

— Ja, jag tänkte det, emedan hon hade ett godt utseende och såg redbar ut.

— Men hon är alldeles för ung och huru skulle vi kunna lita på en svagsint flicka, ty jag kan försäkra dig, att hon är något rubbad till sina sinnen; åtminstone har hon varit det.

— Jag har svårt att föreställa mig detta; jag tror bestämdt, att det är ett misstag. Uppfyll min önskan och skicka efter henne! Hon kan ju ställas under Saras uppsigt. Passar hon icke för den lille gossen, så skall jag försöka använda henne till något annat.

— Men hvarifrån har du fått en sådan förkärlek för Halima?

— Jag vet inte, men det är något som säger mig, att jag bör taga den stackars flickan till mig. Jag fäste mig straxt vid henne och jag förebrår mig mycket, att jag icke förr har uppfyllt det löfte jag gaf henne. Gör därför som jag beder, Arvid, och låt hemta henne hit.

— Visst skall jag det, min älskade, — och majoren tryckte den lilla handen, som låg ofvanpå täcket. — En besynnerlig idé, — tänkte han likvisst för sig sjelf, — men Virginia skall få sin vilja fram. Är det verkligen så,

att Halima icke längre är tokig, såsom jag hört flera påstå, så kan hon kanske blifva till nytta och få håg för arbete, som hon förr skytt.

Majoren lät säga till om sin ridhäst. Några minuter derefter var han på väg till klosterruinen, der han straxt träffade på Halima, sittande på den söndriga trappan utanför tornet. Då Halima såg honom, steg hon upp och helsade vördnadsfullt. Detta hade aldrig förr skett och det gjorde därför ett godt intryck på majoren.

— Halima, — sade han och klappade henne vänligt på hufvudet, — är du ensam hemma?

— Ja, — svarade hon, — mäster Jan har gått bort med ett arbete, för hvilket han skulle få penningar.

— Jag kommer då lägligt för att få språka några ord med dig, min flicka.

— Med mig? — Halima slog förvånad upp sina ögon, i hvilka icke kunde märkas något uttryck af sinnesförvirring. — Förr talade ni visst till mig ibland, då händelsen förde oss tillsammans, men aldrig sökte ni upp mig särskildt.

— Men jag har nu gjort det, Halima, emedan jag har helsningar till dig från grefvinnan Stålhane . . .

— Har hon skickat er till mig? — Halima syntes ännu mera häpen. — Ah! jag minnes henne så väl och allt hvad hon sade åt mig. Hur god hon var . . . hon lofvade, att jag skulle få komma till henne, men hon har väl glömt det . . .

— Skulle du ha lust dertill? — Majoren betraktade henne forskande.

— Om jag har lust? Men det är nog en allt för stor lycka åt mig, stackare.

— Trifs du då icke längre här, barn? Och hvad skulle mäster Jan säga, om jag toge dig från honom?

— Jag tror, att han icke skulle stort bry sig derom. Han kan nog hjälpa sig mig förutan.

— Godt! Jag tager dig på orden.

— Och det är sanning, riktig sanning och ingen dröm, att jag får komma till Arvidsnäs? — Hon jublade och slog ihop händerna gång på gång.

— Kom redan i dag, när helst du vill, — majoren sade derefter några vänliga ord till afsked och red sedan tillbaka till Arvidsnäs.

Halima skyndade att putsa upp sina tarfliga kläder, fläta ihop sitt långa, fladdrande hår och städa efter sig i tornkammaren. Då hon slutat dermed, inträdde mästern Jan. Han var något beskänkt, och då Halima såg, huru han stapplade bort till stolen, på hvilken han sjönk ned, kände hon sig lycklig öfver att få lemna honom.

— Brr! — mästern Jan skakade på hufvudet och kastade mössan långt ifrån sig. — Snart lider det, då min son blir utsläppt ur sin håla. Hvad det skall bli för en herrlig stund, då jag får honom hit. Vi resa genast till Amerika, för att söka upp den der Ewald Ring, och få vi bara fatt i honom, så skola vi icke gifva oss förr än vi kramat den sista blodsdroppen ur honom. Den der herrn på Thorsvik, som gudbevars icke höll sig för god att sitta och språka med mig, sade väl, att Amerika är stort och att det icke blir någon lätt sak för oss att träffa på Ewald. Ha, ha, ha! Om han äfven gömmer sig vid världens ända, skall jag nog finna honom! Jag känner inom mig, att jag skall hitta på honom, — han höjde sin knutna hand i luften och mumlade en fruktansvärd ed. — Halima, — sade han derefter, — Halima, hörde du hvad jag sade?

— Ja visst, — svarade Halima.

— Men du får icke lyssna på hvad jag säger, hör du, jag kör dig då på dörren. Tror du, att jag låtit dig komma hit för att spionera på mig, jänta!

— Om ni vill slippa mig, mästern Jan, så kan jag genast gå min väg, — svarade Halima, glad öfver att hon kunde få en anledning att säga, det hon var mycket hågad att skiljas från honom.

— Och hvad skulle du sedan taga dig till, ditt kryp? Är du stursk, sätter du dig upp emot din husbonde?

— Jag sätter mig icke upp mot någon, — svarade Halima undergifvet, — men jag tror att ni, mästern Jan, kan hjälpa er mig förutan.

— Visst kan jag det. Hvad gör du för storverk, som

jag ej kan göra? Koka potatis, koka gröt och sopa golvet, kan jag göra bättre än du, din snärta.

— Jag får då gå härifrån? — inföll Halima gladt. — Tack, mäster Jan, tack för den tid ni skänkt mig tak öfver hufvud!

Halima gick mot dörren. Mäster Jan spärrade upp ögonen och såg förundrad på flickan. Han steg upp, raglade några steg framåt och sträckte derunder ut armarne efter henne. Halima öppnade dörren...

— Mäster Jan, — sade hon, — jag har haft ett besök, medan ni varit borta.

— Ja så, hon mottager besök, medan jag är frånvarande. Hvem har gifvit henne lof att släppa in någon främmande i min bostad?

— Han gick icke in, han talade med mig utanför på trappan. Det var major Stålhane på Arvidsnäs, som kom med helsningar från grefvinnan, att jag genast skulle få komma dit.

— Du... du? — upprepade mäster Jan och nyktrade till af förvåning.

— Ja, och därför måste jag nu gå. Tack, mäster Jan, tack för mig! Jag skall ibland titta in till er, då jag får någon ledighet. — Halima skyndade ut och dörren gled igen efter henne.

Mäster Jan sjönk med en svordom ned på golvet, der han innan kort somnade.

Då Sara fick höra, att Halima skulle komma till Arvidsnäs, skakade hon på hufvudet och menade, att det vore en galenskap.

— Hvad skall det fånet kunna uträtta, — muttrade hon. — Kan hon passa på gossen och bädda åt honom, hon! Grefvinnan måtte icke ha reda på, att Halima icke är riktigt klok; men hvad tänker då majoren på? — sade hon åt denne.

— Vi skola först se hvad hon duger till, Sara, innan vi döma henne, — svarade han, sjelf litet orolig öfver att lemna gossen i Halimas händer. Tycker du, att hon icke är att lita på, att hon gör något besynnerligt, så låt

mig genast få veta det. Du skall ha ett vaksamt öga på henne.

— Lita på mig, men lita också på min spådom, att om en sådan tatterska kommer i huset, så medför det ingen lycka . . .

— Se så, kära Sara, prata nu inte tok, — majoren skrattade och slog bort hennes spådom med ett skämt.

— Få se ändå, om ej gamla Sara får rätt till slut. Så fort den der ziguenarungen kommer hit, så inträffar någonting som icke blir gladt.

Halima kom emellertid. Till Saras stora förvåning visade hon ett mildt och undergifvet lynne samt fattade genast en passionerad ömhet för det lilla barnet, vid hvars vaggga hon ständigt satt för att passa på, då det vaknade. Hon var strängt förbjuden af Sara att röra gossen; hon fick icke ens smeka hans lilla hand och Halima underkastade sig dessa förbud med ett beundransvärdt tålmod.

— Hvad du har blifvit osynlig, Sara, sedan den der barnungen kom till verlden, — sade Hillevi med en försmädlig ton, då amman en dag kom in i hennes rum.

— Det finns ju ingen, som kan sköta gossen, och jag har icke hjerta att lemna honom ensam i den der fåniga flickjäntans händer.

— Men Halima är ju icke längre fånig, Sara, jag är sjelf förvånad öfver den stora förändring, som föregått med henne.

— Ja, visst är hon något olika mot förr, men hon behöfver lika fullt ständig eftersyn och majoren har befallt mig att ha ett vaksamt öga på henne.

— Men du glömmet i stället alldeles bort mig, Sara. Här sitter jag ensam hela dagarne . . .

— Ack, mitt älskade barn, — amman smekte Hillevis hand, — hvad ni gör mig glad, som talar så der! Tro icke, att jag någonsin kan glömma er, min skatt, mitt bästa i verlden! Ni glömmet mig då långt förr . . .

— Nej, Sara, det gör jag icke; du har ju varit en annan mor för mig.

— Gud välsigne henne! Men då mitt hjertebarn har fästman och snart skall stå brud så . . .

— Ah, prat, Sara! — Hillevi tog amman i famn, — du får icke tro, att jag glömmer dig för det.

— Kom ned till den lille gossen, han är för söt! — bad Sara, icke gifvande akt på, huru Hillevi dervid rynkade ögonbrynen. — Är det icke roligt att ha en sådan liten bror?

— Jag betraktar icke detta barn som min bror, Sara.

— Hur kan ni tala så? — amman slog ihop händerna af häpnad.

— Vi ha ju inte samma mor . . . hvad är det då egentligen för brorskapsförhållande?

— Men ni ega ju en och samma far . . .

— Nå ja, än se'n? Jag betraktar ändå icke den der barnungen som min bror.

— Men detta är ju riktigt rysligt! — utbrast Sara, nästan gråtfärdig. — Kom bara och se honom, betrakta honom noga, och ni skall icke kunna annat än hålla af honom.

Hillevi sade bestämdt ifrån, att hon icke ville veta af barnet. Likvisst var hon ganska barnkär och tyckte för sig sjelf, att det skulle vara rätt roligt att få gå in i den lilles kammare och se på honom; men hon ville icke visa för andra, att hon hyste några tillgifna känslor för gossen. Emellertid passade hon på tillfället en gång, när Halima i något ärende hade lemnat gossens vagga och Sara var upptagen på annat håll, att helt hastigt smyga sig in i rummet. Hon böjde sig ned öfver den slumrande gossen . . . hon kunde icke annat än småle, då hon såg de små, fina händerna, som med tiden skulle bli mycket större än hennes. Ett glänsande mörkt hår stack fram under den hvita spetsmössan. — Hillevi tyckte, att den nye Birger var det vackraste lilla barn hon någonsin sett, hon måste erkänna det, och frestelsen att kyssa honom blef henne slutligen för öfvermäktig: hon närmade sina läppar mot hans fina kind, sakta, varligt, så att han icke skulle väckas. Då hon reste sig upp, stod Sara bakom henne.

— Jag kunde väl tro det! — jublade hon, strålande glad.

— Hvad kunde du tro? — frågade Hillevi, rodnande af harm öfver att vara upptäckt.

— Att ni skulle hålla af er lille bror... ni kysste ju honom?

— Prat! då såg du galet, Sara. Jag ville endast se på hans lilla mössa...

Hillevi skyndade ur rummet, utan att yttra ett ord vidare.

— Hon är i grund och botten en god flicka, det är då visst och sannt, — sade Sara. — Hennes afvoghet mot styfmodern kommer nog att gifva sig med tiden. Men ack! huru skall det gå med hennes egen mor? Gifve Gud, att hon lät henne resa sin väg... bäst att fru Sterner vore död... jag önskar det nu mera, än någonsin.

XX.

Ett möte.

Virginias krafter voro så återställda, att hon kunde gå uppe, men hon vistades dock, enligt läkarens tillrådan, fortfarande i sina rum. Hon öfverlemnade sig helt och hållet åt sina nya pligter som moder — det var, som om ingenting annat hade funnits till för henne i verlden än hennes barn. Majoren kände sig till och med litet misslynt öfver, att den eljest så kärkomne sonen nästan uteslutande tog hans makas hela tid och alla tankar i anspråk. Men Virginia log och såg lycklig ut — och hvad skulle han då säga?

Emellertid blef barnet plötsligt allvarsamt sjukt och det storartade barnsöl, majoren hade tillämnat, måste därför inställas. För att lugna Virginia, försäkrade väl läkaren,

att det icke var någon fara för gossens lif, men inom sig sjelf var han mycket orolig för, att sjukdomen skulle taga en olycklig vändning.

— Hvad var det inte jag spådde, då den der tatarungen kom hit? — sade Sara åt majoren, som dyster och upprörd gick fram och tillbaka på golvet i sitt rum. — Sådana der olycksfoglar medföra alltid ledsamheter — något skulle inträffa . . . och nu har det skett!

Sara försökte också att ingifva Virginia motvilja för Halima, men detta lyckades icke. Virginia såg ju, huru mycket Halima höll af gossen, huru hon vakade öfver honom, och huru stillsam och uppoffrande hon var.

Ingen dag försummade Ewald att besöka sin fästmö, men han var alltid nog försigtig att höra efter, om grefvinnan ännu hade lemnat sina rum.

— Hon kan icke skiljas från den der barnungen, och väl är det, då slippa vi se henne, — sade Hillevi.

Ewald hade af Hillevi gjort sig noga underrättad om, i hvilket rum barnet vistades. Virginias toalettrum hade blifvit enkom inredt till barnkammare, för att modren skulle kunna ha gossen närmare sig. Detta rum hade utgång till ett mindre kabinett, som låg närmast salongen.

— Det är således salongsvägen man bäst kommer till sängkammaren, — sade Ewald för sig sjelf, — ty att smyga sig dit genom korridoren är en omöjlighet . . .

— Hvad tycker du om fru Sterner? — sade Hillevi plötsligt en dag, då de promenerade i trädgården.

— Hon passar ypperligt för den plats, jag gifvit henne i mitt hus, och jag tackar dig mycket, Hillevi, som rekommenderade henne åt mig. Men hon är en besynnerlig människa . . .

— På hvad sätt? — afbröt Hillevi häftigt.

— Hon är grubblande . . . hon måste bestämdt ha lidit mycket i sina dagar och har säkert någon svår hemlighet att bära på. Hon intresserar mig mycket . . . jag skall söka taga reda på, hvad hon sörjer öfver.

— Du . . . du! Nej, Arthur, gör ej det! — inföll Hillevi, blek och upprörd.

Ewald spratt till och betraktade sin fästmö med förvåning. Han var alltid mycket misstänksam. Skulle hans fästmö och fru Sterner möjligen hafva någon hemlighet tillsammans?

— Hvarför tager du dig så häftigt häraf, Hillevi? — frågade han med konstladt lugn.

— Emedan... emedan jag tycker, att det alltid är upprörande och ogrannlaga att försöka intränga i andras hemligheter.

— Det beror på under hvilka omständigheter, — han betraktade henne ännu mera forskande. — Jag skulle nästan kunna tro, att du visste någonting mera om fru Sterner, än du vill säga.

— Det gör jag också, men jag har lofvat henne att tiga.

— Men om jag skulle kunna vara henne till någon hjälp och nytta...

— Det kan du inte... ingen människa i världen kan hjälpa henne, — afbröt Hillevi. — Håller du något af mig, Arthur, — hon tryckte sakta hans hand, — så försöker du icke att utforska henne. Hon är mycket olycklig... hon lider... låt detta vara nog för dig att veta.

— Som du vill, min älskade, — svarade Ewald, men inom sig beslöt han att med det aldra första söka taga reda på fru Sterners historia. Hillevis besynnerliga beteende eggade honom ännu mera dertill. Hvem kunde veta, om icke han sjelf skulle kunna draga nytta af att blifva invigd i denna mystiska människas förflutna lif?

Under det att han så stod och tänkte bredvid Hillevi, närmade sig majoren och den nye inspektoren, inbegripne, såsom det tycktes, i ett lifligt samtal. Då den föregifne Georg Ljung fick se Hillevi, kom hans blod i svallning och han slungade en vredgad blick på Ewald Ring. Detta var dock ett ögonblicks verk och hade icke observerats af någon af de båda trolofvade.

— Ah, — utbrast Ewald till Hillevi, då han fick se den främmande, unge mannen nalkas, — jag erinrar mig nu, att min intendent nämnt något om denne främling. Han lärer ha sökt mig straxt innan jag återkom till Thors-

vik. Han påstår sig ha gjort min bekantskap på min resa från Amerika, — tillade Ewald och försökte derunder qväfva den oro, han kände.

— Kanske var denne främling någon af Arthur Grips bekante, — tänkte han, — måhända någon från Florida, som Arthur hade lofvat att hjälpa, då han skulle komma till Sverige.

Ewald bleknade . . . han skälfde allt mera, ju närmare Arthur Grip kom. Ewald kunde omöjligt igenkänna Arthur med det färgade skägget och det aftärda ansigtet. Han var beredd på att se främlingens förvåning öfver att icke i honom finna den Arthur Grip, med hvilken han gjort bekantskap. Men huru häpen blef han ej sjelf, då främlingen hvarken tilltalade honom eller ens gjorde någon min af att stanna.

— Jag går nu, — sade Arthur blott åt majoren och lyftade på hatten, — för att se till, att majorens vilja blir åtlydd.

Majoren nickade vänligt och såg med ett välvilligt småleende efter den unge mannen.

— Han är en präktig pojke, — sade han åt Ewald, som drog en suck af lättnad, då Arthur aflägsnade sig.

— Jag behöfver ingenting frukta, — tänkte Ewald. — Troligtvis har han ämnat begära någon hjälp af mig, men bryr sig icke derom nu, sedan han fått plats här. Min intenden måste ha hört orätt. Ingenting häntyder på, att denne främling känner Arthur Grip.

— Jag skulle för allt i verlden icke vilja mista denne Ljung, — fortfor majoren. — Han är en ädel ung man med god bildning. Han måste haft utmärkta föräldrar, ty han talar med sådan vördnad och kärlek om dem, — tillade han.

— Jag har aldrig gifvit akt på honom närmare, — inföll Hillevi, — förrän i går, då jag händelsevis träffade honom utanför orangeriet. Vi kommo i samtal med hvarandra och jag märkte då, hvilka vackra drag hans ansigte eger, ehuru han ser blek och sjuklig ut. Märkvärdiga

ögon har han, — tillade hon, leende, — stora, blå och drömmande.

— I sanning har han icke funnit en varm beundrerska i dig, Hillevi, — inföll Ewald, som var af naturen mycket svartsjuk och som kände sig obehagligt berörd af Hillevis loftal öfver främlingens vackra utseende.

Majoren ledde samtalet på något annat ämne och skiljde sig slutligen från de båda trolofvade.

Ewald uppehöll sig denna gång icke länge på Arvidsnäs. Han brukade alltid eljest stanna öfver middagen, men i dag föregaf han något förhinder och kysste Hillevi på pannan till afsked. Han ville så fort som möjligt komma hem, för att försöka leta ur fru Sterner hennes hemlighet.

— Kanske kunde hon bli mig behjelpig med utförandet af min plan, — tänkte han. — Qvinnorna äro listiga och, om hon är sådan jag hoppas henne vara, så kan hon bättre verkställa saken, än jag, med barnet . . .

Ewald hade icke tillsagt om, att hans vagn skulle hemta honom, emedan han ofta brukade till fots promenera från Arvidsnäs till Thorsvik. Han tog nu en genväg, för att fortare komma hem. Han gick genom skogen, och som dagen var ovanligt varm, frestades han af platsens svalka och lugn att några ögonblick slå sig ned till hvila på en stubbe.

Han försjönk i grubbel öfver den plan, han så länge rufvat på att utföra.

— Det måste ske snart, redan denna dag, om det är möjligt, — sade han för sig sjelf. — Och lyckas jag, har jag henne fast och hon skall ej våga förråda mig, om hon aktar sitt barns lif.

Plötsligt hörde han ett lifligt prasslande i busksnåret framför sig. En hund rusade skällande fram, ett grannt djur, en äkta Newfoundländare af ovanlig storlek. Han stannade hastigt i sitt språng, då han fick syn på Ewald. Denne hade stigit upp, likblek och med en förfärad blick, ty han igenkände i hunden densamma, som han hade dragit upp på klippan bredvid Arthur Grip den olyckliga natten, då »Atlantic» förgicks.

— Har Arthur Grip uppstigit från de döda och befinner sig här i närheten? — var Ewalds första tanke. — Men det finnes många sådana hundar och de likna hvarandra ganska mycket, — lugnade han sig i nästa ögonblick.

Han tänkte aflägsna sig, men då hunden såg det, gjorde han ett språng framåt... Ewald uppgaf ett rop: hunden hade med sina tänder fattat i skörtet på hans rock. Djurets ögon gnistrade af raseri och han släppte icke sitt tag, ehuru Ewald hotande höjde sin promenadkäpp. Hunden skulle helt visst ha slitit honom i stycken, om han ej hade ropat på hjälp. Då framträdde skyndsamt en man ur snåret — det var Arthur Grip eller Georg Ljung, såsom han nu kallade sig.

— Stilla! — ropade Arthur åt hunden, som ögonblickligt hörsammade befallningen.

Det ståtliga, starka djuret hade mycket illa tilltygat Ewalds rock. Han tycktes ha god lust att ännu en gång rusa på denne, om ej husbonden hindrat honom derifrån. Morrande drog han sig tillbaka och tog icke ögonen ifrån Ewald.

— Ursäkta, om jag gör er en fråga, — sade Arthur och lyfte artigt på hatten, — men ni har väl icke på något sätt retat hunden?

Ewald var ännu blek och uppskakad, men han återhemtade sig snart. Han kände en gränslös vrede öfver djurets ilska, och hade han haft en bössa till hands, skulle han helt visst ha skjutit hunden.

— Tillhör denne hund då er? — genmälde Ewald. — Och ni vågar låta en sådan hund gå lös utan munkorg?

— Han har ännu aldrig visat sig falsk eller bitit någon, som ej uppenbart retat honom.

— Men jag har icke gjort er hund något för när. Ni måste så fort som möjligt göra er af med honom...

— Det vill jag icke, — svarade Arthur lugnt. — Jag har fört honom med mig från Amerika och vi äro oskiljaktiga.

Ewald kastade vid dessa ord en forskande blick på den unge mannen.

— Ni kommer således verkligen från Amerika? —
frågade han.

— Ja, från Florida, från samma trakt, som ni sjelf, herr Grip. — Arthur höll ögonen fast riktade på Ewald och märkte, huru denne skiftade färg.

— Men vi äro icke bekante, eller hur?

— Jag har icke den äran, — Arthurs läppar krusades af ett smålöje. — Men jag hörde omtalas i Florida, att ni oförmodadt blifvit en rik man.

— Var det därför, som ni sökte mig på Thorsvik?

— Ja, det var anledningen. Jag tänkte, att ni, herr Grip, möjligen skulle vilja antaga mig till biträde på er egendom . . .

— Men hvarför har ni lemnat Florida?

— Emedan jag har mistat allt som var mig kärast der: mina föräldrar dogo och de önskade, att jag skulle bege mig till deras gamla fädernesland, ty jag egde ingen anhörig i Amerika, eller någon som kunde intressera sig för mig.

— Major Stålhanes unga fru är också från Florida; känner ni något till henne? — fortfor Ewald att fråga.

— Nej, det gör jag icke. Nog hörde jag talas om den rike köpman Blom i S:t Augustine och jag såg honom också, men aldrig hans dotter.

— Jag har ingenting att frukta, — tänkte Ewald, betydligt lugnad. — Han känner hvarken till Arthur Grip, Virginia eller mig. Hittills har lyckan varit mig förundransvärdt bevågen . . . får jag nu bara Virginia i mitt våld, så är allt, som kunde störta mig, undanröjdt. — Jag tycker icke illa om er, — sade Ewald högt, — och kan jag någon gång vara er till någon nytta, så räkna på mig.

Arthur svarade ingenting, men log blott ett ironiskt löje.

— Men er hund, herr Ljung, tål jag inte. Ni måste skjuta honom eller skaffa undan honom på något annat sätt. Jag tror icke, att major Stålhane kan tillåta er att ha honom qvar på Arvidsnäs.

— Tvärtom har major Stålhane berömt min hund och önskat sig ega en sådan. Mot honom har han aldrig visat

sig annat än vänlig . . . jag begriper icke hvad han kunnat mena, då han rusade på er. — Arthur böjde sig fram och smekte djuret, som hade lagt sig mellan honom och Ewald, precis som han hade gjort på fartyget, då husbonden äfven der sökte försvara honom.

— Det vill jag dock underrätta er om, — sade Ewald och antog en stolt ton, — att, derest er hund ännu en gång rusar på mig, så skjuter jag sjelf ned honom . . . det gör jag bestämdt.

Arthur rynkade ögonbrynen och skulle kanske ha förrådt sig, om han ej lyckligtvis hade hejdat sig i samma ögonblick.

Ewald aflägsnade sig, men Arthur stod qvar tills den förre hade helt och hållet försvunnit mellan träden.

— Du kloka djur, — sade Arthur åt hunden, — du igenkände således denne skurk och du ville hämnas din husbonde.

Hunden gaf till ett glädtigt skall och sprang hoppande framför honom på stigen.

— Förrän jag skiljer mig vid dig, — sade Arthur och lockade på hunden, för att ännu en gång smeka honom, — skulle jag vilja offra allt. Om han skulle skjuta dig, skulle jag hämnas på ett förfärligt sätt . . . ah, om han vetat, hvem jag var, skulle jag ha fått honom att krypa i stoftet för min hund!

XXI.

Komplotten.

Fru Sterner uppehöll sig i salongen och var syssel-satt med att sätta friska blommor i vaserna på spiselfrisen, då Ewald kom för att uppsöka henne. De voro all-

deles ensamma och ingen fanns heller i närheten, som kunde lyssna till deras samtal.

Ewald helsade vänligt och satte sig i en af de sammetsklädda hvilstolarne. Han intog en bekväm ställning, sträckte ut benen framför sig och lutade hufvudet tillbaka mot det mjuka ryggstödet. Han tog en cigarr ur fodralet och tände den. Hans ljufvaste sysselsättning var att röka och han hade nästan alltid en cigarr i munnen.

Fru Sterner kastade en förstulen blick på sin husbonde och tänkte, att hans vanor ej voro särdeles fina, då han kunde tillåta sig att röka i salongen, hvarest de nya, hvita tyllgardinerna ett par dagar förut blifvit uppsatta. Men naturligtvis aktade hon sig för att säga någonting.

— Blir bara Hillevi herrskarinna här, så lär hon nog laga så, att han icke sitter och blossar så der annanstädes än i rökrummet, — tänkte hon för sig sjelf.

Ewald nämnde ingenting om sitt möte med hunden i skogsbacken. Han hade under svordomar och förbannelser bytt om rock.

— Fru Sterner, — sade han plötsligt, — har ni länge känt min fästmö?

Fru Sterner spratt till, bleknade, rodnade, bleknade åter igen och skälfde som ett stackars blad för stormilen.

— Jag frågade, om ni länge har varit bekant med fröken Stålhane? — upprepade Ewald.

— Nej . . ., — det var med möda detta ord gick öfver hennes läppar; men hon repade mod och fortfor: — fröken Stålhans sömmerska i Y** rekommenderade mig . . .

— Min fästmö intresserar sig allt för mycket för er, min fru, att ni skulle kunna vara en helt och hållet obekant person för henne. Snarare tror jag, att ni känna hvarandra mycket väl. Fru Sterner, — återtog han efter några ögonblicks tystnad, — från första ögonblicket jag såg er, upptäckte jag, att ni icke var någon vanlig tjänst-sökande. Ni har bestämdt en gång sett bättre dagar?

Fru Sterner kunde icke undvika hans forskande blick.

— Ni misstager er ej deri, herr Grip.

— Er man är död? — fortfor Ewald, som hade beslutat, att hon skulle inviga honom i sitt lifs historia.

— Min man, — stammade fru Sterner och vände sig bort, — ja, han är död.

— Och ni lefde ej lyckligt tillsammans?

— Hvem har sagt något sådant? — fru Sterner vände sig hastig bort och Ewald såg, huru upprörd hon var.

— Ingen annan har talat derom med mig än min fästmo . . .

— Har hon talat om min man? — fru Sterner höll sig fast i spiselkanten, för att hon ej skulle digna ned till golfvet. Svarta skyar drogo förbi hennes ögon . . . hvad skulle hon sluta af alla de frågor, han ställde till henne?

Plötsligt höjde hon sitt hufvud och gjorde min af att lemna rummet, men Ewald skyndade upp från sin plats och fattade henne ganska hårdt om armen.

— Min fru, ni har någon hemlighet, som ni ej vill yppa . . . neka ej för det!

— Och hvad skulle det väl kunna intressera er, om jag blottade den?

— Ah, kanske mera än ni anar! Det vill säga, jag vill hjälpa, jag vill bistå er, om ni verkligen skulle vara i behof af någon annans hjälp.

— Herr Grip, — fru Sterner andades häftigt, — ingen menniska på jorden kan vara mig till någon nytta i min olycka. Det finnes hinder, öfverstigliga hinder, som inte kunna undanrödjjas.

— Ni vill således inte gifva mig ert förtroende? — Ewald talade med låg röst och förde henne till en soffa, der han tvang henne att sätta sig.

— Jag är förbjuden att förråda min olycka, herr Grip, — sade fru Sterner med sänkt panna, — icke för min egen skull, men för en annans, hvars lycka jag i och med det samma skulle krossa. Man har aftvingat mig en ed att icke yppa någonting . . .

— En ed? — upprepade Ewald och bet sig i läppen. — Bah! — sade han efter några ögonblick, — en

ed, som är aftvingad, betyder föga . . . det är icke något brott att bryta en sådan.

— Tror ni det? — fru Sterner och såg på honom forskande.

— Jag är fullt öfvertygad derom. Lägg därför ej någon vikt vid den saken, utan haf förtroende för mig, såsom ni haft för Hillevi.

— Hvad har hon då kunnat säga er, herr Grip?

— Ingenting annat, än att ni anförtrott henne en hemlighet, som hon icke skulle få yppa.

— Men det är just *hon*, som bedt mig att icke förråda mig för någon, aldraminst för er.

— Huru? — Ewalds nyfikenhet blef på det högsta spänd. — Har min fästmö sagt detta . . . i sanning högst besynnerligt. Min fru, — Ewald steg upp och, sedan han hastigt läst igen dörrarne och gömt nyckeln i sin ficka, fortfor han: — ni slipper icke ur detta rum, förr än ni gifvit mig samma förtroende, som ni skänkt Hillevi.

— Men jag kan det icke, tro mig, jag kan det icke, — hon knäppte tillsammans sina händer och såg ångestfull ut.

— Jag vill inte, att min fästmö skall ega några andra hemligheter än jag . . . Om det ock skulle gälla ert lif, måste jag veta hvad ni döljer för mig!

— Jag kan icke, — fru Sterner hade sjunkit på knä och utsträckt bönfällande sina händer.

— Nå väl, ni skall då genast lemna Thorsvik.

— Jag får underkasta mig detta, — fru Sterner steg upp och försökte synas lugn, fastän hon var dödsblek.

Genom någon ovarsamhet hade fjedern rubbats, som fasthöll fru Sterners mörka peruk vid hennes hufvud. Hon kände, huru peruken lossnade i pannan och hon förde handen dit för att hålla den kvar.

— Släpp mig ut, herr Grip, — sade hon och gick mot dörren, — efter ni så vill, skall jag ögonblickligt lemna Thorsvik.

— Min fru, — Ewald fattade henne i armen, — stanna ett ögonblick!

Såg han rätt? Hade detta mörka, glänsande hår lossnat? Han sträckte ut handen och blixstsnabbt ryckte han peruken från hennes hufvud. Det naturliga, blonda, gråsprängda håret föll ned på halsen.

— Ah, min fru, detta hör till er hemlighet! — utbrast Ewald, jublande, och kastade peruken ifrån sig. — Hvarför döljer ni ert eget hår? Är ni rädd för att bli igenkänd?

— Ja, jag är rädd för det, — svarade fru Sterner med sänkt röst. — O, förråd mig icke, herr Grip!

— Jag lofvar att icke göra det, men blott på det vilkor, att ni har förtroende för mig.

— Men om det skulle gälla Hillevis lycka? Om det just är för hennes skull jag tiger och lider...

— Fru Sterner, — Ewald fattade hennes hand och tryckte den mildt; han kunde, då han ville, visa sig så till sin fördel, att det var svårt att motstå honom, — jag anser, att det finnes någonting emellan min fästmö och er, som jag, Hillevis blifvande man, måste ha reda på...

— Men om ni sedan förskjuter henne?

— Nej, fru Sterner, det må vara hvad som helst, men Hillevi förblir jag trogen... ingenting i verlden skall kunna skilja mig från henne.

— Svär mig det!

— Jag svär vid min heder, vid mitt samvete, att icke taga tillbaka hvad jag sagt.

— Ni skall således icke blygas öfver att gifta er med en flicka, hvars mor varit en brottslig qvinna?

— Nej, hvad har väl Hillevi för skuld i hennes felsteg?

— O, tack! Ni är då bättre, än jag trodde, än hon sjelf trodde.

— Har Hillevi således misstrott mig? Och har hennes mor varit en dålig qvinna? Jag har aldrig hört talas om henne.

— Hennes brottslighet är obekant för verlden.

— Ni känner då hennes historia? I hvilket samband står den med er egen hemlighet?

Fru Sterner skildrade nu i korthet sitt förflutna lif.

men hon yppade ej, att *hon* var Adelheid von Stern. Hon sade blott, att majorens förra hustru ännu lefde och att hon hatade den qvinna, som nu var hans maka, emedan denna nya förbindelse omöjliggjort all försoning.

— Jag förstår nu, hvem ni är! — utbrast Ewald och störtade upp. — *Ni är Hillevis mor!*

— Ja, jag är Hillevis mor, — svarade fru Sterner långsamt och med tonvigt på orden.

— Och ni har trott på möjligheten af en försoning, om ej er man hade tagit en annan hustru?

— Jag är öfvertygad om, att han skulle ha förlåtit mig, om ej för något annat, så för mina barns skull.

— Ni hatar således denna Virginia, som har trängt sig emellan er och honom? — Ewald betraktade henne skarpt och såg med tillfredsställelse, huru hennes ögon gnistrade af illvilja.

— Om jag hatar henne? — fru Sterner kastade hufvudet bakut. — Jag hatar henne så, att om jag ej fruktade för en upptäckt, så vet jag knappast hvad jag ej skulle kunna göra . . .

— Jag fattar edra känslor, olyckliga qvinna, — sade Ewald i en medlidsam ton, — och vore jag i ert ställe, skulle jag känna precis detsamma. Äfven jag tror, att om Virginia icke nu varit hans hustru, skulle ni nog fått hans förlåtelse och ni hade då kunnat blifva lycklig och ärad i ert hem, som nu inkräktats af henne.

— Säger ni det? Gudi lof, att jag åtminstone eger någon vän? Herr Grip, jag finner, att jag icke behöfver ångra, att jag anförtrott mig åt er.

— Jag tager helt och hållet ert parti, fru Sterner. — Ewald låtsade sympatisera med henne, för att egga hennes hatfulla känslor och få henne till deltagarinna i hans plan. — Vore jag i ert ställe, skulle jag hämnas min oförrätt . . .

— Jag har tänkt på det . . . hon skall icke länge blifva lycklig med honom!

— Välan, jag skall hjälpa er att få er hämnd tillfredsställd! Ni är Hillevis mor och jag är eder därför till-

gifven, men icke ett ord till min fästnö — det är bäst, att hon icke blir invigd i min hemlighet. Fru Sterner, — Ewald sänkte rösten till en hviskning, — äfven jag hatar major Stålhanes hustru... det finnes någonting emellan oss, som jag dock icke vill förråda. Hon skall säga, att hon icke känner mig, men vi äro gamla bekanta... vi ha träffat hvarandra i Florida...

— Hon är kanske en dålig, usel varelse, — afbröt fru Sterner häftigt.

— Det är hon icke, men mig har hon gjort mycket ondt, och jag skall därför hämnas. Vill ni bistå mig?

— Se der min hand!

Ewald tryckte den framsträckta handen och stod deretter tyst några ögonblick.

— Virginia skall komma att hindra mitt giftermål med er dotter, — fortsatte han.

— Hon skulle våga! — Fru Sterner skar tänderna af ilska.

— Hon kommer bestämdt att göra det, jag vet det, och det är detta jag vill förhindra. Hör nu noga på hvad jag säger! Vi skola frántaga henne det barn, hon gifvit lifvet, men vi skola icke skada det, utan låta det få lefva. Vi skola låta Virginia få se det någon gång, för att öfvertyga henne om, att ingen nöd går på gossen.

— Men huru skall detta kunna ske? — fru Sterner syntes häpen.

— Lita på mig: jag har tänkt ut allt och ingenting skall förråda oss.

— Men hvar skola vi dölja barnet?

— Följ mig!

Fru Sterner fäste hastigt peruken på sitt hufvud och gick derefter med Ewald ur salongen in i hans enskilda våning, der han stannade i sängkammaren.

— Kan ni upptäcka något anmärkningsvärdt i detta rum? — frågade Ewald.

— Nej, — svarade fru Sterner och såg sig mycket noga omkring.

Då gick Ewald fram till sängen och sköt den sakta

åt sidan, så att en del af väggen blef fri. Han tryckte derefter på en fjeder i panelningen, som gaf vika, och väggen öppnade sig. Der innanför syntes ett stort, mörkt rum. Han strök eld på en tändsticka och lyste omkring, ty något fönster fanns icke i rummet.

— Vi hänga en lampa i taket och flytta in de nödvändigaste möbler, som behöfvas i en barnkammare. Detta bör ske nu genast, men med största försigtighet, så att icke betjeningen upptäcker något.

— Men, — inföll fru Sterner, — finns det icke någon, som har reda på detta lönrum?

— Måhända intendenten, men han har aldrig nämnt ett ord derom och jag har icke heller sagt åt honom, att jag funnit reda på det. Jag kom att se i min morbrors efterlemnade papper och hittade ett gammalt bref från en af hans vänner, som skref och tackade honom för en långvarig vistelse på Thorsvik. Bland annat talade han om lönrummet bakom väggen i lilla sängkammaren. Det upptog ett helt dygn, innan jag kunde hitta rätt på ingången, men jag fann den slutligen, och jag har nu bestämt mig för att dölja barnet här.

Då de båda medbrottslingarne återvändt till sängkammaren och sängen blifvit flyttad på sin förra plats, ledde Ewald fru Sterner till soffan och satte sig bredvid henne.

— Nu återstår det blott att stjäla barnet och obemärkt föra det hit. Jag har tänkt, att ni skulle kunna göra det bättre än jag, ni, som känner till lokalen på Arvidsnäs.

— Jag vet icke, huru jag skall gå i land med detta, herr Grip, — svarade fru Sterner ängsligt. — I hvilket rum vistas barnet?

— I grefvinnans toalettrum bredvid sängkammaren, och till sängkammaren sträcker sig ju en lång, mörk korridor . . .

— Ja, ja, jag känner till den mycket väl och endast på denna väg finnes en möjlighet för mig att smyga mig in. Jag skall försöka; men om jag blir upptäckt . . .

— Så kan ni uppgifva, att ni sökt fröken Hillevi,

och lätt hitta på något skäl, hvarför ni begifvit er så långt in i korridoren, förstår ni?

— Ja, ja, men om barnet skriker, då jag bär bort det?

— Vi skola inte föreställa oss det värsta. Lyckan står den djerfvom bi, säger ordspråket, och jag tror derpå, emedan jag sjelf har pröfvat det. Sveg in ungen i en sjal och försök att qväfva hans skrik tills ni kommit ur huset. Smyg er bort på de minst besökta parkgångarne... utanför parken skall jag vänta er med mitt åkdon.

— Om jag bara lyckades! Min hämnd skulle då bli fullständig, — yttrade fru Sterner och försjönk i tankar.

— Ni skall lyckas, ni *måste* uppbjuda hela er viljekraft dertill.

Då fru Sterner lemnat Ewald och åter kommit i sitt rum, kunde hon icke företaga sig någonting. Hon endast grublade öfver, hvilken hemlighet det kunde finnas mellan Ewald och major Stålhanes hustru.

— Dock, det kan göra mig alldeles detsamma, om jag känner den eller icke. Det är nog för mig, att han hatar henne och vill henne ondt. Ja, hennes lycka skall bli krossad! Hon vet visserligen icke hvad ondt hon gjort mig, men det gör detsamma, min hämnd skall falla lika tungt öfver henne för det. Detta barn, som hon så innerligt älskar, som de båda älska, skall komma i mina händer, under min vård...

Fru Sterner gick fram och tillbaka i rummet. Fönstret stod öppet och den ljumma sommarvinden fläktade gardinerna.

— Om jag en gång öfverraskade honom allena, ansigte mot ansigte... måtte han då skulle känna igen mig? Jag vill göra ett försök — jag skall icke förråda mig... Ah, hvad det skall bli mig för en tröst, att få höra beskrivas hennes qual och ångest öfver sitt bortröfvade barn!

Så ungefär tänkte fru Sterner och talade med sig sjelf, medan Ewald gick igenom den mängd gästrum, som voro belägna i den öfversta våningen, och derstädes utvalde de möbler som behöfdes i lönnrummet. Då natten sedermera var inne och tjenstfolket låg i sin djupaste sömn, flyttade

han med tillhjälp af fru Sterner dessa möbler ned i den tillämnade barnkammaren och ställde allt i ordning i det hemlighetsfulla rummet. Ingenting fattades och barnet kunde bortröfvas när som helst.

Emellertid egnade Virginia hela sin kärlek åt den stackars sjuke gossen, som led af stora plågor. Föga anade hon, hvilken nedrig komplott hade blifvit hopspunnen för att binda hennes tunga i det ögonblick, hon skulle sammanträffa med Ewald, sin fordne trolofvade, som så nesligt hade öfvergifvit henne, efter att ha bedrägit hennes fader. Hon låg esomoftast på knä vid vaggan och bad Gud i sitt hjerta, att hans barmhertighet måtte komma henne till del, så att helsa och krafter måtte återvända till hennes son, som hon ville uppfostra till en ädel och gudfruktig man.

Halima betraktade med tårar i ögonen den unga modern och det sjuka barnet, hvars döpelseakt nu icke längre kunde uppskjutas, utan var bestämd att försiggå följande dagen, men blott i några få vittnens närvaro.

— Hade icke den der tatterskan kommit i huset, skulle gossen nu varit frisk och sund, — muttrade Sara emellanåt och kastade i smyg vredgade blickar på den unga ziguenarflickan.

Arthur Grip, som fortfarande spelade den martyroll, han ålagt sig, kände sig dock allt mera besvärad af den falska ställning, han sjelfmant intagit, för att bereda sällhet åt den flicka, som han älskade, och som han trodde blott kunde blifva lycklig med Ewald Ring. Han var nämligen öfvertygad om, att hon uppriktigt älskade denne bedragare, och han sörjde djupt deröfver.

Det var morgonen af den dag, som den lille nyföddes döpelseakt skulle försiggå. Barnet hade haft en lugnare natt än vanligt och tycktes, underbart nog, vara mycket bättre. Virginia glädde sig utsägligt öfver denna förändring och gick i dag för första gången efter sitt tillfrisknande ut på terrassen. Solen lyste på en klarblå himmel, en sakta vind susade i träden, och hon inandades med för-

tjusning blommornas doft, som strömmade henne till mötes från trädgården.

— Allsmäktige Gud, din barmhertighet är stor! —
 hviskade hon och knäppte ihop sina händer. — Du skall återgifva mitt barn helsa och krafter — jag tror nu mera fullt och fast derpå!

— Virginia, — sade en röst bakom henne, — hvad det gläder mig att se dig här!

Det var majoren som hade uppsökt henne. Med armarne lindade om hvarandras lif, gingo de af och an på terrassen i förtroligt samspråk.

— Jag är riktigt nyfiken att få se denne Arthur Grip, hvars mors romantiska, fast sorgliga, historia du berättat.

— Ja, han och Hillevi skola bli gudföräldrar åt vår gosse.

Hillevi kom nu äfven ut på terrassen. Hon syntes glad och helsade vänligt på styfmodern. Hennes klädsel var, som vanligt, mycket smakfull. Hon ämnade sig ned till orangeriet för att välja någon vacker blomma, den hon ämnade fästa i sina lockar. Hon hade gått ut på terrassen, för att fråga sin far, om han hade bjudit hennes fästman till middagen.

— Ja, jag har verkligen bedt honom derom, — svarade majoren.

— Då kommer han icke så sent på förmiddagen, förmodar jag. — Hillevi såg på sitt ur och gick in i salongen, der hon hade lagt sin hatt på spegelbordet.

Då Hillevi nalkades orangeriet, blef hon bemärkt af den föregifne Georg Ljung, som kom gående med sin hund tätt i spåren. Hon såg honom icke . . . men han betraktade deremot hennes ljusa, strålande gestalt och hans hjerta klappade häftigt dervid.

— Hvad hon är skön! — tänkte han och stannade, men hunden, som Hillevi hade gifvit många läckerbitar och som blifvit hennes favorit, sprang efter henne och viftade vänligt med sin stora, yfviga svans.

— Ah, är du här! — utbrast Hillevi, böjde sig ned

och smekte djuret. Derefter vände hon sig om och helsade artigt på sin fars nye inspektör.

Den unge mannen lyfte vördnadsfullt på hatten och närmade sig henne, föremålet för hans stora uppoffring. Föga anade hon, der han nu stod framför henne, huru mycket hon var älskad af honom och att han skänkte henne alla de rikedomar, Ewald så falskt hade tillvällat sig. Men fastän hon icke kunde ha någon aning om detta, glädde det honom ändå... han trodde sig kunna dö för henne och i sista stunden känna sig lycklig deröfver.

Arthur Grip eller Georg Ljung, såsom vi fortfarande kunna kalla honom, hade fått en friskare färg, fylligare kinder och ett hurtigare uttryck. Hillevi måste erkänna inom sig, att han var vacker. Hans ögon, med den öppna, klara blicken, gjorde på henne ett mäktigt intryck och, då hon såg upp på honom och han fäste sin blick på henne tillbaka, rodnade hon ovilkorligt och kunde icke redogöra för den besynnerliga känsla, hon dervid erfor. En natt kort förut hade hon drömt om honom, huru han bar henne öfver en sumpig mark till en leende, solbelyst dal, der han satte sig med henne på en blomsterhöljd tufva. Hon mindes icke, hvad han hade sagt, blott att han hade böjt sig ned öfver henne och kysst hennes panna. Hon erinrade sig nu detta så lifligt, att rodnaden åter jagades fram och spred sitt förrädiska skimmer öfver hela hennes ansigte.

— Ämnar fröken sig till orangeriet? — frågade Georg.

— Ja, jag tänker välja mig någon vacker blomma, som jag ämnade bära i qväll vid min lilla broders döpelseakt, — det var första gången hon kallade den lilla gossen för sin bror; hon tänkte icke ens sjelf derpå.

— Kanske, — tillade hon af en hastigt påkommen nyck, — ni, herr Ljung, ville vara mig behjelpig vid valet?

— Jag skall försöka, eftersom fröken tillåter.

Han gick några steg framför, för att öppna dörren till orangeriet. Hunden stannade utanför och väntade tålmodigt på sin husbonde.

Hillevi gick från blomman till blomman, betraktade deras underbara fågring och insöp deras berusande doft. Hon var vid ovanligt godt lynne, glad och leende, hvarför hon syntes vackrare än någonsin i den unge mannens ögon. Hon, som eljest bemötte sin fars underhafvande med en viss nedlåtande högdragenhet, var nu mot honom helt annorlunda. Hon skämtade och skrattade, som om han varit hennes jemlike, och under ett ögonblick, då hon utbrast i hänförelse öfver en jättestor cactusblomma, lade hon omedvetet sin hand på hans arm. Denna beröring kom honom att spritta till . . . blodet strömmade genom hans ådror som eld . . . han frestades att kyssa dessa små fingrar, som täflade i hvithet med liljans blad, men han vågade icke . . .

— Nå, hvilka blommor tycker ni bäst passa till min hvita klädning?

— Blå violer, — svarade Georg, som ännu kände den lilla handens sakta tryckning, fastän hon tagit bort den.

— Blå violer, — upprepade Hillevi, — i sanning har ni icke god smak! Violer äro dessutom mina älsklingsblommor.

— Äfven mina, min fröken. Jag gick igenom här i går, och trädgårdsmästaren visade mig ett slags violer, som han dragit upp. Jag har knappt sett några så vackra och så ovanligt stora.

— Då vill jag ha en liten bukett af dem, som ni nu skall visa mig.

Georg förde henne till violerna, som förtjuste Hillevi.

— Men om jag nu bryter dem, — sade hon, — så skulle de vissna. Jag vill därför säga åt trädgårdsmästaren, att han skickar en bukett af dem till mig straxt på eftermiddagen.

— Spar er detta besvär, min fröken, låt mig få välja ut de vackraste och tillåt mig att få själf lemna dem åt er.

— Det är alltför artigt och jag tackar er, — Hillevi räckte honom sin hand och hon kände, att hans hand darrade.

Hon blef förlägen och på samma gång orolig, ty hon

trodde sig ha upptäckt, att han älskade henne. Hans ögon sade henne det... hela hans väsen gaf vittnesbörd derom. Hon kände ett ögonblicks harm, ty var det icke mycket förmätet af honom att våga älska henne, som stod så mycket öfver honom i börd och som tillika var en annans trolofvade och blifvande herrskarinna på Thorsvik? Hon ville, efter den upptäckt hon trodde sig ha gjort, visa sig stel och kall mot honom, men hon kunde det icke; det var något som fängslade henne vid den unge mannen, som intresserade henne och väckte till lif känslor, som hon aldrig någonsin förr hade erfarit...

Plötsligt gaf hunden till ett högt skall. Arthur öppnade orangeridörren och lockade djuret till sig.

— Ah, det är herr Grip, han ser! — utbrast Georg och skyndade ut, för att hindra hunden från att rusa på den annalkande.

— Arthur kommer för att söka upp mig, — tänkte Hillevi och gick ut mot honom.

Georg höll hunden fast vid halsbandet, medan Ewald och Hillevi aflägsnade sig. Hon hade gifvit honom en vänlig afskedsnick och bedt honom vara välkommen till aftonens fest.

— Du redan här? — sade Hillevi åt Ewald, som bjudit henne sin arm.

— Kommer jag för tidigt?

— Åh, nej; men jag väntade dig icke så snart. Det var bra snällt af dig...

— Huru står det till med unga grefvinnan, är hon ute ur sina rum?

— Ja, jag såg henne för en stund sedan med pappa på terrassen.

— Verkligen? — utbrast Ewald så häftigt, att Hillevi förvånades.

— Ah, jag erinrar mig något! — fortfor Ewald, som kände, huru han bleknade. Jag glömde min faddergåfva och måste därför genast vända tillbaka...

— Men du kan ju skicka någon att hemta den, — inföll Hillevi.

— Jag har den inläst i min chiffonier, så att du ser, att ditt förslag är omöjligt. Jag går genast . . .

— Men du kan ju åka?

— Åh, nej, jag går raskt och en promenad gör mig godt. Du kan framföra min helsning och säga, att jag snart skall vara tillbaka.

— Gör som du vill.

Ewald skyndade sig så fort bort från Arvidsnäs, som om han varit rädd att Virginia skulle öfverraska honom, innan han hunnit undfly henne.

— Huru nära stod jag ej åter min undergång, — tänkte han med ångest. — Om jag hade mött henne? Hon skulle genast i mig ha känt igen sin fordne trolofvade, Ewald Ring, bedragaren, rymmaren . . .

XXII.

En moders förtviflan.

Då Georg sednare på dagen öfverlemnade violerna åt Hillevi, bekom han af henne en vänlig tacksägelse och en blick, som gjorde honom så öfverlycklig, att han trodde sig ej kunna glömma den för hela lifvet. Hillevi fäste blomorna i sitt hår och gick in i salongen, der de få, som blifvit inbjudna, redan voro samlade.

Den alldeles oväntade underrättelsen hade kommit från Thorsvik, att Ewald genom den häftiga promenaden från Arvidsnäs så hade öfveransträngt sitt ben, som ännu icke tålde vid någon starkare rörelse, att han måste stanna hemma. Han hade skickat en dyrbar faddergåfva och tillagt, att han troligtvis redan dagen derpå skulle blifva i stånd att besöka Arvidsnäs.

Hela historien om benet var naturligtvis uppdiaktad, för att Ewald skulle undgå att sammanträffa med Virginia innan barnet blifvit bortröfvadt. Han hade öfvertygat fru Sterner om, att detta säkerligen bäst skulle kunna gå för sig denna dag, då betjeningens uppmärksamhet var delad åt flera håll och de inbjudna gästerna togo värdfolkets närvaro i anspråk. Hon begaf sig därför af till fots från Thorsvik, men då hon uppnådde skogsbacken, der vägen krökte sig, stannade hon, satte sig ned och inväntade Ewald, som straxt skulle komma efter med ett täckt åkdon. Det dröjde icke heller länge förrän han infann sig. Han var ensam och körde sjelf, hvilket hade väckt stor förvåning, då han lemnade Thorsvik.

— Det är en mycket besynnerlig människa, vår husbonde, — tänkte intendenten, som också var närvarande vid afresan. — Han försummar döpelseakten och säger sig vara sjuk, men nu åker han dock ut och kör sjelf... Och ett sådant åkdon sedan... Hvarför begagnar han det just nu?

Då vagnen syntes, steg fru Sterner genast upp, gick fram och tog plats i densamma. Så bar det af till Arvidsnäs, der Ewald lät hästarne stanna vid en grind, hvilken ledde till den aflägsnaste delen af trädgården, som sällan besöktes. Han hade haft sin vanliga tur: han hade icke sett till någon människa på vägen och nu återstod blott att lika lyckligt och obemärkt komma tillbaka. Han hoppade ned på marken, band hästarne vid grinden och satte sig ned vid kanten af ett djupt dike, på hvars sidor växte nässlor, öfvertäckta af dam, medan fru Sterner genom trädgården smög sig fram till byggningen och stannade utanför fönstret till grefvinnans toalettrum.

Såg någon henne? Hon blickade oroligt omkring... hon kunde ej upptäcka någon...

Emellertid hade döpelseakten börjat. Fadern bar sjelf sitt barn till dopet och modern var närvarande, öfverlycklig och med en andäktig bön på läpparne för sin sons väl och lycka.

Birger blef den lilles namn, och då den fromme prest-

mannen välsignande lagt sin hand öfver barnets hjessa, höjde det sina stora, mörka, strålande ögon, utan att uppgifva det minsta ljud.

Majoren lade den lille Birger i Virginias famn, kysste henne och den nydöpte på pannan. Halima bar sedermera gossen in i hans rum, för att taga af honom den långa, hvita kristningsklädningen. I hennes ansigte lyste stolthet och förtjusning öfver att hon var anförtrodd denna skatt.

Sedan Halima fullbordat afklädningen, lade hon gossen sakta i vaggan. Han var trött och somnade nästan ögonblickligt.

Då den unga flickan derefter kom att blicka åt fönstret, hade hon så när gifvit upp ett rop af förskräckelse, ty hon upptäckte ett blekt ansigte på rutan. Hon hade aldrig sett fru Sterner och kunde således icke veta, hvem det var. Halima rusade fram och sköt gardinen helt och hållet åt sidan... ansigtet var borta och Halima inbillade sig, att hon sett i syne.

— Men otäckt var det... sådana ögon... var denna hemska syn verkligen blott en inbillning? — frågade Halima sig sjelf, medan hon gick omkring i rummet och sysslade med barnets kläder.

Grefvinnan inträdde och gick genast fram till gossen som sof. Halima nämnde icke ett ord om det främmande ansigtet på fönstret — hennes matmor skulle säkert antingen skratta åt henne, eller också möjligen tro, att Halima återfallit i sin förra galenskap.

— Vågar jag lemna lille Birger på ett ögonblick, medan jag springer in i köket för att tala några ord med Sara?

— Gossen sofver ju, du kan nog lugnt vara ifrån honom på en stund, men dröj icke länge, — tillade modern med öm oro, — han kan vakna...

Grefvinnan och Halima lemnade gossen nu ensam. Detta skedde samtidigt med att fru Sterner med ljudlösa steg smög sig på en bakväg in i huset längs efter den mörka korridoren. Hon stannade ett ögonblick och lyssnade

utanför dörren till toalettrummet. Då allt var tyst derinne, steg hon djerft in öfver tröskeln. Hon hade på tungan en ursäkt och ett föregifvande, att hon ville träffa fröken Hillevi. Hon fann gossen ensam och sofvande. Med blixstens snabbhet lyftade hon barnet ur vaggan, svepte in det i en sjal och störtade ur rummet ut i korridoren. Gossen sof fortfarande och hade ingen aning om, att han hade bytt ut sin lilla mjuka bädd mot dessa magra, knotiga armar, som höllo honom hårdt omslingrad. Den långa, mörka korridoren ledde ut till en bakdörr, som sällan begagnades.

— Min hämnd är tillfredsställd! — hviskade fru Sterner inom sig. — I denna stund är hennes lycka krossad...

Det finnes menniskor, hvilkas onda anslag och stämplingar till en början lyckas efter deras vilja. En märkvärdig tur följer dem någon tid, tills en högre makt plötsligt säger: »hitintill skall du gå, men icke vidare».

Ewald var så förblindad af den stora framgång, han rönt i alla sina förehafvanden, att detta ingifvit honom det djerfva beslutet att rövva bort Virginias barn. Och detta skedde icke på en mörk, stormig höstkväll, utan midt under en ljus och klar Juliafton! Att låta fru Sterner på detta sätt smyga sig in på Arvidsnäs och tro på möjligheten af att icke bli upptäckt, var ju någonting alldeles oerhörddt. Så tänkte äfven Ewald sjelf, der han satt vid dikeskanten. Dock — kom icke fru Sterner der med något föremål i sina armar? Ewald sprang upp och rusade fram till henne.

— Jag har lyckats, — hviskade hon, anfådd, men med ögonen gnistrande af tillfredsställelse. — Barnet var ensamt... det sofver... låtom oss skynda härifrån!

— Den belöning, jag vill gifva er, skall öfverträffa all er förväntan, — svarade Ewald med samma sänkta röst, medan han lät fru Sterner med den slumrande gossen taga plats i vagnen.

Barnet vaknade icke under färden, utan sof ännu, då Ewald släppte fru Sterner ur vagnen, innan han körde fram den stora vägen genom parken. Hon smög sig försigtigt fram till slottet, darrande af rädsla att möta någon.

Hon hade på afstånd sett intendenten, äfven trädgårdsmästaren, men ingendera hade gifvit akt på henne.

Ändtligen stod hon i Ewalds sängkammare, hvars dörr hon tillriklade, för att icke öfverraskas. Ewald kom snart efter och båda betraktade ett ögonblick det ännu sofvande barnet, innan fru Sterner bar in det i lönnrummet.

Ingenting fattades der för den lille gossen: en mjuk bädd, passande kläder och varm mjölk att dricka ur ett glashorn — alltsammans var i beredskap.

Ewald ville icke, att barnet skulle sakna något, eller göra det något ondt — han ville endast ha gossen som en gisslan, för att förmå Virginia att icke förråda, hvilken bedragare han var och att han hade inkräktat Arthur Grips rättigheter.

Efter några minuters öfverläggning fann Ewald för godt att flytta ur sina rum och låta fru Sterner bebo dem, emedan barnets gråt möjligen kunde höras genom väggen och fästa betjeningens uppmärksamhet.

Då Halima återvände till lille Birgers kammare, trodde hon honom ännu sofva, emedan allt var så tyst. Hon gick därför, icke genast fram till vaggan, som fått sin plats i den skuggigaste delen af rummet.

Hon satte sig i stället vid fönstret och sydde under några minuter. Hon kunde dock icke länge hålla sig stilla, hon måste kasta en blick på barnet, som hon trodde ännu ligga i vaggan. Hon böjde sig ned och lyftade på täcket, som fru Sterner hade lagt åter till rätta, innan hon aflägsnade sig — den lilla bädden var tom.

— Barnet . . . hvar är barnet? — sade Halima, dödsblek af ångest, emedan det föreföll henne så otroligt, att någon hade burit ut gossen under hans bästa sömn.

— Kanske dock att han hade vaknat och att majoren varit inne och tagit honom, — lugnade hon sig sjelf. — Det är ju icke första gången han tagit den lille gossen . . .

Halima sprang in i salongen, Hillevi stod och talade med Georg Ljung och det öfriga sällskapet befann sig på terrassen. Halima ställde sig i de öppna glasdörrarne för

att se efter, om barnet var tillfinnandes hos modern, som stod med ett glas limonad i handen.

— Barnet? — frågade den unga flickan med bäfvande röst och gick fram till grefvinnan. — Hvem har tagit gossen, medan jag var ute? Han är borta . . .

— Är han borta? — upprepade modern småleende, ty huru skulle hon kunnat föreställa sig, att barnet blifvit bortröfvadt. — Sara har väl burit in honom i sängkammaren . . .

— Nej, — vågade Halima afbryta, blek af ångest. — Jag talade blott några ord med Sara i köket och gick straxt derpå in till gossen, men fann honom icke i vaggan, såsom jag hade lemnat honom.

Virginia greps af en häftig förskräckelse och släppte det tunna slipade glaset på marken, så att det krossades och innehållet stänkte öfver hennes klädning.

— Är du vid dina fulla sinnen? — utbrast hon och tog ett steg hastigt framåt.

Halima rodnade öfver, att man ännu kunde misstänka henne för att icke vara riktigt klok. Men denna blygsel öfvergick snart, emedan hennes tankar voro hos det försvunna barnet.

— Kom sjelf och se, nådig grefvinna, — sade hon och sprang före till den lille gossens rum.

Alla reste sig upp och följde den dödsbleka grefvinnan. Majoren såg allvarlig ut, men icke ett tecken till oro och ångest stod att läsa i hans ansigte, ty huru var det väl tänkbart, att någon, främmande person skulle kunnat bortföra barnet på den ljusa sommaraftonen och *hvem* skulle väl haft något intresse deraf? Men då han och alla de öfriga funno, att Halima sagt sannt, förlorade han all färg och fattade tag i dörrposten för att stödja sig dervid. Den unga grefvinnan hade rusat fram till vaggan, ryckt af täcket och gifvit upp ett smärtans skri, då hon fann bädden tom. Derefter slog hon upp sina ögon och stirrade vildt omkring sig, som om hon med ens hade förlorat förståndet.

Majoren återhemtade sig snart och skyndade fram till den förtviflade modern, som han fruktade skulle förlora

sansen. Han lindade sin arm hårdt kring hennes lif och uppehöll henne.

— Lugna dig, älskade! — hviskade han. — Gossen kan icke vara långt borta... se här ha vi ju Sara, — tillade han hastigt, då denna i samma ögonblick visade sig i dörren. — Har du burit ut barnet?

— *Jag?* — hon betraktade förvånad och förskräckt de personer, som stodo kring den tomma vaggan. — Är gossen borta?

Presten, som döpt den lille, pekade på vaggan och såg mycket upprörd ut.

— Leta genom hela huset! — befallde majoren.

Hillevi, som i likhet med de andra var i högsta grad uppskakad, rusade ut tillsammans med Georg Ljung för att ransaka alla vinklar och vrår i den gamla byggningen.

Virginia svimmade icke, såsom alla hade befarat. Hon sprang upp ur sin knäböjande ställning med spänstigheten hos en fjeder.

— Mitt barn? — upprepade hon och i dessa ord uttalade sig hela hennes hjertas förkrosselse och förtviflan. — Mitt barn? — och hon kastade sina armar omkring sin make, som skälvande tryckte hennes hufvud mot sitt bröst.

— Vi skola nog snart finna rätt på barnet, — sade, tröstande, någon af de närvarande. — Gossens försvinnande ser besynnerligt ut, men *hvem* skulle vilja stjäla ett barn?

— Ja, *hvem?* upprepade alla.

Halima stod med hopknäppta händer och nedböjdt hufvud. På hennes likbleka ansigte och på den darrning, som allt emellanåt genomflög hennes lemmar, syntes hvad hon led.

Sara sprang fram och grep henne hårdt i armen.

— Hvem annan än denna tattarunge har kunnat skaffa undan barnet! — ropade hon högt och släpade den stackars flickan fram midt i rummet. — Jag varnade majoren för att ej lemna gossen i den svagsintas händer... Jag sade ju honom, att han skulle få ångra detta och att

någon olycka skulle komma att ske! Stunden har nu kommit . . .

Halima slet sig ifrån den ursinniga qvinnan och kastade sig på knä för Virginias fötter.

— Tro henne inte, nådig grefvinna! Så sannt det gifves en Gud i himlen, så är jag oskyldig!

Virginia böjde sig ned till den gråtande flickan och lade sin hand på hennes hufvud.

— Jag tror dig, Halima. Hvarför skulle väl du vilja göra min lille gosse något ondt?

— Jag älskade honom så mycket . . . jag skulle vilja gifva mitt lif för att återfinna honom, — snyftade Halima, öfver hvars ansigte tårarne nu strömmade.

— Jag tror dig, jag tror dig, — upprepade Virginia, som i grund och botten kände den stackars ziguenarflickans ömsinta hjerta.

Presten gick fram till Halima och vände hennes ansigte mot sitt. Han betraktade henne forskande.

— Äfven jag tror, att hon är oskyldig, — sade han slutligen. — Men, mitt barn, vet du ingenting, tänk noga efter?

— Ah! — utbrast Halima och sprang upp, träffad af en blytlik tanke. — Jag kommer nu ihåg, att ett främmande ansigte skrämde mig. Det stod der och stirrade hitin med förfärliga ögon, — hon pekade på fönstret.

— Har du aldrig sett detta ansigte förr? — fortfor presten att fråga.

— Aldrig.

— Tillhörde det en karl eller en qvinna?

— En qvinna.

— En qvinna, — upprepade Sara sakta för sig sjelf och en förskräcklig aning genomflög henne.

— Om du skulle få se detta ansigte ännu en gång, skulle du då igenkänna det?

— Jag vet icke, men ögonen mins jag nog . . . de voro så fulla af hat och bitterhet, och det var just det som skrämde mig så mycket.

— Gaf du ej akt på, huru hon var klädd?

— Nej, jag märkte endast, att hon bar något mörkt på hufvudet. Jag såg henne så hastigt . . .

— Jag börjar missänka, att denna obekanta qvinna har stulit barnet, — sade presten och såg på de öfriga.

— Vi skola finna henne, — utbrast majoren, som ännu hoppades det bästa. — Säg till om min häst, — sade han åt Sara, som genast skyndade ut. — Virginia, — han tryckte en sakta kyss på hennes panna, — vår Birger är icke förlorad . . . han står under Guds skydd! — En tår skimrade i hans öga, men han sönderkrossade den, innan den blef bemärkt.

— Hvem kan bära agg till *mig*? — sade Virginia, bestört, och liksom döfvad af hvad hon hört. — Huru kan någon vilja göra mig så illa och främtaga mig mitt barn? . . . det är detsamma som att slita hjertat ur mitt bröst, — hon föll härvid i en så gräslig och ångestfull förtviflan, att alla brusto ut i gråt.

Presten försökte att ingifva henne hopp och mod att bära denna stora sorg.

— Om jag bara visste, att de icke göra honom illa, att han icke fryser och hungrar . . . denna ovisshet, denna förfärliga ovisshet dödar mig! — Den stackars modren gick af och an öfver golfvet, gick så i timmar och mottog derunder det ena budet efter det andra, att man ännu icke hade funnit något spår af det försvunna barnet.

Men ännu hade majoren icke återkommit. Han red landsvägen fram och i hvarje stuga frågade han, om de sett någon qvinna med ett barn. Öfverallt samma tröstlösa *nej* . . . han började sjelf förtvifla.

Georg Ljung var också ute för att spana efter den förlorade, och det dröjde innan han återkom. Den tanken hade icke en enda gång fallit honom in, att Ewald Ring hade sin hand med äfven i detta. Halima hade sprungit barhufvad ut på vägen . . . hon spejade, hon lyssnade, men förnam ingenting misstänkt.

Hillevi satt i sitt rum och grät. Denna händelse hade uppskakat henne mycket och hon egde icke mod

att försöka trösta den hatade, nu så olyckliga styfmodern. Då kom Sara in och gick fram till henne.

— Detta var den första olycka hon dragit öfver detta hus, det skall icke bli den sista, — sade Sara med sänkt röst.

— Om hvilken talar du? Om Halima?

— Jag misstänkte *henne* i första ögonblicket, men jag fann henne snart oskyldig.

— *Hvem* menar du då? — Hillevi darrade, ty en hemsk aning genombäfvade henne plötsligt.

— Hvem annan skulle jag väl kunna mena, än hon, som är på Thorsvik, fru Sterner...

— Tror du verkligen, att hon har vågat göra detta? — Hillevi hade stigit upp och fattade Sara hårdt om armen.

— Ja, jag tror, att det är hon som stulit barnet.

— Min Gud, min Gud! — Hillevi tryckte sina händer mot tinningarne. — Om hon skadar gossen?

— Hvad vet jag...

— Ah, hon skall bekänna för mig, om hon begått detta brott! Nu genast skall jag åka till Thorsvik...

— Lugna er, Hillevi, vi kunna väcka misstankar. För er skull, mitt hjertebarn, har jag ingenting förrådt och skall aldrig göra det. I morgon... spar tills i morgon och tvinga henne då att bekänna.

Då Hillevi blef lemnad ensam, kastade hon sig på knä och bad till Gud en varm, brinnande bön. Hon flydde sällan till denna tröst och hennes gudsfruktan var lika yttlig som hela hennes väsen. Men nu, nu erfor hon, att i *bönen* låg både tröst och hugsvalelse.

Virginia kunde icke längre stanna inne. Det blef henne för qvaft om hjertat — hon behöfde luft... Ensam gick hon ut och ställde sina steg till trädgården. Hon väntade, hon lyssnade en lång stund, om hennes make skulle komma, men alltjemt dröjde han...

Gästerna hade aflägsnat sig. De ville icke stanna längre, emedan de icke kunde göra något annat än beklaga. Virginia, som hade tagit afsked af dem, fortsatte nu vägen förbi orangeriet till parken. Hon kom in på en aflägsen gångstig, som var öfvervuxen af gräs och hvilken slingrade

sig igenom en björklund fram till en gammal paviljong, som nästan aldrig besöktes.

Hon stannade och drog efter andan. Natten hade inbrutit, fullmånen lyste och en lätt vind susade i trädtopparne. Det oupphörliga rasslandet af de darrande bladen ökade hennes ängslan och oro . . . hennes hjerta skälfdde . . . hon hade knappt krafter att längre hålla sig uppe. Tyst! . . . hvad var det? Hon lyssnade . . . hörde hon ingenting? Jo, hon misstog sig ej: tunga, långsamma steg närmade sig och ur paviljongens skuggor framträdde en hög, manlig gestalt, med korslagda armar och nedböjdt hufvud. Han gick rakt fram mot henne och stannade på endast några få stegs afstånd.

Virginia uppgaf ett halfqväfdt rop af häpnad och öfverraskning. Hon hade genast igenkänt *Ewald Ring* — han, som hon en gång hade gifvit sin kärlek och sin tro, han, som hade besvikit henne och bestulit hennes far.

— Ewald, — stammade hon, sedan hon återhemtat sig från sin bestörtning, — Ewald, hvad gör du här och huru har du kommit hit?

— Virginia, jag ville träffa dig utan vittnen, — han talade sakta, — och jag har gått en lång stund omkring i parken för att försöka få fatt på någon, som kunde framlemna en biljett till dig. Men så förde slumpen mig hit . . . jag såg dig . . . och du får nu icke neka mig ett samtal. Vi äro ostörda . . . kunna vi icke gå in i paviljongen?

— Jag vet icke hvad du kan ha att säga mig, Ewald? — svarade Virginia stolt och vände sig bort!

— Virginia, du måste höra mig — *det gäller ditt barns lif*, — tillade han långsamt och med tonvigt på hvarje ord.

— O, Gud! *mitt barn!* Har du någon reda på mitt barn? — hon grep honom förtvifladt om armen och såg honom stinnt i ansigtet.

— Jag har det . . . men kom, vi kunna eljest bli öfverraskade.

Virginia lät leda sig in i paviljongen, hvars dörr han försigtigt tillslöt. Virginia sjönk ned på en bänk, som

blifvit inflyttad i det tomma rummet, som tycktes undergå någon reparation, emedan golfvet var öfvertäckt af spånor, spikar och verktyg af allehanda slag.

— Virginia, — Ewald satte sig bredvid henne, — du är säkert mycket förvånad öfver att se mig här?

— Mitt barn?

— Du måste först lugna dig . . . sedan skall jag säga, hvar ditt barn är.

— Säg dock först, om min lille gosse lider någon nöd?

— Nej, han saknar ingenting . . . Jag må så gerna säga det strax: det är *jag* som röfvat din son — han är under mitt hägn . . .

— *Du?* — Virginia reste sig upp, dödsblek och skälfvande. — Hvarför skulle du göra mig detta?

— Emedan jag icke vill, att du skall förråda mig . . .

— Ewald, under hvilket namn vistas du här? Jag har aldrig hört talas om dig . . . Underrättelser kommo till min far, att du var död . . . att man funnit dig liflös ligande på en klippa i hafvet.

— Jag vet allt detta, men det var icke *mitt* lik, Virginia, det var en annans, en ung man, hvars papper jag utbytte mot mina. Jag gjorde ju honom ingen skada dermed, då han var död. Sjelf var jag så olycklig, men nu är det annorlunda och skall alltid förblifva så, om du ingenting förråder.

— Ewald, jag förstår dig icke. Hvem är det, hvars rättigheter du inkräktat?

— Arthur Grip . . .

— Ah, jag började ana det, — afbröt Virginia med en blandad ton af harm och afsky.

— Ja, jag har utgifvit mig för honom, — fortsatte Ewald, — och ingen misstänker något annat. Så kom du från Florida . . . besynnerliga nyck af ödet!

— Ewald, du kan väl icke ett ögonblick inbilla dig, att jag, genom att tiga med hvad jag vet om dig, skall låna min hand till döljande af ditt brott, ty ett brott är hvad du begått, då du utgifvit dig vara arftagaren till Thorsvik. Dessutom huru skulle jag med lugnt samvete

kunna se min makes dotter blifva hustru åt en bedragare? Nej, nej, jag skall säga allt . . .

— *Då*, Virginia, återser du heller aldrig mera ditt barn! — Han kramade hennes arm och talade med en olycksbådande stämma. — Jag har gömt din son på en plats, som ingen utan min hjälp kan upptäcka . . . Ingen skall kunna aftvinga mig bekännelsen om, *hvar* gossen är; han skall dö och ingen skall kunna rädda honom. Ingen skall höra hans skrik och jämmer . . .

— Ewald, var barmhertig!

— Jag begär detsamma af dig.

Att han talade sannt, förstod Virginia mycket väl, äfvensom att han hade borttröfvat hennes barn, för att derigenom tvinga henne att icke förråda honom.

— Om jag tiger, Ewald, — sade hon slutligen med bruten stämma, — så blir nog ditt brott ändå upptäckt, ty Gud kan icke tillstädja en sådan ogerning att hafva framgång.

— Det blir min sak. Svär, att icke förråda mig, Virginia, och du har räddat ditt barn!

— Med *ett* vilkor, Ewald, skall jag lofva att icke yppa någonting.

— Detta är?

— Att du afsäger dig Hillevi?

— Men hon älskar mig . . .

— Jag kan och jag vill icke se henne bli din hustru . . . tag hvilken annan som helst, men skona henne . . .

— Och om jag nu går in på detta vilkor och skiljer mig för alltid från Hillevi — då, Virginia, svär du mig ju vid ditt barns lif, att aldrig förråda mig, icke ens för din make?

— Min Gud, hur gräsligt att nödgas vara medveten om ett sådant brott! — Hon knäppte ångestfullt tillsammans sina händer och bad i sitt hjerta. — Jag kan icke, — hviskade hon derefter, — nej, Ewald, jag tror mig ej kunna det . . .

— Så farväl! — Han sade detta i hotande ton. —

Ditt barn återser du aldrig... *aldrig*, hör du!... — Han gick mot dörren.

Virginia sprang upp från sin plats.

— Stanna! Var barmhertig och gif mig åter barnet! Du skall, du måste det, eljest ropar jag på hjälp... jag skall bli hörd och du gripen. Du skall tvingas att yppa, hvar du gömt barnet...

Ewald afbröt henne med ett hånskratt.

— Skrik, ropa, bäst du gitter! Innan någon hinner hit, är jag försvunnen... Hvad vinner du på detta? Ditt barns förderf... ingen makt på jorden skall kunna förmå mig att säga, hvar gossen är. Ännu en gång, den sista: svär att ej förråda mig... och barnet skall jag lemna dig oskadadt tillbaka!

Virginia böjde ned sitt hufvud i stum förtviflan. Det fanns ingen annan möjlighet: hon måste rädda sitt barn till hvad pris som helst.

— Välan, jag svär att icke yppa hvem du är.

— Gif mig en helig ed derpå!

— Vid mitt barns lif, vid min makes ära och min tro på en rättvis Gud, som är en mäktig hämnare!

Ewald andades lättare... han fruktade för ingenting annat än Virginias vittnesbörd.

— Jag är nöjd, ty jag vet, att du är stark i din religion. Du kan ej bryta din ed... ditt barn är räddadt.

— Och Hillevi?

— Skall jag skiljas vid, om hon vill...

— Hon måste vilja... jag skall tvinga henne dertill.

Ewald skakade på hufvudet, tviflande.

— Du får en svår strid att utkämpa.

— Men segern skall slutligen bli min. Återfår jag mitt barn nu genast? — hon talade fort och andades häftigt.

— Icke förr än i morgon natt. Du skall då finna honom här i paviljongen.

— O, hur skall jag kunna vänta till dess!

— Du måste!... Gossen skall komma oskadd tillbaka; han lider ingen nöd...

— Jag kan icke förstå detta . . .

— Du får väl se. Det står dig fritt att hemta honom härifrån i morgon natt. Glöm icke, att jag hädanefter icke är någon annan för dig än *Arthur Grip*.

Han gick och hon stod qvar ännu en stund, med händerna hårdt sammanpressade mot bröstet. Slutligen lemnade hon paviljongen och skred långsamt fram på gångstigen.

— Jag har räddat mitt barn, jag har räddat Hillevi, — tänkte hon, — ty hon skall aldrig bli hustru åt denne usling.

Då hon nalkades orangeribyggningen, såg hon sin make komma sig till möte. Hon stannade . . . han tog henne i sina armar.

— Älskade, allt sökande har varit fruktlöst . . . vår lille gosse är ännu icke återfunnen.

Virginia sade icke ett ord. Hon tryckte sin kind mot hans bröst . . . huru hon led af att ingenting kunna yppa!

Om också Virginia kände en häftig smärta vid tanken på sitt barn, så var hon dock, sedan hon fått veta, att gossen var oskadad och vid lif, icke längre så förtviflad som majoren, hvilken i ovisshet om det öde, som kunnat träffa hans son, qvaldes af den grufligaste ångest. Han var djupt uppskakad . . . hans unga maka lindade sina armar kring hans hals och uppbjöd allt för att trösta honom.

— Vi skola hoppas, att Gud hjälper oss att återfinna honom, — sade hon.

— Kan du ännu tro det efter allt fruktlöst sökande?

— Ja, det är något som säger mig, att jag snart skall åter få trycka honom i mina armar, — hviskade Virginia.

Hur frestad var hon icke att yppa för honom allt, som hade passerat emellan henne och Ewald, men *eden* band hennes tunga och hon kände med sig sjelf, att hon aldrig skulle kunna bli en menederska.

— Jag sätter min förtröstan till Gud, — sade hon i sitt hjerta. — Han skall på ett eller annat sätt främtaga

mig denna börda... Denne bedragare skall bli blottad, jag känner det.

Natten var nu inne och Virginia begaf sig till hvila, men timmar gingo om, innan sömnen tillslöt hennes ögon. Hon låg länge och grubblade på allt hvad som kunde vederfaras hennes barn. Att gossen icke for illa, hade väl Ewald bedyrat henne, men kunde hon sätta någon lit till hans försäkringar? Dessutom, hvem skötte om det späda barnet? Hade han invigt någon qvinna i sitt brott? Virginia erinrade sig då Halimas berättelse om det främmande qvinnoansigtet utanför fönstret.

— Ja, — tänkte hon och tryckte hufvudet djupare ned i kudden, — han har icke ensam kunnat röfva bort barnet. En qvinna är med i komplotten och henne skall jag väl till slut få reda på.

Majoren, som icke kunde finna någon ro, gick rastlöst fram och tillbaka i rummet. Han hade fruktat, att Virginia skulle mista förståndet af förtviflan öfver sin dyrbara förlust; men i stället visade hon ett förundransvärdt lugn, som öfverraskade honom, och talade med stor bestämdhet om, att hon snart skulle återfå den försvunne. Gjorde hon detta blott för att trösta honom? Eller var det en högre ingifvelse?

— Ack, måtte hennes aning besannas! — sade han till sig sjelf, under det han ett ögonblick stannade, belyst af månljuset, som föll in genom fönstret. — Huru lyckligt, att hon fått en sådan ingifvelse... det är ändå en lindring, att hon kan hoppas så, som hon gör.

Han gick fram till Virginias bädd, böjde sig ned öfver henne och betraktade hennes ansigte, som låg vändt så, att endast profilen syntes. Hon hade nyss slumrat in... måtte hon drömde om barnet? Han tryckte en lätt kyss på hennes hand och aflägsnade sig långsamt.

Följande morgon steg Hillevi tidigt upp. Hennes natt hade varit orolig. Saras misstanke, att fru Sterner stulit barnet, syntes henne allt mer och mer sannolik.

— Men jag skall tvinga henne att bekänna, om hon begått detta brott, och jag skall då skaffa henne långt

bort härifrån. Hvar har hon kunnat göra af barnet? Allsmäktige Gud, om hon... nej, — Hillevi lutade pannan i handen och blef dödsblek, — nej, — upprepade hon darrande, — så gräslig har hon väl ej kunnat vara!

Den unga flickan klädde sig fort och egnade, tvärtemot hvad hon brukade, blott några få minuter åt toaletten. Hon kallade derefter på Sara, befallde fram vagnen och for med amman till Thorsvik. Hon önskade, att det vore så lyckligt, att hon icke träffade Ewald, innan hon fått tala med fru Sterner. Men hon hade ingenting att befara. Ewald var ännu icke uppstigen och det såg ut, som om han ämnade tillbringa halfva förmiddagen i sängen.

— Jag vill tala med fru Sterner, — sade Hillevi åt en af domestikerna, som genast förde henne till den efterfrågades rum.

— Bebor icke fru Sterner samma rum som förr? — sade Hillevi, förvånad, då hon blef visad till de rum som varit hennes fästmans enskilda. — När skedde denna förändring? — tillade hon icke utan harm.

— För några dagar sedan.

— Såå, — Hillevi afskedade betjenten och tillsade Sara att stanna, tills hon återkom.

Hillevi klappade på fru Sterners dörr, emedan hon fann den stängd.

— Hvem är det? — frågades hastigt innanför.

— Det är Hillevi, — svarade den unga flickan.

Dörren gled upp och Hillevi steg in. Hon såg forskande omkring i rummet, som om hon trott, att hon här skulle finna barnet.

— Hvarför har Arthur låtit er flytta hit? Ni behöfver i sanning icke klaga öfver att vara en simpel tjenarinna.

— Skulle du då vilja det, Hillevi? — svarade fru Sterner, som försigtigt åter stängde dörren.

Hillevi svarade ingenting, utan satte sig vårdslöst ned på en närstående stol.

— Icke får du stanna här, barn... här har ännu icke blifvit städadt. Gå ut i salongen... du har väl något angeläget ärende, efter du kommer så tidigt

— Jag undanber mig denna förtroliga ton, — afbröt Hillevi med ett uttryck af förakt. — För mig är och förblir ni ingenting annat än fru Sterner. Jag fordrar således, att ni icke heller ser i mig någon annan än fröken Stålhane.

Fru Sterner kände sig ej längre ödmjuk och försagd inför sin dotter. Hon stod icke ensam nu, hon var ju i förbund med sin blifvande måg, något som dock Hillevi icke fick ha en aning om.

— I andras närvaro skall jag komma i håg detta, Hillevi, men då vi äro så här mellan fyra ögon, skall jag aldrig kalla dig för annat än mitt barn. Kan du väl begära annat?

— Min Gud, min Gud! — Hillevi tryckte händerna mot pannan.

— Är du så olycklig häröfver? — Fru Sterner gick fram till henne. — Föraktar du mig då så mycket?

— Ja, jag föraktar er, ty det är ert lättsinne, som är orsaken till all den oro, jag nu måste bevittna, och som jag sjelf lider af.

— Är det för att säga mig detta, som du kommit hit? Har då någonting särskildt händt, sedan vi sist träffades?

— Och det frågar *ni*? — Hillevi såg upp på fru Sterner. — Ni vet således icke af, att den lille nyfödde försvunnit, att han blifvit bortröfvad?

Fru Sterner försökte att se öfverraskad ut, knäppte tillsammans sina händer och steg några steg baklänges.

— Berätta mig allt hvad som händt, men inte här, utan i salongen, — hon talade oroligt och Hillevi inbillade sig, att hon ville för någon orsaks skull locka henne ur detta rum.

— Jag sitter lika bra här, men kanske ändock bättre derinne, — svarade Hillevi och steg upp för att gå in i det inre rummet, som var fru Sterners sängkammare.

— Men, Hillevi, der är ej heller städadt ännu, — invände fru Sterner och såg ängslig ut.

— Genera er icke för mig. — Hon satte sig i soffan

och såg sig noga omkring, men kunde icke upptäcka något misstänkt.

— Den lille gossens sköterska har sett en främmande qvinna utanför fönstret till barnkammaren straxt innan han blef bortröfvad. Vet ni, hvem jag misstänker det var, som smugit omkring på Arvidsnäs för att passa på tillfället att taga barnet?

— Nej.

— *Ni!* Det är ni, som stulit gossen, ty hvilken annan bär hat och hämnd till min fars hustru? — Hillevi hade sprungit upp från sin plats. — Säg mig genast, hvar ni gömt gossen?

— Jag . . . jag vet inte af någonting, — svarade fru Sterner med tillkämpad fattning.

— Ah, försök icke att bedraga mig! Tyst . . . evige Gud, jag hör ju ett barns jämmer! — Hillevi såg bort åt väggen, icke anande, att den lille gossen låg derinnanför i lönnrummet. Hon lyssnade dödsblek, men ingenting vidare hördes.

— Du är så upprörd, Hillevi, att du inbillar dig alla möjliga galenskaper. Hvar skulle jag kunna dölja ett barn här . . . inser du icke sjelf det orimliga deri?

— Men jag hörde ju ett barns gråt?

— I din inbillning, ja . . . kom, låt oss gå ut härifrån. Tala sakta, ty om du blottställer mig, gör du dig sjelf olycklig. Den rike och mäktige Arthur Grip lär väl icke vilja taga till hustru en flicka, som har en förnedrad mor.

Hillevi lät leda ut sig. För allt i verlden ville hon icke hos sin fästman uppväcka den misstanken, att hon stod i något slags närmare förhållande till fru Sterner. Hon fruktade att, om han fick känna moderns skandalösa historia, skulle han icke vilja gifta sig med henne. Och då — farväl med alla hennes stolta och fåfängliga drömmar om att bli herrskarinna på Thorsvik! Hon skyndade sig därför bort.

— Sara, vi fara genast hem, — sade hon åt sin gamla amma, hvilken med ångest och oro hade afvaktat utgången af Hillevis och moderns samtal.

— Fru Sterner, — hviskade Hillevi till denna, som hade följt henne till trappan, — ni kan bereda er på, att er vistelse icke blir så långvarig härstädes.

Då fru Sterner blifvit ensam, skyndade hon in till den lille gossen, som låg qvidande i sin bädd. Hon tog upp honom, gaf honom att dricka och vyssjade honom sakta till ro. Väl, att han icke kunde uppfatta de hätska, hatfulla blickar, som hvilade på honom! Han saknade för öfrigt ingenting. Huru gerna fru Sterner än skulle velat försumma det stackars barnet, vågade hon det dock icke, emedan dess skrik och jämmer ovilkorligt skulle ha upptäckt henne.

— Men finge jag råda mig sjelf, — tänkte hon, under det gossen halfslumrade på hennes armar, — skulle jag kasta dig som en huggorm ifrån mig och lemna dig utan all hjälp. Du skulle få dö . . . dö, om jag blott vågade!

Till fru Sterners häpnad kom Ewald straxt derpå och sade henne, att hon redan följande natt skulle bära gossen tillbaka till Arvidsnäs och lägga honom i paviljongen. Han skulle vara henne följaktig dit, för att se, att det blef riktigt verkställt. Den elaka, hämndfulla qvinnan hade inbillat sig, att Ewald skulle skicka bort gossen och låta honom växa upp, okänd af sina föräldrar.

— Men hvarför hade han då röfvat bort barnet och velat hämnas på Virginia . . . hvilken hemlighet fanns väl emellan dem? — grubblade fru Sterner.

XXIII.

Den återfunne.

Den lille Birger Stålhanes hemlighetsfulla försvinnande hade äfven på Georg Ljung gjort ett djupt och smärtsamt intryck. Också hade han uppbjudit allt för att upptäcka något spår af det

förlorade barnet, men förgäfves. Han fann händelsen mycket besynnerlig. Var det föräldrarne, eller barnet, man ville något ondt? Han antog såsom säkert det förra och var fullt öfvertygad om, att majoren hade någon hätsk fiende.

Den föregifne Georg befann sig på en af de skogsvägar, som ledde till Arvidsnäs, och gick långsamt framåt, med tankfull och sänkt panna. Öfver honom hvälfde sig den klara, djupblå himlen och mellan grenarne darrade solstrålarne och spredo sitt gyllene skimmer öfver trädstammarne.

— Kan hon väl bli lycklig med honom? — tänkte han och upprepade flera gånger dessa ord sakta för sig sjelf. — Älskar hon honom då verkligt?

Han hade knappt hunnit uttala den sista meningen, då han stannade, som om han varit fastväxt vid marken. En glödande rodnad flammade på hans panna: hans ögon hade, i det han böjde hufvudet, mött Hillevi, som trädde fram ur det gröna skogsdunklet.

Den unga flickan bemärkte honom ögonblickligt och äfven hon stannade. Hennes hand fattade i en nedhängande qvist af den ek, hvarunder hon stod. Hon hade stannat midt i det dallrande solljuset och det obetäckta hufvudet med sitt gyllene hår framstod i en bländande färgprakt. Hon hade under den sednaste tiden ofta uppmärksamt betraktat Georg, hvars hela utseende dag från dag blifvit mycket förändradt och nu vittnade om återvunnen helsa och manlig kraft. Hon hade mången gång i tysthet tänkt, att just *sådan* skulle hon önska sig sin trolofvade. Georgs intelligenta ansigte och allvarliga sätt hade gjort ett djupt intryck på henne. Hon tillstod för sig sjelf, att om denne man icke varit hennes fars tjenare, utan haft ett namn eller åtminstone rikedom, skulle hon velat tillhöra honom. Var icke detta ett erkännande, att *hon älskade honom*? Det var så äfven — och hon bäfvade i sitt hjerta för denna upptäckt. Ingen hade dock reda på denna hemlighet och hon behöfde därför ej blygas för någon annan än sig sjelf öfver att ha blifvit förälskad i sin fars inspektor.

Men nu, när hon stod så ensam midt emot honom i skogen, med solljus och blomdoft omkring sig, kände hon något som hon aldrig förr hade erfarit, att hennes kärlek helt och hållet besegrade hennes stolthet. Hon hade omedvetet skänkt honom en blick, full af värme, och ett leende, som gaf honom mod att nalkas henne.

Hillevi hade aldrig förr varit så vacker, ty hon var nu naturlig. Med en förtjusande blyghet räckte hon honom handen och stammade något om deras öfverraskande möte. Hon hade beslutat att visa honom vänlighet och helt och hållet lägga bort sitt vanliga, kalla högmod, som mycket missklädde henne, utan att hon sjelf visste derom.

— Ni går och svärmar här, herr Ljung, — sade hon och satte hatten, som hon hållit i ena handen, åter på hufvudet. — Hur finner ni dessa skogar, då ni jemför dem med dem ni varit van vid i Florida?

— Florida skall jag alltid komma att sakna, och det är väl icke något underligt deri, men Sverges natur är skön och har på mig gjort ett outplånligt intryck.

— Ni ämnar väl icke återvända till Amerika?

— Nej, — svarade Georg och i sitt hjerta tänkte han: — Så länge jag kan få vara i din närhet, ljufva flicka, stannar jag här . . .

— Jag hörde min far nyss nämna, att vår gamle inspektor aldrig kan bli så återställd, att han ensam kan sköta platsen vid Arvidsnäs. Han ämnar därför föreslå er att stanna qvar hos honom.

— Jag är er far mycket förbunden och skall visst icke afslå ett så smickrande anbud, — öfver Georgs läppar flög ett leende; han tänkte på, huru han för hennes lyckas skull iklädt sig en tjenares skepelse.

De gingo tysta bredvid hvarandra en längre stund. Att få gå på detta sätt tätt invid hennes sida, så nära, att det mjuka tyget i hennes klädning snuddade vid honom, hvad det gjorde honom säll och öfverlycklig! Att inandas samma blomdoft, som den ljumma sommarvinden förde fram till dem, att vandra i samma dunkla skugga, i samma strålande solljus, lyssna till samma fågels qvitter och upp-

friska sig ur samma källa i bergsskrefvan . . . hade han väl någonsin förr upplefvat en sådan sällhet? Den erinrade om hans barndomsfröjder, då hans mor lyfte honom upp i sitt knä och hans far lät honom få leka med medaljongen, som inneslöt hans mors porträtt. Skulle han visa Hillevi denna medaljong? Han kände ett ögonblicks frestelse dertill, men han påminde sig då, att han derigenom kunde upptäcka sig sjelf och krossa Hillevis lycka. Det var ju för *henne* han uppoffrade *allt!* Och han skulle nog hålla ut intill sitt sista andedrag i sin öfversvinneliga kärlek till denna flicka, som dock i det hela var honom så litet värdig.

— Om jag icke oupphörligt tänkte på det stackars lilla barnet, som försvunnit på ett så besynnerligt sätt, skulle jag känna mig så obeskrifligt lycklig, — sade Hillevi, sedan hon druckit ur det blad, hvaraf Georg hade format en skål, med hvilken han hemtat vatten ur källan och bjudit henne.

Hillevi märkte mycket väl, fast hon icke låtsade derom, att han gömde detta blad i fickan innanför sin rock. Var icke detta ett bevis på, att han älskade henne? Hon rodnade och kände grämlse öfver, att han icke var rik och innehade en annan ställning än en tjenares. Om det varit annorlunda . . . hur mycket lyckligare skulle hon icke ha känt sig, hon, som hittills alltid trott, att rikedom var nödvändig för lyckan. Men nu törstade hon efter kärlek och i djupet af sitt hjerta bäfvade hon tillbaka för det ytliga lif hon gick till mötes vid sin trolofvades sida. Hon kunde aldrig lära sig att älska honom. Den nyckfulla flickan hade plötsligt vaknat upp till andra tankar och känslor. Kärleken till denne man, som nu gick tätt vid hennes sida, denna kärlek, som så hastigt flammade upp, men som hon måste döda, hade rubbat hela hennes inre lif.

— Hvar tror ni väl, att barnet kan finnas? — upprepade Hillevi och gick åter fram på skogsstigen.

— Det är en mycket besynnerlig och sorglig händelse, — svarade Georg. — Jag beklagar djupt de stackars föräldrarne. Arma mor, hvad hon skall förtvifla!

— Ja, det är mycket sorgligt, — Hillevi sade detta fort och for med handen öfver pannan.

— Jag känner icke grefvinnan och jag har sett henne alltför litet, för att kunna bilda mig ett omdöme om henne, men hon ser mild och god ut. Ni har en ung styfemor . . .

— Ja tyvärr, — afbröt Hillevi, som för ingen del ville tala om Virginia.

— Ni måste anse mig för bra djerf, om jag frågar er, huruvida ni håller af henne mycket?

— Åh, hvarför det? — Hillevi log bittert. — Men när hörde ni väl talas om, att en styfdotter sympatiserade med sin styfemor?

— Hvarför skulle de icke kunna det, om de båda äro goda och älskliga, såsom jag föreställer mig här är fallet.

— Ni misstager er, herr Ljung; jag bekänner uppriktigt, att jag inte håller af min fars hustru, och hennes känslor mot mig äro mig fullkomligt obekanta.

Hillevi hade återfallit i sitt vanliga lynne och kunde icke dölja den bitterhet, hon fortfarande hyste mot styfmodren.

Den unge mannen, som hade trott henne vara en engel af godhet och älskvärdhet, studsade tillbaka vid dessa hårda och med häftig stämma uttalade ord. Men det kunde ju hända, att styfmodren hade gjort sig förtjent af den motvilja, styfdottren tycktes känna för henne, tänkte han och sökte dermed ursäkt sitt hjertas afgud. Han ville icke påbörda henne några vanliga fel och brister — han tillbad henne som ett helgon, hvars gloria ingenting kunde fördunkla. Och om hon också var full af fel och brister, kände han, att han ändå skulle älska henne.

De hade slutligen kommit ur skogen och stodo nu utanför grindarne till Arvidsnäs. Georg öppnade och Hillevi inträdde på gårdsplanen, då i detsamma en af betjeningen skyndade emot henne och lemnade henne ett bref.

— Ah, från Arthur! — sade hon och uppslet hastigt brefvet, som blott innehöll, att hon kunde vänta honom på aftonen.

Hillevi aflägsnade sig, utan att märka, att Georg stod kvar och såg efter henne.

— Hur glad och strålande såg hon icke ut, då hon läst hans bref! — hviskade han tröstlöst för sig sjelf. — Ja, var glad och lycklig, du engel; du vet ej, från hvilken hand din lycka kommer!

Han gick långsamt till inspektorsbyggningen.

Folket i hela trakten hade blifvit uppståndt att söka efter det försvunna barnet, men ännu hade inga glädjande underrättelser anländt. Majoren hade hvarken ätit eller druckit; med feberaktig spänning gick han fram och tillbaka på terrassen. Han hyste ännu ett svagt hopp, att gossen skulle påträffas.

Virginia satt i en hvilstol, med hufvudet tillbakalutadt mot ryggstödet. Hon var blek och spratt till nervöst vid minsta ljud. Hon visste, att hon skulle återfå sitt barn, men hon fruktade att hvilket ögonblick som helst få se Ewald Ring uppträda. Då kom just Hillevi och nämnde, att hennes fästman ämnade sig till Arvidsnäs på aftonen.

Virginia tryckte händerna hårdt mot bröstet och bad Gud gifva sig styrka att icke bryta den ed, denne niding hade aflockat henne.

— Du får i dag för första gången se Hillevis fästman — sade majoren till Virginia, som, utan att svara, böjde ned hufvudet, för att dölja sin sinnesrörelse.

Helt tidigt på aftonen kom Ewald Ring. Hillevi mottog honom icke med samma tillgjorda värme, som förr, utan med en i ögonen fallande köld. Hon kunde icke så snart bekämpa sina nyväckta känslor för den unge inspektoren.

Ewald märkte dock ingenting, utan gick in i salongen. Virginia hade tagit plats vid ett fönster i skuggan af den mörka gardinen. Ehuru hon hade beredt sig på hans presentation, kunde hon ändock icke beherrska sig så fullkomligt, då majoren förde honom fram till henne, att icke en häftig darrning skakade hennes lemmar.

— Herr Arthur Grip, min dotters fästman — min hustru.

Virginia försökte fatta Ewalds med mycken vördnad framräckta hand, men hennes fingerspetsar snuddade endast skälfvande förbi. Icke ett ord kunde hon framtvinga öfver sina läppar, hon kunde icke förmå sig att höja sina ögon mot denne usling, utan sjönk åter tillbaka ned på stolen.

Hennes upprörda tillstånd undgick icke Ewald. Med mycken fintlighet och djerfhet öppnade han konversationen och beklagade den olycka, som kommit öfver de båda föräldrarne genom barnets förlust. Han sade sig dock vara fullkomligt öfvertygad om, att den, som stulit barnet, en gång skulle upptäckas. Han visste icke sjelf, huru sannt han talade.

Virginia höjde här sina ögon och en blixljudade ur dem på den talande. Huru hon afskydde denne samvetslöse man! Hon blef en gång starkt frestad att störta fram och rycka Hillevi ur hans armar, då hon såg, huru han lindade dem omkring den unga flickans lif med en blifvande makes rättighet.

— Vik bort från detta hem! — sväfvade redan på hennes läppar, men hon tryckte dem häftigt tillhopa. Hon sjönk tillbaka ned på stolen vid erinringen om den ed, som band hennes tunga.

Virginia blef under aftonens lopp ett ögonblick ensam med Ewald. Hon kunde icke förmå sig till att tala med honom, men han närmade sig i stället henne.

— Ni finner i natt på den uppgifna tiden barnet i paviljongen. Känner ni er inte tacksam mot mig? Jag hade ju, om jag velat, kunnat göra er lille gosse mycket ondt, — sade Ewald och betraktade henne under sina halfslutna ögonlock.

— Hvad har då *han* förbrutit mot er? — frågade Virginia föraktligt.

— Intet, naturligtvis . . . men, Virginia, tänk, huru annorlunda det kunnat vara för oss båda, om jag stannat kvar hos er far i Florida?

Virginia böjde ned sitt hufvud och betäckte med händerna sin rodnande panna. Hon blygdes inför sig sjelf

öfver att en gång ha älskat denne man och att hon varit på väg att bli hans hustru. Så länge han vistades i hennes närhet, skulle hon aldrig kunna känna sig lycklig, aldrig känna lugn eller frid.

— Ja, — tänkte hon, under det hon kämpade med tusende qual, — min lycka var för stor, för att kunna blifva beständande. Min frid och mitt lugn äro försvunna, sedan denne usling uppträdde här.

Hillevi, som kom in i salongen, afbröt deras samtal. Hon hade klädt sig till promenad, ty hon hade öfverenskommit med sin fästman, att de tillsammans skulle göra en spatsertur i parken. Ewald bjöd henne armen, men innan han lemnade rummet, gaf han Virginia en blick, hvori lyste hån och triumf.

— Han lofvade mig att afstå från Hillevi . . . jag ser nu, att han kommer att bryta detta löfte, — tänkte Virginia och tryckte sitt heta ansigte mot den kylande fönster-rutan. — Han vet, att jag ej kan blifva menederska, och därför triumferar han öfver sin seger; men hon skall dock icke komma att tillhöra honom . . . på hvad sätt som helst måste jag söka rädda henne från det förfärliga ödet att bli hans hustru. Hon skall tacka och välsigna mig den dag, då Gud låter hans bedrägeri bli afslöjadt. Jag får en svår strid att utkämpa, fruktar jag, ty det leker Hillevi mycket i hågen att få styra och ställa på Thorsvik.

Majoren, som kom och satte sig bredvid henne, lade sin arm omkring hennes lif. Hvad han älskade sin unga hustru! Han hade under hela sitt förflutna lif aldrig hyst varmare känslor för någon af Evas döttrar; tvärtom hade hans första, olyckliga äktenskap ingifvit honom ett så stort förakt och afsky för alla qvinnor, att han flytt dem. Virginia gjorde honom aldrig mera någon fråga om hans förra hustru. Hon hade en gång oskyldigt nog kommit in på detta kapitel, men hans panna hade genast mulnat och lagt sig i djupa veck. Han hade gifvit ett kärft och undvikande svar, och sedan dess ville icke den finkänsliga Virginia röra vid det ämnet.

— Min älskling, — sade majoren och for med sin

hand smekande öfver hennes mörka glänsande hårflätor, — vi ha fått en grufelig sorg att bära på och jag är nära att förtvifla, men ditt mod och ditt lugn, som förvåna mig, gifva mig dock ett slags hopp, att vi kanske skola återfå vår son.

Virginias ögon tårades. Hon, som lade sina innersta tankar i dagen för honom, som aldrig hade någon hemlighet, hon vågade icke säga honom sanningen . . . säga honom, hvarför hon kände tröst och förhoppning.

Hon satt tyst bredvid sin make. Hvad skulle hon väl svara honom? Han talade länge om det försvunna barnet . . . han kunde icke beherrska sin smärta.

— Hvar är Hillevi? — frågade han slutligen.

— Hon har gått ut tillsammans med sin fästman. De gingo för att spatsera i parken, — svarade Virginia med bortvändt ansigte.

— Nå, huru finner du Arthur Grip, Virginia? Ser han icke ganska ståtlig ut? Hillevi kommer ju att göra ett godt parti.

— Tror du det?

— Huru besynnerligt du säger detta! Man vet intet annat än godt om honom och han är ju omätligt rik.

— Lyckan ligger icke blott och bart i rikedomen, Arvid, — svarade Virginia och blef blek.

— Men Hillevi älskar ju honom varmt, — inföll majoren.

— Om hon verkligen gör det, så beklagar jag henne, emedan jag fruktar, att han aldrig skall göra henne lycklig.

— Hvad har du då emot honom? Du dömer för strängt, Virginia, efter blott några timmars bekantskap.

— Kanske . . . när skall Hillevis bröllop firas? — tillade Virginia kort och andades häftigt.

— I nästa månad på hennes tjugonde födelsedag.

Virginia lutade hufvudet i handen, liksom hon funderade på något. Inom sig tänkte hon på den strid, som förestod henne vid försöket att göra om intet detta förhatliga parti. Hon skulle ju aldrig kunna uppgifva skälen, hvarför hon önskade förlofningen bruten, ty hon måste då

bli menederska. Hillevis ovilja mot henne skulle naturligtvis blifva ännu större, men Virginia föresatte sig likafullt att icke låta någonting afskrämma henne från att rädda den unga flickan. Hon satte sin lit och förtröstan till Gud — hon var öfvertygad om, att han skulle hjälpa henne.

Då Ewald och Hillevi återvände från promenaden, steg Virginia upp från sin plats och lemnade salongen. Hon ville så mycket som möjligt undvika denne man, hvilken ett olycksaligt öde hade kastat i hennes väg.

Ewald dröjde icke qvar så länge som vanligt på Arvidsnäs. Då han tog afsked, följde Hillevi honom till vagnen. Sedan hon upptäckt, att den unge inspektoren icke var henne så likgiltig, hade hon beslutat att med våld qväfva denna känsla, såsom henne ovärdig. Hon skyndade därför på med giftermålet, liksom för att sätta sig i säkerhet, och det var till följd af hennes uttryckta önskan, som bröllopet skulle firas på hennes tjugonde födelsedag. Hon föresatte sig att vara så älskvärd, hon kunde, mot sin trolofvade, ehuru hennes tillgifvenhet för honom befann sig på en ännu lägre värmegrad än förr.

Virginia hade dragit sig tillbaka för natten. Då majoren gick in till henne, fann han henne sittande i en ländstol med tillbakalutadt hufvud. Han stannade ett ögonblick och betraktade henne, utan att hon hade någon aning derom. I den ställning, som hon omedvetet intagit, och i den hvita nattdrägten framträdde hennes fina, men plastiskt afrundade former på det mest förtjusande sätt. Hennes mörka hårflätor hade glidit ned på halsen och de små, välbildade fingrarne lågo hopknäppta i hennes knä. Hade hon slumrat in med en bön på läpparne?

Fönstret stod öppet och rummet, var uppfyllt med doft från nattviolerna, som blommade utanför på rabatterna, och öfver den hvita bädden göt sig ett blekt skimmer. Månen hade nyss gått upp och en och annan ljus sky seglade förbi den fulla skifvan.

Majoren smög sig ljudlöst öfver golfvet fram till henne. Ja, hon slumrade och öfver de halföppnade läpparne sväfvade hennes lätta andedrägt. Plötsligt genomfor en spritt-

ning hennes lemmar. Hon slog hastigt upp de mörka, strålande ögonen och strök med handen håret från tinningarne.

— Ack, är det du! — utbrast hon och såg på honom med en förvirrad blick. — Jag drömde om vårt barn, om min lille gosse, att jag bar honom åter på mina armar. Jag drömde, — hon talade lifligt och hade stigit upp, — jag drömde, att jag gick i trädgården och att jag hörde en röst som sade, att jag skulle finna mitt barn i den gamla, öfvergifna paviljongen... Jag fann honom, Arvid, jag fann honom! — hon talade med en lycklig moders jublande stämma.

Hon sade sannt, då hon berättade om sin dröm. Hennes ed förband ju henne icke till att äfven dölja hennes drömmar.

Vid en hastig blick på klockan såg hon, att endast några minuter fattades i den bestämda timmen, på hvilken Ewald lofvat att återlemna gossen. Hon skyndade ur rummet... majoren följde henne.

— Virginia! — ropade han ängsligt. Han fruktade för, att hon blifvit gripen af ett plötsligt vansinne. Virginia... hvart skall du gå?

Hon stod redan ute under sommarnattens ljusa himmel. Hon stannade... sträckte ut händerna med ett lycksaligt leende.

— Jag skall finna honom, — sade hon. — Min dröm..., — hon ilade bort och majoren såg hennes hvita klädning skymta fram mellan träden.

Han följde henne alltjemt, men hon var långt framför honom. Slutligen såg han henne icke vidare... Han stannade, drog efter andan... det kändes, som om hjertat ville sprängas i hans bröst. Men hvad var detta? Han lyssnade... ett glädjerop... ett barns gråt... han kunde icke misstaga sig. Och så syntes Virginia springande mot honom... hon bar något i sin famn.

— *Barnet!* — majoren ilade fram till henne.

— Han är återfunnen! — jublade hon och lade gossen i hans armar.

XXIV.

Porträttet.

Major Stålhane hade så fäst sig vid Georgs redbara väsen, att han föreslagit honom att under goda vilkor stanna kvar på Arvidsnäs, äfven om den gamle inspektoren, hvars plats Georg förestod, skulle bli återställd till sin helsa, hvilket dock betviflades, emedan han ansågs lida af en obotlig åkomma.

Georg hade med glädje antagit detta smickrande anbud blott och bart för att få vara föremålet för sin kärlek så nära som möjligt. Hans taktfulla uppförande och bildade sätt behagade majoren så mycket, att han gaf honom en plats vid sitt bord och i sin salong. Den unge mannen blef sålunda allt mera hemmastadd på Arvidsnäs och bemöttes både af majoren och af hans grefvinna med så stor välvilja och uppmärksamhet, som om han varit allt annat än en tjenare.

Georg höll sig till en början på ett vördnadsfullt afstånd från Virginia. Hon närmade sig i stället med otvungen artighet den unge mannen och talade med honom om deras gemensamma födelsebygd, Florida. Georg hade visserligen aldrig förr sett Virginia, emedan han icke varit bosatt i S:t Augustine, men han visste dock mycket väl, hvem hennes far var, och hvem kände icke till i Florida den rike köpman Blom. Då Ewald Ring gjorde sin lefnadsbeskrifning under resan på »Atlantic», hade han nämnt namnet på den köpman i S:t Augustine, hos hvilken han varit anställd i sju år; men hvad han icke hade berättat, var hans kärleksförhållande till Virginia. Om detta hade således Georg icke den minsta aning.

— Kan det vara möjligt, — tänkte han en dag vid middagsbordet, då Ewald var närvarande, — att den unga

grefvinnan icke känner igen denne bedragare, eller kan hon ha någon orsak att icke låtsas om, hvem han egentligen är? Kan hon verkligen hata sin styfdotter så mycket, — fortsatte han i sina tankar, — att hon vill låta detta giftermål gå i fullbordan och sedan kanske förråda honom, för att helt och hållet förkrossa Hillevi. Dock nej, jag kan icke tro något sådant om henne, som synes så god och ädel. Det är då troligare, att hon icke igenkänner honom, utan antager, att Arthur Grip har en förvillande likhet med hennes fars forne bokhållare.

Georg observerade noga Virginias ansigtsuttryck, då hon talade med Ewald. Han upptäckte ingenting annat än en förvånande köld och liknöjdhet, men hvad han tillika märkte, var att hon aldrig af sig sjelf tilltalade eller närmade sig Hillevis fästman. Han tyckte, eller måhända inbillade han sig det blott, att grefvinnan med beräkning undvek Ewald och hvarje tillfälle att blifva allena med honom. Han föresatte sig att gifva noga akt på dem båda. Emellertid fortfor han att förhålla sig stilla i sin allt uppoffrande kärlek, men tillbad lika högt som förr Ewalds fästmö.

Georg roade sig på lediga stunder med att teckna och sedan färglägga åtskilliga utkast, som han sjelf komponerade. Ingen hade en aning om denna hans medfödda talang och ännu hade icke något främmande öga blickat in i hans ritportfölj, som han aldrig glömde att igenläsa.

En afton, medan ännu solens guldkimmer darrade öfver trädtopparne, satt Georg djupt försjunken i betraktande af en med svartkrita utförd teckning. Den föreställde ett förtjusande flickhufvud, omgifvet af ett böljande hår. Han hade hemtat dessa fina, ovanligt sköna drag ur sitt eget hjerta, der de voro djupt inpräglade. Han hade framtrol-lat Hillevis bild så mästerligt på papperet, att en hvar, som hade sett henne i verkligheten, ögonblickligt skulle ha igenkänt teckningens föremål. Också log han belåten, då han betraktade det kära ansigtet.

I detsamma klappade någon på dörren. Det var en af gårdens arbetare, som kom i något ärende. Georg

spratt till och gick att öppna. Det vinddrag, som dervid strömmade in genom dörren, lyfte teckningen häftigt från bordet och förde den blixtnabbt ut genom det öppna fönstret, men så ljudlöst, att Georg, som vände ryggen till, icke hade den minsta aning om, att hans dyrbara skatt höll på att göra en opåräknad luftsegling.

Då Georg åter blef ensam, gick han fram till bordet för att återtaga sin plats. Det fattades ännu en obetydlighet i teckningen, innan den var färdig.

— Försvunnen! — utbrast han, bestört, och blef blodröd i ansigtet. — Ah, jag förstår, den har blåst ut genom fönstret, — han böjde sig fram, säker om att finna den förlorade nedanför på sandgången.

— Borta... den är verkligen borta, — han ryckte till sig hatten och sprang ut; men teckningen stod ingestädes till att finna.

Han sökte allt längre och längre bort, huru omöjligt det än syntes honom att vinden, som icke var synnerligen stark, hade kunnat föra papperet så långt ifrån huset. Han kom allt djupare in på trädgårdsgångarne, der han fick se den unga grefvinnan aflägsna sig med snabba steg. Han skyndade att upphinna henne, stannade och blottade vördnadsfullt sitt hufvud.

— Fru grefvinna, — stammade han och gaf icke sjelf akt på, huru ängslig hans röst ljöd, — ni har väl icke händelsevis hittat ett papper, en teckning?

Virginia vände sitt ansigte mot honom, men vid den fråga, han gjorde henne, öfvergöt en mörk rodnad hennes kinder och panna. Hon sänkte sina ögon mot marken och tryckte venstra handen djupare i vecken af den hvita sjalen, som betäckte hennes axlar.

— Jag, — stammade hon, — skulle ha hittat någon teckning? Nej, jag har icke gjort det, — tillade hon hastigare och vände sig om för att gå.

— Förlåt min fråga, men jag tänkte...

Virginia gaf sig icke ro att höra hans ursäkt, utan aflägsnade sig skyndsamt. Georg stod qvar och såg efter henne.

— Hur kunde hon bli förolämpad af min fråga, — tänkte han, — ty så bemötte hon mig, eller har hon verkligt hittat teckningen och döljer den nu, för att kanske blottställa mig. Det vore oädelgt gjordt af henne . . . jag kan dock icke tro henne om att vara så falsk.

Virginia hade likväl gjort sig skyldig till en sådan falskhet. Hon hade sagt en osanning, då hon förnekade sig hafva hittat den förlorade teckningen. Men hon skulle icke hafva gjort sig saker till detta, om hon icke hade ledts af en ädlare ingifvelse.

Virginia hade gått ned i trädgården för att vederqvicka sig med en promenad, efter att ha tillbringat hela eftermiddagen vid sin lille sons vagga. Hon gick utan ändamål fram och tillbaka på de krattade gångarne under trädens skugga och inandades blomdoftet från de närbelägna rabatterna. Så kom hon slutligen fram till inspektorsbyggningen, då ett papper fladdrade ned från Georgs öppna fönster. Oafsigligt sträckte Virginia ut handen efter det sväfvande föremålet och fick fatt i det. Endast en blick behöfdes för att igenkänna Hillevis bild. Hon bäfvade tillbaka, men rullade blixtnabbt ihop teckningen och dolde den omsorgsfullt med venstra handen i sjalens veck, medan hon skyndsamt aflägsnade sig.

— Ingen annan än vår unge inspektor rår om detta, — tänkte hon. — Det var en märkvärdig likhet med originalet . . . i sanning besitter icke han en stor talang! Men hvarför just teckna af *henne*? Han älskar henne, så sannt som jag håller detta papper i min hand! Skada, att han har en så underordnad ställning i lifvet och att Hillevi redan är fästad vid en annan. Hon skulle eljest älska honom, denne varmhjertade, unge man. Jag skulle vilja gifva honom en hel förmögenhet af det arf jag en gång har att vänta mig efter mina föräldrar, blott hon ville bli hans . . .

Då Virginia sedermera kom in i sina rum, betraktade hon mera uppmärksamt porträttet. Hon förvånades allt mera öfver den ovanliga likheten, den raska, säkra teckningen, som röjde en rikt begåfvad hand.

— Jag skall visa Hillevi detta porträtt, ty jag har tyckt mig märka, att hon har intresse för Georg. Om hon bara icke vore så fåfäng, skulle jag lättare kunna rädda henne från förderfvet.

På aftonen samma dag satt majoren med Virginia och Hillevi ute på terrassen, der kaffet efter middagen blifvit serveradt. Georg hade blifvit ombedd att stanna qvar och med dem intaga några förfriskningar. Ewald Ring hade uteblifvit, han hade icke syntts till på hela dagen, endast skickat en bukett af utsökta blommor till sin fästmö.

Hillevi kunde omöjligt undertrycka den känsla, hon alltid erfor, då hon var i Georgs sällskap. Hela hennes sätt förändrades då till sin fördel. Hennes annars så djerfva och obesvärade hållning förvandlades till något ljuft, drömmande, och det lilla hufvudet, som hon alltid plögade med ett visst öfvermod kasta tillbaka, höjde sig nu blygsamt, nästan förvirradt, medan hennes kinder strålade i den mest varma purpur. Georgs närvaro utöfvade på henne ett oemotståndligt inflytande, och huru hon än spjernade emot, måste hon låta besegra sig af kärlekens allmakt. Ewalds bild fans i sådana ögonblick ej mera till för henne. Den hade alldeles förbleknat.

Georg stod nu midt framför henne och beundrade de blommor, som hon hade ryckt ur sin fästmans bukett och fästat i sitt skärp. Måhända var han sjelf omedveten om hvad de blickar uttryckte, som han fäste på henne och som trängde in i hennes innersta själ. En öfversvinnelig kärlek, en afgudisk tillbedjan och den smärtfullaste svartsjuka lyste om hvartannat i det outgrundliga, gåtfulla, blåa djupet . . . han slöt hastigt ögonlocken tillsammans, för att sönderkrossa den gnistrande tår, som framträngde i ögonvrån.

Hillevi skälfde . . . hennes späda fingrar sträckte sig darrande öfver blommorna i skärpet . . . i nästa ögonblick voro de lösslitna, söndertrampade under hennes små fötter. Hon visste icke sjelf, huru oförsigtigt hon handlade . . . hon var liksom berusad under inflytelsen af den glödande och innerliga kärlek, med hvilken hon fann sig vara dyrkad, och som hon nu fattade i hela dess djup.

Ingenting hade undgått Virginia, som låtsade uppmärksamt åhöra sin mans föreläsning ur en nyss anländ tidskrift.

— Hur obarmhertigt . . . hur grymt! — utbrast Georg och böjde sig ned för att plocka upp de förstörda blommorna.

— Jag kan icke med drifhusväxter, — svarade Hillevi med osäker röst.

— Men er fästman skickade er dem . . . för hans skull borde ni visat mera skonsamhet . . .

— Bah! — afbröt Hillevi föraktligt, men hejdade sig ögonblickligt och försökte att skratta. — Ja, jag är en nyckfull, bortskämd toka . . . det går an, att Arthur vet det, och han skall nog ursäkta mig, ifall ni, herr Ljung, skulle sqvallra ur skolan . . .

— Jag . . . skulle sqvallra på er, min fröken, — svarade Georg, — tror ni mig då om att vara så oridderlig? — Han kastade blommorna åter på marken.

Hillevi förblef tyst. Hon fann det vara bäst att tiga, för att icke vidare förråda sig. Hon satte sig ned och tog ett virkmönster, hvilket hon tycktes djupsinnigt studera.

Georg stod på afstånd och betraktade henne. Han kunde icke taga sina ögon ifrån detta fina, luftiga väsen, som syntes honom så trolskt med de guldgnistrande lockarne kring pannan och med de små fötterna, som just nu i sin sammetsbeklädning helt och hållet stucko fram under klädningsfållen.

Majoren hade slutat att läsa. Han lade ifrån sig tidskriften och steg upp.

— Ämnar du lemna oss? — frågade Virginia, då hon såg, att han gjorde min af att gå.

— Jag har ett angeläget bref att skriva, som måste afgå med posten i qväll, — svarade majoren och gick in i sina rum.

Virginia och Hillevi sutto tysta en stund, medan Georg ännu stod och betraktade den sednare.

— Återfann herr Ljung sin förlorade teckning? — frågade slutligen Virginia med tillkämpad säkerhet.

Georg rodnade starkt och svarade nekande.

— Inte sant . . . det var ju ert eget arbete? — fortfor Virginia att fråga.

— Jag kan icke neka dertill . . . jag roar mig ibland med att teckna.

Här höjde Hillevi sina ögon och fäste dem med ett förvånadt uttryck på den unge mannen.

— Kan ni teckna, herr Ljung? — utbrast hon. — Det var i sanning öfverraskande. Det skulle roa mig mycket att få se något af er hand.

— Jag tror knappt, att jag vågar efterkomma er önskan, ty jag är blott en stackars dilettant och långt ifrån någon konstnär.

— Åh, ni är säkert alltför blygsam i er sjelfkritik . . . ni måste låta mig se edra ritningar, — fortfor Hillevi. — Har ni aldrig varit i tafvelgalleriet på Thorsvik? — tillade hon, icke anande, hvilka känslor hon väckte hos honom.

— Aldrig, min fröken . . .

— Skulle det icke roa er att komma dit och se de utmärkta målningar, som der finnas?

— Det skulle bereda mig ett stort nöje, isynnerhet om jag finge påräkna er min fröken som cicerone.

— Vi fara då dit i morgon, det är afgjordt, — Hillevi kastade en sidoblick på Virginia för att utforska, om icke också hon ville göra sällskap.

— Vi skola tillsammans besöka Thorsvik, — inföll Virginia. — Det skall bli roligt att få höra herr Ljungs omdöme om en tafla, som vid mitt första besök på stället straxt väckte min uppmärksamhet. Det är väl blott ett utkast i svartkrita, men så utomordentligt tecknadt, att det fullkomligt försvarar sin plats i galleriet.

— Är det det vackra skogsstycket med forsen, som Arthurs mor har tecknat? — frågade Hillevi.

— Ja, det är just det jag menar, — svarade Virginia. — Hon måste varit begåfvad med en sällsynt talang . . .

— Som hon dock lika litet aktade, som allt annat, hvilket hon uppoffrade för sin simple älskares skull, —

afbröt Hillevi, under det att ett föraktligt löje vanställde hennes vackra mun.

— Min fröken, — sade Georg med darrande röst och kramade handen hårdt om stolskarmen, — nu dömer ni säkert för strängt.

— Hvad? — Hillevi böjde sig hastigt framåt. — Känner ni då till fru Grips historia?

— Jag har hört den berättas, och efter min uppfattning anser jag henne som en martyr för sin kärlek. Hennes hjertlösa föräldrar borde i stället klandras . . .

— Nå ja, ni har kanske rätt, — Hillevi sjönk tillbaka på stolen. — Det var rättvist att hennes son återfick sin moders arf.

Det blixtrade till i Georgs ögon. Han tänkte tala, men han hejdade sig och tryckte läpparne hårdt tillsammans. Han hade gjort den upptäckten, att den unga flicka, han älskade så högt och som han hade satt i jernbredd med himmelens englar, icke var alldeles så god och ädel, som han föreställt sig. Det sved till i hans hjerta — men upphöra att älska henne kunde han dock icke.

— Min fröken, — fattade han mod att säga, — ni älskar ju sjelf . . . skulle ni då icke kunna offra allt för er kärlek?

— Hvad menar ni? — Hillevi såg skyggt upp på honom.

— Jag menade blott, att ni utan tvifvel skulle ha gjort på samma sätt, som er trolofvades mor, ifall er far vägrat sitt samtycke till ert giftermål med den ni älskar.

— Ni glömmer, herr Ljung, skillnaden i lefnadsvilkor . . . Arthurs far var fattig, men Arthur är rik . . . fattigdomen har ingen frestelse för mig.

— Ah, det skulle således endast vara *derför*, — han funderade några ögonblick, med sänkt panna. — Min fröken, — sade han slutligen, — hvad dömer ni då om mig, om jag öppet bekänner, att jag på det varmaste älskar en ung flicka, men, för att bereda hennes lycka och sällhet, dock valt fattigdomen och iklädt mig en tjenares skepelse, hvilket jag alldeles icke behöft. Äfven jag har kunnat

vara rik, oberoende, men för hennes skull är jag nu den jag är, — han sjönk ned på en stol, med ögonen innerligt fästa på henne.

Hillevi hade omedvetet störtat upp, medan Virginia häpen lyssnade till honom.

— Ni är då icke den ni utgifvit er för att vara? — utbrast Hillevi och lade sin lilla hand skälvande på hans axel.

— Min fröken, icke ett ord mera om detta, och jag anhåller som en stor ynnest, att ni icke nämner för någon hvad jag så oförsigtigt har yttrat. Men jag har likväl sagt sanning, att jag offrat allt för min kärleks skull . . .

— Och ni är nu olycklig, ni lider? — Hillevi kände sig djupt rörd och hennes hjerta slog våldsamt. — Älskar hon då icke er? — kunde Hillevi ej låta bli att tillägga.

— Nej, — svarade Georg doft, — hon älskar icke mig . . . hon tillhör en annan, — han aflägsnade sig hastigt, innan Hillevi eller Virginia hunnit hindra honom derifrån.

— Han älskar en annan, — tänkte Hillevi i tysthet och kände dervid ett smärtsamt styng i sitt hjerta.

— Hillevi, — sade Virginia och sköt sin stol närmare styfdotterns, — då jag första gången såg vår unge inspektor, frapperades jag af hans ovanligt angenäma sätt och bildade väsen. Han måste haft en god uppfostran och framför allt utmärkta föräldrar. Vi vilja icke forska i hans förflutna lif, men om han också sagt sig älska en flicka, för hvars skull han offrat sin förmögenhet, så måste denna kärlek vara död, emedan han nu älskar en annan.

Hillevi spratt till. Hade hon icke för länge sedan trott sig upptäcka, att det var *henne*, han älskade, eller hade hon blott inbillat sig detta? Hade väl hennes styf-mor nu gjort samma upptäckt, efter hon sade, att hans fordna kärlek var död? Huru gerna hade icke Hillevi kastat sig i Virginias famn och öppnat hela sitt hjerta för henne, men hennes stolta sinne uppreste sig deremot, och dessutom var hon ju en annans trolofvade. Skulle hon kunna afsäga sig det lysande lif, som väntade henne på Thorsvik, för att blifva hustru åt sin fars inspektor?

— Nej, — tänkte hon, — så svag skall jag visst icke blifva, — hon gjorde en stolt rörelse med hufvudet och blickade styfmodern frågande i ansigtet.

— Hillevi, — Virginia lade sin hand ömt på hennes arm, — den flicka, som kunde göra sig älskad af Georg Ljung, skulle bestämdt bli mycket lycklig. Han sade visserligen, att han gifvit bort sin förmögenhet, men jag skall afstå åt honom tillräckligt af det arf, jag har att vänta efter min far, för att gifva honom tillfälle att gifva sig med den flicka, som han nu tillber. Vill du veta, *hvem* det är, Hillevi?

— Åh, hvad rör det mig? — svarade Hillevi med konstlad köld.

— Det kanske rör dig mera, än du tror, — Virginia steg upp och tog fram ur sitt syskrin ett hoprulladt papper, — se här har han tecknat af hennes bild.

Hillevi kunde icke hejda sig. Hon sträckte fram handen och ryckte teckningen åt sig. Hennes fingrar skälfdes, då hon vek upp papperet — hon betraktade sin egen bild och hennes kärlek kämpade derunder en häftig strid med hennes stolthet. Slutligen lemnade hon porträttet tillbaka åt styfmodern.

— Om han roat sig att teckna af min bild, är det derföre icke sagdt, att *jag* utgör föremålet för hans kärlek. Måhända har han velat bereda mig en öfverraskning till min första lysning om söndag . . .

— Är det då oåterkalleligt afgjort, att lysningen skall försiggå så snart? — Virginia talade ovanligt häftigt och andades fort. — Hillevi, låtom oss gå in i salongen, någon kan höra oss här, — hon drog styfdottern med sig och sköt igen dörrarne till terassen. — Tro mig som din aldra bästa vän, — fortfor hon, — som vill ditt väl, din sanna lycka . . . tro mig, Hillevi, då jag säger dig, att din största lycka vore, om denna lysning och det tillämnade giftermålet aldrig blefve af.

— Och *hvarför*, om jag får fråga? — inföll Hillevi näbbigt. — Är det kanske *derför*, att min styfemor icke

vill se mig såsom herrskarinna på det stolta Thorsvik, medan hon själf får stanna på det anspråkslösa Arvidsnäs?

— Hillevi, icke denna bittra ton, icke detta elaka uttryck i ditt vackra ansigte! Tro hvad du vill om mig... jag skall likafullt arbeta för din lycka, och den dag skall komma, då du skall bedja mig om förlåtelse för dina grymma ord, ty Gud skall vara med mig.

— Men hvilka *skäl* har ni då för den tron, att jag skulle bli olycklig med Arthur Grip? — Hillevi var öfvertygad om, att det var endast afundjuka, som ledde Virginia, då hon varnade styfdottern för detta giftermål. — Vill ni kanske hellre se mig som hustru åt vår inspektor? — tilllade hon med ett försmädligt tonfall i rösten.

— Ja, Hillevi, för honom behöfde du ingalunda blygas! Med denne man skulle du finna en varaktigare lycka, än med den, som du olyckligtvis valt.

— Akta er! Jag kunde gå till min fästman och yppa för honom hvad ni nu sagt. Ni vill afråda mig från giftermål med den rike Arthur Grip, hvars trolofvade jag är, för att gifta bort mig med min faders tjenare, en äfventyrare kanske, ty hvad veta vi egentligen om denne Georg Ljung?

Hillevi kastade härvid en rädd blick omkring sig, liksom hon fruktat för, att någon annan än styfmodern hade hört henne. Huru ljögo ej hennes läppar och hvilket annat språk talade de ej än hennes hjerta! Hade hon någonsin ansett Georg vara en äfventyrare? Nej, det var endast hennes förbittring mot styfmodern, som hade gifvit sig luft i hvad hon sagt. Hon visste knappast själf hvad hon hade yttrat, men hon kände liksom en hastigt påkommen ånger.

Hvarken Virginia eller Hillevi hade märkt, att någon stod i sidorummet bakom dörrförhänget, som sakta skakades under beröringen af den hand, som hade gripit om dess veck. Det var Georg, som hade kommit tillbaka för att obemärkt hemta sin hatt, hvilken han hade glömt i salongen, då han gick, men som plötsligt hade stannat, då han hörde de båda fruntimren nämna hans namn. Han blef sålunda en ofrivillig åhörare till deras samtal.

Hillevis hänsynslösa yttranden kommo honom att blekna. Huru annorlunda hade han ej tänkt sig henne! Han kunde ej fatta hennes bittra ovilja mot styfmodern, på samma gång denna steg allt högre i hans aktning. Hvarför skulle hon afråda Hillevi från detta giftermål, som inom kort var bestämdt att fullbordas, om hon icke visste, hvem den usling var, som näslat sig in i Hillevis oerfarna hjerta?

— Hon känner igen bedragaren? — tänkte Georg, — men hvarför blottar hon honom då icke? Någon hemlighet måste finnas emellan dem, som tvingar henne att icke direkt förråda honom.

Han hade gissat rätt: det var den förskräckliga eden, som band Virginias tunga. Hon bad till Gud natt och dag, att den brottslige måtte upptäckas, så att Hillevi kunde räddas.

— Ni är lycklig, ni... ni är och förblir grefvinnan Stålhane, — hörde hon Hillevi fortsätta, — jag åter blir ingenting annat än hustrun åt en ofrälse.

— Hillevi, — svarade Virginia i allvarlig ton, — jag är icke uppfostrad i dessa löjliga fördomar om adel och ofrälse. Tro icke, att jag känner mig på det minsta smickrad af den titel, man behagar gifva mig; dessutom har jag hört, att du genom din födsel eger rättighet att låta kalla dig grefvinna, hvarpå du sätter så stort värde.

Georg kunde icke se det medlidsamma småleende, som i detta ögonblick krusade Virginias läppar.

— Och denna rättighet, — svarade Hillevi, — skall jag veta att begagna mig af. Men se här kommer pappa; han kan afgöra, om jag skall öfvergifva Arthur för att bli hustru åt hans inspektor.

— Hillevi..., — Virginias röst lät ångestfull.

Georg stod, som vore han fastnaglad. Hvad skulle nu komma? Han hörde, huru majoren inträdde i salongen.

Hillevi sprang emot fadern, slog sina armar, med ett uttryck af lidelsefull smärta, omkring hans hals och tryckte sitt hufvud mot hans bröst.

— Hur är det fatt med dig, Hillevi? — frågade ma-

joren, förvånad, och på hans panna lade sig några djupa veck.

— Er hustru, min far, vill tvinga mig att öfvergifva Arthur för att tillhöra en annan, — svarade Hillevi bittert.

— Hillevi, du håller dig icke till sanningen, — afbröt Virginia med förtrytelsens rodnad på sin kind.

— Har jag väl velat *tvinga* dig att bryta med din trolovade, för att gifta dig med en annan? Jag har endast sagt och jag upprepar ännu en gång, att om ditt giftermål går i fullbordan, skall det långt ifrån föra lycka med sig. Jag har varnat dig för denne Arthur Grip, och om du lyssnar till mitt råd, skall du en dag komma att tacka mig.

Hillevi lemnade hastigt fadern och utbrast med häftighet:

— Ni hör nu sjelf, min far, huru mycket hon hatar Arthur.

— Jag hatar icke någon människa på jorden, men jag kan därför icke undertrycka mina känslor af förakt och afsky för Hillevis fästman.

— Men *hvarför*? Gif något skäl för din motvilja mot honom? — inföll majoren, häpen öfver hvad hans unga hustru hade yttrat.

— Ack, gifve Gud, att jag kunde det, Arvid! — Virginia syntes djupt bedröfvad. — Jag kan tyvärr icke *nu* förklara orsaken, hvarför jag önskar, att Hillevi icke skall gifta sig med Arthur Grip, men jag hoppas till Gud, att den dag skall komma, då ni båda skola förstå mig.

— Och jag skall nu på grund af denna lösa anklagelse afsäga mig honom, som jag älskar och hvars brud jag inom kort skall bli . . . aldrig!

— Älskar du då honom verkligt, Hillevi? — Virginia fäste sin blick skarpt på den unga flickan, som dervid sänkte sina ögonlock.

— Ni sade, att ni hellre ville se mig som hustru åt min fars inspektor? — stammade Hillevi.

— Ja, jag sade det och jag upprepar nu detsamma inför din far, att Georg Ljung skulle kunna bereda dig en

varaktigare lycka, än den föraktlige man, du valt till din blifvande make.

— Men, Virginia, jag förstår dig icke, — majoren gick fram och satte sig bredvid sin hustru.

— Ah, min far, det är lätt att förstå, — inföll Hillevi harmfullt. — Hon hatar mig och afundas mig den stora rikedom, som skulle tillfalla mig genom giftermålet med Arthur. Men jag skall lika fullt och trots henne bli hans hustru, — hon knöt ihop sina händer och bet läpparne hårdt tillsammans.

— Hillevi, — majoren gaf sin dotter ett ljungande ögonkast — du glömmet den aktning, du är skyldig din fars hustru.

— Åh, jag glömmet ingenting . . . jag har också mina hemligheter och jag kan, hvilket ögonblick jag vill, krossa er lycka! — utbrast den uppretade flickan, utan att besinna hvad följderna kunde bli af dessa oförsigtiga ord.

— Hillevi, du vill väl icke, att jag skall nödgas visa mitt eget barn på dörren, — majoren talade strängt och allvarligt.

— Och detta för hennes skull . . . ah! — Hillevi qväfde ett förtrytelsens skri på sina läppar och sjönk ned i en stol. — Hon påstår, att Georg Ljung, er inspektor, min far, har varit nog dåraktig att förälska sig i mig och hon har visat mig mitt porträtt, som den galningen har tecknat ur minnet, — Hillevi försökte att skratta, men det lät hemskt — det var likt en dödsringning öfver den kärlek, hon ville tillintetgöra.

I detta ögonblick darrade häftigt dörrförhänget. Han stod ännu kvar der bakom, den olycklige, så djupt förälskade Georg, kämpande med tusende qual, men dock förgäfves bemödande sig att qväfva sin kärlek.

— Om jag kunde, skulle jag fly långt bort ur hennes åsyn, men jag kan icke, jag kan icke annat än älska henne intill mitt sista andedrag. — Hillevi . . .

En gång kom dock en frestelse öfver honom, att lyfta upp förhänget och gå in i salongen samt lugnt och kallt blotta den usling, som stulit hans namn och rättigheter, säga, hvem han var, och sedan skipa sträng rättvisa. Men

han öfvervann snart denna frestelse, ty han kunde ju ändå aldrig bli lycklig på jorden utan Hillevi och hon hade ju uttryckt sitt förakt för honom.

— Min rikedom skulle hon nog taga emot... men jag vill bli älskad för min egen skull! Må hon bli hustru åt den, hon valt; jag skall icke rubba deras lycka. Jag frågar icke efter något i världen — tag, tag allt hvad som tillhör mig — han tryckte händerna hårdt mot sin panna, som fuktades af en frambrutande kallsvett.

Ännu stod han kvar bakom förhänget, knappast vetande sjelf hvad han hörde talas derinne.

— Virginia, — majoren lutade sig närmare henne, som syntes blek och djupt bedröfvad, — Virginia, — upprepade han med ömhet, — du har säkert misstagit dig om Arthur och det är icke rätt af dig att yttra dig så om honom, som du gjort för Hillevi. Att ingen ändring kan eller bör ske i deras förbindelse, är ju helt naturligt, då hon älskar honom. Jag säger upprigtigt, att jag har ingenting emot honom, och hvarför skulle jag betvifla, att Hillevi blir lycklig med den man, hennes eget hjerta valt?

— Arvid, — Virginia såg på sin make med tårfylld blick, — en gång skall du förstå mig... Gud låte det blott icke då vara för sent!

— Se så, min älskade, — han strök en lock ur Virginias panna och kysste hennes mörka hårflåtor, — inga sorgliga aningar! Nog förstår jag, att du vill Hillevis bästa, fastän äfven du kan begå ett misstag. Emellertid skola vi nu vara glada, — han kastade en blick på Hillevi, som triumferade öfver sin seger, ty hon hade ett ögonblick fruktat, att fadren i sin svaghet för styfmodren skulle taga intryck af henne.

— Vi ha ju alla så stora skäl att vara glada, — fortsatte majoren, — vi ha på ett förunderligt sätt återfunnit vår son, — han tryckte ömt Virginias hand, — och du, Hillevi, firar din första lysning om söndag. Jag vill dagen till ära föranstalta om en liten fest.

— Min far... o, huru god du är! — Hillevi störtade upp och strålade af lycka.

— Arvid! — Virginia fattade häftigt om hans arm, — icke om söndag, för Guds skull icke så snart! — hon hade blifvit ännu mera blek och skälfde.

Hillevi hade i samma ögonblick, som styfmodren yttrade detta, kastat en blick på dörrförhänget och tyckte, att det rörde sig på ett besynnerligt sätt.

— Någon som lyssnar, — tänkte hon och skyndade fram och drog förhänget åt sidan, men der bakom fans ingen. Georg hade hunnit i tid draga sig undan och störtade nu ut under Guds fria himmel, för att svalka sitt brännande hufvud.

— Dröj åtminstone något med lysningen... låt den icke ske om söndag, bad Virginia, som grubblade öfver något medel att kunna rädda Hillevi.

— Jag kunde nästan bli böjd att tro, att hon är förälskad i Arthur, — tänkte Hillevi, häpen öfver den tydliga ångest, som uppenbarade sig i Virginias ansigte.

— Hela ditt beteende är en gåta för mig, Virginia, — yttrade majoren, — men efter du nödvändigt vill det, kunna vi ju uppskjuta lysningen ännu någon tid, eller huru, Hillevi? Du kan väl uppoffra så mycket för din styfmors önskan?

— Du begär ju någonting orimligt af mig, pappa, — svarade Hillevi, alldeles utom sig. — Hvarför skall jag underkasta mig hennes nycker?

— Det blir vid hvad jag sagt: lysningen kommer att uppskjutas.

— Vi borde väl först afvakta min fästmans utlåtande öfver denna sak, — svarade Hillevi med af förtrytelse darrande stämma och, efter att ha kastat en hämndlysten blick på styfmodren, lemnade hon hastigt salongen.

Då Hillevi kom in till sig, riglade hon dörren för att få vara ostörd.

— Och detta skall jag smälta! — mumlade hon. — Nej, från denna stund skall jag krossa hennes lycka.

Hon lutade pannan i handen och stod några ögonblick djupt försjunken i tankar.

— Jag hade helst sett, om jag sluppit detta, men

jag vill icke låta behandla mig som ett viljelöst barn. Jag skall taga min olyckliga mor, föra fram henne till Virginia och säga: se här en qvinna, som har äldre rättigheter på min fars kärlek, än du! Kan du känna dig lycklig, sedan du vet, att hans första hustru lefver, så fortfar att inkräkta hennes plats. Ja, ja, detta skall jag göra! Att jag handlar hårdt, grymt, det vet jag; men gör icke hon detsamma mot mig? Jag skulle ödmjuka mig för hennes nycker! Jag skulle icke få ha någon talan i hvad som rör min egen framtid... det är nästan för starkt!

— Georg Ljung, — hviskade hon kort derpå, — ja, jag vet, att du älskar mig, men ingen får ana, att äfven jag gör det. Jag vill förneka min kärlek äfven inför mig sjelf, ty aldrig skall jag bli hustru åt en simpel, fattig man, som säger sig ha offrat sin rikedom för att bereda en annans lycka. O, jag vore väl en dåre, om jag lyssnade till mitt hjertas röst! Nej, nej, det är beslutadt, att jag skall bli den firade, afundade herskarinnan på Thorsvik.

XXV.

Ormstungen.

Hillevi stannade hela aftonen qvar på sitt rum. Hon klagade för Sara, huru »stygg och elak» styfmodern var.

— Jag förstår mig inte alls på det här, — sade Sara. — Jag begriper inte hvarför grefvinnan skulle öfvertala majoren att uppskjuta med lysningen. Hon måste ha något viktigt skäl dertill, — fortfor amman och strök med handen öfver Hillevis guldglänsande hjessa. Derefter gick hon och öppnade ett klädsåp, der den präktiga brud-

klädningen satt upphängd. — Grefvinnan vet ju, att hela bruddrägten är i ordning och att ingenting fattas... hvarför vill hon då detta dröjsmål...

— Hvarför? — afbröt Hillevi häftigt. — Begriper du inte, att det är därför att hon är afundsjuk på mig.

— Besynnerligt ser det ut, men jag har ändock svårt att tro på något så fult om henne. Hon är ju alltid så god, så ädel...

— Ja, mot alla andra utom mot mig, — inföll Hillevi med ett bittert skratt.

— Jag kan aldrig glömma den natten, då hon hade återfunnit sitt barn. Sara, — sade hon, då hon kom springande med gossen på sina armar, — Gud har sett till min smärta... jag visste, att han icke skulle öfvergifva mig! Se, se, — och hon räckte fram barnet mot mig, — jag hade en dröm, att jag skulle finna honom i den gamla paviljongen. Jag sprang ut för att se efter och det var sanning. Sara, han låg der gråtande, — och hon kysste honom och tryckte honom till sitt bröst. Ack, jag kan aldrig glömma, huru lycklig hon såg ut i denna stund, — fortfor Sara, utan att Hillevi en enda gång hade afbrutit henne. — Och majoren sedan! Hans ögon lyste af fröjd och han smekte modren lika mycket som barnet. Men huru hade gossen på ett så märkvärdigt sätt kommit tillbaka? — Sara sänkte rösten. — Jag vet nog, hvem jag misstänker för att af fruktan för straff ha lagt barnet i paviljongen. Tänk, om grefvinnan icke hade kommit! Det stackars barnet hade då fått ligga der ensamt och öfvergifvet hela natten och kunnat taga döden på sig. Jag kände förut medlidande med den stackars qvinnan för hennes olyckliga öde, men nu, sedan hon haft detta fula spektakel för sig med barnet, förlåter jag henne aldrig. Hon är en elak, lättsinnig människa, och ni gjorde bäst i att skaffa bort henne, innan hon ställer till något ännu värre.

— Om hvem talar du? — frågade Hillevi i tankspridd ton och ryckte sig lös från sina grubblerier.

— Hvem skulle det vara, om icke fru Sterner.

— Men hvad kan jag göra?

— Ni måste laga så, att hon kommer härifrån så fort som möjligt. Mitt råd är, att huru smärtsamt det än måste bli för majoren, så bör han dock få veta allt . . .

— Vill du då verkligen, Sara, att jag skall gå till min far och säga honom, att hans första hustru lefver?

— Ja, och sedan får han sjelf tänka ut, huru han skall blifva henne qvitt.

— Men om hon pockar på sina gamla rättigheter?

— Jag är inte mycket bevandrad i lagen, men jag tror likväl, att ingen lag kan gifva henne tillbaka, hvad hon så lättsinnigt och brottsligt har förspilt.

— Det kan bli tu tal om det. O, min mor, hvilken skam du dragit öfver mig! — Hillevi gömde hufvudet i sina händer och satt en lång stund försjunken i tankar.

Sara kastade en medlidsam blick på den unga flickan och lemnade derefter rummet.

Så fort Hillevi blifvit ensam, tog hon fram sina skrifmaterialier.

— Jag misstänker detsamma som Sara, att det var *hon*, som röfvade barnet och sedan af fruktan lagt det i paviljongen. Min far ville föranstalta om en sträng undersökning, för att få rätt på den brottslige, men min styf-mor afvärdade det. Hon hade ju återfått gossen och förlät den, som varit nog obarmhertig och ryckt ifrån henne hennes barn.

Hillevi skref ett bref till sin morbror, baron von Stern, från hvilken hon nyligen hade erhållit en lång epistel. Han hade underrättat henne om, att han hade ordnat sig så, att han för alltid kunde stanna hos sin »älskade, tillbedda systerdotter», och att han skulle komma till Arvidsnäs, om icke förr, så åtminstone till bröllopet.

Hillevi skref endast några rader. Hon bad honom att för en högst vigtig orsaks skull genast infinna sig på Arvidsnäs, emedan det fanns *någon*, som ville motarbeta hennes giftermål med Arthur Grip.

— Jag skall åtminstone skaffa mig någon, som står på mitt bästa, — tänkte Hillevi, under det hon förseglade brefvet.

Följande morgon gick Hillevi, som vanligt, ned i salongen och drack sitt kaffe tillsammans med fadren och styfmodren. Hon hade föresatt sig att låtsas, som om hon helt och hållet hade glömt gårdagsaftonens pinsamma uppträde. Hon var till och med ovanligt vänlig mot Virginia och visade henne den uppmärksamheten att taga upp hennes tésked, som händelsevis råkat falla på golvet. Virginia var förvånad, men hon misstänkte icke, att Hillevi hade något ondt i sinnet, och att hennes antagna vänlighet endast var ett medel för henne att lättare nå sitt mål.

— Det var ju i dag, som vi skulle föra herr Ljung till Thorsvik, för att låta honom bese tafvelgalleriet? — sade Hillevi, vänd till Virginia. — Vädret är mycket vackert, — tillade hon, — och det vore roligt, om vi kunde fara straxt efter frukosten.

— Ja, vi skola väl hålla vår öfverenskommelse, — svarade Virginia, som tyckte det vara i högsta grad besynnerligt, att Hillevi ville sammanträffa med Georg efter hvad som händt under gårdagen.

Majoren hade stigit upp och tagit sin hatt för att gå ut.

— Om du träffar hr Ljung, så säg honom, att vi vänta honom straxt efter frukosten för att tillsammans fara till Thorsvik.

— Om han inte har några viktigare göromål, skall han säkert stå till er tjänst, — svarade majoren och lemnade sin hustru och dotter allena.

Hillevi slog upp pianot och satte sig att spela, för att slippa tala med styfmodern. Men Virginia, gifvande vika för sitt hjertas röst, gick fram till Hillevi och, läggande sina armar omkring hennes hals, böjde hon sig ned öfver styfdotterns täcka hufvud.

Hillevi spratt till och blodet rusade upp på hennes kinder; men hon höll händerna fortfarande på tangenterna och lyfte ej ögonen från noterna.

— Hillevi, — hviskade Virginia, — du ångrar helt säkert ditt uppförande mot mig i går afton och du måste bestämdt ha funnit, att jag icke vill något annat än ditt eget väl?

— Jag har ingenting att ångra, — svarade Hillevi, men kunde dervid icke undertrycka en inre röst, som anklagade henne för hennes hatfulla känslor mot styfmodern. — Jag tänker detsamma i dag, som i går, — tillade hon skoningslöst.

— Du talar då verkligt af öfvertygelse, Hillevi? — Virginia var upprörd och lät sina armar sjunka tillbaka från Hillevis hals.

— Ja, af öfvertygelse, — blef Hillevis svar och hon fortsatte att spela.

Virginia dröjde ännu några sekunder bakom Hillevis stol för att betrakta hennes fina, ljusa gestalt; derefter gick hon utan ett ord ur rummet.

— Gå, — tänkte Hillevi, — jag föraktar din vänskap! Innan qvällen skall jag veta hämnna mig. Jag måste nödvändigt till Thorsvik för att träffa min olycksaliga mor och säga henne några ord. Det faller sig därför bra, att jag i går lofvade herr Ljung att visa honom tafvelgalleriet. Ingen skall förundra sig öfver, att jag uppehåller mig en stund hos fru Sterner. Alla tro ju, att hon skall stanna kvar i min tjänst, sedan jag blifvit fru på stället.

Hillevi reste sig slutligen från pianot och gick upp på sitt rum för att kläda sig till utfärden. Hon trädde fram till spegeln och betraktade med tillfredsställelse sitt täcka ansigte. Hon tog en kam och for med den genom en glänsande hårlock, som kommit i oordning till följd af styfmoderns omfamning, rullade den öfver sina fingrar och släppte derpå den mjuka locken, som ringlade sig ned bakom örat.

— Jag skall visa mig kall och stolt mot Georg, — tänkte hon, — så att han icke vågar närma sig mig. Att jag älskar honom, kan jag tyvärr icke neka till, men denna kärlek måste dö! Om jag skulle vara nog dåraktig och låta mitt hjerta råda, skulle jag ju begå en lika stor dumhet, som Arthurs mor. Jag skulle afsäga mig millioner för att bli hustru åt en fattig inspektör, liksom hon blef hustru åt en simpel skollärare. Nej, Hillevi Stålhane vet att bättre skapa sin lycka! Att älska måste dock vara

ljuft, — tillade hon efter några ögonblicks tystnad. — Ack, att Georg vore rik... jag skulle då med honom kunna få ett paradys på jorden.

Den unga flickan rodnade varmt, då hon uttalade hans namn, men hennes fåfänga var för stark för att kunna qväfvas.

Hon bytte hastigt om klädning och valde en af ljust musslin, som hon visste mycket väl klädde henne. Hon fäste en halmhatt, prydd med en strutsfjäder, på sitt hufvud. Skuggan, som ifrån de breda hattbrättorna föll ned öfver pannan, gjorde att hennes ögon sågo liksom större och mera strålande ut. Ja, hon var vacker, förtjusande, och Georg fann det olyckligtvis allt för mycket, för att kunna upphöra att älska henne.

Då han fick se henne komma sväfvande nedför trappan, vid hvilken han då just stod, kände han ett så smärtsamt styng i sitt hjerta, att han omedvetet förde handen mot bröstet.

Hillevi såg denna rörelse. Hon tryckte läpparne tillsammans och försökte att gifva honom en sträng, föraktlig blick, men då hon såg hans bleka ansigte, som i detta ögonblick belystes af det i förstugan inströmmande solljuset, slog hon långsamt ned sina ögon, för att slippa se, huru lidande och olycklig han såg ut.

— Han måste bort härifrån! — tänkte Hillevi och gick hastigt förbi honom, sedan hon med en lätt böjning på hufvudet besvarat hans helsning. Georg följde långsamt efter henne. Han hade ju blifvit tillsagd att komma först efter frukosten och han sade sig därför redan ha ätit, då Virginia vänligt inbjöd honom till frukostbordet, som stod dukadt.

Hillevi smakade ingenting. Virginia gjorde äfven föga heder åt anrättningarne. Det låg en viss förstämning öfver sällskapet.

Vagnen körde fram och Georg hjälpte grefvinnan att stiga upp i åkdonet. Hillevi afböjde allt biträde och lutade sig sjelfsvåldigt mot vagnsdynorna, sedan hon intagit sin plats. Georg körde sjelf och majoren stod länge ute på trappan och såg efter den bortrullande vagnen.

Konversationen gick mycket trögt under vägen mellan Arvidsnäs och Thorsvik. Hillevi svarade kort och afmätt på de frågor, styfmodern framställde till henne, och Georg, som körde de ystra hästarne, vände sig icke ett ögonblick om mot de båda damerna.

Det dröjde icke länge förrän de voro framme vid målet. Det tog sig i sanning ståtligt och inbjudande ut, det gamla slottet, med sina torn och långa fönsterrader, som glittrade i solljuset. Hillevi tänkte med förtjusning på de snart tillstundande dagar, då hon skulle bli den befallande viljan på den stolta borgen. Hon uppgjorde redan i andanom planer till de makalösa fester, hon ämnade tillstålla. Hvad behöfde väl hon bekymra sig om annat än sina nöjen och sina toaletter! Lifvet kunde ju aldrig bli tomt, då hon hade ständiga tillfällen att roa sig. Hon tänkte icke på, att hon någonsin skulle kunna känna *trötthet* och att nöjenas rus alltid plägar åtföljas af slapphet och liknöjdhet . . . Nyhetens behag vissnar lika fort som en utslagen ros och oftast, likasom hos denna, återstå snart endast taggarne.

Innan de uppnådde Thorsvik, hade de blifvit bemärkta af Ewald Ring, som gick och spatserade fram och tillbaka utanför parkgrindarne, rökande som vanligt en ypperlig cigarr. Han stannade vid vagnens buller och då han vände sig om, fick han till sin stora öfverraskning se Hillevi och Virginia.

Han skyndade artigt fram och hjälpte de båda fruntimmerna att stiga ur.

— Vi ha kommit hit för att låta herr Ljung få taga i betraktande tafvelgalleriet, — sade Hillevi, sedan hon låtit sin trolofvade hjertligt trycka hennes båda händer. — Han är en skicklig tecknare, — tillade hon och försökte att se obesvärad ut, — jag har redan sett prof af hans talang.

Virginia, som icke hade någon aning om, att Georg redan visste, det hon hittat porträttet, rodnade starkt.

— Jag var nog djerf, — sade hon hastigt åt den unge mannen, — att förneka, det jag hittat er utmärkta

teckning, emedan jag ville visa den för Hillevi och jag anade, att ni sjelf aldrig skulle göra det.

Georg svarade ingenting, utan gjorde endast en djup bugning. Hillevis ögon mötte den förvirrade Virginias och ett spotskt leende krusade hennes läppar.

— Du begick allt ett stort missteg, — tänkte hon, — då du inbillade dig, att icke jag redan, innan du visade mig mitt konterfej, visste, att han älskade mig, — Hillevi vände sig bort och mottog leende Ewalds erbjudna arm.

De båda trolofvade gingo före Virginia och Georg, som långsamt följde efter. Aldrig hade den olycklige Georg känt en sådan svartsjuka, som i det ögonblick, då Hillevi lutade sitt lilla hufvud mot Ewalds arm och såg med en innerlig blick upp till honom, som bedrog henne så djupt.

— Skall jag väl kunna uthärda att dagligen se en sådan syn? — frågade Georg sig sjelf. — Och om jag också offrar allt för hennes skull, om jag fortfarande tiger och lider, skall icke försynens straff till slut på ett eller annat sätt drabba honom? Om han då blir blottad, hvad skall det blifva af *henne*, som jag vill bevara från all denna smälek och sorg?

Georg tänkte icke på, att Virginias ögon hvilade på honom, att hon uppsnappade den djupa suck, som trängde fram öfver hans läppar.

— Han lider mycket, — tänkte hon medlidsamt. — Hur besynnerligt falla ej tyckena här i verlden! Hur kan en så allvarlig, ung man så djupt älska en så nyckfull, fåfäng flicka, som Hillevi är?

Hillevi och Ewald voro så långt framför, att de icke kunde höra hvad som talades bakom dem.

— Herr Ljung, — sade Virginia sakta, — ni nämnde i går, att ni offrat hela er förmögenhet för att bereda lycka åt någon som ni höll kär. Jag har i sanning icke hört talas om något så uppoffrande och jag erkänner, att jag beundrar och högaktar er. Ni måste vara en utmärkt ung man... Kunde jag göra något för er lycka, skulle det vara mitt största nöje.

— Jag begär ingenting, — svarade Georg lugnt, — den som bortgifvit hela sin förmögenhet och allt hvad lifvet skänker i njutningar, den önskar ingenting mera i verlden än att få dö.

— Ni skulle vilja dö, ni, som är så ung och som har en så vacker framtid för er? Ni måste då vara mycket olycklig? Herr Ljung, jag är rik... vill ni icke mottaga en god landegendom såsom gåfva af mig? Ni kan då skaffa er en älskvärd hustru och lifvet skall då bli ett helt annat för er.

— Jag gifter mig aldrig utan kärlek och den jag älskar, kan jag icke få.

— Emedan hon älskar en annan... är det icke så? Och det är ju *hon*, för hvilken ni offrat så mycket?

— Ja, — Georg böjde ned sitt hufvud och gick tyst bredvid Virginia, som nästan började tro, att hon hade begått ett misstag, då hon inbillade sig, att det var Hillevi, han älskade.

Hillevi hade stannat på slottstrappan för att invänta styfmodern.

— Arthur, — sade hon, medan hon betraktade Virginia, som långsamt närmade sig på den krattade sandgången, — min kära styfmor har öfvertalat pappa att tills vidare uppskjuta vår lysning.

Ewald spratt till och öfver hans panna spred sig en askgrå blekhet.

— Ämnar hon förråda mig? — tänkte han ångestfullt. — Har jag verkligen misstagit mig så mycket på hennes karakter, att hon skulle kunna bli en menederska? Jag måste försöka att få ett samtal med henne...

— Arthur, — upprepade Hillevi och lade sin hand på hans arm, — hörde du ej, att jag nämnde, det min kära styfmor ämnar inställa lysningen om söndag?

— Befattar *hon* sig med sådant? — svarade Ewald, som försökte att antaga en liknöjd ton. — Jag tänkte annars, att det der är saker, som hon icke har något att göra med.

— Då är du af min åsigt. Och jag vill hoppas, att du icke tillåter henne göra sina nycker gällande i hvad som ensamt rör oss. Du bör tala vid min far och föreställa honom det löjliga uti lysningens uppskjutande.

— Var lugn, min älskade, lysningen skall ske om söndag, — svarade Ewald hastigt, ty Virginia hade nu upphunnit trappan.

— Om ni går in i tafvelgalleriet, kommer jag straxt efter, — sade Hillevi. — Jag skall endast först tala några ord med fru Sterner, — och utan att bry sig om något svar, gick hon in i vestibulen och uppför den breda trappan, som ledde till första våningen, der hon i en af salarne träffade på fru Sterner.

— Jag vill tala med er, — sade hon kort. — Vi gå in i ert rum, ty det är saker af vigt jag har att säga.

Fru Sterner såg på henne forskande, men svarade icke ett ord, utan förde henne direkt till sitt rum.

— Jag har mycket tänkt på, om det är klokt att låta er stanna längre på Thorsvik, — sade Hillevi, sedan hon slagit sig ned i en liten hörnsoffa. — Allt sedan den der barnstölden skedde...

— Men hvilken har sagt, att det var jag som stulit barnet? — afbröt fru Sterner, bleknande.

— Ingen... men ni har gjort det... jag vet det, — svarade Hillevi och fäste på henne en lång och skarp blick.

— Det är ej värdt att ni försöker neka! Det finnes ingen mera, än vi båda, som hata grefvinnan Virginia Stålhane och icke var det *jag* som röfvade bort gossen... således måste det vara *ni*. Ert hat är dock fruktansvärdare än mitt och ni skall helt säkert icke kunna afhålla er ifrån att en gång hämnas på ett ännu värre sätt. Jag tror *allt* om er och jag kan därför icke bli lugn, förr än ni kommit långt bort härifrån. Jag skall gifva er penningar, tillräckligt med penningar att lefva af...

— Det är då ditt fasta beslut att visa mig på dörren?

— Ja, och ingenting skall rubba detta beslut.

— Men det är hård! Hillevi, jag älskar dig så högt, att jag icke kan lefva, om du skickar mig bort ifrån dig.

— Och ändock har ni en gång hjertlöst öfvergifvit mig och satt hela er och min lycka på spel. Jag förskjuter er . . . jag vill aldrig se eller höra talas om er mera . . . aldrig! — Hillevi talade med isande köld.

Fru Sterner stod några ögonblick tyst, med nedsänkt hufvud. Derefter höjde hon sin panna; hennes ansigte var dödsblekt och läpparne darrade konvulsiviskt. Hennes ögon gnistrade af ett oförsonligt hat, af en fruktansvärd hämndlystnad . . . Hillevi kände sig rädd . . . hvad kunde icke denna qvinna göra, som alltid låtit leda sig af sina passioner?

Att fru Sterner älskade Hillevi, var ju naturligt, ty ingen qvinna på jorden, huru dålig och brottslig hon är, kan i djupet af sitt hjerta upphöra att älska sitt barn. *Moderskärleken* kan visserligen döfvas under lidelsernas vilda rus, men den skall dock alltid, förr eller sednare, åter väckas till lif, om det ock icke sker förr än i den stund, då själen söndersliter sitt fångsel.

Fru Sterner älskade sin dotter och hon skulle för längesedan af svartsjuka kunnat begå hvad som helst, om hon icke haft Hillevis lycka för ögonen. Men nu ville dottern förskjuta henne, visa henne bort och aldrig mera i lifvet höra talas om henne. Detta var grymt och fru Sterner kände i detta ögonblick, att alla hennes lidelser råkade i uppror.

— Välan, — sade hon hviskande, — jag skall gå ifrån dig, onaturliga barn! Men innan dess skall jag uppsöka din fars hustru och säga henne, hvem jag är . . .

— Ah, det var just detta jag ville, att ni skulle göra!

— *Du?* . . . Skulle du vilja det? — fru Sterner såg på henne med en genomträngande blick.

— Ja, och jag önskar ingenting högre, än att ni kros-

sar hennes lycka, emedan hon velat tillintetgöra min. Jag frågar icke efter, om Arthur får veta, hvem ni är . . .

— Hillevi, — afbröt fru Sterner, — du må gerna veta det nu, eftersom vi skola skiljas, att jag har sagt din trolofvade *allt* . . . Äfven han hatar denna främling, som blifvit din fars hustru, — fru Sterner beskref i korthet, huru Ewald tvingat henne att förråda sig.

Hillevi häpnade först, men då hon hörde, att hennes fästman sagt, att ingenting skulle kunna skilja dem från hvarandra, lugnade hon sig.

— Ja, gå till denna elaka, intriganta qvinna, — utbrast Hillevi med hela sin själs bitterhet, — gå och säg henne, att ni är hennes mans hustru, att ni aldrig varit död . . . ja, säg henne allt, som kan förkrossa och förödmjuka henne. Jag har nu hämnats! — mumlade Hillevi för sig sjelf och steg upp från sin plats.

Alla hennes bättre känslor voro qväfda. Hon kände intet medlidande, ty hon trodde fullt och fast, att Virginia blott af dåliga skäl motarbetade hennes giftermål.

Under det att Hillevi uppehöll sig hos fru Sterner, gingo Virginia och Georg tillsammans i tafvelgalleriet. Intendenten hade blifvit anmodad att vara ciceron. Ewald spatserade i rummet utanför, undrande, hvarför hans fästmö dröjde så länge hos fru Sterner.

Georg visade långt större intresse vid afhörandet af intendentens berättelser om den gamla adelssläktens öden, än hvad Ewald hade gjort. Han tycktes aldrig tröttna, utan gjorde tvärtom åtskilliga frågor . . . frågor, som satte intendenten i stor förvåning, ty det lät alldeles, som om denne främling hade reda på både ett och annat som rörde familjens historia. Slutligen stannade han framför sin mors porträtt. Han kunde icke helt och hållet dölja sin sinnesrörelse, men hvarken Virginia eller intendenten gafvo för ögonblicket så noga akt på, huru färgen vexlade på hans ansigte.

— O, hur skön och oskuldsfull hon ser ut! — utbrast Georg och knäppte ofrivilligt ihop sina händer, som om han hade en af himlens englar framför sig.

Han stod några ögonblick tyst, försjunken i åskådande af den för honom så kära bilden. Han visste icke sjelf, huru mycket han derunder liknade, drag för drag, sin moders porträtt. Virginia upptäckte genast denna öfverraskande likhet, men hon sade ingenting. Inom sig tänkte hon dock:

— Man skulle kunna taga honom för hennes son. Samma ansigtsbildning, samma ögon, samma uttryck af allvar och beslutsamhet kring hans mun, som kring hennes. Om endast håret vore blondt, skulle det icke vara något som fattades.

Georg såg sjelf, huru mycket han liknade porträttet. Han for med fingrarne genom sitt färgade hår och försjönk sedan i grubbel öfver, huruvida *hon* skulle ha gillat, att han trädde såsom främling inom sitt eget hem och lät en sådan usling som Ewald Ring gå och gälla för hennes son.

— Jag har aldrig kommit att tänka derpå förr än nu, — sade han i tysthet till sig sjelf. — Jag handlar bestämdt mycket orätt mot hennes minne.

Intendenten talade om hans mor med den innerligaste vördnad och kärlek. Han nämnde äfven för Georg, att samme artist, som målat porträttet, äfven hade målat hennes bild i miniatur. Hon hade låtit infatta denna i en medaljong och gifvit den åt den fattige herr Grip, hvars hustru hon sedan blef, öfvergifvande allt på jorden, som stod i vägen för hennes kärlek.

Arthur åhörde den gamle mannen utan afbrott och, då han talade om medaljongen, förde han handen mekaniskt mot sitt bröst, der han bar denna skatt på en snodd omkring halsen.

För att ej förråda sig, slet Arthur sina blickar från det kära porträttet och vände sig till ett annat, som han låtsades intressera sig för.

Sedan hela släktens konterfejer blifvit betraktade, vände sig Arthur till den del af galleriet, som upptog värdefulla målningar af berömde mästare. Ingen tafla deribland hänförde honom så mycket, som ett litet stycke utfördt i

svartkrita. Det var ett skogsparti med en fors, som störtade ned från en klippbrant. Teckningen var utomordentligt väl utförd och vittnade om en omisskännelig talang, som sedan hade gått i arf på honom sjelf. Huru många gånger hade icke samma hand, som så skickligt tecknat den tafla, han nu beundrade, ritat åt honom i hans barnsdomsdagar hästar och hundar, ja, hela jagtstycken. Han mindes detta så väl, att hans ögon tårades.

— Det beröm, ni uttalat öfver denna teckning, är icke öfverdrifvet, — sade han slutligen åt Virginia. — Den unga fröken, som ritade detta, var särdeles lyckligt begåfvad. Hon hade bestämdt kunnat gå mycket långt i konsten . . .

— Ja, om icke den olyckliga kärleken hade kommit emellan, — inföll intendenten.

— Var den då så olycklig? — svarade Arthur.

— Om den var olycklig! — Intendenten såg bedröfvad ut. — Den förstörde ju hela hennes lif.

— I hvad fall? — Arthur försökte att tala lugnt.

— Då en rik, högättad dam, som hon var, afsäger sig sitt föräldrahem, sina vanor, och riskerar hela sitt arf för att bli hustru åt en fattig skollärare, är det väl olycka nog.

— Men det var dock hennes lycka, — inföll Georg, — och hon skall, efter hvad jag hört, aldrig ha ångrat, att hon uteslutande följde sitt hjertas röst.

— Ja, detta är sanning, — genmälde intendenten, — jag har sjelf fått ett bref från henne, ett bref, som jag skall förvara intill min dödsstund. Deri talar hon icke om någon ånger, men väl om sin öfversvinneliga sällhet oaktadt alla sina bekymmer och vedermödor . . .

— Ja, hon var en engel, — mumlade Georg och kastade en sista, dröjande blick på taflan.

Han uppehöll sig ännu en stund i tafvelgalleriet med intendenten. Virginia hade inträdt i rummet bredvid, der hon fanu Ewald gående fram och tillbaka på golfvet. Ett långt ögonkast af förakt och afsky mötte honom från hennes ögon, men det afskräckte honom icke på det minsta. Han hade beslutat att bedja henne om ett samtal . . . han ville göra det nu, efter tillfället erbjöd sig.

— Min fru, — sade han derför och tog ett steg närmare henne, — Hillevi har berättat för mig, att ni vill hindra vår lysning om söndag?

— Det är sannt, — svarade Virginia lugnt, fast hela hennes inre kom i uppror.

— Är det så ni håller er ed? — han närmade sig henne ännu mera, men hon lät icke skrämma sig deraf.

— Ni har aftvingat mig en ed att icke förråda, hvem ni är — jag har icke brutit denna ed. Men jag har icke lofvat att befrämja ert giftermål med Hillevi. Tvärtom vill jag göra allt för att söka hindra detta. Det är ni, som begått löftesbrott, ty ni skulle ju afstå från henne . . .

— Ja, om hon sjelf ville det; men flickan är kär i mig och jag kan icke förstå, hvarför jag ej skulle ha rättighet att taga en liten täck och älskvärd hustru, för att göra mitt lif gladare.

— Hur djerft ni talar! Ni vet lika väl, som jag, att ni skall förderfva hela hennes framtid.

— Det har jag icke tänkt . . .

— Ni tror således icke på Guds rättvisa? En mäktig försyn skall en gång afslöja er och, då ni står der blottad, hvad blir det sedan af er stackars hustru?

Ewald skrattade, men det lät icke naturligt. Han kunde icke helt och hållet nedtysta samvetets röst.

— Tala icke så högt, någon kan lyssna på oss — vi gå hit in, — han sköt upp dörren till ett litet kabinet, öfver hvars tröskel Virginia steg.

— Och ni kan ha hjerta att göra Hillevi olycklig? — fortfor hon.

— Jag ämnar tvärtom göra henne mycket lycklig. Nöjen och rikedom kan jag skänka henne i öfvermått och det är hvad hon först och främst åtrår.

— Det är tyvärr sannt och denna hennes fåfänga störtar henne i förderfvet, ty den rikedom, ni gifver henne, är ju stulen. Huru länge tror ni väl, att ni skall få behålla ert orättfångna gods?

— Så länge jag är försiktig och ni håller er ed.

— Ni tänker således icke ett ögonblick på en rättvis och hämnande försyn?

— Bah! låt mig ha den saken för mig . . . Jag tror icke, att den store Guden befattar sig med våra små afärer här på jorden.

— Ni har då aldrig upplefvat något ögonblick i ert lif, som kommit er att tänka annorlunda?

— Nej, verkligen icke, — svarade Ewald otvunget, men han erinrade sig mycket väl det förskräckliga skeppsbrottet, då han kämpade om sitt lif och huru han i dödsångesten trodde så fullt och fast på en Guds tillvaro, på en Gud, som både kunde straffa och frälsa.

Ewald for med handen några gånger öfver pannan. Han var besvärad af detta minne, som stod framför honom som ett spöke . . . måhända också som en varning att träda från det ondas väg, medan det ännu var tid.

— Ni har då fullt och fast beslutat att gifta er med Hillevi?

— Ja, om jag påstod annat, sade jag en osanning.

— Men detta är förskräckligt! — Virginia gömde ansigtet i sina händer. — Älskar ni då henne mycket? — frågade hon slutligen.

— Jag kan just icke säga det, men hon är vacker och det är roligt att ha en ung och skön hustru.

— Ni är mycket lättsinnig . . .

— Virginia, — afbröt Ewald och försökte att fatta hennes hand, som hon dock hastigt drog undan, — jag vill vara upprigtig mot er, — han tillade lågt, — jag håller af Hillevi och jag skall försöka att bli god mot henne, men någon djupare känsla kan jag icke hysa för henne, emedan jag har offrat alla mina varmaste känslor åt er. *Er* älskade jag, Virginia, varmt, utsägligt, och jag skall aldrig glömma er, nej, aldrig! Minns ni vår korta, men så ljufva kärleksdröm i Florida? Hvilket förtroende hade ni icke då för mig! O, jag kunde tala om så många minnen, men jag vill förskona er . . .

Virginia hade blifvit dödsblek. Hon ville säga något, men hennes läppar gjorde endast en skälfvande rörelse.

— Hvilken sällhet hade jag icke kunnat vinna med er, som jag tillbad och dyrkade! Virginia, om jag kunde beskrifva, hvilka qval, hvilken ångest jag kände, då jag måste fly från er fars hem . . . Min sista blick hvilade på ert fönster, min sista suck, min sista tanke gällde er!

— Ni talar icke sannt, ni älskade mig aldrig, Ewald, — utbrast Virginia, — ty kärleken förädlar alla. Ni sjönk deremot allt djupare i lidelsernas vilda ström och då ni slutligen flydde som en usling från mitt hem, med ett föraktadt och besudladt namn, då vaknade jag från en ohygglig dröm, ty min kärlek till er var endast en dröm, en förvillelse, och jag fattade ögonblickligt, att äfven jag aldrig hade älskat er. Jag bekände för min far vårt förhållande . . . han tackade Gud, att jag blifvit räddad från att tillhöra er. Han slöt mig i sina armar och förlät mig. Han skänkte gerna efter hvad ni stulit från honom, då han egde den bästa skatten qvar i mig.

— Virginia, — Ewald försökte att lägga en viss ömhet i rösten, — Virginia, — upprepade han, men i detsamma hördes hastiga och lätta steg närma sig kabinettet.

Dörren gick upp och Hillevi stod på tröskeln, betraktande sin fästman och styfmodern med en underlig blick.

— Hvilka hemliga rådslag hålla ni tillsammans? — utbrast Hillevi med en viss skärpa i rösten.

Hon tyckte nämligen, att Ewald såg långt ifrån så förbittrad ut, som han borde vara efter den upplysning, hon nyss hade meddelat honom, att Virginia ville på alla sätt hindra deras giftermål.

— Du kan lätt gissa till ämnet för vårt samtal, — svarade Ewald. — Fru grefvinnan, — tillade han djerft, med en hastig blick på Virginia, har lofvat mig att icke vidare blanda sig i våra angelägenheter. Lysningen kommer att obehindradt försiggå om söndag.

Virginia blef så bestört öfver denna hans oförskämdhet, att hon satt alldeles mållös. Hvad tjänade det väl för öfrigt till, att hon uppträdde och anklagade denne djerfve bedragare för hans falskhet och lögn, då han utan tvifvel

icke skulle sky hvad medel som helst för att nedtysta henne?

Virginia steg därför upp från sin plats och gick mot dörren, utan att bevärdiga honom eller Hillevi med en blick. Hon uppsökte straxt Georg, för att göra en rund med honom genom slottet och visa honom alla dess dyrbara och märkvärdiga saker. Der fanns äfven många historiska minnen, de flesta från så lång tid tillbaka, att de slutligen blifvit en tradition eller saga.

Georg kände sig förbländad vid åsynen af alla dessa skatter af konst och lyx, hvilka han så godhertadt låtit en annan taga i besittning. De stora våningarne voro möblerade med en utomordentlig prakt. Guldstickade sammetsdraperier, väggfasta speglar, gnistrande kristallkronor, marmorspislar, dyrbara gobeliner mötte öfverallt hans ögon. Och detta alltsammans var *hans* egendom, som han hade bortkastat för en dåraktig och hopplös kärlek! Han kände en hastigt påkommande ånger, en frestelse att utropa: »Se här står den rätte arftagaren! Känner ni icke igen mig på den likhet jag har med min mor?» Men om han gjorde detta, skulle väl någon tro honom, och hvilka bevis hade han för sin identitet? Han kunde endast framlägga medaljongen, som han bar på sitt bröst, men skulle detta vara tillfyllest?

— Jag har handlat dåraktigt, — tänkte han och strök med handen öfver sin fuktiga panna, — och jag måste iakttaga den största försigtighet, om jag skall kunna godtgöra mitt fel. Om jag skulle förtro mig åt grefvinnan Stålhane? — Han kastade en hastig blick på Virginia, som stod i en fönsterfördjupning, hvarifrån hon betraktade den herrliga utsigten. — Hon skall icke förråda mig, — fortfor han att tänka, — hon skall kanske kunna råda och hjälpa mig.

Georg närmade sig Virginia. De voro för ögonblicket ensamma, emedan intendenten hade aflägsnat sig på en stund.

— Fru grefvinna, — sade han sakta och vördnadsfullt, — skulle ni vilja förkunna mig ett viktigt samtal?

— Gerna, herr Ljung, — svarade Virginia, som med förvåning varseblef det upprörda uttrycket i hans ansigte.

— Här är icke rätta platsen att meddela den hemlighet, jag vill anförtro er. Hvar kunna vi få vara ostörda och utan någon lyssnare?

— I den gamla paviljongen på Arvidsnäs, — svarade Virginia hastigt, ty hon hörde annalkande steg i rummet bredvid. — Vänta mig i afton klockan tio, — tillade hon och antog en likgiltig min, då Ewald och Hillevi inträdde.

Besöket på Thorsvik räckte ännu en timme, hvarefter återresan anträdde till Arvidsnäs.

Fru Sterner stod i sitt rum och åsåg affärden, dold bakom gardinens genomskinliga veck. Då hon fick se Virginia, sammanknöto sig hennes händer och hennes läppar mumlade fram en hotelse.

-- Innan solen gått ned, skall din lycka vara förbi . . . Hela ditt lifs glädje skall varda förintad . . . min förbannelse skall komma öfver ditt hufvud!

Fru Sterner lade skyndsamt ihop sina kläder i en koffert och gjorde allt i ordning för sin afresa.

— Efter Hillevi så vill, måste jag väl bort härifrån. Kanske är det också det bästa, då jag ingenting har att hoppas af *honom* . . .

Fru Sterner meddelade sig icke med Ewald. Han hade ingen aning om hvad som hade förefallit mellan henne och Hillevi.

Så fort middagen var förbi, smög sig fru Sterner från Thorsvik. Hon stannade emellanåt för att hvila sig, ty luften var het och tryckande och solen brände starkt. Hon torkade svett dropparne från sin panna och fläktade svalka med parasolletten.

Hon gick längs efter renen till en böljande sädesåker och kom slutligen till en gärdesgård, bredvid hvilken gräset växte så högt, att hon hade kunnat dölja sig i detsamma, om hon velat. Hon måste stiga öfver denna gärdesgård och drog därför åt sig klädningen. Hon gaf icke akt på, huru gräset liksom sakta rörde sig, utan gick helt dristigt på, då . . . hon uppgaf ett förfärligt skrik och

drog sig förskräckt tillbaka. En orm hade bitit sig fast i hennes högra ben och hängde qvar, oaktadt hon gjorde en häftig rörelse för att skaka bort honom. Hon kände en förfärlig, stickande smärta och sjönk afdånad ned i gräset.

Då hon åter slog upp sina ögon, erinrade hon sig icke först hvad som hade händt, men den gräsliga smärtan i hennes ben påminde henne om alltsammans. Hon försökte stiga upp, men omöjligt; hon kunde icke stödja på det ormstungna benet, som hade svällt upp till en oformlig massa och var nästan svartblått. Ormbettet var tydligen mycket giftigt och följderna kunde bli förfärliga, om hon icke fick en ögonblicklig hjälp. Så hade ändtligen Guds straff kommit öfver henne, och detta just då hon var på väg att begå en ond gerning: att förstöra en medmänniskas frid och lycka.

Fru Sterner fattade ännu icke hela vidden af den fara, hvori hon sväfvade, men hon började att högt ropa på hjälp. Först efter en hel timmes förlopp kom ändtligen en ung bonde framspringande ur skogen.

— Hvarför skriker ni så der? Har det händt er något? — frågade han bestört.

— Jag är ormstungen och förmår icke komma härifrån, — klagade fru Sterner, som kände smärtan tilltaga i förfärande grad.

— Ormstungen? — upprepade bonden, dödsblek. — Jag hade en liten flicka, fem år gammal, — sade han, — som råkade ut för samma olycka, och hon dog inom ett dygn, ty ingen hjälp stod att få förr, och då den kom, var det för sent.

— Skräm mig icke, karl, — fru Sterner började skälfva, men ville dock ännu icke tro på någon verklig fara. — Hjelp mig härifrån, — sade hon, — fort, skynda!

— Jag känner igen frun, — fortfor bonden. — Det är ett godt stycke till Thorsvik och något närmare ställe finnes icke dit frun kan flyttas. Ni måste stanna här tills jag hinner skaffa hjälp.

— Min Gud, min Gud, hvad skall det blifva af mig!

Om jag åtminstone genast hade skyndat tillbaka . . . men jag svimmade och vet icke, huru länge jag har legat här medvetlös. Försök att hjälpa mig upp . . .

Bonden lyfte henne från marken och släpade henne framåt några steg, men han förmådde icke längre. Det angripna benet kändes styft och smärtan var olidlig. Hon sjönk ned på marken och bad bonden springa till Thorsvik efter hjälp.

Der satt hon nu ensam och öfvergifven på renen, med hufvudet hvilande i händerna. Om hon skulle dö? Hon tänkte på detta och kände en kvalfull rysning genom bäfva sitt hjerta. Dö, utan att ha fått hämnas . . . dö, utan att ha kunnat göra Virginia någon skada? Hvem skulle väl sakna henne, då hon lades ned i jorden? Hvem skulle väl fälla en tår på hennes stoft? Okänd skulle hon säkert begrafvas, om ej Hillevi uppenbarade, hvem hon vore, men det skulle hon bestämdt icke göra.

Ändtligen kom bonden tillbaka med några af betjeningen, som buro henne till en vagn, som väntade ett stycke derifrån på landsvägen.

Fru Sterner kom tillbaka till Thorsvik i en olycklig stund, ty Ewald var borta, och ingen visste, huru den sjuka skulle behandlas. Bud skickades efter läkaren, men han bodde en mil derifrån och hade nyss rest bort på ett sjukbesök i en aflägsen del af distriktet. Sålunda fick hon ligga der hjälplös, då lifvet dock berodde på en snar räddning.

— Skicka bud till Arvidsnäs, — bad hon med ångest, — bed fröken Stålhane komma hit och majoren, om han är hemma. Måhända veta de någon råd för min olycka.

Fru Sterner hade icke gjort sig älskad af någon af betjeningen på Thorsvik. Detta bidrog mycket till den kallsinnighet man visade henne, der hon låg och vred sig i olidliga plågor. Måhända hade också ingen riktigt reda på, att faran var så stor.

XXVI.

En dödsbädd.

Fru Sterner låg i sitt rum, ett rof för både kropps- och själslidande, och väntade förgäfvets på, att läkaren skulle komma till hennes bistånd; men ännu hade han icke hörts af. Plågorna ökades och hvarje minut förde henne närmare döden. En gulaktig färgskiftning hade spridit sig öfver hela hennes kropp; rysningar och konvulsiviska ryckningar infunno sig esomoftast och antydde, att ormgiftet hade spridit sig öfverallt i blodmassan och att troligen all hjälp numera var för sen.

Budet, som hade afsändts till Arvidsnäs, träffade Hillevi ensam på gårdsplanen utanför byggnaden. Hon kastade ögonblickligt en sjal öfver sig, steg upp i den väntande vagnen och for åstad till Thorsvik, icke anande, att hennes brottsliga mor befann sig så nära grafvens port, som hon gjorde. I brådskan framförde hon icke heller till fadren fru Sterners önskan, att han skulle vara Hillevi följaktig till hennes plågoläger.

Således inträdde Hillevi allena i sin mors rum. Den olyckliga låg alldeles ensam. Hon hade utsträckt sina armar öfver hufvudkudden och hennes ansigte uttryckte den största dödsångest. Hon fäste på Hillevi en förtviflad blick och hennes läppar framhvisade en bön om vatten.

— Min Gud, hur har ni kunnat bli så hastigt sjuk?
— frågade Hillevi och förde till hennes läppar ett glas vatten.

— Jag ville göra så, som du bad mig om, Hillevi; jag ville gå till *henne*, för att förstöra hennes frid och lycka. På vägen blef jag ormstungen . . .

— Ormstungen? — utbrast Hillevi, darrande af förskräckelse. — Har ej doktorn blifvit efterskickad?

— Jo, men han träffades icke hemma. Jag har nu legat här i timmar och vändats.

Hillevi ryckte af henne täcket och betraktade förfärad det uppsvällda benet.

— Ni skulle ha låtit suga ur giftet genast . . . har ni aldrig hört talas om detta?

— Jo, men icke kunde jag sjelf verkställa det, och jag tror ej heller, att någon annan skulle velat göra det.

— Om jag blott hade vetat af det förr . . . nu är det för sent att söka rädda er på detta sätt, — klagade Hillevi ångestfullt. — Är icke Arthur hemma?

— Nej, jag har legat här ensam och öfvergifven hela tiden. Hur skall detta sluta?

Hillevi satte sig vid den lidandes hufvudgärd och bortströk med sin doftande näsduk svettperlorna ur hennes panna. Fru Sterner fattade då om dotterns hand, kysste och smekte densamma med outsäglich ömhet. Hillevi kände en djup förebråelse öfver sin hårdhet och kallsinnighet mot modren. Hon var ju dessutom på sätt och vis orsaken till hennes död, ty det var ju hon, som hade uppmanat henne att gå till Virginia, intränga i styfmodrens hem och rifva ned hvad de båda makarne genom den innerligaste kärlek byggt upp.

— Hillevi, — hviskade fru Sterner, — jag hoppades för några timmar sedan att kunna räddas, men nu är jag öfvertygad om, att jag måste dö, — hon for rysande tillsammans, ty minst af allt hade hon tänkt på döden och grafvens förintelse. — Bed din far komma hit . . . han måste veta allt, *allt*, hör du, Hillevi, om jag skall kunna dö lugnt.

Hillevi ville ännu i det längsta hoppas, att räddning stod att finna. Hon gick ut för att tala med intendenten och rådgöra med honom om hvad som vore bäst att göra; men, till råga på all motgång, var icke heller han hemma. Och bland den öfriga tjenstepersonalen fanns ingen enda, som kunde vara till någon hjälp. Då Hillevi lemnat det stora rummet innanför köket, der betjeningen intog sina måltider, tyckte hon sig höra, att någon hänskrattade

och uttalade den förhoppningen, att döden snart måtte göra ett slut på den elaka och högfärdiga fru Sterners välde på Thorsvik.

Hillevi satte sig genast ned och skref följande biljett till sin far samt skickade den med ett ridande bud till Arvidsnäs.

»Älskade fader!

Om ni det minsta håller af er dotter, så kom genast till Thorsvik. Måhända kan er rådighet rädda någon, som sväfvar i stor lifsfara. Dröj icke ett ögonblick... jag väntar med den största oro er ankomst.

Hillevi.»

Då brevet var på väg till Arvidsnäs, satte Hillevi sig åter vid sin mors bädd. Hon kunde icke lindra de svåra plågorna, hon kunde icke en hårsman hålla tillbaka den annalkande döden, men hon kunde åtminstone söka att trösta den olyckliga och mildra hennes själsqual.

Fru Sterner låg tyst, med tillslutna ögon. Hela hennes förflutna lif, så långt hon kunde minnas tillbaka, tågade nu förbi hennes själ. Huru mycket hade hon ej att förbrå sig! Huru mycket hade hon ej att försona, innan hon skildes hädan! Och detta, som väntade henne efteråt, *huru* var det beskaffadt? Trodde hon på en evig fördömelse eller på en barmhertig Faders förlåtelse? Hon hade aldrig trott på någonting och nu stod hon nära sin *dom*... hon hade så gerna velat fasthålla sin öfvertygelse, att, sedan materiens makt var bruten, var också hvad man kallar *själ* och *ande* förbi... I sanning en beqväm tro: rättvisa och straff för begångna synder voro blott tomma ord — efter döden blott *en evig förintelse*...

Men nu, der hon låg grafven så nära, vaknade tankar inom henne, tankar, som sväfvade likt irrbloss i ett töcknigt nattmörker: hon kände, att det fanns en fortsättning efter döden, något obekant och därför så mycket förfärligare att tänka på. Hvad hade *hon* att vänta efter sina gerningar?

— Arvid? — frågade hon slutligen i ett slags yrsel.

— Är han ännu icke kommen? Min Gud, hvad jag är öfvergifven! — tillade hon, då hon såg, att endast Hillevi satt bredvid henne.

Då öppnades dörren häftigt och major Stålhane inträdde i rummet, såsom det tycktes, mycket upprörd. Han stannade liksom fastnaglad midt på golfvet vid åsynen af den döende fru Sterner. Han hade genast igenkännt henne, ty den mörka peruken var borta och det blonda, gråsprängda håret svallade ned öfver örongottet. Han igenkände i den qvinna, som låg der förkrossad, straffad af en rättvis försyn, sin usla, brottsliga hustru, Adelheid von Stern, vid hvars dödsbädd han trodde sig en gång ha stått och som han trodde länge hade multnat i en främmande jord. Och nu återfann han henne till sin fasa och förskräckelse här. Han erinrade sig ögonblickligt den afton, då han tyckte sig ha sett hennes ansigte på fönstret i salongen på Arvidsnäs. Det var således icke en synvilla, såsom han då hade trott, utan det var verkligen hans första hustru, som ännu lefde, ehuru han redan en gång hade följt hennes stoft till grafven.

— Arvid, — hviskade hon nu och sträckte ut sin hand mot honom, — förlåt, förlåt, — upprepade hon, — om du vill, att jag skall kunna hoppas på Guds nåd!

Hillevi kastade sig på knä och fattade faderns händer. Hon talade om, huru illa hon hade handlat, då hon icke för länge sedan hade yppat för fadern det hemliga förhållandet mellan fru Sterner och henne.

Major Stålhane böjde sig ned och upplyftade henne från golfvet; derefter kysste han henne ömt på pannan.

— Olyckliga barn, som skulle få lära känna din mors brottslighet! Må du förlåta henne, såsom jag redan har gjort det.

Majoren ville ingenting veta, icke lyssna till den sjukas sjelfanklagelser, utan sysselsatte sig endast med att försöka lindra hennes plågor med de medel som stodo honom till buds. Att rädda hennes lif fann han numera omöjligt. Kroppen hade redan svällt i alla delar och blodet hade

droppe för droppe förgiftats. Smärtorna började dock blifva mindre, ett säkert tecken att dödsminuten icke var långt borta.

— Arvid, — hviskade den sjuka, — jag vet nu, att jag skall dö. Af barmhertighet kom hit! — hon räckte honom sin af kallsvett fuktade hand.

Majoren sköt en stol in till sängen och, sättande sig på denna, afhörde han hennes bikt.

Hon bekände, huru hon alltigenom hade bedragit honom och huru hon slutligen äfven velat göra hans oskyldiga, unga hustru olycklig.

— Adelheid, — svarade majoren med lugn, — du ser, huru Gud straffar, förr eller sednare, alla onda uppsåt. Men icke må du tro, att du kunnat skilja Virginia från mig. Hon skulle ha fått en tillfredsställande förklaring på allt och blifvit öfyertygad om, att du ej vidare hade några befogade anspråk på mig, emedan du sjelf förverkat alla dina rättigheter, genom att falskligen utgifva dig för död, för att få lefva ett brottsligt lif tillsammans med din älskare. Jag har ännu i behåll din dödsattest och ingen lag skulle kunnat döma mig att återtaga dig och förskjuta henne.

— Du har rätt, jag fattar det nu, — flämtade fru Sterner. — Säg ingenting åt *henne*, som jag orättvist hatat . . . låt mig få bli begrafven under det falska namn, jag antagit, så att jag icke må bli känd af någon. Hillevi, lofva mig, att icke efter min död förrådla mig för din fars hustru, som du skall älska och hvars råd du skall lyda.

Hillevi satt med nedböjdt hufvud och grät. Hon insåg nu sjelf med djup ånger, huru orätt hon hade handlat mot styfmodern. Hennes mors annalkande slut väckte henne till besinning . . . skulle denna stund förädla hennes afundsamma sinne och skulle hon från detta ögonblick bli en förbättrad människa? Hon var ju ännu ung, hon var ännu icke så djupt fallen och förhärdad, att icke en omvändelse var möjlig. Mången har gått från en dödsbädd med de aldra bästa föresatser, men snart glömt dem,

efter att åter ha blandat sig i verldsvimlet . . . skulle det blifva äfven så med Hillevi?

Det led mot midnatt. Fru Sterner gick sin upplösning allt hastigare till mötes och slutligen inträffade det sista, förfärliga ögonblicket, då dödsarbetet började. Den olyckliga kämpade hårdt mot sin förintelse . . . hon uppgaf höga ångestrop och en blodaktig fradga trängde sig fram ur hennes mungipor. Några konvulsiviska ryckningar, händernas sammanknyttande, tändernas gnisslande och andedrägtens stönande . . . en lång rossling . . . och allt var ändtligen öfverståndet — det återstod ingenting annat af den en gång så sköna och firade Adelheid von Stern än ett vanstäldt lik, moget för förruttnelsen.

Hillevi, som hela tiden hade legat på knä bredvid sängen och tryckt ansigtet djupt ned i täcket, för att slippa se, höjde nu slutligen sin panna.

— Gud ske pris, att det är utkämpadt, — hviskade hon, sedan hon kastat en blick på den döda.

— Hillevi, — majoren var mycket uppskakad, — jag tackar dig, som icke förrådt någonting . . . du har förskonat din far och din andra mor från en stor sorg, ty det hade varit ett svårt bekymmer och en gränslös pina att veta, det hon lefde och andades så nära oss . . .

Hillevi kände ett smärtsamt styng af förebråelse, af samvetsqual, ty hade det väl varit för att skona dem, som hon tegat? Nej, det hade varit för att befrämja hennes egna intressen! Hon kunde icke mottaga sin faders beröm, hon måste säga honom allt, och han gaf henne sin förlåtelse. Han besvor henne på det ömmaste att hädanefter blifva en god och ädel människa, ty hon hade ju ett fasaväckande exempel framför sig, att det orätta alltid till slut får sitt straff och att några år af flärdfull njutning intet betyda mot det sista ögonblickets qual och pina.

Hillevi var förkrossad och djupt ångerfull. Hon föresatte sig att öfvergifva alla onda tankar, att med allvar och kraft tro på Gud, som aldrig glömmer att bevara sina utvalda, lika litet som att nedslå de ondas anslag.

Major Stålhane tog tillika det löfte af Hillevi, att hon

aldrig skulle förråda för Virginia den olyckliga fru Sterners brottsliga historia. Hillevi höll också troget detta löfte. Hon skulle icke för något pris i världen velat inviga Virginia i en hemlighet, som hon själf rodnade och blygdes för.

Fru Sterner blef sålunda begrafven under sitt antagna namn, och det fans inga flera än majoren, Hillevi, Ewald och Sara som visste, hvem som hvilade under den enkla grästorfvän längst bort vid kyrkogårdsmuren. Någon hade en gång sett Hillevi bära kransar till grafven, men detta betraktades såsom ett bevis på den utomordentliga godhet, hvarmed den unga fröken hade bemött den hädangångna, som hon hade ämnat till sin tjenarinna och högra hand på Thorsvik, då hon själf skulle bli fru på stället.

XXVII.

Underrättelser från Florida.

Den biljett, Hillevi hade skickat till sin far för att kalla honom till fru Sterners dödsbädd, träffade majoren, då han efter den nyss intagna aftonmåltiden spatserade med Virginia på terrassen.

Majoren hade hastigt brutit biljetten och genomögnat de få raderna. Han beslöt sig för att genast rida till Thorsvik.

— Hvad kan hafva händt? — frågade Virginia, efter att ha läst Hillevis bref, som hennes make räckt henne. — Har någon olycka träffat Arthur? — tillade hon, ty hon kunde icke ana, att det fanns någon annan på Thorsvik, som Hillevi intresserade sig för.

— Hvem skulle hon eljest kunna mena, — svarade majoren, som hade samma öfvertygelse.

Trots Hillevis bref andades den största ångest och

oro, kunde Virginia icke undertrycka den förhoppningen, att Ewald på något sätt blifvit röjd, så att Hillevi derigenom kunde räddas.

Så fort majorens häst blifvit sadlad, kastade han sig upp på densamma och red i sporrsträck till Thorsvik. Virginia hade följt honom genom trädgården och, sedan hon sett honom försvinna längst bort på vägen, såg hon på sitt ur, som visade på tio. Hon erinrade sig då det möte hon lofvat sin mans inspektör.

— Den hemlighet, han vill meddela mig, anar jag redan. Han vill anförtro mig sin kärlek till Hillevi och bedja mig råda honom, om han skall stanna qvar här eller aflägsna sig, — tänkte hon, der hon gick fram på vägen till paviljongen.

Georg, som redan några minuter väntat på henne, kom henne nu till mötes och lyfte vördnadsfullt på hatten.

— Jag kan icke visa mig nog tacksam för er utmärkta godhet, — sade han, — att efterkomma min önskan om ett möte denna tid på dagen; men om det, jag har att säga er, icke hade varit af så stor vikt, skulle jag aldrig vågat bedja er derom.

— Herr Ljung, det är ju hvars och ens skyldighet att lyssna till de bekymmer, en medmenniska kan hafva att meddela, och jag kan således icke tillräkna mig detta såsom någon synnerlig förtjenst.

— Men om jag skulle bedja er om ett godt råd i en för mig betydelsefull sak? . . .

— Så skulle jag uppriktigt gifva er det, så godt jag kan, men det är ej därför sagdt, att ni vill följa det.

Georg ledsagade henne in i paviljongen, hvars dörr Virginia sköt sakta igen. Hon tog plats på en bänk, som stod närmast fönstret, genom hvilket månen lyste in, en blek halfmåne, som icke kunde sprida något starkare ljus.

— Fru grefvinna, jag har sagt er, att jag varit rik och att jag, för att göra föremålet för min kärlek lycklig, offrat hela min förmögenhet. Denna flicka skall jag tyvärr aldrig kunna upphöra att älska, fast jag icke har någon utsigt till att få kalla henne *min* . . . vet ni, hvem hon är?

Virginia gjorde ett nekande tecken med hufvudet.

— Nå väl, ni må då veta det nu — det är er styf-dotter, fröken Stålhane.

— *Hillevi?* — Virginia störtade upp, men sjönk åter ned på sin plats. — Har ni offrat *er* förmögenhet åt *henne* — på hvad sätt? Huru vill ni förklara detta?

— Hennes trolofvade, som gifver sig ut för attva ra arftagare till den rikedom, han nu besitter, är blott en usel bedragare, hvars namn är Ewald Ring, och som har bestulit mig på allt... *Jag är Arthur Grip...*

Virginia hade sprungit upp... blek och skälfvande, grep hon om hans arm och stirrade honom i ansigtet.

— Nej, *ni* kan icke vara någon bedragare! — utbrast hon. — Jag märkte den underbara likheten emellan er och *hennes* porträtt i galleriet...

— Se här... — Georg tog fram medaljongen och visade henne sin mors miniatyrbild. — Men jag behöfver icke öfvertyga *er* om, att han är en bedragare, ty ni vet det förut, ni har igenkänt i honom Ewald Ring, som vistats i er fars hus i Florida? Men hvarför har ni dolt, hvem han är?

— Emedan han har aftvingat mig en ed att icke förråda sig. Jag kan icke bli menederska — genom er skall den brottslige nu blottas.

— Men om Hillevi älskar honom?

— Hon gör det icke, tro ej det. Hon är blott betagen i hans rikedomar och i det lysande lif hon kan få föra på Thorsvik.

— Är ni fullkomligt öfvertygad om hvad ni säger?

— Ja, så sannt det gifves en Gud! Hillevi älskar *er*, men ni är fattig.

— Kan detta vara möjligt? — Georg böjde ned sitt hufvud och stod några ögonblick försänkt i tankar. — Men, — sade han straxt derpå, — jag skulle icke vilja ega en qvinna, som ej älskade mig för min *egen* skull...

— Men hon gör det, var viss derpå, — afbröt Virginia.

— Hon förnekar dock denna kärlek, för att kasta sig i armarne på en annan, blott för det att han är rik.

— Afslöja denne bedragare, hvars hustru hon är nära att blifva, och ni skall få se, att hon icke längre skall motstå er. Låt henne dock förbli okunnig om, att *ni* är Arthur Grip, låt henne i er endast se sin fars tjenare och gifva er sin kärlek som sådan.

— Så ville jag ha det! Sedan skulle jag vilja offra allt för hennes skull. Om jag egde alla jordens skatter, skulle jag nedlägga dem såsom en hyllningsgård för hennes fötter.

— Gif mig hela ert förtroende, — sade Virginia och fattade hans hand, — sedan skola vi se till, hvad som är att göra. Huru har ni kommit hit? På hvad sätt har Ewald Ring tillskansat sig edra rättigheter?

Arthur berättade nu allt som hade händt från första ögonblicket af hans sammanträffande med Ewald på »Atlantic», skildrade skeppsbrottet och hvad sedermera följde. Han talade också om hela sin barndom och allt hvad han mindes om sina föräldrar.

Virginia betviflade icke ett enda af hans ord; men då han yttrade, att han för sin olyckliga kärleks skull ämnat förbli den, som han utgifvit sig för att vara, då kunde Virginia icke annat än le, trots sin beundran för honom. Någon så romantisk kärlek hade hon aldrig hört omtalas i det verkliga lifvet, knappast i romanen. Sedan yppade han för henne, att han hade färgat sitt hår, för att göra sig alldeles oigenkänlig för Ewald, hvilket också hade lyckats. Han omnämnde Ewalds far, dödgrävaren, som ännu lefde och som befann sig endast några få mil från Thorsvik.

— För att undvika all skandal, — sade Virginia slutligen, — bör ni redan i morgon gifva er tillkänna för Ewald och föra honom till hans far, hvilken skall igenkänna sin son. Ni bör föreställa honom det onda han gjort, väcka hans samvete och sedan föreslå honom ett visst årligt underhåll och skicka honom utom Sverges gränser. Allt detta måste han nödvändigt gå in på, ty han fruktar utan tvifvel för lagens ingripande. Ni har icke handlat rätt mot edra föräldrars minne, då ni låtit denne usling inkränkta er moders barndomshem.

— Det är just hvad jag nu kommit att tänka på och som drifvit mig till att gifva er hela mitt förtroende.

Virginia stannade ännu några ögonblick i paviljongen och sedan lemnade hon den tillsammans med Georg, lugn och lättad till sinnet.

— Gud har icke öfvergifvit mig, — tänkte hon. — Hillevi skall bli räddad.

Då Virginia kommit in i salongen, mötte henne den underrättelsen, att hvarken majoren eller Hillevi hade återkommit från Thorsvik. Virginia beslöt då att icke gå till hvila, utan invänta dem för att få höra, huru det stod till med Ewald och hvilket missöde hade kunnat träffa honom, ty att det var för hans skull Hillevi hade skickat bud efter fadren, föll det Virginia icke ett ögonblick in att betvifla.

Hon satte sig i soffan framför bordet, på hvilket majoren innan affärden hade lagt den nyss anlända postväskan, som han icke gifvit sig tid till att öppna. Det föll Virginia in att se efter, hvilka bref den kunde innehålla.

Hon hittade först några bref till den gamle inspektoren, derefter tidningar och ett par bref till hennes man, så ett bref till Hillevi, troligtvis från hennes morbror, baron von Stern. Slutligen fann hon äfven ett bref till sig, ett bref med många stämplor och försegladt med svart lack. Hon såg genast, att det var från hennes far, köpman Blom i Amerika.

— Det var längesedan jag fick någon underrättelse från det kära hemmet, — tänkte hon och fäste sig icke något synnerligt vid det svarta sigillet.

Hon öppnade hastigt brefvet, som innehöll den sorgliga nyheten, att hennes mor hade aflidit. Hon hade länge varit mycket sjuklig och Virginia hade aldrig trott, då hon lemnade sina föräldrar, att hon skulle få återse modren. Detta hade nu gått i fullbordan och, fastän slaget var hårdt och smärtsamt, öfverraskade det dock icke Virginia. Hon fällde bittra tårar och välsignade i sitt hjerta modrens minne. Så mycket mera tröstade och glädde henne den sednare delen af brefvet. Fadren skref nämligen,

att han efter sin hustrus död fått en svår och så oemotståndlig hemlängtan, att han icke kunde afstå ifrån att tillfredsställa densamma. Han hade ju samlat tillräckligt med rikedomar och egde numera intet, som kunde hålla honom qvar i det främmande landet, men väl det enda, kära, älskade barnet, som säkert skulle mottaga honom med glädje i hans aldrig förgätna fädernesland. Således var det afgjordt, att han skulle anträda resan till Sverge, så fort han hunnit ordna sina stora och vidt omfattande affärer.

Då Virginia hade slutat att läsa det långa och så kärkomna brefvet, vek hon ihop det och gömde det i sin klädningsficka. Ett plötsligt ljus hade gått upp för henne i det mörker, som hon så länge försökt att skingra: hennes fars ankomst skulle hafva den ovilkorliga följden, att Ewalds bedrägeri blefve upptäckt, utan att hon behöfde bryta sin ed. Dertill kom Georgs anklagelse — hvad behöfde hon då längre förtvifla?

Virginia satte sig genast ned att skrifva till sin far. Hon bad, hon besvor honom att, så fort han kunde, komma till Sverge. Det minsta dröjsmål kunde förorsaka en gränslös olycka, tillade hon; men hvori denna olycka bestod, kunde hon till följd af ett heligt löfte icke yppa. Hon utgöt sig i smärta öfver moderns död och tårarne, som runno utför hennes kinder, droppade ned på papperet och bevittnade hennes djupa sorg.

Då Virginia hade förseglat sin skrifvelse, hörde hon annalkande steg, på hvilka hon igenkände sin man och sin styfdotter. Hon steg upp och gick dem till mötes i dörren. Lampan, som hon hade tändt, kastade sitt fladdrande sken öfver de inträdandes ansigten, som voro bleka och buro ett uttryck, som var allt annat än lugnt. Virginia såg, att Hillevi hade gråtit och syntes djupt förkrossad.

— Har Arthur råkat ut för en olycka? — frågade Virginia, beredd på någon obehaglig underrättelse.

— Nej, gudskelof, men vi komma från en dödsbädd, — svarade majoren och kastade sin hatt på en

soffa. — Fru Sterner har dött en ohygglig död, förorsakad af ett giftigt ormbett.

Virginia for tillsammans af förskräckelse En hastig död gör alltid ett djupt intryck, det må nu vara hvilken som helst, som deraf blifvit drabbad. Hon kunde mycket väl fatta, hvarför de syntes så upprörda — en dödsbädd försätter ju alltid åskådaren i en viss ångest och beklämning.

— Jag har fått underrättelser från Florida, — sade slutligen Virginia. — Min far har blifvit enkling och jag moderlös, — hon sänkte ned sitt hufvud och grät sakt.

— Virginia, — majoren kysste henne ömt på pannan och tryckte henne innerligt intill sig, — alla band skola ju förr eller sednare slitas af döden; vi böra alltid vara beredda derpå och på denna sorgpost har du ju länge väntat?

— Det är sannt, — hviskade Virginia, — men smärtan och saknaden kännas icke mindre för det.

Hillevi hade närmat sig styfmodern och ännu under inflytelsen af de känslor och föresatser, moderns dödsqual framkallat hos henne, fattade hon Virginias hand och tryckte den sakt till sina läppar, såsom ett beklagande af den förlust, styfmodern hade gjort.

Virginia spratt till och såg kärleksfullt på sin styf-dotter. Hvilken förändring tycktes icke ha föregått med Hillevi? Hon var således mäktig af ädlare känslor? Då var ännu icke allt hopp ute.

— Jag tror på Guds outgrundliga nåd, — tänkte Virginia och omfamnade Hillevi. — Han, som ransakar våra hjertan, skall också bevara oss för ett lyckligt lif, både här på jorden och en gång i himlen.

Virginia ansåg emellertid icke rådligt att nämna något om, att hennes far ämnade lemna Florida, emedan hon fruktade, att Ewald skulle få del af detta — hvem kunde veta, hvad han då skulle företaga sig? Hon talade icke derom ens med sin man, som ville öfvertyga henne om det orätta i att inställa lysningen nästföljande söndag.

XXVIII.

Arthur Grip och Ewald Ring.

Tidigt följande morgon lemnade Georg ridande Thorsvik, med sin trogna hund till sällskap. Han red fort och kastade sällan blicken omkring sig, för att betrakta den herrliga, blomstrande nejden. Han tänkte uteslutande på sitt mål — den lilla landskyrkan med sina hundraåriga lindar, i hvars grannskap dödgräfvarens stuga var belägen, der han en gång blifvit så gästvänligt emottagen af Ewald Rings far.

Georg hade af majoren fått tillstånd att vistas borta några dagar. Han behöfde denna tid för besöket hos Ewalds far, dit han hade kallat bedragaren, för att söka i godo uppgöra med honom.

Georg stannade icke under sin ridt förrän fram emot middagen, då han rastade vid en gästgivaregård, för att vederqvicka sig och sina följeslagare, hunden och hästen, med ett middagsmål. Färden fortsattes sedan ånyo och innan solen hade sjunkit bakom bergåsen i fjerran, stod vår berättelses hjelte utanför dödgräfvarens stuga, med handen redan hvilande på dörrklinkan. Hunden hade lagt sig ned i gräset och sträckt ut sig, trött och flåsande.

Georg öppnade sakta dörren och gick in i stugan. Dödgräfvaren satt vid sin enkla aftonmåltid. Han steg hastigt upp, då han fick syn på den inträdande.

— Ah, — utropade han och sträckte fram sin af arbetet hårdnade hand, — ni har då icke helt och hållet glömt mig, herr Ljung?

— Jag har esomoftast tänkt på er, Ring, och på er stora gästvänlighet mot mig under min vandring. Jag sade, då vi skildes att, när vi åter träffades, skulle ni få se mig i förändrade omständigheter. Detta har väl icke ännu skett, men kan hända hvilket ögonblick som helst.

För närvarande är jag inspektor på Arvidsnäs, — Georg torkade med sin näsduk svetten ur pannan och satte sig ned på en träbänk. — Jag tänkte få stanna hos er öfver natten, — fortsatte han, — om ni inte har något deremot . .

— Gerna, om ni ej finner mitt hem alltför simpelt, — svarade dödgräfvaren med en granskande blick på sin gästs fina kläder och ädla hållning.

— Jag är icke en hårsman bättre nu, än jag var, då jag sist vistades hos er, — sade Georg, som förstod hvad hans värd menade. — Och vore jag äfven en furste, skulle jag icke därför förakta ert hem, Ring.

— Ack, att min son hade varit sådan som ni! — mumlade den åldrige mannen och borttorkade en tår som trängde fram ur hans öga.

— Er son, — Georg lade hastigt sin hand på hans arm, — det är just för er sons skull, som jag nu kommit till er. Jag sade, då vi förra gången träffades, att jag icke kände honom, men jag var då icke fullt uppriktig, ty jag vet mycket väl, hvem han är — han har på ett besynnerligt sätt kommit i min väg och . . .

— Huru! . . . Ni har då varit tillsammans med honom i Florida?

— Icke så precis i Florida. Jag såg honom första gången på det skepp, hvarpå ni trott, att han förliste . . .

— Gjorde han då ej det? Lefver han kanske ännu?, Men detta är omöjligt, emedan jag sjelf läst i tidningarne. huru hans lik blifvit funnet på en klippa, i sällskap med en hund.

Georg steg upp och, öppnande dörren, lockade han på sin hund, hvilken genast med ett glädjesprång åtlydde kallelsen.

— Om denna hund kunde tala, — sade Georg och pekade på det kloka djuret, som viftade med sin långa svans och liksom forskande betraktade husbondens ansigte, — så kunde han ha mycket att säga er och jag bli besparad smärtan deraf.

— Ack, säg mig allt hvad ni vet om min son! — utbrast den gamle ångestfullt. — Jag har mod att höra

er och jag vet på förhand, att jag skall få höra det värsta, ty jag har ej något annat att vänta.

— Välan, jag måste gifva er mitt fulla förtroende, så att det sedan måtte gå så mycket lättare att rädda er förlorade son. Så vet då, att *han lefver*, och att ni kanske redan i morgon skall få se honom hos er.

Georg hade, innan han lemnade Arvidsnäs, skrivit ett bref till Ewald och dervid förvändt sin handstil, för att ej förråda sig. Han hade bedt honom uppsöka sig, så fort ske kunde, i dödgräfvarestället vid X . . . kyrka, för att bekomma några för honom högst viktiga upplysningar.

— Min son lefver, sade ni? — upprepade gubben och skakade tviflande på hufvudet. — Nej, försök icke att inbilla mig det, och dessutom hvad skulle det kunna glädja mig? Han skulle blott ånyo draga sorg och elände öfver mitt gråa hufvud.

— Det är just det jag vill söka förekomma, och jag hoppas äfven att lyckas deri. Ni måste höra mig med lugn, ty jag vill berätta er hela min historia.

Tydligt och klart förtäljde nu Georg, hvilka hans föräldrar varit, vidare om lifvet i Florida, det oförmodade arfvet efter den rike morbrodern, slutligen om skeppsbrottet, huru han och Ewald hade kämpat om sitt lif i vågorna och huru han ovilkorligt dukat under, om ej Ewald hade uppehållit honom med sin starka arm. Han hade således Ewald att tacka för sitt lif — detta hade han aldrig glömt. Sedan beskref han, huru Ewald lemnat honom qvar på den öde klippan i den öfvertygelsen, att han var ett lik. Plundringen af hans plånbok med de dyrbara papperen hade skett i ett ögonblick af stor frestelse. Troligen ville Ewald blifva en annan och bättre människa och tillfället dertill stod honom till buds. Han intog en annans plats och tillskansade sig Arthurs rättigheter, i den fulla tron att denne var död. Georg fortsatte derefter beskrifningen på sina öden, huru han sökt göra sig oigenkänlig för Ewald och att detta lyckats. Han talade om sin uppoffrande kärlek för Hillevi och huru

mycket det hade bedröfvat honom, att se hennes tillämnade förening med en man, som så hade bedragit honom sjelf.

— Nej, det skall aldrig i tiden ske, — afbröt dödgräfvaren och slog med sin knutna näfve i bordet, så att glas och tallrikar hoppade. — Han skall icke tillställa något mera ondt, icke draga olycka öfver någons hufvud. Om jag också sjelf skall rycka den unga flickan ur hans armar, så . . .

— Lugna er, käre Ring, — inföll Georg. — Jag skall ombestyras så, att allt skall sluta lyckligt för er son. Han har räddat mitt lif och därför skall jag icke utkräva någon hämnd. Jag skall skänka honom en tillräcklig stor förmögenhet, så att han kan börja ett nytt lif, och vill han blott med allvar bli en förbättrad menniska, skola vi icke längre minnas hans fordna förseelser. Älskar fröken Stålhane honom verkligt, så offerar hon utan tvifvel allt och följer honom till ett annat land, ty här kan han naturligtvis aldrig bli lycklig.

— Ni är en ädel ung man! — dödgräfvarens ögon fylldes med tårar. — Tack och välsignelse öfver er! Ja, min olycklige son skall icke kunna motstå ert ädelmod; det är omöjligt, vore han än aldrig så förhärdad.

Georg satt ännu en stund hos den gamle, åt af hans tarfliga kost samt lade sig derpå att sofva i den lilla kammaren. Hästen hade fått ett godt herberge och den trogne hunden låg på golfvet bredvid Georgs säng.

Morgonen derpå borttvättade han från sitt hår den falska, mörka färgen. Han hade ett svårt göromål och det dröjde en god stund innan håret återfick sin naturliga, blonda färg.

Sådan han nu stod der, med håret tillbakastruket öfver den breda, höghvälfdade pannan, måste Ewald Ring ovilkorligt igenkänna honom, åtminstone ana, hvem han var, genom den utomordentliga likheten med det sköna fruntimmersporträttet i tafvelgalleriet. Redan detta var ju ett ovedersägligt bevis för hans identitet.

— Ni är rik, ni är mäktig och ni härstammar från en ädel släkt, — sade dödgräfvaren vördnadsfullt, — och

likväl föraktar ni ej en simpel dödgräfvare, fadern till den, som bestulit och bedragit er.

— Hvad rår ni väl för det? Ni kan ej tro mig vara så korttänkt och hårdhjertad att tillräkna er hans fel; det vore en grym orättvisa och en stor skam af mig och illa skulle jag då vörda min mors minne, hon, som uppfostat mig till en kristen menniska.

I samma ögonblick Georg yttrade detta, började hunden mörra och rusade skällande mot dörren, som hastigt slogs upp på vid gafvel. Varm och andfädd, kanske äfven upprörd af någon olycksbådande aning, som den ständigt gnagande samvetsoron hade framkallat, stod på tröskeln — Ewald Ring.

Georg lockade till sig den ursinniga hunden och tvang honom att lägga sig under ett bord. Sedan räckte han handen åt Ewald och gaf dervid sin blick ett uttryck af den innerligaste godhet. Det fanns icke den minsta hämndkänsla i hans hjerta — han ville uppriktigt förlåta Ewald dennes bedrägeri.

Ewald stod liksom fastnaglad på tröskeln och han gaf icke akt på Georgs framsträckta hand. Hans ögon stirrade på den unge mannen med det blonda håret, den smärta, smidiga gestalten och de underbara, djupblå ögonen. Han igenkände i honom ögonblickligt Arthur Grip, som han hade lemnat död qvar på klippan, men på samma gång fann han äfven, att den framför honom stående personen var Georg Ljung.

— Kan det vara möjligt? — tänkte han och en känsla af skräck beröfvade honom för ett ögonblick hans vanliga fattning. — Men hvartill då denna komedi?

— Känner ni igen mig? — frågade Georg nästan vekt.

— Skulle jag ej igenkänna min blifvande svärfars inspektor? — svarade Ewald högdraget och steg slutligen öfver tröskeln, sedan han återhemtat sig från sin första häpnad. — Jag tillstår, — fortfor han och stack cigarren i munnen, — att jag blef litet frapperad af ert blonda hår. Hvarför har ni nyttjat peruk? Har ni kanske något skäl för att göra er oigenkänlig? — Ewald ville i det

längsta trotsa ödet och låtsas betvifla, att den unge mannen verkligen var Arthur Grip.

— Ja, jag har nog haft skäl dertill. Det är just för er skull, som jag uppträdt under ett annat namn och ställt mig på en underordnad plats. Jag har dermed velat bereda lycka åt den unga flicka, hvilken ni ämnat göra till er hustru. För att icke draga sorg och skam öfver henne, har jag hittills skonat er, men nu kan det icke längre få fortgå på detta sätt; det bedrägeri, ni dagligen och stundligen utöfvar i mitt namn, måste taga ett slut, — genmälde Arthur, dock utan ringaste häftighet.

Ewald bleknade — han blef askgrå i ansigtet, men han tillkämpade sig nytt mod, fast med tydlig ansträngning.

— Jag fruktar, att ni mistat förståndet, herr Ljung, — svarade han och försökte att gifva åt sina ord ett håfullt uttryck.

— Ni vill således ej igenkänna mig? Men jag ser lika fullt, att ni gör det. Er förskräckelse har röjt er. Se här, — Georg tog fram medaljongen, — ni visste ej, att jag bar denna talisman vid mitt hjerta, då ni plundrade mig der borta på den öde klippan i hafvet; eljest hade ni nog icke gjort er samvete af att äfven framlägga denna klenod, då ni skulle bevisa er vara arftagare till min morbrors efterlemnade arf.

Ewald kastade en flygtig blick på medaljongen, som gömde den sköna fru Grips porträtt. Han förstod, att det var samma medaljong, som intendenten hade talat med honom om och som denne vid ett tillfälle hade bedt honom visa sig. Han hade då måst gripa till en osanning, för att komma ifrån detta obehagliga ämne.

— Ni trodde, att jag var död, — fortfor Georg med samma lugna röst, — men ni finner nu, huru litet ni tog reda på det verkliga förhållandet. Ewald Ring, ni hör, att jag mycket väl kommer ihåg ert namn. Ni skall dock icke blifva straffad eller anklagad af Arthur Grip, som dermed belönar er för att ni räddade hans lif. — Han sträckte åter ut sin hand, som likväl ännu försmåddes.

Ewald hade satt sig. Han andades tungt och svetten

främbröt på hans panna, hvilken han oupphörligt torkade med sin näsduk. Han var fullt öfvertygad om, att han hade Arthur Grip framför sig, men han ämnade ej så lätt gifva med sig.

— Ni misstager er helt och hållet, — utbrast han med ett tvunget skratt, — jag har aldrig förr hört namnet Ewald Ring. Hur kan ni vara nog djerf att påstå, att *ni* är Arthur Grip — hvilka bevis har *ni* väl därför?

— Jag både har och skall ytterligare skaffa mig sådana, var öfvertygad derom. — Georg kände, huru harmen började koka inom honom öfver all den skurkaktighet, denne man lade i dagen, hvars hela yttre dock nu utvisade den största ångest. — Att ni är Ewald Ring, kunde min hund intyga, om han hade fått den förmågan att uttrycka sig på menniskospråk, ty han igenkände er ögonblickligt och, om jag ej hållit honom tillbaka, skulle han för länge sedan ha slitit er i stycken. Men det finnes äfven andra, som kunna bevisa, att ni icke är den ni utger er för att vara. — Georg vände sig hastigt om mot dödgrävaren, som stod i rummets skummaste vrå, stödjande sig skälfvande mot kanten af ett bord.

Den åldrige mannen hade så småningom, och ju mer han betraktade Ewald, i honom igenkänt sin förkastlige son, bland annat på den dolska blicken och de starkt markerade, buskiga ögonbrynen.

Ewald hade fäst uppmärksamhet vid Georgs hastiga rörelse och såg nu bort åt dödgrävaren, som förstått den lätt begripliga vinken.

Ewald for upp af stolen. Allt hans blod strömmade till hjertat, som för en sekund liksom stannade i sitt afmätta lopp. En iskyla flög genom hans ådror... han skulle medvetslöst ha dignat till golfvet eller fått slag, om ej hans organism hade besutit en så ovanlig styrka och seghet. Han hemtade sig åter... men han andades tungt och hvart andedrag kostade honom en olidlig smärta.

Ewald hade i den böjda gestalten, med det åldrige ansigtet och den snöhvita hjessan, genast igenkänt sin far, hvilken han hade störtat i en så ohjelpig olycka. Han

fattade nu, att det icke längre tjenade till något att spjerna emot udden — han måste gifva sig på nåd och onåd.

Dödgräfvaren hade långsamt närmat sig sonen och stannat några steg framför honom.

— Min son, — sade den gamle, rörd, — öka icke dina synder med att trotsigt förneka herr Grip. Ännu är det ej för sent för dig att vända om från ett brottsligt lif och bli en rättskaffens menniska. Dertill vill herr Grip förhjelpa dig — han vill skänka dig tillräckligt för ditt uppehälle, af tacksamhet för att du räddat hans lif. Går du icke in på detta, så väntar dig en laglig undersökning . . . betänk, hvilka sorger du redan samkat öfver mig . . . du har gjort mitt hår grått i förtid, du har genom ditt lättsinne bäddat en förtidig graf åt din mor.

— Min far, — svarade Ewald, för ögonblicket vekare stämd, — jag är ej värd er förlåtelse . . .

— Gud vare lof! — utbrast Georg och störtade fram. — Ni erkänner således, att allt hvad jag sagt, är sanning? Nå väl, jag vill då låta er veta, huru jag tänker ställa saken till rätta. Jag ämnar uppgifva, att det blott varit på min enträgna uppmaning, som ni uppträdt i mitt namn och tagit mitt arf i besittning, på det att jag, ostörd och under en främmande roll, skulle kunna få iakttaga, huru man bemötte den förmente arftagaren, för att deraf se, hvad som väntade mig sjelf. Denna förklaring skall måhända förefalla icke så litet besynnerlig och man skall komma att betrakta mig som en kuriös menniska, full med galna infall, men hvad frågar jag efter det! Jag skänker er en tillräcklig förmögenhet, af hvilken ni lugnt kan lefva och sålunda bereda den flicka, ni älskar, ett obekymradt lif; ty har hon gifvit er sitt hjerta, så är jag öfvertygad om, att hon följer er, hvarhelst ni slår er ned.

— Jag välsignar ert ädelmod, — svarade Ewald med dämpad röst, men utan att framräcka sin hand och utan att höja sina ögonlock.

Han yttrade icke ett ord till sitt försvar eller ens antydde den starka frestelse, som kommit öfver honom, då han trodde Arthur vara död och han således blott behöfde

utsträcka sin hand efter de rikedomar, hvilka han visste, att denne lemnade efter sig. En ondskefull plan hade redan runnit upp i hans hjerna: han skulle nu visa sig efterlåten, efter som han icke kunde annat, men sedan... skulle han i det längsta strida om hvad han stulit sig till... han skulle krossa Arthur Grips anspråk på arfvet, men på hvad sätt... detta hade han ännu icke fullt klart för sig.

Dödgräfvaren talade länge med Ewald, och den gamle grät, då han nämnde hans mor, som hade satt hela sitt hopp på sonen och egnat honom den rikaste kärlek.

Georg beskref derpå alla de öden han upplefvat, sedan han af fiskrarne blef funnen på klippan med sin trogne hund. Han nämnde dock icke ett ord om sin afgudiska kärlek till Hillevi och att det egentligen var för hennes skull, som han hade offrat sin förmögenhet och sin ställning i lifvet. Han skulle måhända ännu längre ha fortfarit att handla på detta öfverdrifvet ädelmodiga sätt, om han trott sig ega rätt dertill. Men hade han verkligen rätt att låta en bedragare gifva sig ut för att vara hans älskade föräldrars son och intränga i en hederlig, aktad släkt? Nej! hans förnuft lika mycket som hans hjerta uppreste sig deremot.

Ewald hade suttit tyst och sluten och icke med ett enda ord afbrutit Georg, då han talade. Slutligen, då denne tystnat, höjde han sitt hufvud.

— Jag underkastar mig allt hvad ni fordrar, — sade han doft, — men ni måste förinna mig åtta dagar, innan ni gifver er tillkänna på Thorsvik. Jag behöfver denna tid, för att kunna lemna er godset sådant som jag mottagit det. Jag har funnit åtskilliga värdepapper och handlingar, som jag placerat på olika ställen... allt detta måste ordnas, så att icke något obehag eller någon förlust måtte uppstå för er.

— Jag tackar er för er vänliga omtanke, — svarade Georg, — och jag skall gerna ännu i åtta dagar vara Stålhans inspektor.

Ewald gladde sig i tysthet åt, att Georg så beredvilligt

gått in på hans förslag. Skulle han icke under dessa åtta dagar kunna blifva af med honom på något sätt? Vore detta alldeles så overkställbart? En gång lyfte han sina ögon mot den unge, ädelmodige mannen och tänkte derunder, huru enfaldig och korttänkt han sjelf varit, som icke störtat denne i hafvet, sedan han plundrat honom på klippan. Denna olycksstund skulle då aldrig ha kommit och, om Ewalds plan lyckades, hade Arthur Grip då undgått ett ännu gräsligare öde, än att få sin graf i böljorna . . .

Det blef beslutadt, att dödgräfvaren skulle stanna i sin stuga, tills sonen kom för att hemta honom vid sin afresa från orten. Fadren skulle icke uppträda på Thorsvik, eller anförtro sin hemlighet åt någon.

Arthur Grip och Ewald Ring redo i hvarandras sällskap till Thorsvik. Arthur hade åter färgat sitt hår mörkt, eftersom han ännu skulle föreställa en annan person.

Ewald förhöll sig tyst och sluten under hela vägen samt svarade endast fåordigt på Arthurs tilltal.

Den gamle dödgräfvaren stod, så länge han kunde se en skymt af de båda ridande, qvar vid kyrkogårdsgrindarne. Skulle hans återstående lefnadsdagar ändtligen bli lugna och lyckliga? Han kunde och ville icke tro annat, än att det var allvar med sonens omvändelse. Det kändes så godt i fadershjertat att veta, att han icke skulle dö ensam och öfvergifven, att en älskad hand skulle tillsluta hans ögon och följa honom till det sista hvilorummet. Han kom att tänka på liknelsen om den förlorade sonen, som i den djupaste vrån af fadrens hjerta ändock hade förblifvit det älskade barnet.

— Jag förlåter honom allt och Gud skall nog göra detsamma, — hviskade han andäktigt. — Jag har återfunnit mitt barn . . . hur dyrbar har han icke blifvit för mig! Hur ljuft och trösterikt att tänka på evangeliis ord, att ingen syndare är så stor, att han icke sig kan omvända och bättra.

XXIX.

Försvunnen.

Utanför de höga jerngrindarne på Thorsvik skildes Ewald och Georg. Den sednare räckte fram sin hand, hvilken dock knappast blef mottagen. Georg tillskref detta Ewalds blygsel och förvirring.

Försök framför allt att vara lugn! — sade Georg. — Det skall nog gå bättre för er, än ni tror.

Ewald nedböjde hufvudet djupt och svarade icke ett ord. Men i sitt hjerta hånlog han. Hvad han hatade denne unge, ädelmodige man, som så plötsligt hade uppträdt och återfordrat af den djerfve inkräftaren sitt arf och sitt namn!

— Jag skulle vara lugn! — utbrast han bittert, sedan Georg hade försvunnit. — Ett herrligt lugn . . . aldrig skall jag godvilligt lemna den plats, som jag så skickligt eröfrat, nej, aldrig! Han måste aflägsnas så fort som möjligt . . . han måste på något sätt försvinna . . . O, att jag kunde vara så korttänkt och oförsigtig, att lemna honom kvar på klippan! Med en enda rörelse af min fot hade jag kunnat störta honom i hafvet och derigenom varit besparad allt detta!

Från det ögonblick, Georg hade afkastat sin hemlighetsfulla mask, kände han sig så lätt och glad till sinnes, som om han blifvit qvitt en tung börda. Han sjöng en munter visa, der han red fram på vägen till Arvidsnäs, och vid slutet af hvarje vers tog han af sig hatten, svängde den omkring i luften och hurrade. Det var, som om hunden hade förstått sin husbondes hjertefröjd — han hoppade och dansade, yr af glädje, och uppgaf ett ljudeligt skall.

Ändtligen var Georg framme vid Arvidsnäs. Efter att ha lemnat hästen åt stalldrängen, ämnade han begifva sig

till sina rum i inspektorsbyggningen. För den skull måste han taga vägen genom den skuggiga lindallén. Hunden sprang ett långt stycke framför honom. Plötsligt såg Georg en ljus, fladdrande klädning. Det var Hillevi som nalkades. Han kände genast igen henne, men hon hade ännu icke varseblifvit honom. Han såg då, huru hon hastigt böjde sig ned öfver hunden, slog sina armar omkring hans hals och kysste honom på hufvudet. Georg stannade . . . han vågade icke röra sig, för att ej skrämma bort henne. Hunden slickade den unga flickans kinder och händer. Slutligen höjde Hillevi hufvudet och fick se Georg. Hon sprang rodnande upp och sköt hatten djupare ned i pannan. Det kunde icke undvikas — hon måste stanna och helsa på honom. Georg närmade sig allt mera och stod snart så nära henne, att han blott behöfde utsträcka sin hand, för att kunna vidröra det skira tyget i hennes klädning. Huru hennes hjerta klappade! Hon måste draga djupt efter andan, innan hon kunde få ett ord öfver sina läppar. Hon hade med en lätt böjning på nacken besvarat hans artiga helsning.

— Er hund är bra vacker, jag skulle önska, att jag egde en sådan, — sade hon, förvirrad, men sökte på samma gång att antaga en likgiltig ton.

— Om jag vore öfvertygad om, att min hund kunde glömma mig och blifva er ensamt tillgifven, skulle jag med glädje gifva honom åt er, min fröken; men han kan aldrig komma att trifvas i närheten af er fästman. Ni har ju sjelf sett, huru ovänligt stämd han är mot herr Grip? Jag har blott med yttersta möda kunnat afhålla hunden från att rusa på honom . . .

— Han är således mycket farlig, — afbröt Hillevi och drog sig några steg baklänges.

— Var icke rädd! Hunden är ej farlig för någon annan än den, som gjort hans husbonde eller honom sjelf något illa.

— Ni vill alltså påstå, att Arthur förgripit sig mot er hund?

— Hvad vet jag? Detta anser jag dock knappast

möjligt, ty er fästman är dertill bestämdt för storsinnad och ädel, — ett drag af hån gled för ett ögonblick öfver Georgs läppar, men Hillevi hade fullkomligt uppfattat det.

— Ni tyckes icke hysa någon synnerlig god tanke om Arthur, — inföll hon harmset, — men det är icke vackert af er . . .

— Min fröken, ni älskar honom . . . kärleken är ju blind . . .

— Herr Ljung, ni vet icke hvad ni säger, — afbröt Hillevi stolt. — Glöm icke er ställning i min fars hus, — tillade hon, men bäfvade sjelf för sina ord, — och glöm ej heller, att jag om några veckor är Arthur Grips brud.

— Det är då oåterkalligt afgjordt? — Georg tog be-stört ett steg framåt mot henne.

— Om ni går i kyrkan nästa söndag, kan ni sjelf få höra, huru det lyser för oss, — svarade Hillevi i en snäf ton!

O, måtte ni icke komma att ångra er! Men ni älskar honom säkert mycket? — tillade han hastigt, liksom för att borttaga intrycket af sitt första utrop.

Hillevi besvarade icke hans fråga, utan vände honom ryggen och aflägsnade sig tvärt. Men då hon hade upp-nått en mera aflägsen plats, kastade hon sig ned på marken och brast ut i en konvulsivisk gråt. Derefter sprang hon upp och, stampande med sin lilla fot i marken, strök hon lockarne från sina upphettade kinder.

— Ah! denna förhatliga kärlek, som förstör all min frid och lycka! Men hvarför är han icke sådan, som denne Georg Ljung, *han*, som skall bli min make, som jag dagligen skall lefva tillsammans med för hela lifvet, som ingenting kan skilja mig ifrån och hvars öde hädan-efter är mitt . . . hvarför kan jag ej älska honom?

På eftermiddagen kom Ewald. Hillevi anmärkte genast, att han var ovanligt blek och att han var mera sluten än eljest. Hon höll sig ständigt vid hans sida och då Georg slutligen infann sig i sällskapet, lade hon i dagen ett koket-teri för sin fästman, som gjorde den stackars förälskade unge mannen ursinnig i sitt hjerta.

— Hon älskar honom så högt, att hon helt visst icke skall rygga tillbaka för att följa honom till världens ända, om det faller honom in. Lycklig han . . . huru öfversänt lycklig han måste känna sig! — tänkte Georg och kastade en förstulen blick på Ewald, som syntes tankspridd och frånvarande.

Längre fram på aftonen, då skymningens dunkla skuggor blefvo allt tätare och en bred månskensstrimma föll ned öfver terrassen, stod Georg vid ett af salongsfönsterna och såg, huru Hillevi sväfvade vid Ewalds sida med sin arm hvilande i hans. De spatserade fram och tillbaka och talade sakta med hvarandra, troligen om sin närvarande lycka och om framtiden, som låg så rosenskimrande framför dem, tänkte Georg och led tusende qual.

En hand lades då sakta på hans skuldra. Han spratt till, som om han blifvit väckt ur en dröm, och vände sig om. Det var Virginia, som hade passat på detta tillfälle, för att obemärkt få säga honom några ord.

— Ni har talat med Ewald? — hviskade hon.

— Ja, — svarade han lika sakta. — Vi ha gjort upp i godo med hvarandra. Han har fått åtta dagar på sig, för att ordna åtskilliga affärer.

— Åtta dagar? — upprepade Virginia förskräckt. — Men om söndag lyses det ju . . . jag har icke kunnat hindra detta!

— Fröken Stålhane skall säkert icke af något förmås att skilja sig från honom. Hon skall nog förlåta honom allt och följa honom i en evig landsflykt.

— O, att jag kunde öfvertyga er om motsatsen! — Virginias röst darrade af sinnesrörelse.

Georg skakade på hufvudet och visade på de trolovade, som fortforo att gå fram och tillbaka på terrassen. Hillevi syntes ännu ljusare, ännu mera strålande i det klara månskenet. Det låg något öfverjordiskt lätt i alla hennes rörelser och den hvita klädningen förhöjde ännu mera det luftiga i hela hennes väsen — det fattades bara vingarne, tyckte Georg, för att göra henne till fullkomlig engel.

— Och ni, min grefvinna, kan ännu påstå, att hon icke älskar honom? — sade Georg. — Se bara, se, huru nära hon sluter sig intill denne bedragare — är detta icke kärlek?

Virginia tryckte sitt bleka, upprörda ansigte mot rutan. Det tjenade ingenting till att öfvertyga honom om Hillevis dåraktiga begär efter rikedom och att det var endast för det att hon trodde, att Ewald skulle kunna gifva henne detta, som hon visade honom denna ömhet och offrade allt.

Sednare på qvällen såg Virginia, huru Ewald försökte att närma sig Georg. Han ville säkert säga honom något, men hvad? Virginia gick obemärkt in i ett kabinett, der ingen lampa blifvit tänd och der nära nog ett fullkomligt mörker rådde. Hon hade derstädes glömt sin sjal och gick för att hemta den, men stannade plötsligt i den mörkaste vrån, då hon hörde annalkande steg och hviskande röster. Det var Ewald och Georg, som inträdde.

— Ni måste följa mig i qväll till Thorsvik, — sade Ewald, — för en mycket angelägen affärs skull. Det är åtskilliga viktiga papper, som jag händelsevis påträffat och som oförtöfvadt böra komma i edra händer.

— Jag skall följa med er, då ni far, — svarade Georg.

— Jag anhåller dock i största ödmjukhet, — fortfor Ewald, — att ni är god och icke tager er hund med er. Han skulle bita mig redan innan jag kommer härifrån... ni kan ju bevisa mig äfven det stora ädelmodet, att stänga in honom.

— Om ni är rädd för hunden, skall jag visst icke taga honom med, — Georg skrattade.

Han stängde också in hunden, som tjöt och skällde ursinnigt, då han hörde, huru husbonden aflägsnade sig. Men innan de bägge herrarne stego upp i vagnen, hade Virginia sprungit in i sin lilla gosses kammare, der Halima satt vid vaggan.

— Halima, — sade Virginia, — du har städse visat dig trogen och pålitlig; det är därför som jag vill bedja dig göra mig en stor tjänst, för hvilken jag skall rikligt

belöna dig. Du skall skynda och kläda på dig samt passa på, när herr Grip far hem, — hon talade hastigt och med en ovanlig skärpa i rösten. — Håll dig obemärkt fast bakpå vagnen, på betjentens plats, som lyckligtvis är tom. Du följer med till Thorsvik och stannar der för att se efter, när herr Ljung kommer derifrån. Lofva mig att icke visa dig för någon, — tillade Virginia och tryckte den unga flickans hand.

— Lita på mig, nådig grefvinna, — svarade Halima och skyndade ut med ljudlösa steg, sedan hon trädt armarna i en kofta och kastat en lätt halsduk öfver hufvudet.

— Det är liksom en aning sade mig, att Ewald vill locka den godtrogne Arthur Grip i någon snara. Han har bestämdt något ondt i sinnet, jag såg det på hans ögon, som glödde af hat och bitterhet, då de fäste sig på Arthur, — sade Virginia till sig sjelf och tryckte handen mot bröstet. — Måtte Gud bevara den unge mannen! — tillade hon och böjde sig ned öfver sin slumrande lille gosse.

Då Halima nalkades vagnen, på hvars fotsteg Ewald redan stod, gömde hon sig bakom en buske, tills ögonblicket kom, då hon obemärkt kunde hoppa upp på baksätet, der hon satte sig med nedhängande ben, liksom en okynnig pojke.

Det bar af i fullt traf, men då de hade uppnått den plats, hvarifrån ruinen syntes framskymta i dalslutningen, tillsade Ewald plötsligt kusken att stanna.

— Jag kommer ihåg, att jag lofvade mästern Jan en summa pengar, som han bedt att få låna af mig, — hörde Halima Ewald yttra. — Den stackarn har förgäfvets fått vänta på dem hela dagen; han skall skicka dem till sin son redan i morgon bittida, — tillade han. — Om det roar herr Ljung, så gör mig sällskap till ruinen, som i sanning är värd att tagas i betraktande.

Halima gled skyndsamt ned från sin plats och sprang ljudlöst bakom buskarne vid vägen.

— Jag följer er gerna dit, — svarade Georg och steg ur vagnen.

— Du kan köra hem, — sade Ewald till kusken; —

det är icke längre härifrån till Thorsvik, än att vi kunna gå den biten.

Halima följde troget efter i de bägge vandrarnes fotspår. Hennes fötter rörde knappast vid marken och hon höll åt sig klädningen, så att den icke skulle fastna i någon buske. Huru lifligt påminde hon sig icke den olyckliga natten, då hon på samma sätt smög sig efter Birger! Den stora skogen utbredde sig då lika sällsamt, som nu, i det silfverglittrande månljuset. En sakta vind hördes då, som nu, hviska i träden, och satte grenarne i en sakta gungande rörelse, och en och annan nattfågel flög förbi.

Dörren till mäster Jans kammare var stängd, men vid Ewalds lätta klappande öppnades den och de bägge männen försvunno derinom.

Halima satt, så att hon hade trappan midt framför sig. En timme hade ungefär förflutit, då dörren åter öppnades och stängdes efter Ewald, som kom ensam ut. *Ensam?* Såg Halima verkligen rätt? Hon reste sig sakta för att bättre kunna se. Ja, han var alldeles ensam och Halima såg så tydligt i det klara månljuset, huru han stannade ett ögonblick på trappan, innan han gick vidare.

— Jag har segrat! Jag har nu ingenting mera att frukta, sedan han spårlöst försvunnit, — hviskade Ewald, men Halima kunde icke höra det.

Hon såg vidare, huru han gnuggade händerna af förnöjelse och slutligen uppgaf ett skratt, så styggt och vidrigt, att den unga flickan for förskräckt tillsammans. Då hon sett honom aflägsna sig, sprang hon fram, men stannade . . . hvad ville hon göra? Klappa på dörren och tvinga mäster Jan att öppna, för att träffa herr Ljung, som hon visste vara qvar derinne? Ja, detta vore det bästa, om ock Georg Ljung aldrig så mycket skulle undra derpå. Hennes hand bultade hårdt på dörren. Mäster Jan tittade ut, men då han fick se Halima, drog han sig hastigt tillbaka.

— Hvad vill du barn? — frågade han i sträf ton.

— Jag vill träffa herr Ljung, inspektoren, som jag nyss såg gå in här, men som icke ännu kommit tillbaka, — svarade Halima modigt och höll fast i dörren.

— Jag känner icke någon med namnet Ljung och ingen herre har varit hos mig. Du har visst blifvit tokig igen, din slyna, ty du pratar ju bara galenskaper. Men efter du ser så misstroget på mig, så stig in och tag sjelf reda på, om någon inspektor är här till finnandes.

Halima gick in i den mörka kammaren, som sparsamt upplystes af lyktan i taket. Hon såg icke till Georg och fann ingenting misstänkt.

— Nå hvar är han?

— Gud allena vet det, — svarade Halima och stappade lik en drucken ut genom dörren, som, med ett elakt skratt af mäster Jan, slogs i lås efter henne.

— Kunde jag se så orätt? — hviskade Halima med halfqväfd röst. — Men jag såg ju så tydligt, att de *bägge* gingo in och att han *ensam* kom ut.

Hon greps af en obeskriflig ängslan och hennes hjerta klappade hårdt och våldsamt. Hennes blickar sväfvade hän öfver den månbeglänsta skogen och hon lyssnade en stund med återhållen andedrägt för att förnimma, om någon talade derinne hos mäster Jan. Men allt var tyst, endast vindens sus störde fortfarande nattens stillhet.

— Det är klart, att grefvinnan har misstänkt något, efter hon skickade mig . . . min Gud, om de mördat honom, den unge, beskedlige mannen! — Halima bleknade ända till läpparne. — Jag måste skynda tillbaka, grefvinnan väntar mig säkert, — hon flög genom busksnåret ut öfver vägen och de mörklockiga, upplösta hårflätorna svallade kring hennes axlar.

Virginia stod på trappan, på samma plats som Hillevi en gång hade stått, då Halima, liksom nu, kom springande och förkunnade en förfärlig olycka.

— Har herr Ljung kommit tillbaka från Thorsvik? — frågade Virginia och gick hastigt mot henne.

Halima berättade i korthet allt hvad hon hade iakttagit. Hon dolde icke sin farhåga för, att Georg blifvit lockad i någon snara; men hvarför man ville honom ondt, kunde hon naturligtvis icke veta.

I första ögonblicket kom förskräckelsen Virginias blod

att stelna i ådrorna, men straxt derpå sjöd inom henne en känsla af förbittring och vrede.

— Han är större skurk, än jag trott, — mumlade hon. — Om jag ginge till Arvid och omtalade hvad jag befarar, skulle han endast skratta åt mig, och Halima skulle icke heller bli trodd, utan misstänkas för att ha återfallit i sin förra galenskap, — tänkte Virginia. — Halima, — sade hon, — vi måste lugna oss tills i morgon. Måhända såg du orätt — han var nog med herr Grip, fast du tyckte, att denne var ensam.

— Nej, nådig grefvinna, nej, herr Ljung var icke med honom, men icke heller var han qvar hos mäster Jan! Man skulle nästan kunna tro, att han på något sätt blifvit borttrollad.

Virginia försökte att le, men det blef endast en förvriden rörelse af läpparne. Hon kände en gräslig ångest och hon misstänkte, att Ewald hade på något sätt gjort sig af med Arthur, som kommit och återfordrat sitt namn och sina egodelar.

En solljus morgondag följde derpå. Lugn och klar strålade himlen, och mot de ljusa, lätta molnflockarne sträckte svalorna sina vingar.

Virginia satt vid fönstret och höll sin son i sina armar. Hon tänkte med bitterhet och ångslan på, huru Ewald äfven velat beröfva henne honom, hennes käre lille gosse, om hvars mystiska återfående Virginia på den sednaste tiden icke hört Arvid tala som förr. Hon hade ingen aning om fru Sterners bikt på dödsbädden, och hon skulle heller aldrig blifva invigd deri. En sak är dock härvid att märka, att fru Sterner icke hade förrådt, att det var Ewald som lockat och tubbat henne att röfva barnet. Hon teg och tog skulden ensamt på sig. Detta hade hon gjort för Hillevis skull, ty hon trodde i sista minuten, att Hillevi skulle bli lycklig med sin trolofvade. Hillevi hade icke heller förrådt för fadern, att Ewald visste, hvem fru Sterner verkligen var; men det hade hon gjort endast för det att hon visste, att fadern skulle lida djupt af att veta, det någon annan var invigd i hans sorgliga hemlighet.

Hillevi märkte, huru blek styfmodern var, då hon trädde fram till kaffebordet, men hon lade ej någon vidare vikt dervid. Då inträdde majoren. Han syntes missnöjd och mulen, han som eljest plögade se så glad och lycklig ut.

— Hm, — sade han och lade hatten häftigt ifrån sig, — hm, något sådant har icke händt förr!

— Hvad har då inträffat? — frågade Virginia, orolig.

— Jo, att herr Ljung icke behagat vara hemma i natt och ännu icke är återkommen. Han har försummat att vara tillstädes vid arbetet och flere af gårdsfolket hafva förgäfvets väntat på att få träffa honom. Jag har nu skickat bud till Thorsvik, ty han följde ju med Arthur dit i går afton.

— Herr Ljung blef inbjuden af Arthur, att åka med honom, — svarade Hillevi.

Virginia räckte med darrande hand kaffekoppen åt sin man, men han märkte icke hennes djupa sinnesrörelse, emedan han var försjunken i grubbel öfver sin inspektors obegripliga försummelse.

Emellertid kom budet tillbaka från Thorsvik med den nyheten från herr Grip, att Georg hade gårdagsaftonen skiljts från honom vid ruinen, dit han följt med, och sagt, att han skulle gå hem.

— Det här blir allt besynnerligare, — sade majoren, förtretad, som var långt ifrån att föreställa sig någon olycka.

— Tänk, om något farligt händt honom! — utbrast Hillevi, som var närvarande.

— Hvad skulle väl kunnat hända? — inföll majoren. — Han har väl icke kunnat gå och förvilla sig i skogen som ett barn heller, och det farliga träsket med gungflyn, — här bleknade han lindrigt vid minnet af sonens förskräckliga öde, — ligger ju icke åt det hållet.

Det led fram mot middagen och ännu hördes ingen Georg Ljung af. Virginia gick orolig och ångestfull af och an i rummen. Hillevi var blek och uppskakad, samt spratt till vid minsta ljud. Hon tänkte på den passionerade kärlek Georg uppenbart hade lagt i dagen för henne. Om

han hade beröfvat sig lifvet af svartsjuka och sorg öfver, att hon snart skulle tillhöra en annan? O, om han verkligen hade handlat så förtvifladt, kände hon, att hon aldrig mera i lifvet skulle få en lycklig stund! Hon knäppte tillsammans händerna och satt med nedsänkt hufvud, då Halima kom in.

— Herr major, — sade flickan och gick fram till Stålhane, — det roade mig att obemärkt åka bakpå vagnen, då herrarne foro härifrån i går qväll. Vagnen skickades hem och jag följde efter herrarne, dem ovetande, till ruinen, dit de gingo in *bägge*, men herr Grip kom *ensam* ut derifrån och gick bort. Jag kunde icke begripa hvad herr Ljung hade inne hos mästern Jan att göra, och jag tyckte, — hon kastade en hastig blick på den unga grefvinnan, som satt borta vid fönstret, — att jag ville ha reda på det... Jag bultade derföre på och blef också insläppt...

— Nå, du fann väl herr Ljung derinne? — afbröt majoren otåligt.

— Nej, det var just det besynnerliga, att han icke var der.

— Då såg du säkert rasande, du då tyckte, att herr Grip kom ensam ut derifrån.

— Nej herr major, herr Grip var alldeles ensam; jag skulle påstå detsamma i min dödsstund.

— Du har sett i syne, det är alltsammans, — majoren såg så ond ut, att Halima skrämnd sprang på dörren.

— Är han icke hemma till qvällen, måste jag skicka ut folket för att leta efter honom.

— Men, pappa, — sade Hillevi, utan att förändra ställning, — vore det icke skäl att göra det nu genast?

— Bah, han kommer nog, innan solen gått ned, — majoren hyste ännu icke den minsta fruktan för någon olycka.

Men fast solen redan hunnit sjunka i väster, fortfor Georg dock att vara försvunnen. Då först började majoren känna sig ängslig till mods.

Ewald hade kommit till Arvidsnäs och han var den

som ifrigast yrkade på, att gårdsfolket genast skulle skickas på spaning åt alla håll. Majoren, Ewald, Hillevi och Halima följdes åt till ruinen. Halima vågade icke upprepa hvad hon sett, men hon kände en så bitter afsky och förfärlig rädsla för Ewald, att då han någon gång kom att se på henne, skälfde hon som ett asplöf.

Mäster Jan mottog de besökande i sin kammare, som han ensam bebodde. Han sneglade på Halima och hånlog — kunde väl någon misstänka honom för att gömma den unge herrn här, der det icke fanns en dold vrå?

Djupt in i skogen låg en större damm med grumligt, stillastående vatten, der slemmigt snärjgräs växte på ytan, hvaröfver en tung, mörk skugga kastades från granträdet bredvid.

Då majoren med sitt sällskap uppnått dammen, kom Georgs hund framrusande ur ett busksnår. Det arma djuret tjöt och sörjde synbart sin försvunne husbonde.

Ewald hade dragit sig förskräckt några steg tillbaka, men hunden tycktes icke märka honom, ej heller någon annan. Han sprang fram och tillbaka, med nosen vädrande mot marken. Plötsligt tog han ett språng och stod på dammens yttersta rand. Han hade der fått fatt i en hatt, som han kom bärande med i munnen och hvilken igenkändes tillhöra Georg. Hvad låg närmare till hand än det antagandet, att den unge mannen hade förvillat sig i skogen och drunknat i dammen?

Majoren stod som en stenbild, Halima blef dödsblek och kände, huru blodet isades i hennes ådror. Ewald låtsade vara förskräckt, men Hillevi, som hade ryckt hatten från hunden, höll den i handen och såg på den med stirrande och glasartade ögon, medan hennes kind blef hvit som ett snödoft. Hennes läppar darrade konvulsiviskt . . . hatten gled henne ur handen . . . det mörknade för hennes syn och hon tyckte sig känna, huru marken sjönk under hennes fötter. Det susade för hennes öron . . . hon visste ingenting mera . . . medvetslöst störtade hon ned på det mjuka, daggiga gräset.

XXXI.

Upptäckt, förföljd och straffad.

Hillevi, som alltid hade talat om, huru lysande hennes bröllop skulle bli, och som tusende gånger beskrifvit för Sara brudtärnornas klädsel, huru kyrkan skulle smyckas med blommor och huru stolt och lycklig hon skulle känna sig, då hon finge ikläda sig den guldbroderade atlasklädningen och knäppa det dyrbara, blixtrande diamanthalsbandet omkring sin hals, nämnde nu icke ett ord om allt detta. Hon hade öfverlemnadt allt bestyr och alla anordningar åt styfmodern, som förgäfves hade försökt att få det olycksaliga bröllopet uppskjutet, i afvaktan på att hennes far skulle hinna anlända från Florida.

Allt ifrån Georgs död, — ty icke kunde Hillevi eller någon annan tvifla på, att han hade drunknat i dammen, fastän man der förgäfves draggat efter hans lik, — hade Hillevi blifvit helt annorlunda än hvad hon förut varit. Moderns förskräckliga död hade visserligen förändrat henne i hög grad, men dock icke så märkbart som nu, då hon hade förlorat Georg. Ja, hon kände, att denna förlust var oersättlig, fast hon så kallt och hjertlöst hade stött honom från sig! Sedan han var borta, fattade hon först, huru djupt och varmt hon hade älskat honom. Hon tänkte för sig sjelf, att om han plötsligt skulle komma tillbaka, om han kunde stiga lefvande upp ur sin gyttjiga graf, skulle hon bestämdt kasta sina armar om hans hals och hålla honom på detta sätt fast, för att säga honom, att det var honom *ensam*, som hon älskade, och att det blott var hans brud hon ville bli. Hvad hon grät i tysthet för sig sjelf! Och likväl satte hon sig icke emot, att man tillredde hennes bröllop. Det hade blifvit beslutadt, att vigselakten skulle försiggå i största enkelhet, i anseende till den sorg, Virginia bar efter sin mor. Ingen blomstersmyckad kyrka,

inga tärnor, inga andra gäster, än några nära anförvandter, deribland Hillevis morbror, som redan hade anländt, för att för alltid stanna på Thorsvik.

Ewald kom dagligen till sin fästmö, men hon var alldeles förändrad i sitt sätt mot honom. Han såg, att hon led, att hon sörjde, och han hade sedan någon tid anat orsaken till detta lidande, denna sorg. Han kände raseri öfver att icke se sig älskad af henne, som han väl själf icke skänkte någon djupare kärlek, men af hvars egande han ansåg sig smickrad och stolt. Han skar tänderna i hemlighet, för hvarje gång han såg henne allt blekare och mera aftärd, som om likmasken redan hade sutit och gnagit på hennes hjertrötter.

— Ah, detta skall hon en gång få umgälla! — tänkte han hämndlystet, på samma gång han smekte hennes fina, nästan genomskinliga fingrar. — Och jag, som har varit så blind och icke förr sett, att det var *honom* hon älskade, och att det blott var mina rikedomar hon ville åt! Ve och förbannelse öfver honom, som maskarne nu som bäst frossa på, — tillade han hatfullt i sina tankar.

Det skred emellertid allt närmare till den utsatta bröllopsdagen. Morgonen af denna dag randades slutligen — en kylig, gråduslig morgon, den sista dagen i Augusti. Ett sakta regn började falla, som blef allt stridare och höll i till qvällen. Sara gick oupphörligt omkring den unga bruden, som ännu icke hade kastat en blick på kronan, hvilken låg bredvid henne och i hvars myrten glänste daggdroppar af de klaraste diamanter. Den gamla amman prisade Hillevis allvarliga väsen på en sådan högtidlig dag och gladde sig åt, att det regnade i brudkronan, ty det bebådade rikedom — och rikedom hade ju brudgummen mer än hvad han och hans brud behöfde, menade Sara.

Äntligen måste bruden klädas och, då detta blifvit gjordt, gled dörren långsamt upp för den unga styfmodern, som inträdde i sin djupsvarta, släpande sorgklädning. Hon gick fram till styfdottern, böjde sig ned öfver hennes lilla, ljusa gestalt och tryckte sina läppar med moderlig ömhet

mot hennes panna. Sedan fäste hon fast kronan vid hennes guldkimrande lockar, kysste henne ännu en gång och hviskade, att Gud nog skulle beskydda och bevara henne.

Hillevi höll hennes hand fast i sin, då hon ville aflägsna sig. Hon kände i detta ögonblick, att hon hade mycket att afbedja inför henne, som hon utan skäl hade hatat och burit bitterhet emot; men hon kunde det ändock icke: hennes hjerta var så fullt af ångest och bedröfvelse . . .

— Tror ni, att jag blir lycklig med Arthur Grip? — frågade hon endast sakta.

— Hillevi, — du måste älska honom bra mycket, för att kunna bli lycklig med honom, — svarade Virginia och kände den förfärligaste förtviflan öfver att den olyckliga eden band hennes tunga.

Presten stod väntande med boken i sin hand. Bruden utträdde omsider vid sin faders arm. Hon var strålande skön i den hvita, genomskinliga slöjan, som böljade ned från nacken ända till fällan på det guldbroderade klädningssläpet. Brudgummen kände en obeskriflig förtjusning, då hans vackra brud nalkades honom. Han mottog hennes hand ur fadrens, men ännu hade hon icke höjt sina nedslagna ögon och han kände, huru hennes fingerspetsar skälfde.

Presten började och — *de tu voro nu ett*, fastkedjade vid hvarandra för hela lifvet, och intet annat än döden borde skilja dem åt. Hillevi ryste . . . styfmoderns varning kom för henne; den stod som en eldslåga för hennes själs syn.

Då välsignelsen slutligen nedkallades öfver de unga makarne, bröt solen igenom de skingrade, gråa molnen och omgjöt bruden med ett guldkimmer, som kom diamanterna i krönan att stråla i tusen färgskiftningar.

Lyckönskningar följde. Virginia måste fram, fast hon vacklade . . . Gud hade icke bönhört henne, då han lät detta olyckliga äktenskap gå i fullbordan. Allt var förbi! Allt var förloradt! Hon skulle kunnat gråta blod öfver Hillevis hemska öde.

Det unga brudparet skulle redan dagen derpå antråda en resa till kontinenten. Om någonting glädde Hillevi, så var det detta, ty det skulle förströ henne och föra henne bort från en trakt, som ständigt påminde om *honom*.

Straxt efter vigselceremonien kom en af betjenterne och hviskade oförmärkt några ord till grefvinnan. Virginia störtade upp från sin plats... hon tryckte händerna mot sitt flämtande bröst och försökte att så mycket som möjligt kämpa mot sin häftiga sinnesrörelse. Hon gick långsamt ut, fast hon skulle ha önskat sig vingar för att kunna flyga.

I den stora salen stod midt på golvet en högrest, åldrig man, med ett ädelt, allvarligt ansigte, och med grå hår på hjessan.

Då han fick se Virginia, sträckte han ut sina armar, i hvilka hon med ett glädjehrop kastade sig.

— Jag tackar dig, Gud, — hviskade hon mellan de frambrytande tårarne, — som just nu, fast sent, fört hit min älskade far!

Far och dotter stodo länge, hjerta mot hjerta, hviskande de ömmaste ord, och talade om att aldrig mera skiljas på jorden.

— Min far, här firas i dag en viktig fest, — sade slutligen Virginia. — O, hvad jag önskat, att du skulle ha kommit förr! Min styfdotter har nyss blifvit vigd med en man, som du tyvärr alltför väl känner. Du kan nu blotta, hvem han egentligen är, för att rädda hans olyckliga, unga brud från ett långt lif af skam och vanära. En ed binder *min* tunga — denna ed skall nu lösas genom din melankomst.

Virginia lade sin arm i faderns och inträdde ljudlöst med honom i salongen, midt ibland de församlade gästerna. Ewald hade hvarken hört eller sett de inträdande; men han stod så, att köpmannen från Florida kunde se och igenkänna honom i de eleganta brudgumskläderna, som doftade af en dyrbar, fin essence. Köpmannen syntes bestört. Han blickade frågande på Virginia.

— Är detta brudgummen? — hviskade han.

Virginia gaf ett jakande tecken. Hon hann icke hejda honom och, innan majoren hunnit hemta sig från sin öfverraskning och välkomna sin svärfar, om hvars ankomst han icke haft den ringaste aning, hade denne med några steg gått öfver den mjuka golfmattan och lagt sin ena hand, tungt och förkrossande, på Ewalds skuldra.

— Så återfinner jag dig då här, din samvetslöse bof! — ljöd en tordönsstämma i hans öra.

Ewald hade så när tumlat omkull af bestörtning. Han tvangs dock att vända sig om och stod nu öga mot öga med sin fordne välgörare, som han så skändligt hade bedragit och som nu kom att rycka af honom masken och blotta bedragaren i all hans usla nakenhet. Han tänkte först taga till flykten, men insåg straxt omöjligheten deraf. Han kastade en ursinnig blick på Virginia och slungade henne en förbannelse i ansigtet.

— Du falska orm, — hväste han mellan tänderna, — du har således förrådt mig och kallat honom hit! Står din religion på så klena fötter, du skenheliga, listiga qvinna, som kan bryta din ed?

Virginia vårdade sig icke att med ett ord svara honom. Hvad betydde väl det, som han tänkte och yttrade om henne! Hon skyndade i stället fram till bruden, som sanslös hade dignat till golfvet, och gaf en vink om, att man skulle föra bort henne. Huru bittert ångrade icke Virginia, att hon så oförberedt hade fört in sin far bland bröllopsgästerna! Ewald hade ju kunnat och bort, för Hillevis skull, blottas i all tysthet; men Virginia var så upprörd och tänkte så uteslutande på Hillevis ögonblickliga räddning, att hon förbisåg följderna af faderns plötsliga uppträdande. Nu var det gjordt . . .

— Så återfinner jag dig här, din samvetslöse bof! — upprepade köpman Blom ännu en gång. — Du har inbillat oss, att du var död, att ditt lik hittades på en klippa i hafvet, och så står du ju här lifslevande och samlar brott på brott. Du har vågat gifta dig med min dotters styfbarn, du ärelöse, brännmärkte rymmare, som i åratal bedragit och bestulit mig, — fortfor köpmannen, utan ett

ögonblicks uppehåll. — Men jag kan bevisa, hvem du är, och göra ditt äktenskap ogiltigt, ty du har troligtvis uppträdt under ett falskt namn. Hans rätta namn är *Ewald Ring*, mitt herrskap, — tillade köpmannen på sin brutna svenska, som likväl förstods af alla de närvarande.

— Han har sagt sig vara Arthur Grip, arftagaren till Thorsvik med flera gods, — inföll någon bland gästerna.

— Hvilken oförsynt lögn! — utbrast köpmannen, — men han skall nu nödgas bekänna, huru han så djerft kunnat intaga en annans plats, och han skall straffas!

Ewald slet sig lös. Han rusade mot dörren, skuffade undan en betjent och störtade ut.

— Tag fast honom! — skrek någon.

— Åh, han skall icke komma undan så lätt, om han verkligt är brottslig, — sade majoren, blek och uppskakad, som hittills med tystnad hade bevittnat hvad som passerat.

— Han är brottslig, tro mig, — hviskade Virginia.

— *Du* vet det? Hvarför har du då icke längesedan blottat honom och förekommit detta?

— En ed har hittills bundit min tunga, men kom ihåg, huru jag har stridt och kämpat, för att omintetgöra detta äktenskap.

— Ah, jag förstår nu allt! — majoren for med handen några gånger öfver sin panna.

Emellertid tänkte Ewald Ring endast på att undkomma. Hur öfverrumplad hade han icke blifvit, just då han trodde sig som mest tryggad mot hvarje upptäckt! Men han skulle nog hinna undan och fly till något säkert ställe, der ingen kunde så lätt få fatt i honom. På öfversta trappsteget i förstugan mötte honom dock genast ett hinder: ett par armar utsträcktes mot honom och de tillhörde en gammal man med snöhvitt hår kring pannan. Ewald igenkände sin far, som kom för att uppsöka sonen, emedan väntan hade blifvit honom för lång.

— Gå, vik bort! — stönade Ewald och stötte honom omildt tillbaka.

— Nej, nej, Ewald, min son, mitt enda barn.

Arthur Grip.

— Gå! — Ewald visste icke sjelf, huru hårdt han gaf den stöt, som träffade gubben midt i bröstet och som kom denne att vackla och störta baklänges utför trappan.

Ewald hörde det förfärliga fallet mot den hårda stenen... han såg sig hastigt om — en mörk blodström forsade öfver de hvita lockarne och färgade dem purpurröda. Hade han äfven blifvit fadermördare?

Den brottslige flydde vildt bort till skogen. Han stannade ett ögonblick, för att hemta andan och se efter, om han var förföljd. Der låg ruinen alldeles midt framför honom. Han hade lust att tala med mäster Jan, att sista gången spela den rike arftagaren. Han önskade i detta ögonblick, att han haft i sin ego den penningsumma, han gifvit mäster Jan, för att denne skulle undanskaffa Georg Ljung. Han hade lockat och tubbat den fordne fästningsfången dertill med dessa penningar, hvilka beredde mäster Jan tillfälle att fara öfver till Amerika, för att der uppsöka — Ewald Ring och hämnas på honom. Mäster Jan mottog jublande penningarne och lät Georg försvinna. Vid randen af dammen långt in i skogen kastade Ewald Georgs hatt, för att låta hvar och en tro, att den unge mannen hade drunknat.

Men stod icke mäster Jan der på trappan och talade vid en främling, som bar ett vildt, rödaktigt skägg, hvilket räckte långt ned på bröstet? Han bar en rensel på ryggen och svängde med en stor knölpåk i handen. Mäster Jan såg så lycklig ut och han lade sina båda händer på främlingens axlar. Måhända var det mäster Jans son, Ewalds fordne studentkamrat, som han med sina dåliga exempel hade förderfvat och som han, för att rädda sig sjelf, hade störtat i olycka? Ja, det måste vara Janne, fästningsfången, som tjenat ut sitt straff, fastän Ewald icke kunde igenkänna honom. Janne skulle helt visst icke heller kunna igenkänna Ewald, då mäster Jan icke hade gjort det. Säker i denna tro vågade han sig fram.

— Mäster Jan, — sade han och antog en myndig hållning, ni skulle väl icke vilja visa mig vägen genom skogen, så att jag icke förvillar mig?

— Bevars, nådig herre, hvad jag det skall göra, — svarade mäster Jan och bugade sig ödmjukt för den mäktige herren till Thorsvik.

Främlingen betraktade skarpt Ewald Ring. Han lade handen öfver ögonen, liksom för att begrunda något. Slutligen såg han på Ewald ännu en gång... hans ansigte förvreds af ett ursinnigt glädjeskrik. *Det var verkligen Janne, som hade igenkänt den fordne kamraten Ewald Ring.*

— Du talar om, att vi skola fara till Amerika, för att söka upp Ewald Ring, — sade han, som hastigt gått ned för trappan och ställt sig bredvid Ewald. — Min far, — tillade han, — vi behöfva icke resa så långt... vi behöfva endast utsträcka vår arm, för att få fatt i honom. Se här, — han grep Ewald hårdt i kragen, innan denne hunnit hemta sig från sin första förskräckelse öfver att se sig upptäckt, och skakade honom förfärligt, — se här står han, vi skola nu hämnas, och lefvande skall han icke komma ur våra händer.

— Janne, Janne! — ropade fadren, — du misstager dig! Huru kan du tro, att denne herre är Ewald Ring? Det är ju egaren till Thorsvik, den rike herr Arthur Grip, som just gifvit oss medel att komma öfver till Amerika.

— Ha, ha, ha! — skrattade fästningsfängen och höll sitt offer fast med jernhand. — Ja, han har alltid varit slug... han har öfverlistat dig, min far! Skulle jag icke känna igen *honom*, hvars ansigte jag dagligen och stundligen i årtal haft för ögonen, han, med de falska blickarne och de buskiga ögonbrynen? Huru blind du varit, far! — Janne kastade ifrån sig knölpåken, och nu började en brottning på lif och död.

— Du misstager dig, Janne! — skrek ånyo mäster Jan, som icke kunde få i sitt hufvud, att denne så kallade Arthur Grip, som han så ofta hade talat med och för hvilken han ödmjukat sig så mycket, skulle kunna vara hans gamle dödsfiende Ewald Ring.

— Du misstager dig, Janne, säger jag!

Men Janne brydde sig icke om att höra någonting,

han fortfor att brottas med Ewald, som egde en ovanlig styrka och smidighet. Den eleganta brudgumsdrägten blef nedfläckad, sönderrifven och det hvita kråset i bröstet blodstänkt. Slutligen lyckades Ewald att slita sig lös från sin ursinnige motståndare och sprang inåt skogen, bort öfver fältet och utan att ett enda ögonblick snafva. Han hörde, huru hans förföljare kom allt närmare honom . . . han hörde hans rysliga eder, hans tunga, flämtande andedrägt och hvinandet af knölpåken, som Janne svängde i luften, för att träffa honom i hufvudet. Skulle Ewald undkomma? Det såg ett ögonblick så ut. Han var en god springare, hade starka lungor och kunde hålla ut. Han hade kommit in på en annan skogsmark, der träden till en början växte tätt tillhopa, men sedan började allt mera glesna. Skymningen hade långt för detta inträdt och fullmånen lyste mellan de rastlöst ilande molnen. Framför den flyende öppnade sig en sank skogsäng, med alnshögt starrgräs, vajande för vinden. Kom bara Ewald öfver denna plats, hade han på den andra sidan en tjock, mörk tallskog, som tillvinkade honom en fristad; ty huru lätt skulle han icke der kunna förvilla sin förföljare och låta honom borttappa spåret. Han rusade ned till den starrbevuxna ängen, tog några steg, men — jorden liksom uppslukade honom . . . han hade sjunkit djupt ned i gyttja. Han arbetade af alla krafter för att komma upp igen, men ju mera han slog med armarne och vred sin tunga kropp, desto fortare bar det af med honom ned i det svarta djupet. Det var samma träsk, der den unge Birger hade funnit sin graf. Ewald erinrade sig nu detta och såg med fasa, att samma gräsliga öde förestod honom och att ingen räddning fanns.

Janne hade hunnit fram ur skogen och fick nu se, huru hans offer kämpade i dödsångest.

— Hjelp mig, — ropade Ewald med sönderslitande stämma. — Hjelp mig — och jag skall tjena dig som en hund!

Janne uppgaf ett hånskratt och slog händerna tillsammans af fröjd. Ewald vände ännu en gång sitt af

den hemskaste förtviflan förvridna ansigte mot sin oförsonlige förföljare och fäste på honom en stel, stirrande, blodsprängd blick... hufvudet rörde sig ännu ofvan gungflyn... ännu kunde han andas... Då slungade Janne sin stora knölpåk med förfärlig kraft mot honom och krossade hans hufvudskål, så att blod och hjerna sprutade omkring.

— Jag fick åtminstone gifva honom dödsknäppen, — hväste den obarmhertige, vilde fästningsfången, som fått sin hämndlust tillfredsställd.

— Hjelp mig, Gud! — hade varit de sista ord, som kommit öfver Ewalds blåhvita läppar.

Han anropade således Herrans hjelp i sista stunden! Han trodde således ändå på en mäktig försyn? Det sista qual, som marterade honom, var tanken på fadren. Han såg dennes blodiga, snöhvita lockar, hörde den förskräckliga skrällen, då fadren störtade utför trappan genom den stöt, sonens hand hade gifvit honom. Skulle han som fadermördare gå in i evigheten?

XXXII.

Återfunnen.

Under det att vigselakten försiggick i salongen, satt Halima i barnkammaren vid den lille gossens vagga. Hon hade väl gerna velat se den unga, vackra bruden i sin lysande drägt, men det kunde ej nu komma i fråga att hon skulle lemna det slumrande barnet. Då hörde hon, huru Georgs hund kraftrade på dörren. Halima hade hyllat det sörjande djuret, som knappast åt och drack, allt sedan hans husbonde hade försvunnit. Hon öppnade dörren, men hunden stannade på tröskeln och fäste på henne sina kloka

ögon. Halima lockade honom till sig, men han kom icke fram till henne. Då gick hon och smekte honom. Hunden bet sig fast i hennes klädning samt tjöt och drog henne med sig, som om han hade velat, ätt hon skulle följa honom.

— Männe han funnit sin husbondes lik, som flutit upp ur dammen? — tänkte Halima. — Ja, ja, du trogna djur, jag skall följa dig, så får jag se, hvart du för mig.

Hunden viftade gladt med svansen, liksom han förstätt hvad hon menade.

Halima skyndade sig ned i köket och bad en af de derstädes varande tjänstflickorna se efter gossen, medan hon var borta en stund. En inre röst, som hon icke kunde motstå, manade henne dertill.

Hunden, som sprang framför henne, vände sig oupphörligt om, för att se efter, om hon följde honom. Till Halimas öfverraskning sprang han icke till dammen, utan till ruinen, der han stannade bakom den mur, som tillhörde mäster Jans rum. Han började att förtvifladt krafsa på marken, vädra, samt tjuta och skälla. Halima böjde sig ned för att se, om det kunde vara något i gräset, som väckt hundens uppmärksamhet. Hon fann ingenting... då — allsmäktige Gud, hvad var detta? Tätt intill marken syntes ett obetydligt hål i muren, hvarur en sten tycktes ha ramlat. Genom detta hål framstucko fem fingrar, magra som på ett skelett. De rörde sig... hunden slickade dem med ett glädjetjut.

Halima stod i första ögonblicket nästan som om hon hade varit förlamad, men sedan begrep hon, att dessa fingrar måste tillhöra hundens husbonde. Den försvunne, unge mannen var icke död... han var återfunnen, räddad genom sin hund!

Halima ilade uppför trappan. Dörren till rummet var igenläst; mäster Jan var således icke hemma, men Halima visste hvar han brukade gömma nyckeln. Hon fann den straxt och trädde in i rummet, der det första, som mötte hennes ögon, var ett bref, som låg uppslaget på ett bord. Det var från Janne, fästningsfången, mäster Jans son. Hon

läste det icke, ty, fastän grefvinnan Stålhane sjelf hade lärt henne läsa, gick det dock ännu ganska långsamt för henne att uttyda skrifna bokstäfver, och nu var ju ingen tid att förlora. Emellertid innehöll brefvet, att sonen ändtligen var frigifven och att fadren skulle vara honom till mötes vid ångbåtsstationen. Mäster Jan hade därför straxt på morgonen, samma dag som Ewald firade sitt bröllop med Hillevi, begifvit sig åstad för att hemta den efterlängtade.

Men huru finna Georg? Halima grubblade en stund förgäfvnes, men slutligen föll det henne in, att det måste finnas någon håla under detta rum, hvori den olycklige blifvit inspärrad. Hon sökte öfverallt på golfvvet, om der möjligen fanns någon lucka, som hon aldrig hade vetat af. Då erinrade hon sig plötsligt, att mäster Jan alltid brukade förbjuda henne att städa i en viss vrå, der en trasmatta låg utbredd. Hon ryckte nu bort mattan och undersökte golfvvet noga på denna plats. Till sin glädje och öfverraskning fann hon den lilla regeln, hvilken hon med den största ansträngning sköt ifrån. Luckan öppnade sig till den mörka hålan, hvars väggar voro öfverdragna af fukt och mögel och der en mängd olika små djur kilade emellan stenarnes sprickor. Halima tänkte på lyktan och lyste ned i mörkret. Hon drog sig förskräckt tillbaka vid den syn, hon fick skåda: Georg Ljung låg der på knä och räckte ut sina fingrar genom det hål på muren, som Halima nyss hade sett.

— Kom upp, herr Ljung, ni är räddad! Er hund har upptäckt er, — sade Halima.

Den stackars Georg, som med våld blifvit nedkastad i denna håla, der han hade tillbringat flera veckor, reste sig långsamt upp och stirrade, som om han varit blind. Ljuset skar i ögonen på honom, som så länge endast hade haft mörker omkring sig. Han var liksom förslöad och han tycktes icke ha fattat hvad Halima yttrade.

— Herr Ljung, — upprepade hon, — om ni vill komma härifrån, så skynda er för Guds skull, innan mäster

Jan hinner tillbaka. Skynda! — uppmanade hon ännu en gång.

— Ack, min hund, min trogne Kin, — sade Georg, — han har slickat mina fingrar!

Georg försökte att klättra uppför stegen, men han var så utmattad och utmerglad af svält, att alla hans krafter voro uttömda. Ewalds afsigt hade varit, att mästern Jan skulle mörda Georg, och han hade låtit inbilla sig, att detta blifvit verkställdt; men mästern Jan kunde icke vara så grym. Han kände icke den unge mannen och denne hade ingenting förbrutit emot honom. Att stöta knifven i bröstet på en oskyldig var honom omöjligt. Han beslöt i stället att tills vidare hålla honom inspärrad i hålan och släppa honom lös, då han själf med sin son begaf sig till Amerika. Mästern Jan visste emellertid icke, att det fanns en liten öppning i muren. Denne hade Georg efter hand utvidgat, så att sommarvinden inträngde och i någon mån uppfriskade hans fängelse. Men den dåliga och knappa kost, han fått, hade småningom undergrävt hans helsa. Då tillika ingen möjlighet till räddning syntes under så lång tid, hade han slutligen beredt sig på att dö. Hvilka förförliga stunder af qual hade han icke utkämpat i denna grop, med dess kalla, fuktiga murar!

Nu stod han äntligen efter den yttersta ansträngning i det fria, under Guds bara himmel, och inandades den rena, uppfriskande sommarluften. Han höll händerna för ögonen, ty dagsljuset plågade honom mycket, innan han kunde vänja sig dervid.

Halima hade ledt ut honom ur ruinen, sedan hon låtit alla spår efter sig i kammaren försvinna, ånyo tillläst dörren och lagt nyckeln på sin plats. Hon förde honom nu bakom några höga buskar, bredde ut sin sjal öfver det af regnet genomdränkta gräset och lät honom sitta der för att återhemta krafter. Han hade icke yttrat något annat än några ord till sin hund, hvilken, stormande af glädje, slickade hans händer och ansigte.

Solen bröt nu fram ur molnmåssorna. Det var just i detta ögonblick, som presten nedkallade Herrans välsig-

nelse öfver brudparet på Arvidsnäs. Väl, att Georg var okunnig derom och att åtminstone denna smärta blef honom besparad!

Han började så småningom känna sig något stärkt och vederqvickt. Tankarne återfingo sin förra spänstighet och han uttalade i varma ord sin tacksamhet för Halima, som räddat hans lif; ty om också hunden hade varit den, som först upptäckt sin husbonde, så hade ju han icke kunnat läsa upp dörren, lyfta upp luckan och leda honom till denna plats, på hvilken han nu satt. Han tackade och prisade Gud, som icke ändå hade öfvergifvit honom!

Plötsligt hördes röster, högljudda, skrålande röster, som förde ett groft språk, blandadt med vämjelige svordomar. Det var mäster Jan, som anlände med sin son, hvilken det långvariga fästningsstraffet hade mera förderfvat, än förbättrat.

Hunden började skälla och Halima sökte förgäfvat afhålla honom ifrån att rusa fram.

— För Guds skull, sitt stilla och var tyst, om lifvet är er kärt, — bad Halima Georg, som ville locka hunden till sig.

— Ah, se der är den arga hunden, som herr Grip bad mig skjuta, ifall han skulle komma hit! — hördes mäster Jan säga.

— Vill han bli af med hunden, skall jag göra det utan skott, — inföll Janne med ett rått skratt, och Halima såg genom buskaget, huru han drog fram en stor fällknif, hvars breda blad han öppnade!

— Nej, låt honom vara, — sade mäster Jan, — vi ha annat att tänka på.

Med dessa ord tog han sin sons arm och ledde honom in i ruinen. Då passade Halima på och lemnade platsen med Georg och hunden. Det var en lycklig ödets skickelse, att de icke mötte Ewald Ring, som just då var stadd på flykt.

Ju närmare Georg kom Arvidsnäs, desto mera kände han sina krafter upplifvas. Snart befunno sig han och Halima vid målet. De stannade utanför byggningen, hvarest

nyss hade utspelats så många sorgliga och hemska scener. Brudgummen hade flytt som en usel brottsling och bruden hade sanslös uppburits på sitt rum, omgifven af deltagande vänner, som hon alla hade visat bort, sedan hon återkommit till medvetande. Hon ville vara ensam med sin smärta, sin makes skam och vanära, hvilka hon tyckte återfölla på henne i hela sin förkrossande tyngd. Ur förstugan hade den blödande dödgräfvaren blifvit buren till inspektorsbyggningen, der han fick nödig vård och skötsel af den tillkallade läkaren.

Om allt detta hade Halima lika litet som Georg någon aning, der de sutto obemärkta i skuggan af kastanieträden.

Georg höll sina ögon fästade på det fönster, som tillhörde Hillevis rum. Det låg på gaveln, och de tvänne vaxljusen, som blifvit tända på toaletten, kastade ett matt och fladdrande sken genom rutan. Men var det en synvilla, som plötsligt framträdde, eller var det en eldflamma, som flög der inne genom rummet, lik en vild, fångad fågel? Georg reste sig upp från bänken och visade Halima hvad han såg . . . hon såg detsamma, hon såg, huru något hvitt fladdrade, insvept i en eldsky. Ah! hon och Georg igenkände på samma gång Hillevi, som slog upp fönstret, der hon stod ett ögonblick, omhvärd af lågor, med tungan förlamad af skräck.

Den unga, olyckliga bruden hade i sin förtviflan störtat upp och sprungit omkring i rummet som en vansinnig, med den fladdrande, skira slöjan flygande efter sig, lik en lång, snövit vinge, hvars spets hade fläktat mot ljuslågan och fattat eld.

Georg störtade in i huset, uppför trappan och stötte upp dörren till brudens kammare. Han tog henne i sina armar, bar henne nedför trappan och kände dervid, huru hon slingrade sina armar kring hans hals och tryckte sig intill honom, qvidande af smärta.

— Hur lyckligt att få dö vid ditt hjerta! — hörde han det susa förbi sitt öra, likt en vindfläkt, så sakta, så underbar, som om den kommit från andra sidan grafven.

Trodde hon, att det var hennes brudgum, eller hade hon igenkännt Georg?

På den nedersta trappafsatsen mottogs den brinnande bruden och hennes räddare, båda nästan sanslösa, af flere armar, som skyndade att släcka elden.

XXXIII.

Kärlekens seger.

Det kom sköna, solbelysta dagar. Eftersommaren stod i sin fulla fägring. Ljumma fläktar spridde en angenäm doft från de nyss skördade fälten. Den röda och hvita frukten i trädgården hade tidigt mognat och började nu tynga på grenarne. Luften hade en underbar färgton; berg, dalar och sjöar voro insvepta i ett tunnt, genomskinligt guldflor, som påminde om söderns glöd och värme. Åtminstone tyckte Virginia så och tänkte på det undersköna Florida, på det kära barndomshemmet, som hon kanske aldrig mera skulle få återse.

För fönsterna i Virginias sängkammare hade de blåa rullgardinerna länge varit nedfällda. Detta rum hade nämligen blifvit upplåtet till en stilla och tyst fristad åt den olyckliga Hillevi. Lif och död hade i veckor kämpat med hvarandra en förtviflad strid. Men nu hade läkaren gifvit hopp. Den första rediga blicken hade träffat honom ur de djupblå, beslöjade ögonen och den första klara tanken hade klädt sig i ord på hennes läppar.

Det var i solnedgången. Rullgardinerna hade blifvit till hälften uppdragna och läkaren hade tillåtit, att ett fönster fick stå öppet. Solens purpurstrålar föllo öfver den hvita hufvudkudden, hvarpå de svedda, mera än till hälften

uppbrända hårlockarne lågo spridda omkring Hillevis bleka, aftärda ansigte.

Majoren hade satt sig vid sängfötterna och Virginia bredvid hufvudgården. Mellan dem båda sväfvade Hillevis blickar, fulla af tacksamhet och ödmjukhet. Hon utsträckte sin tunna, genomskinliga hand mot styfmodern, och i denna rörelse låg den mest rörande bön om förlåtelse och glömska af all hennes fordna afvoghhet och barnsliga öfvermod. Den djupa, qvalfulla ånger, som hon nu kände i sitt hjerta, skulle icke spårlöst försvinna, utan lägga grunden till hennes stundande moraliska förädling. Hon skulle uppstå från sjukbädden såsom en annan och ny menniska... hon skulle fatta lifvet från en mera allvarlig sida och lemna alla dåraktiga drömmar, för att arbeta på sitt bättre jag och komma allt närmare Gud.

Virginia hade böjt sig ned öfver Hillevi och tryckte sakta sina läppar mot hennes panna.

— Min dotter, — hviskade hon, — min älskade syster!

Hillevis blick genomfor rummet och likasom sökte någon, om hvars närvaro hon hade en dunkel aning. Då skiljdes sakta dörrdraperiet och Georgs sorgsna ansigte syntes med ett bedjande uttryck.

— *Georg!* . . .

Hon hade uttalat hans namn och räckte sin hand mot honom, som knäfallande höljde den med kyssar. Han hade fått fadrens löfte att vinna hennes kärlek, en kärlek, som Virginia sökte öfvertyga honom om, att han alltid hade egt. Tviflade han nu längre derpå? Nej, Hillevis ögon bekräftade ju styfmoderns försäkran. Hon älskade honom för hans egen skull, ty ännu visste hon icke, att Georg Ljung var den rätte Arthur Grip, arftagaren till de millioner, som hon en gång så fåfängligt hade eftersträfvat. Att Ewald var död och att hon blifvit enka på sin bröllopsdag, hade Virginia så skonsamt som möjligt meddelat henne. Ett mera glädjande budskap hade icke kunnat gifvas henne. Hon var nu icke längre bunden vid en brottsling och blef förskonad ifrån alla de pinsamma formaliteterna vid en

laglig skiljsmessa. Hon tackade Gud och anropade hans nåd för den store syndaren.

Ännu förflöt en vecka, innan Hillevi, vid Georgs arm för första gången kunde åter stödja på sina fötter. Han förde henne genom alla rummen och hon kastade derunder en hänryckt blick ut genom fönsterna på de höga kastanieträden, som ännu stodo så friska och gröna, och öfver gräsmattorna, som skimrade i hela sin fågring. Det var i sanning en ovanlig höst. Ännu fanns icke ett frostbitet blad eller strå, fast det var sista dagen i September.

— Ack, Georg, nu först känner jag sällheten af att lefva, — hviskade Hillevi sakta och lutade sitt hufvud mot hans arm.

— Och att älska, — tillade han och tryckte henne intill sig.

Hillevi kom in i salongen, der hon i den stora väggtrymåen redan på afstånd såg, huru liten och elfvalik hon syntes mot honom, som stödde henne. Det var den smärte tallen bredvid den späda blomman, som vuxit upp ur mossan vid hans fot och som lade sin fina stängel mot den starka stammen, för att ej afbrytas och bortsopas af stormvinden.

Hillevi hade icke vågat kasta en blick i spegeln, sedan hon tillfrisknat. Hon fruktade för att finna sin skönhet allt för mycket härjad, hon, som varit så svag för sitt ansigtes fågring. Men nu fattade hon mod och trädde fram till trymåen, men ryggade förskräckt tillbaka och tryckte handen mot sin venstra kind. Hon hade der upptäckt ett ärr, ett djupt, vanställande ärr, som elden bränt in i det fina, rosenröda hullet. Hon var nära att uppgifva ett rop af fasa . . . hvilket straff för hennes fåfänga! De svedda, uppbrända lockarne kunde växa till i hela sin glans och rikedom, det viste hon, men detta ärr skulle alltid förbli outplånligt. Ah, hvilken smärta hon led! Det var, som om hon ännu kände de glödande eldtungorna slicka hennes kind.

— Var modig, Hillevi, detta ärr älskar och kysser jag, — sade Georg och tryckte sina läppar mot den brända

kinden. — Detta har gifvit mig dig... betrakta det därför såsom inseglet på vår kärlek!

— Georg!...

Hillevi kastade sina armar kring hans hals och smög sig till hans bröst.

* * *

Ett år förgick. Under dessa långa tolf månader var Hillevi icke utom dörren annat än i Georgs sällskap. Med honom hade hon nu högtidligt förlofvat sig, kännande sig utesägligt nöjd och lycklig.

Det var en tyst öfverenskommelse mellan alla som omgäfvade henne, att låta henne förblifva i okunnighet om, att Georg var arftagare till Thorsvik. Han gällde fortfarande för henne blott som hennes fars inspektor och sade sig ha arrenderat en egendom i trakten, en enkel landt-gård, hvilken Hillevi gladde sig åt att få till sitt hem, för att der lefva och bo för sin kärlek och honom. Thorsvik talade hon aldrig om och efterfrågade ej heller, om och huru den nye arftagaren blifvit upptäckt, eller på hvad sätt Ewald så djerft hade kunnat utföra sitt bedrägeri. Ingen hade hjerta att rycka henne ur hennes lyckliga okunnighet, ty hennes sällhet skulle ju blifva så mycket större, då den öfverraskande sanningen en gång framstod för henne, som hade lidit så mycket.

Hillevi höll innerligt af sin lille styfbror och egnade åt honom sin mesta tid. Gossen fästade sig också vid henne så djupt, att han delade sin tillgifvenhet nära nog lika mellan modern och systemen. Det hade blifvit ett vackert förhållande mellan familjen på Arvidsnäs och alla talade derom med beundran. Det var, som om ett alldeles nytt lif hade trädt in i detta hem, der kärleken slutligen vunnit en oförvansklig seger.

Ändtligen hade det lyst i sockenkyrkan alla tre gångerna för Georg och Hillevi. Sara fick hjälpa till med att för andra gången kläda sitt hjertebarn till brud. Hur hon log i hemlighet, då Hillevi började tala om sitt anspråkslösa hem, som hon ännu icke hade sett och der hennes

bröllop skulle firas. Sara visste nog, huru »enkelt» detta hem var — sammet, förgyllningar, speglar, dyrbara mattor och guldstickade gardiner, och alla dessa konst saker, som man icke kunde hinna med att beskåda på en hel dag, menade Sara i ett virrvarr af tankar. Hillevi skulle kunna föra ett lif som en furstinna, om hon ville, och hon skulle bli omhuldad af en älskande, tillbedjande make.

Hillevi stod nu klädd i en enkel, hvit tyllklädning, hvilken ärbart och blygsamt betäckte hals och armar. Icke en juvelnål, icke en bandros var tillfinnandes i bruddrägten; myrtenarmbandet, som slöt sig omkring den späda handlofven, och myrtendiademets kring den hvita pannan, voro de enda prydnader hon bar.

Vagnen körde fram. Georg hade så gerna velat hemta bruden med sitt granna spann och den sidenbeklädda galavagnen, på hvars dörr hans mors familjevapen prålade i rik förgyllning; men han ville icke hos Hillevi uppväcka den minsta aning, för att ej minska öfverraskningens glädje.

Beledsagad af sin far och styfmor, åkte Hillevi till bröllopgården. Hon föresatte sig att blunda, då de skulle fara förbi Thorsvik, ty hon såg, att kusken körde just den vägen. Hon slöt också mycket riktigt till ögonen; men då hon åter öppnade dem, märkte hon till sin häpnad, att vagnen stannade på Thorsviks borggård midtför slottstrappan, till hvars beprydande orangeriet hade fått släppa till sina rikaste skatter. Hon fäste sin förvånande blick på Virginia, som hemlighetsfullt smålog och hviskade, att Arthur Grip, som var en nära och förtrolig vän till brudgummen, enträget hade utbedt sig, att vigseln skulle ske i hans praktvåning. Huru underligt lät icke detta för Hillevis öron! Det föreföll henne, som om hon gick i en dröm, då hon steg uppför de mattbelagda, breda trapporna, som voro fullsatta med yppiga krukväxter på båda sidor, sväf-vade genom vestibulen med sitt hvälfda tak och in genom de höga flygeldörrarne, hvilka slogos upp af den livréklädda betjeningen, som visade henne den djupaste vördnad. Om hon hade varit herrskarinna på stället, skulle hon icke kunnat mottagas mera förekommande och ödmjukt,

tänkte hon, och då hon trädde in i den rikt upplysta salongen, möttes hon af en så ny och bländande prakt, en så slösande rikedom, att hon lade handen ett ögonblick öfver ögonen, för att öfvertyga sig om, att allt detta var en ren verklighet. Huru många gånger hade hon icke varit här med Ewald? Men nu var det, som om hon aldrig förr hade sett detta praktfulla rum, hvilket hade blifvit helt och hållet förändradt. Och hvilken förändring sedan! Det var som en saga ur Tusen och en natt.

Hillevi hade stannat midt på golfvet och höll ännu handen qvar öfver ögonen. Hon kände, huru hennes far lade hennes arm i sin och förde henne vidare öfver golfvets sammetsmjuka matta.

— »Min dotter» — »Arthur Grip», — hörde hon fadern plötsligt säga, och hon lät handen ögonblickligt glida ned från ögonen, i det en purpurflamma flög öfver hennes ansigte.

Hon skulle nu få se den rätta arftagaren, den man, som Ewald Ring så nesligt hade bedragit och som hon sjelf hade varit så nära att omedvetet tillfoga samma oförrätt. Men framför henne stod ju ingen annan än Georg Ljung, som ömt och kärleksfullt mot henne räckte sina händer. Ja, visst var detta hennes brudgum, fast hans hår hade mistat sin mörka färg och nu syntes så blondt! Eller kunde det finnas en så öfverraskande likhet mellan Georg och den rike arftagaren?

— Hvilken glädje för mig, — sade han, lycksaligt leende, — att få mottaga fröken Stålhane i mitt hem.

— Georg?! — hviskade Hillevi med smärta; ty huru kunde han ha hjerta att drifva gyckel med henne... det kunde ju icke vara annat än ett grymt skämt, som gaf nytt lif åt alla de bittra minnen, hon hade qväft och dödat?

— Georg! — upprepade hon ännu en gång, med tårar i ögonen, — visst är det du... hvad har du gjort med ditt hår, efter det är så oigenkänligt?

— Det har blott återfått sin naturliga färg, — svarade den unge brudgummen och slöt henne varmt till sit

trofasta hjerta. — Det är jag, som är Arthur Grip, förstår du väl... jag har aldrig varit någon annan.

— *Du!*... du skulle vara Arthur Grip?

Hillevi kunde ännu icke tänka redigt, icke fatta, huru det förhöll sig. Öfverraskningen hade liksom bedöfvat hennes hjerna, der tankarne lågo förlamade.

— Ja, är det icke besynnerligt, — svarade Georg eller, som han hädanefter bör kallas, Arthur. — Är det icke besynnerligt, — upprepade han, — att du ändå till slut skulle tillhöra Arthur Grip och blifva fru på Thorsvik?

Innan vigseln skedde, förtäljde Arthur allt hvad han hade upplefvat för sin brud, som hänryckt lyssnade till honom, då han talade om, att det var för hennes skull, som han så länge hade uppoffrat sig och låtit Ewald Ring i god ro besitta sin stulna rikedom. Och hon, som hade behandlat honom så illa!

Bröllopet firades endast i de närmaste anhörigas krets. Baron von Stern lemnade Thorsvik några dagar derefter, med ett årligt underhåll, som hans systerdotters man hade gifvit honom med varm hand. Men i det präktiga slottet fick han icke sitt hem. Arthur menade, att han ville ensam rå om sin unga maka. Ingen bör träda mellan barken och trädet och intet tvistefrö bör utsås i tvänne älskande hjertan, som trädt i förbund med hvarandra, ty ack! detta frö går så lätt i grodd och slår rot, en rot som icke sedan så lätt uppryckes, utan att lemna ett djupt sår efter sig.

— Hur finner du ditt hem, min älskade? — frågade Arthur, sedan han blifvit ensam med sin unga brud och förde henne vid sin sida genom den stora, lysande praktvåningen. — Jag har gjort förändringar, som du ser, jag har försökt att gissa till din smak. Är du lycklig, är du nöjd, och skall du komma att trifvas? — tillade han, tryckande hennes hand, som, smyckad med den breda, glänsande vigselringen, hvilade på hans arm.

— Arthur... nej, Georg vill jag så gerna kalla dig, jag erkänner, att jag är svag för den lyx, du strött omkring mig; men tro på mig, — hon såg upp på honom

och hennes läppar ljögo icke, — om du redt mitt hem i en koja, skulle jag icke ha känt mig mindre lycklig . . . du älskar ju mig? Ack! hvad är då all livvets prakt, hvad är jordens alla skatter mot denna kärlek?

* * *

Virginias far, köpman Blom, lät bygga en villa invid vägen emellan Arvidsnäs och Thorsvik. Den var uppförd i samma stil, som huset i S:t Augustine, det kära hemmet, der Virginia blifvit född och omhuldad af sin älskade mor. Rosor växte här, liksom der, om än mindre glödande, men lika ljufligt doftande. En häck af syrener slöt en halfcirkel omkring byggningen, hvars väggar betäcktes af murgröna och vinranka.

Den gamle intendenten på Thorsvik, som burit Arthurs mor på sina armar, hade blifvit liksom ung på nytt. Han igenkände i sin unge herres ansigte, drag för drag, modren, den olyckliga, sköna fröken, hvilken, liksom Arthur, hade offrat så mycket för sin kärlek. Hans trohet hade blifvit rikligen belönad, men mest genom att få tjena hennes ende son.

Att utkräfva någon hämnd på mäster Jan, som på sina knän tiggde om förlåtelse, dertill var Arthur allt för ädel och storsinnad. Han hjälpte i stället både far och son till Amerika, der de lofvade att föra ett redbart leverne.

Ewald Rings far dog lyckligtvis ej af det svåra fallet utför trappan, men han hade blifvit minnesslö och litet förvirrad, den arme, beklagansvärde gubben. Han fick sluta sina dagar hos köpman Blom, den fordne ungdomsvännen, som vårdade sig om honom som en broder och som slutligen tillyckte hans ögon.

Arthur väntade länge på att få betala sin skuld till den hederlige kaptenen, som, då han låg på engelska kusten, skeppsbruten, hjälplös och misstrodd af fiskrarna, så ädelmodigt hade försträckt honom de tusen kronor, med hvilka han sedan förskaffade sig till Sverge. Först efter flera år lät kaptenen höra af sig och gladde sig mycket

öfver den unge mannens lycka. Arthur betryggade hans framtid och skänkte honom en ståtlig, vacker brigg, till belöning för hans hjälpsamhet och goda tanke om honom.

Och Halima sedan! Hur blef hon icke med den varmaste tacksamhet omhuldad, ty utan hennes rådighet och hjälp, hvad hade det väl blifvit af Arthur? Halima och hunden... se der de två, som blefvo nästan dyrkade! Det trogna, kloka djuret, som fick lefva i många år, huru kär var han icke för dem alla! Då slutligen äfven hans stund kom att skatta åt förgängelsen, sörjdes och saknades han djupt och innerligt. Många voro de ögon, som fälde bittra tårar, många voro de små barnahänder — de samma små händer, han så ofta tillgifvit hade slickat och som tillhörde Arthurs och Hillevis barn — som smekte hans kallnade stoft. Under en skuggig hängask nedmyllades han i jorden och öfver grafven breddes grönskände torf, der husbonden reste en minnesvård med namnet *Kin*, in-
hugget med förgyllda bokstäfver, och derunder de betydelsefulla orden:

Gömd, men icke glömd!

På **F. C. Askerbergs** förlag finnes i rikets alla boklädor att tillgå:

Illustrerade arbeten. För Aldre och Yngre.

Baron von Münchhausens sällsamma resor och äfventyr till lands och vatten. Upptecknade efter hans egna muntliga berättelser i kretsen af sina umgängesvänner. Med 152 illustrationer af *Gustav Doré*. Öfversättning. Pris kartonerad 1: 50. Praktband med guldsnitt 3 kr.

Robin Jouets Resor och Äfventyr i Guyanas och Brasi-liens urskogar, af *Emil Carrey*. Öfversättning efter Doktor *J. Baumgartens* bearbetning. Med 24 illustrationer af *Girardet*. Pris 3: 25.

N. D. A. yttrar om detta arbete:

Denna bok erbjuder mycket både nytt och i hög grad intressant. Den innehåller, såsom titeln antyder, skildringar från det på florans och faunans under så rika tropiska Sydamerika och från lifvet bland indianerna i detta lands urskogar. Författaren, som säger sig hafva haft de sällsyntaste tillfällen att allsidigt lära känna så väl sjelfva landet med dess djur- och växtverld som de inföddes intimaste seder, har gjort till sin första pligt som reseskildrare och etnograf, »att icke berätta annat än sanningen om dessa utomordentligt framtidsrika länder, i hvilka för närvarande ångbåtsfarten på Amazonas och dess bifloder intränger i alla riktningar». Men sanningen i och för sig är så rik på de mest underbara företeelser, att den knappt kunnat vara annorlunda, om dikten kommit den till hjälp. Boken, som bildar en nöjsam läsning för både äldre och yngre, och hvars värde förhöjes af 24 förträffliga illustrationer af *Girardet*, utförda i finaste trägravyr, är till sin yttre utstyrsel synnerligen vacker, och utgör i sådant afseende en heder för förläggaren och för den officin, från hvilken hon utgått.

Lejonjagten i Afrika, af *Jules Gérard*. (Lejondödaren). Löjtnant vid tredje Spahisregementet. Försedd med talrika gravyrer af *Gustave Doré* m. fl. Öfversättning från Franskan af *E—e*. Pris inbunden 3 kr.; i praktband med guldsnitt 5 kr.

MARRYAT, Kapten. *Sjöröfvaren och De tre kuttrarne*. Praktupplaga med 20 fina engelska stålstick, efter ritningar af *Clarkson Stanfield Esq. R. A.* Jemte lefnadsteckning och porträtt af författaren. Öfversättning från Engelskan af F. S—. Inbunden. Pris 4 kr.

Om detta arbete yttrar en engelsk tidning:

»Denna säsongens förnämsta prydnad skall isynnerhet af våra vänner som tycka om sjön emottagas med hänryckning. Kapten Marryats arbete är af stort dramatiskt värde, gnistrande af qvickhet och goda karaktärer, och skall om möjligt höja hans redan erkända rykte som nutidens yppersta författare af sjöromaner.»

Upptäcktsresor i Lufthafvet af *J. Glaisher, C. Flammarion, W. de Foinvielle* och *G. Tissandier*. Med 115 illustrationer och ett tillägg: *Ballongfärderna under belägringen af Paris*. Pris inbunden 5: 50.

Boken har af professor Rubenson erhållit följande förord:

Undertecknad, som blifvit anmodad att genomläsa närliggande arbete och yttra sig öfver dess innehåll, får härmed tillkännagifva det han funnit denna bok icke endast innehålla en mängd intressanta upplysningar öfver beskaffenheten af de högre luftlagren, lärorika meddelanden om luftseglingskonstens uppkomst, utveckling och noggranna beskrifningar öfver de vid densamma använda apparater och förfaringssätt, utan äfven genom den liflighet och åskådlighet, hvarmed dessa ännu alltjemt äfventyrliga färder äro skildrade, vara ämnad att väcka och underhålla läsarens intresse för ämnet, genom hvilka egenskaper arbetet särskildt anbefaller sig såsom passande till lektyr för det uppväxande släktet.

Ingen kan hafva större skäl att glädja sig öfver luftseglingskonstens utveckling, än meteorologen. Hvarje nytt steg inom den vetenskap, han idkar, påminner honom derom, att den betydligaste delen af atmosfären är oåtkomlig för hans iakttagelser. För att förstå den *horisontala* rörelse i luften vi kalla vind, fordras kännedomen om de lagar, som reglera de *vertikala* uppåtstigande och nedåtgående luftströmningarne. På olika höjd öfver jordytan råda vindar af olika riktning och styrka, som variera med dygnet och årstiderna. Det ena luftlagret har högre värmegrad och mera fuktighet än det andra, allt efter deras afstånd från jordytan. Huru komma till rätta

med och lära inse sammanhanget mellan alla dessa olikheter och vexlingar, när man icke kan anställa sina observationer annat än vid jordytan eller för att så säga på botten af det flera mil höga lufthaf i hvars inre massa alla dessa rörelser försiggå.

Ehuru de framsteg luftseglingskonsten hitintills gjort icke kunna anses vara särdeles betydliga, då man ej ens hunnit så långt, att man utan fara kan verkställa uppstigningar eller efter slutad färd vara säker på att utan sorgliga äfventyr sätta foten på fast mark, måste man dock vid närmare granskning erkänna, att en alltjemt stigande utveckling äfven på detta fält är märkbar. Sådana framsteg finner läsaren omnämnda eller antydda på flera ställen i detta arbete.

Ballongens användande i vetenskapens tjenst daterar sig från de första tiderna af dess tillvaro. Män af stort vetenskapligt anseende, såsom Gay-Lussac och Biot hafva icke försmått att begagna detta det enda möjliga fortskaffningsmedlet, då det gällde att höja sig upp i de högre luftlagren för att undersöka de der rådande atmosfäriska förhållanden. I senare tider är det egentligen meteorologen vid Greenwichs observatorium, Glaisher, hvilken genom sina talrika meteorologiska observationer, utförda under en mängd ballongfärder, gjort vetenskapen stora tjenester. Äfven i Frankrike hafva under de senare åren luftfärder blifvit företagna i uteslutande vetenskapligt syfte af Flammarion m. fl. Det är en samling af beskrifningar öfver dessa under senaste tider utförda vetenskapliga luftfärder, hvilken här lemnas i läsarens händer. Beskrifningarne äro gjorda af de personer sjelfva, som utfört luftseglingarne, hvarigenom framställningen ganska mycket vunnit i åskådlighet och intresse. Intrycket af dessa berättelser är sådant, att man vid deras läsning nästan tycker sig deltaga i de äfventyr som beskrivas. Att öka lifligheten hos dessa skildringar bidrager i icke ringa mån den mängd utmärkta figurer, af hvilka texten är beledsagad, samt i ännu högre grad den klarhet och tydlighet i framställningen, som bär prägeln af det ovanliga intresse, man torde kunna säga kärlek för ämnet, med hvilken öfversättningen blifvit utförd.

R. Rubenson,

Föreståndare för Statens Meteorologiska Central-Anstalt.

Barnsagor från Småland, med 8 plancher. Komponerade af *K. Zoll*. Kartonerad. Pris 1: 50.

Gustaf Wasa. Lefnads- och karaktersteckning. Bearbetad för svenska ungdomen af *Wilhelmina Stålberg*. Vackert inbunden med 8 illustrationer. Pris 1: 50.

Gustaf II Adolph. Lefnads- och karaktersteckning. Bearbetning för svenska ungdomen af Wilhelmina Stålberg. Vackert inbunden med 6 illustrationer samt en karta. Pris 1: 50.

Carl XII. Lefnads- och karaktersteckning. Bearbetad för svenska ungdomen af Wilhelmina Stålberg. Vackert inbunden med 4 illustrationer, flera träsnitt och en karta. Pris 1: 50.

Richard Lejonhjerta. Berättelse för ungdom efter Walter Scotts roman *Ivanhoe*. Med 6 plancher i färgtryck och en titelplanch. Pris 4 kr.

Göteborgs Handelstidning yttrar om denna bok:

»Till en verklig historisk krets för en annan bok sina unga läsare. Det är *Richard Lejonhjerta*, en för ungdom afsedd bearbetning af Walter Scotts utmärkta roman *Ivanhoe*. Denna präktiga skildring från medeltidens och riddarväsendets glansperiod hade väl icke tarfvat någon omarbetning för att sättas i ungdomens händer, men då mängden af det yngre släktet torde finna en och annan skildring och beskrifning af den omständlige Walter Scott något långträdig, är intet att säga om förändringen, helst boken i denna form framträder i ett yttre, som ställer den framom alla öfriga ungdomsböcker. De plancher i färgtryck, som ledsaga boken, äro i hög grad egnade att slå an på de unga.»

Genoveva. En af de skönaste och mest rörande *Berättelser från Forntiden*, framställd till ett bildande tidsfördrif för alla goda menniskor, men isynnerhet för *Mödrar och Barn*. Med 4 litografier i tontryck. Inbunden. Pris 1 kr.

Föregående upplagor af denna bok ha förut kostat 1: 25, men den stora afsättning detta arbete på goda grunder rönt, har föranlett förläggaren att ehuru större kostnader blifvit nedlagda på förevarande nya upplaga likväl nedsätta priset till 1 krona.

MARRYAT, Kapten. *Barnen i nya Skogen*, eller Edvard Beverley och hans syskon. Berättelse för ungdom. Med 8 fina engelska gravyrer. Inbunden. Pris 2: 75.

Roland Forrester och hans systers faror och äfventyr bland Nordamerikas indianer. Med 15 illustrationer. Inbunden. Pris 2: 25.

Den verkliga Robinson Crusoe's lefverne och äfventyr, samt tjugufvaåriga vistande på en obebodd ö. Af Daniel de Foë. Med 30 illustrationer. Vackert inbunden. Pris 2: 75.

Det gifves en bok, som efter min åsigt innehåller den bästa afhandling om en naturenlig uppfostran; — denna bok är *Robinson Crusoe*.

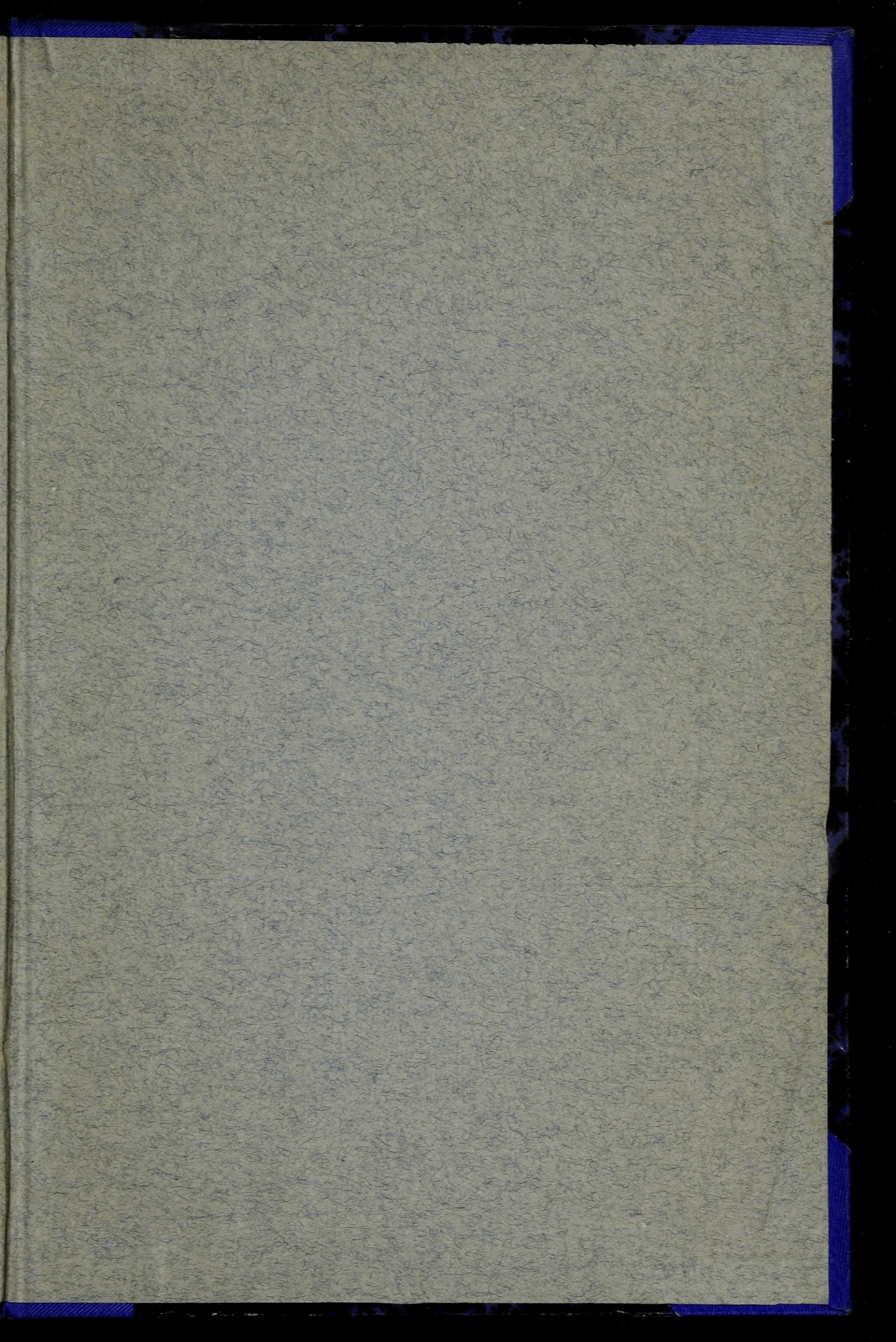
Rousseau.

Innehållsförteckning. Kap. 1. Robinsons härkomst. — 2. Stormen. — 3. Anfall af sjöröfvare. — 4. Robinson i fångenskap. — 5. Sökande efter sött vatten och jagt på lejon. — 6. Robinson möter ett europeiskt fartyg. — 7. De trenne kolonisternas förslag. — 8. Skeppsbrott. — 9. De enda lemningarne af skeppsbesättningen. — 10. Flottbron. — 11. Kaptenens kajuta. — 12. Geten och hennes unge. — 13. Dagboken. — 14. Den lyckliga såningen. — 15. Orkanen. — 16. Drömmen. — 17. Bibeln. — 18. Vinskörden. — 19. Ungdomsminnen. — 20. Mitt hushåll ökas med en papegoja och en killing. — 21. Sädtjufvarne. — 22. Krukmakararbete och bakning. — 23. Pirogen. — 24. Redaktionen af min dagbok. — 25. Äfventyrlig kringsegling af ön. — 26. Robinson och hans bordskamrater. — 27. Spåret. — 28. Fruktans dagar. — 29. Menniskobenen. — 30. Hålan. — 31. Vildarnes fest. — 32. Ett nytt skeppsbrott. — 33. Färden till det förolyckade fartyget. — 34. Slut på eremitlifvet. — 35. Fredag. — 36. Fredags uppfostran. — 37. Skäggiga män i Fredags fädernesland. — 38. Vildar ankomma återigen till ön. — 39. Striden. — 40. Fredag och hans far. — 41. Myteri å ett engelskt fartyg och kaptenens förande till ön. — 42. Kapitulationen. — 43. Återeröfrandet af fartyget. — 44. Afresa från ön.

DUMAS ALEXANDER. *Sagan om Wilhelm Tell* och det Schweiziska edsförbundets uppkomst, berättad för ungdom, med 6 plancher och i texten intryckta illustrationer. Vackert inbunden. Pris 1: 50.

Man igenkänner i denna saga Alexander Dumas mäterliga, friska och raska penndrag. Såsom i alla hans arbeten är det dramatik äfven i denna lilla produkt, handling och dialog, lif och effekt. Sagan om Edsförbundet och Wilhelm Tell framträder alltid anslående; men behandlad af Alexander Dumas blifver den det i ännu högre grad.

(Östgöta Correspondenten.)

UNIVERSITETSBIBLIOTEKET, LUND

15000

400875496